DINTE PENTRU DINTE

David Lagercrantz

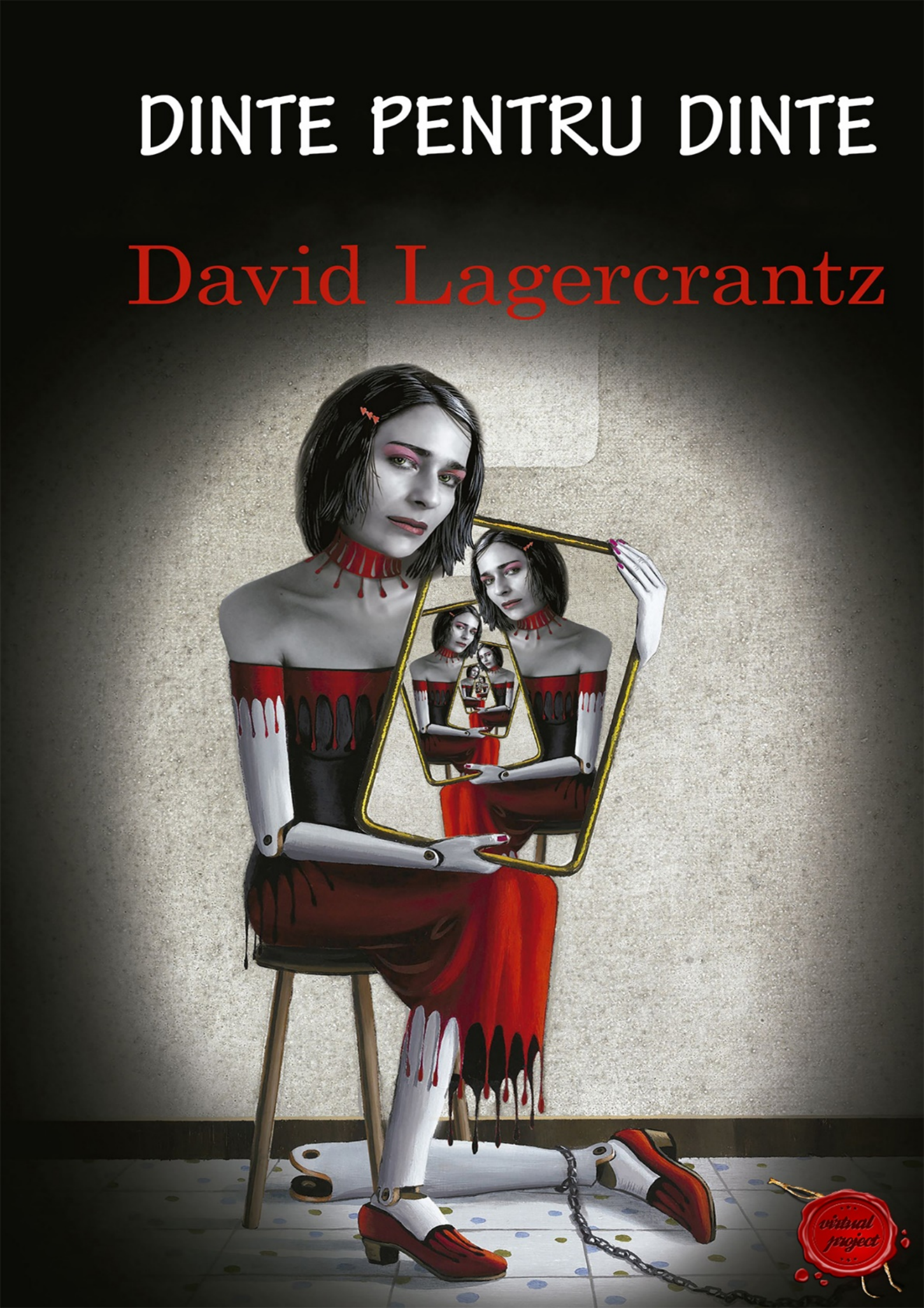

DAVID LAGERCRANTZ

DINTE PENTRU DINTE

Original: *Mannen som sökte sin skugga*
[*The Girl Who Took an Eye for an Eye*]
(2017)

Traducere din limba suedeză și note de:
IOANA GHIȘA

virtual-project.eu

2017

PROLOG

Holger Palmgren, aflat în scaunul lui cu rotile din camera de oaspeți, spuse:

— Acel tatuaj cu dragon, am tot vrut să te întreb, de ce este așa de important pentru tine?

— E o treabă legată de mama.

— De Agneta?

— Eram mică, cred că aveam șase ani. Am fugit de-acasă.

— Cred că mi-aduc aminte acum. A venit în vizită doamna aceea, nu-i așa? Avea un semn anume.

— Arăta ca și cum avea pielea arsă pe gât.

— Ca după suflarea de foc a unui dragon?

PARTEA ÎNTÂI

DRAGONUL

12-20 iunie

Sten Sture cel bătrân a pus să i se ridice statuie în 1489, pentru a-și celebra victoria asupra regelui danez în bătălia de la Brunkeberg.

Statuia, aflată în catedrala Storkyrkan din Stockholm, îl înfățișează pe Sfântul Gheorghe călare pe un cal, cu sabia ridicată, iar sub el, balaurul muribund. Foarte aproape se află o femeie în costum burgund, simbolizând-o pe fecioara salvată de călăreț.

Se pare că modelul ar fi fost soția lui Sten Sture cel bătrân, Ingeborg Åkesdotter. Fecioara arată neobișnuit de calmă.

1.

12 iunie

Lisbeth Salander părăsi sala de gimnastică, apoi dușurile, iar pe coridor o opri șeful gărzilor, Alvar Olsen. Bărbatul trăncănea despre ceva, părea chiar foarte înfierbântat. Gesticula agresiv, fluturând niște foi de hârtie. Dar Lisbeth nu auzi niciun cuvânt din ce-i spunea. Ceasul era 19:30.

Era ora cea mai nefastă pentru Flodberga. Trenul de marfă trecea huruind și duduind, făcând pereții să trepideze, se auzea zăngănit de chei și mirosea a transpirație și parfum. În niciun alt moment al zilei, închisoarea nu putea fi un loc mai periculos. La 19:30 se petreceau cele mai grave atacuri, acoperite de zgomotul căii ferate și de dezordinea generală care se crea cu puțin înainte de închiderea ușilor de la celule. Întotdeauna la

acea oră, Lisbeth Salander își lăsa privirea să alunece dintr-o parte în alta a pavilionului și, desigur, nu era întâmplător faptul că o zări pe Faria Kazi chiar în clipa aceea.

Faria Kazi era o tânără frumoasă din Bangladesh care stătea în celula din stânga ei. Deși din unghiul acela nu putea să-i vadă decât fața, Lisbeth constată că, fără doar și poate, tânăra tocmai era bătută. Îi zvâcnea capul din nou și din nou și, deși loviturile nu erau exagerat de dure, aduceau a obișnuință și a ritual. Ceea ce se petrecea acum acolo se petrecea de multă vreme. Se vedea din lovitură și din reacție. Se simțea de departe, ca un abuz care pătrunsese adânc în interior și îi distrusese tinerei toată rezistența.

Mâinile nu mai încercau să protesteze și în privire nu era mirare, ci numai groază tăcută și obosită. Faria Kazi trăia în teroare. Lisbeth își dădea seama de asta numai studiindu-i fața, totul se potrivea cu ce văzuse în săptămânile petrecute în închisoare.

— Acolo, spuse ea, și arătă în direcția celulei Fariei.

Dar când Alvar Olsen se întoarse, totul se sfârșise deja și atunci Lisbeth se strecură în propria celulă și închise ușa. De afară se auzeau voci și un râs înfundat, pe fundalul trenului de mărfuri care nu mai contenea cu duduitul și huruitul. Lisbeth avea în față chiuveta albă și patul îngust, etajera și masa de scris, cu calculele de mecanică cuantică. Să continue oare cu asta, cu tentativele de a depista un exemplu de gravitație cuantică în bucle? Se uită în jos la propriile-i mâini. Ținea ceva în ele.

Erau foile de hârtie pe care Alvar tocmai i le fluturase în față, și deveni totuși curioasă. Dar erau tâmpenii, un test de inteligență, cu două pete de cafea sus, pe a doua pagină. Strâmbă din nas.

Detesta să fie cântărită și cuantificată, așa că lăsă foile să-i alunece din mâini și să se împrăștie pe podeaua de beton într-un fel de evantai. Pentru

o clipă, dispărură din mintea ei, iar Lisbeth se gândi din nou la Faria Kazi. Nu văzuse niciodată cine o bătea. Și totuși știa foarte bine. Pentru că, deși inițial nu-i păsase de starea de fapt de aici, fusese acaparată împotriva voinței ei de viața închisorii. Decodase pas cu pas semnele vizibile și invizibile pentru ca, în cele din urmă, să înțeleagă cine conducea de fapt în această secție.

Era vorba de secția B numită și pavilionul de maximă siguranță. Era considerată aria cea mai sigură a stabilimentului și chiar așa i se părea și celui care venea în vizită sau arunca o privire rapidă asupra locului. Nicăieri în închisoare nu mai erau atâtea gărzi, sisteme de supraveghere și programe de reabilitare. Dar cine se uita mai îndeaproape putea să simtă că ceva era putred. Gărzile o făceau pe tipii duri, afișau autoritate și grijă în același timp. De fapt, erau niște fricoși care pierduseră controlul și predaseră puterea dușmanului, adică mafiotei Benito Andersson și oamenilor săi.

Benito stătea în umbră în timpul zilei și se comporta ca o prizonieră cât se poate de obișnuită. Dar după cina timpurie, când cei închiși puteau să se antreneze în sala de gimnastică sau să-și întâlnească rudele, ea prelua controlul. Domnia terorii pe care o instaurase atingea punctul culminant acum, înainte ca ușile închisorii să fie încuiate pentru somnul de noapte. Prizonierii se perindau printre celule și șoaptele lor trădau un regim al plății și răsplății. Banda lui Benito se grupa într-o parte, victimele lor, în partea opusă.

•

Faptul că Lisbeth Salander se afla aici și că ajunsese să fie închisă era, desigur, scandalos. Dar împrejurările nu fuseseră de partea ei și, cinstit vorbind, nici ea nu se împotrivise cu prea multă convingere. Pentru ea, toată povestea asta părea doar o paranteză ridicolă și considera că poate la fel de bine să stea la pârnaie ca oriunde altundeva.

Fusese condamnată la două luni de închisoare pentru practici arbitrare și neglijență cu caracter de pericol public când se implicase în drama de după asasinarea profesorului Frans Balder și când, pe proprie răspundere, ținuse ascuns un băiat autist de opt ani și refuzase să colaboreze cu poliția, deoarece descoperise, pe bună dreptate, că existaseră scurgeri de informații în timpul investigației. Nici nu contestase nimeni că avusese o contribuție de netăgăduit la salvarea vieții băiatului. Cu toate acestea, procurorul-șef Richard Ekström a pus mult patos în proces și justiția s-a lăsat în cele din urmă ghidată de pledoaria lui – în ciuda faptului că unul dintre jurați era de altă părere și că avocata lui Lisbeth, Annika Giannini, se descurcase excelent. Dar, fără niciun fel de ajutor de la Lisbeth, nu avusese prea multe șanse de câștig.

Lisbeth tăcuse posacă pe toată durata procesului și refuzase să facă recurs. Își dorise numai să se termine cu spectacolul și nimerise, cum era de așteptat, într-o închisoare deschisă, Björngärda Gård, unde avea destule libertăți. Apoi apăruseră informațiile referitoare la existența unei amenințări, lucru total verosimil dacă e să ne gândim la cei pe care îi încurcase, drept care fusese mutată aici, în Flodberga, în pavilionul de maximă siguranță.

Nu era la fel de deosebit precum suna. Se părea că Lisbeth fusese adusă în mijlocul celor mai periculoase femei criminale din țară, dar ea nu obiecta în niciun fel. Era permanent înconjurată de gărzi și era adevărat că, timp de câțiva ani, în această secție nu fusese raportat niciun atac grav, și nici acte de violență. Ba chiar personalul putea să prezinte o statistică de-a dreptul impresionantă privind persoanele reabilitate, deși e clar că aceasta se referea exclusiv la perioada anterioară sosirii lui Benito Andersson.

*

Lisbeth se lovise încă de la început de o serie de provocări, dar nici lucrul ăsta nu era prea surprinzător. Era o prizonieră cu profil important, cunoscută bine din media, precum și din schimburile de informații sau zvonurile puse în circulație de propriile canale ale lumii interlope. Doar cu câteva zile în urmă, însăși Benito i-a strecurat un bilețel pe care scria: *Prieten sau dușman?* Dar Lisbeth a aruncat bilețelul după un minut – mai mult pentru că i-a luat aproape cincizeci și opt de secunde până să se obosească să-l citească.

Nu îi păsa de luptele pentru putere sau de alianțele de prietenie. Era mai degrabă atentă să observe și să afle cât mai multe, și tocmai ce descoperise mai mult decât suficient. Acum se uita distrată la etajera cu referate despre teoria câmpurilor cuantice pe care le comandase înainte să ajungă în pușcărie. În dulapul din stânga se aflau două schimburi de haine specifice secției, cu logoul KV pe piept, de la Kriminalvården[1], ceva lenjerie intimă și două perechi de adidași. Pe pereți nu era nimic, nicio fotografie, nici cea mai neînsemnată amintire a vieții din afara zidurilor. Investigația o interesa aici la fel de mult pe cât o interesa acasă, pe Fiskargatan.

Pe coridor, ușile celulelor începeau să se închidă, iar pentru ea, în mod normal, asta însemna o ușurare. Când zgomotele se estompau și se făcea liniște în secție, Lisbeth se cufunda în matematica ei, în strădania sa de a face conexiuni între mecanica cuantică și teoria relativității, uitând de lumea de-afară. Dar în seara asta presimțea că va fi diferit. Se enervase, și nu doar din cauza abuzului la care era supusă Faria Kazi sau a întregii corupții de-aici.

Mai era și vizita pe care, în urmă cu șase zile, i-o făcuse Holger Palmgren, bătrânul ei tutore de pe vremea când statul de drept nu considera că era capabilă să se descurce singură. Vizita fusese

destul de dramatică în sine. Holger nu ieșea de obicei din casă, fiind total dependent de infirmierii și asistenții care îl îngrijeau în apartamentul său din Liljeholmen. Dar insistase să vină, folosise serviciul de transport pentru invalizi și se deplasase prin închisoare în scaunul cu rotile, respirând printr-o mască de oxigen. Cu toate astea, meritase. Depănaseră amintiri de demult, fapt ce l-a mișcat pe Holger și l-a făcut să devină sentimental. Doar un lucru a deranjat-o pe Lisbeth. Holger a povestit că a fost vizitat de o femeie pe nume Maj-Britt Torell, fostă secretară la Centrul psihiatric pentru copii Sfântul Ștefan unde Lisbeth fusese ținută pe când era copil. Femeia citise în ziare despre Lisbeth și îi adusese lui Holger o serie de documente pe care le considera interesante. Dar, după el, nu erau decât aceleași povești oribile despre cum, la clinică, Lisbeth fusese întinsă și legată cu curele și despre cât de îngrozitor se purtaseră cu ea.

— Nu ai niciun motiv să vezi chestiile astea, spusese el.

Totuși, documentele trebuie să fi conținut cel puțin ceva nou, pentru că atunci când Holger a întrebat despre tatuajul cu dragon și Lisbeth i-a povestit de doamna cu semnul din naștere, ca o arsură pe piele, el a întrebat-o:

— Tipa nu era de la Registru?

— Ce Registru?

— Registrul pentru Studii de Genetică și de Mediu Social din Uppsala? Cred că am citit asta undeva.

— Poate în documentele noi, spusese ea.

— Crezi? se mirase el. Sau doar amestec eu lucrurile.

Poate chiar amesteca lucrurile. Holger era bătrân de-acum. Și totuși veștile persistau în gândurile lui Lisbeth. O frământaseră în timp ce lovea după-amiază în sacul de box în sala de sport și în timp ce lucrase dimineață în atelierul de

ceramică. O rodeau și acum când se afla în celulă, cu privirea îndreptată în jos, spre podea.

Testul de inteligență care se împrăștiase pe podea i se părea altfel acum, nu îi mai era indiferent, ci mai degrabă era ca un fel de continuare a discuției purtate cu Holger, iar pentru o clipă Lisbeth nu pricepu de ce. Dar apoi își aminti că femeia care avea un semn din naștere îi dădea și ea tot felul de teste. Lucrurile se sfârșeau mereu cu ceartă și revoltă, determinând-o în cele din urmă să fugă în noapte, la numai șase ani.

Și totuși, în amintirea ei, nu testele sau evadarea erau cele mai importante, ci bănuiala care deja începuse să crească în mintea ei că ceva esențial din propria-i copilărie scăpa înțelegerii sale și că trebuia să afle mai multe.

Desigur că va fi eliberată curând și va putea face ce vrea. Dar, pe de altă parte, aici, avea un ochi ațintit asupra șefului gărzilor, Alvar Olsen. Nu era prima oară când acesta închidea ochii la atacuri. Secția pe care o conducea, care încă era considerată o mândrie a sistemului penitenciar, se afla în cădere morală liberă, iar Lisbeth se întreba dacă nu cumva el ar putea să o ajute să obțină ceva ce aici nimeni nu obținea – o conexiune la internet.

Ascultă ce se întâmpla pe coridor. Se rosteau cuvinte prietenoase sau înjurături despre una-alta, se auzeau uși trântite, zăngănit de chei și pași care se pierdeau în depărtare. Apoi se făcu liniște. Se auzea doar vâjâitul sistemului de ventilație, deși ăsta nu era un semn că funcționa. Aerul era sufocant și insuportabil. Lisbeth Salander se uita în jos, la testul de pe podea, gândindu-se la Faria Kazi, la Benito, la Alvar Olsen și la doamna care avea pe gât un semn ca o arsură.

Se aplecă și adună foile de pe jos, se așeză la masă și se grăbi să scrie răspunsurile pe hârtie. Când termină, sună alarma argintie de intercom de la ușa de oțel. Alvar Olsen răspunse nervos și cu

întârziere. Lisbeth îi spuse că trebuie să vorbească imediat cu el.

— E important, insistă ea.

2.

12 iunie

Alvar Olsen își dorea să plece de-acolo, să meargă acasă. Dar mai întâi trebuia să-și facă tura de gardă, să se apuce serios de hârțogăraie și, bineînțeles, să sune și să-i spună noapte bună fiicei sale de nouă ani, Vilda. Ca de obicei, fata rămăsese în grija mătușii sale, Kerstin, și, ca de obicei, lui Kerstin i se spusese să închidă ușa și cu zăvorul de siguranță.

Alvar era de doisprezece ani șeful secției de maximă siguranță de la Flodberga, o poziție cu care se mândrea și pentru care se considera omul potrivit. În tinerețe o salvase pe mama lui care avea probleme mari cu alcoolul și o făcuse să se trezească pentru totdeauna din beție. Fusese mereu pasionat și dedicat cauzei celor neajutorați, drept care nu era de mirare că se apropiase de lumea penitenciarului corecțional și își clădise o reputație bună, solidă. Dar astăzi nu mai exista mare lucru din vechiul său idealism.

Prima lovitură de grație a primit-o când îl părăsise soția, lăsându-l singur cu fiica lui și fugind la Åre cu fostul ei șef. Cu toate astea, Benito era cea care, până la urmă, îi distrusese toate iluziile. Alvar obișnuia să spună că era ceva bun în fiecare delincvent. Dar în Benito nu era nimic bun și fuseseră mulți cei care căutaseră ceva bun în ea – prieteni, prietene, avocați, terapeuți, psihiatri, psihiatri judiciari, chiar și vreo doi preoți. Benito purtase inițial numele de Beatrice. Își schimbase numele după un anume italian fascist și

avea o svastică tatuată pe gât, păr tuns scurt, periuță, și o paloare dușmănoasă pe chip. Cu toate astea nu era tocmai un spin în ochi.

În ciuda corpului ei musculos, emana o anumită grație și nu puțini erau cei atrași de apariția ei impunătoare. Pe cei mai mulți însă îi speria de moarte. Benito omorâse trei oameni – sau cel puțin așa se dusese vorba –, cu două pumnale pe care le numea Kris sau Keris, iar pentru că erau pomenite atât de des deveniseră parte din atmosfera amenințătoare și sufocantă a penitenciarului. Se spunea în mod repetat că lucrul cel mai rău care ți se putea întâmpla în secție era ca Benito să-ți declare că și-a îndreptat pumnalul spre tine, pentru că atunci erai pierdut, erai ca și mort. Deși în cea mai mare parte erau doar vorbe goale și prostii, mai ales că pumnalele cu pricina se aflau la distanță sigură de închisoare, își puseseră amprenta asupra ambianței. Mitologia din jurul lor răspândea teroare pe coridoare și plana pe lângă prezența amenințătoare a lui Benito. Totul era o rușine, era scandalos. Alvar se simțea depășit de situație.

Ar fi trebuit să se mobilizeze și să-i țină piept. Alvar avea un metru și nouăzeci de centimetri, optzeci și opt de kilograme, un corp solid și bine antrenat, și de mic se bătuse cu bețivii și cu tembelii care voiau să ajungă la mama lui. Însă avea un punct slab. Era părinte singur și, aproape cu un an în urmă, Benito se apropiase de el în grădină și îi șoptise la ureche detaliile unui traseu, o descriere înfricoșător de exactă a fiecărui mic coridor și a fiecărei scări pe care Alvar trebuia să pășească pentru a-și lăsa fiica în sala 3A de la etajul al treilea al școlii Fridhems din Örebro.

— Am îndreptat pumnalul spre fiica ta, spusese ea, și nu era nevoie de mai mult.

Alvar își pierduse controlul asupra secției pentru care era responsabil și declinul se propagase și mai jos în ierarhie. Nu avea nicio îndoială că anumiți

colegi, precum ticălosul de Fred Strömmer, începuseră să fie corupți. Și niciodată în timpul anului nu era mai rău decât acum, vara, când închisoarea se umplea de suplinitori incompetenți și fricoși și când lipsa de oxigen de pe coridoare nu făcea decât să amplifice tensiunea și iritarea. Alvar nu mai ținea socoteala de câte ori se trezise dimineața jurându-și să facă ordine în locul acesta. Cu toate astea, nu îndrăznea să ia nicio măsură și nu-l ajuta nici faptul că directorul penitenciarului, Rikard Fager, era un idiot. Pe Rikard Fager îl interesa doar fațada, iar fațada era încă albă și strălucitoare, indiferent de cât de putred era totul în spatele zidurilor.

În fiecare după-amiază, Alvar era din nou pus la zid de privirea lui Benito și, conform psihologiei abuzului, devenea tot mai slab cu fiecare astfel de înfrângere. Se simțea ca și cum ar fi fost golit de sânge, dar cel mai rău era că nu reușise să o elibereze pe Faria Kazi.

Faria fusese condamnată pentru că își omorâse fratele mai mare împingându-l pe o fereastră uriașă, în Sickla, o suburbie a Stockholmului. Dar nu avea nimic agresiv sau violent în personalitatea ei. Cel mai adesea, stătea în celula sa citind sau plângând. De altfel, se afla în pavilionul de maximă siguranță, pentru că era deopotrivă predispusă la sinucidere și pentru că era amenințată. Era un om zdrobit, abandonat de toți, chiar și de societate. Nu avea o atitudine dură de afișat pe coridoare și nicio privire de oțel prin care să pretindă respect, ci numai o frumusețe delicată care-i făcea pe persecutori și pe sadici că roiască în jurul ei, iar Alvar se ura pe sine însuși pentru că nu făcea nimic în privința asta.

Singurul lucru constructiv, încercat în ultimul timp, fusese implicarea sa în cazul fetei celei noi, Lisbeth Salander. Nici chestia asta nu era de joacă. Lisbeth Salander era o tipă dură și se vorbea la fel de mult despre ea ca despre Benito. Existau unii

care o admirau pe Salander, alții care considerau că era o cățea obraznică, și asta mai ales în rândul celor care își simțeau amenințată poziția în ierarhie. Tot corpul lui Benito, fiecare mușchi al ei, părea să se pregătească pentru o luptă de putere, iar Alvar nu se îndoia nicio clipă că, prin relațiile pe care le avea în afara zidurilor, aduna informații despre Salander, așa cum făcuse cu el și cu toți ceilalți din secție.

Și totuși nu se întâmplase nimic, nici măcar când lui Lisbeth, în pofida clasării ei la un nivel mai înalt de siguranță, i s-a permis să lucreze în timpul zilei în curte și în atelierul de ceramică. Tipa era un dezastru la ceramică. Vasele de lut ieșite din mâna ei erau tot ce se putea vedea mai urât. Nici nu prea era dornică de socializare. Abia dacă scotea un cuvânt. Părea că trăiește în lumea ei proprie și nu-i păsa de privirile și replicile la adresa ei, nici de bobârnacele și loviturile pe care Benito i le dădea pe furiș. Lisbeth doar se scutura de ele ca de praf sau de găinațul unei păsări, iar singura persoană pe care o observa cu atenție era Faria Kazi.

Lisbeth o ținea în vizor și probabil că deja cântărise gravitatea situației. Poate că asta avea să conducă la o confruntare. Olsen nu era sigur. Dar faptul îl neliniștea.

În pofida tuturor eșecurilor, Alvar Olsen era mândru de programele individuale pe care le stabilise pentru fiecare deținut. Nimeni nu era pus la treabă imediat. Fiecare prizonier primea propriul program, în funcție de problematica sa și de propriile nevoi. Anumiți deținuți aveau program complet de studiu, alții doar parțial. Unii urmau programe de reabilitare și întâlneau psihologi și consilieri care îi ghidau în alegerea unei meserii. Lui Lisbeth Salander ar fi trebuit – dată fiind informația din dosarul ei – să i se dea posibilitatea să-și completeze studiile sau cel puțin să i se ofere consiliere în această privință. Nu urmase anii de

gimnaziu și nici nu terminase școala primară, iar în afară de o angajare pe termen scurt într-o firmă de securitate, părea să nu fi lucrat deloc. Avusese în repetate rânduri probleme cu autoritățile, chiar dacă nu fusese condamnată la închisoare până la acel moment. Ar fi fost ușor să o catalogheze drept un pierde-vară. Dar existau fisuri în imaginea aceea. Nu era doar că ziarele o portretizau ca pe un fel de eroină dintr-un film de acțiune. Însăși apariția ei și mai ales o întâmplare îl marcaseră profund.

Acea întâmplare fusese singurul lucru pozitiv sau surprinzător care se petrecuse la închisoare în ultimul an. Cu câteva zile în urmă, erau în sala de mese, după cina luată devreme, la ora cinci. Afară ploua cu găleata. Deținutele își luaseră farfuriile și paharele, le spălaseră, apoi făcuseră curat, iar Alvar rămăsese singur pe un scaun aproape de chiuvete. De fapt, nu avea nimic de făcut în acel loc. Lua masa cu ceilalți membri ai personalului în altă parte a închisorii, iar de sala de mese se ocupau deținuții. Josefin și Tine, amândouă aliate de-ale lui Benito, aveau propriul buget, își comandau materialele și pregăteau mâncarea, menținеau curățenia și aveau grijă ca mâncarea să ajungă la toată lumea. În pușcărie, mâncarea era o sursă de putere, așa fusese mereu și era inevitabil ca anumite persoane, precum Benito, să primească mai mult, iar alții mai puțin. De aceea Alvar stătea mereu cu ochii pe bucătărie. În bucătărie se afla singurul cuțit din pavilion. Nu era ascuțit și stătea fixat într-o plasă de sârmă de oțel. Dar putea face rău, iar în acea zi Alvar mai trăgea cu ochiul la el din când în când, în timp ce încerca să-și învețe cursurile.

Alvar își dorea să plece de la Flodberga, aspira la o slujbă mai bună. Dar pentru un tip fără studii superioare sau care nu lucrase în altă parte decât la închisoare, nu prea existau opțiuni. De aceea urma un curs de economie comercială, prin

corespondență, și în timp ce mirosul de turte de cartofi cu gem încă persista în aer, el citea despre cum se estimează acțiunile pe piața financiară, deși, la drept vorbind, nu pricepea prea mult și nici nu făcea față exercițiilor din manual. În acel moment, apăru Lisbeth Salander, cu intenția să mai înșface ceva de mâncat. Se uita în jos, îmbufnată și cu fața întoarsă de la lume, și, pentru că Alvar nu avea chef să se simtă din nou prost după o altă tentativă eșuată de a intra în vorbă cu ea, el continuă să se ocupe de socotelile lui. Ștergea și mâzgălea pe caiet și era clar că asta o enerva pe Lisbeth. Ea se apropie și se încruntă la el, și atunci Alvar se simți stânjenit. Adesea se simțea rușinat când ea se uita la el, așa că dădu să se ridice, să meargă în pavilion, când Salander îi apucă iute creionul și scrijeli niște cifre în caietul lui.

— Ecuațiile Black-Scholes sunt prostii supraestimate dacă piața e atât de instabilă, spuse ea, și fugi repede, fără să-i pese că el o striga.

Plecase așa, ca și cum el ar fi încetat să existe, și lui îi luă ceva timp să înțeleagă ce se întâmplase. În aceeași seară târziu, pe când stătea în fața computerului, el își dădu seama că ea nu numai că rezolvase corect, într-o secundă, exercițiul din manual. Dar, mai mult decât atât, criticase, cu evidentă autoritate, un model de estimare a instrumentelor financiare derivate, încununat cu premiul Nobel. Pentru unul ca el, care nu avea parte decât de umilințe și înjosiri în pușcărie, era ceva foarte diferit. Își imagina că acesta era începutul unei prietenii între ei doi sau chiar a unei cotituri în viața ei care să o facă să-și dea seama de amploarea talentului ei. S-a tot gândit care ar trebui să fie următorul pas pe care să-l facă. Cum să o motiveze mai bine? Îi veni până la urmă ideea să o îndemne să facă un test de inteligență. La el în birou era plin de teste și formulare vechi, de când veniseră psihiatrii judiciari și încercaseră să stabilească gradul de psihopatie, alexitimie,

narcisism și de tot ce suferea Benito, după părerea lor.

Alvar însuși făcuse mai multe teste și se gândea că o tipă care rezolva cu atâta ușurință probleme de matematică avea să se descurce minunat la un test de inteligență. Cine știe, poate asta avea să însemne ceva pentru ea. De aceea a așteptat-o pe coridor într-un moment considerat de el ocazia perfectă. I se părea că îi descoperise un nou chip și o abordase făcându-i un compliment. Își închipuia că ajunsese cumva la ea.

Ea luă foile cu testul. Dar se întâmplă ceva. Trenul huruia acolo afară, ea se încordă și căpătă ceva întunecat în privire, iar Alvar începu să se bâlbâie și o lăsă să dispară. După aceea le dădu ordine colegilor să supravegheze închiderea ușilor celulelor. În ce-l privea, se retrase în biroul său care se afla imediat după coridorul cu celule, în spatele unei uși de sticlă masive, în așa-numita parte administrativă a unității. Alvar era singurul membru al personalului care avea propriul birou. Încăperea avea ferestre spre locul de recreere, spre grilajul de oțel și spre zidul cenușiu de beton. Nu depășea cu mult suprafața unei celule, nici nu era cu mult mai primitor. Dar, spre deosebire de celule, era dotat cu un computer conectat la internet și cu vreo două monitoare care arătau imaginile camerelor de supraveghere din secție, precum și cu niște obiecte decorative care până la urmă îi dădeau puțină viață.

Era ora 19:45 și ușile celulelor erau închise. Trenul nu se mai auzea, dispăruse spre Stockholm, iar colegii se adunaseră în încăperea în care-și luau gustarea și vorbeau despre nimicuri. Se apucă să scrie un rând-două în jurnalul pe care îl ținea despre viața din pușcărie. Nu îi îmbunătățea starea de spirit cu nimic – nu mai era sincer cu adevărat nici în jurnal, în loc să continue să scrie, se uită la imaginile de pe panou cu Vilda și cu mama lui care murise cu patru ani în urmă.

Afară se întindea grădina ca o oază în peisajul anost al închisorii. Nu era niciun nor pe cer. Își verifică din nou ceasul de la mână. Era timpul să sune acasă și să-i ureze noapte bună și somn ușor Vildei, să-i spună „pa-pa, comoara mea”. Ridică receptorul telefonului, dar nu apucă să facă mai mult. Alarma de intercom începu să sune. Se uită pe display și văzu că îl solicita numărul șapte, celula lui Lisbeth Salander, fapt ce îi stârni curiozitatea, dar îl și neliniști. Toți deținuții știau să nu trebuie să deranjeze personalul fără motiv. Lisbeth nu mai folosise alarma înainte și nu lăsase impresia că este genul care să se plângă de una-alta. Să se fi întâmplat ceva?

— Despre ce e vorba? întrebă el în intercom.

— Vreau să vii aici. E important.

— Ce este așa de important?

— Mi-ai dat un test IQ, nu-i așa?

— Da, m-am gândit că o să-l treci cu brio.

— Poate că ai dreptate. N-ai putea să te uiți peste răspunsurile mele chiar acum?

Alvar se uită din nou la ceas. Ce naiba, doar nu se putea să fi făcut deja testul?

— Mai bine ne ocupăm de asta mâine, răspunse el. Așa vei putea să pregătești mai bine răspunsurile.

— Atunci ar însemna că trișez, spuse ea. Aș putea să lucrez la ăsta toată noaptea.

— Bine, vin acum, consimți el.

Nu-i era clar de ce acceptase și se întrebă dacă nu cumva se pripise. Pe de altă parte, ar fi regretat să o refuze. Spera atât de mult în sinea lui că lui Lisbeth avea să i se pară interesant testul și că lucrul ăsta ar fi putut fi un început pentru ea!

Se aplecă spre sertarul de jos din partea dreaptă și scoase foaia cu răspunsurile corecte. După aceea se aranjă și păși afară spre ușa de la secția de maximă siguranță pe care o deschise cu cheia electronică cu cip, după tastarea codului personal. Apoi porni pe coridor și ridică privirea spre

camerele negre de pe tavan și spre lămpile palide în timp ce-și trecea degetele pe centură. Avea prinse de centură OC-ul, spray-ul paralizant, bastonul, legătura de chei, telefonul de comunicări interne și cutia gri cu butonul de alarmă.

Era poate un idealist incurabil, dar nu era naiv. Nu puteai fi așa în instituțiile penitenciare. Deținuții puteau părea blânzi și rugători, doar ca să te manipuleze apoi cum vor. Alvar era tot timpul cu ochii-n patru și, cu cât se apropia mai mult de ușa celulei, cu atât devenea mai neliniștit. Poate că ar fi fost mai bine să ia cu el un coleg, așa cum prevedea caietul de proceduri.

Oricât de inteligentă o fi fost Lisbeth Salander, n-ar fi putut să verse răspunsurile așa rapid. Sigur avea o agendă secretă, oare asta era? Era tot mai convins. Deschise oblonul de la camera ei și se uită bănuitor înăuntru. Lisbeth stătea nemișcată la masa de scris din celulă și îi zâmbea sau aproape că îi zâmbea, iar el simți că-l cuprinde din nou un fel de optimism precaut.

— Bine, intru. Păstrează distanța!

— Sigur că da.

— Bun.

Ferecă ușa, încă pregătit pentru orice, dar nu se întâmplă nimic. Salander rămase tot acolo.

— Cum merge? întrebă el.

— Bine, răspunse ea. Interesant testul. Poți să-l verifici?

— Am aici răspunsurile corecte, spuse el fluturând foaia.

Ea nu răspunse. El adăugă:

— Ținând cont de cât de repede ai făcut testul, n-ar trebui să fii dezamăgită dacă rezultatul nu e așa de bun.

Alvar încercă să-i zâmbească generos. Și ea îi zâmbi, însă lui nu-i era deloc ușor, pentru că se simțea scrutat și nu-i plăcea sclipirea obscură din ochii ei. Oare ea îi pregătea ceva? Nu l-ar fi mirat ca în spatele privirii aceleia întunecate să fie ticluit

vreun plan infernal. Pe de altă parte, ea era mică și slabă. El era mare, înarmat și antrenat pentru situații critice. Nu putea fi niciun pericol, nu?

Luă temător testul și îi zâmbi crispat. Apoi se uită peste răspunsuri în timp ce o ținea pe Salander sub observație. N-avea de ce să se îngrijoreze. Îl privea doar întrebătoare parcă vrând să spună: „Am făcut bine sau…?”

Nu scria prea caligrafic. Testul era plin de pete negre și mâzgăluri, ca și cum ar fi fost scris la repezeală. Lent și fără să o scape din priviri, compară răspunsurile ei cu cele de pe foaia lui. Mai întâi, constată că cele mai multe păreau corecte. Apoi rămase de-a dreptul uluit. Răspunsese corect chiar și la cele mai grele întrebări de la sfârșit, iar el nu auzise să se mai fi întâmplat asta vreodată. Rezultatul era excepțional și tocmai voia să-i spună ceva admirativ, când, dintr-odată, nu mai putu respira.

3.

12 iunie

Lisbeth Salander îl măsură cu atenție pe Alvar Olsen. Se purta precaut, evident. Era înalt și își menținea corpul în formă bună. Îi observă și arsenalul prins de centură – bastonul, spray-ul paralizant și alarma acționabilă de la distanță. Lisbeth înțelese că avea în față un tip care mai degrabă ar muri de rușine decât să se lase biruit, dar, pe de altă parte, era conștientă de slăbiciunile lui.

Avea aceleași neajunsuri ca toți bărbații și, pe deasupra, purta povara unui sentiment de vinovăție. Era totodată un tip capabil să simtă rușine, iar lucrul ăsta putea fi exploatat. Îl va lovi și va face presiune asupra lui. Alvar Olsen avea să primească ce merită, așa că îi scrută ochii și abdomenul. Nu era cea mai bună idee să îl

lovească în abdomenul ăsta blestemat de musculos și tare ca fierul. Dar și astfel de abdomene au momentele lor de slăbiciune, iar așteptarea avea să-i fie răsplătită până la urmă. Alvar expiră îndelung, parcă a uimire și admirație.

Chiar atunci, în timp ce expira, corpul lui nu mai era alert și încordat, așa că Lisbeth îl lovi în plexul solar de două ori, tare și la țintă. Și mai făcu ceva: îi ochi umărul, mai precis punctul despre care îi spusese antrenorul ei de box, Obinze, apoi îl pocni sălbatic, brutal, cu toată puterea.

Își dădu seama că reușise. Îi dislocase umărul, iar Alvar se chircea tot mai rău. Gâfâia, fără a putea să scoată măcar un strigăt, și era evident că lupta să se țină pe picioare. Reuși pentru o secundă sau două, după care capitulă. Se clătină și căzu grămadă pe pardoseala de beton, cu un zgomot surd, iar atunci Lisbeth înaintă un pas. Trebuia să aibă grijă ca el să nu facă vreo prostie cu mâinile.

— Liniște! ordonă ea.

Era un ordin inutil. Alvar nu avea șanse să scoată niciun sunet. Nu mai avea aer, umărul îi tremura de durere, iar lumina îi intra în ochi.

— Dacă ești cuminte și nu pui mâna pe centură, nu mai primești nicio lovitură, spuse Salander și îi trase testul IQ din mână, iar în acel moment lui Alvar i se păru că aude zgomot la distanță.

O fi fost televizorul dintr-o celulă apropiată sau erau alți colegi care veniseră la secție și vorbeau pe hol? N-ar fi putut să-și dea seama, era prea amorțit. Se gândi dacă n-ar fi mai bine totuși să facă o manevră sau doar să strige după ajutor. Dar nu era ușor să gândească, durerea îi invadase mintea. O vedea pe Salander ca prin ceață, se simțea temător și confuz. Întinse totuși degetele spre alarmă, mai mult din reflex decât ca o acțiune conștientă. Dar nu ajunse să o atingă, căci primi o altă lovitură în abdomen care îl făcu să se chircească din nou în poziția fătului și să gâfâie și mai tare.

— Vezi? făcu Salander în șoaptă. N-a fost o idee bună. Dar știi ce? De fapt nu-mi place să te rănesc. N-ai fost tu, odată, demult, un mic erou? Salvatorul mamei tale, parcă așa am auzit. Acum ai lăsat de izbeliște locul ăsta, iar pe Faria Kazi ai abandonat-o – din nou! Te avertizez! Nu-mi place chestia asta.

El nu găsi nimic să-i răspundă.

— Fata aia a trecut prin multe. Trebuie să înceteze, continuă ea, iar Alvar aprobă din cap fără să știe prea bine de ce.

— Minunat! Uite că suntem de acord. Ai citit despre mine prin ziare?

El aprobă din nou din cap și își trase mâinile mai departe de centură.

— Bun, atunci ar trebui să știi că nu mă feresc de nimic. Chiar de nimic! Poate că reușim să încheiem un pact, tu și cu mine.

— Ce? bombăni el.

— Te voi ajuta să faci ordine aici și o să mă asigur că Benito și ajutoarele ei nu mai ajung la Faria Kazi, iar tu… o să-mi împrumuți un computer.

— Niciodată! M-ai – Alvar își recăpătă respirația – maltratat. Nu ești într-o poziție foarte bună.

— Iar *tu* ești într-o poziție jalnică, replică ea. Oamenii sunt exploatați și abuzați aici, iar tu nu miști un deget. Poți să-ți imaginezi la ce scandal se poate ajunge din cauza asta? Mândria reformei penitenciare a încăput în mâinile unui mic Mussolini!

— Dar… încercă el să riposteze.

— Fără *dar*! Am să te ajut să faci ordine. Dar mai întâi ai să mă conduci la un computer cu conexiune la internet.

— Cu totul imposibil, spuse el, încercând să pară dur. Sunt camere de luat vederi peste tot pe coridor. Ești terminată!

— Atunci suntem terminați amândoi și nu mă deranjează, răspunse ea, iar Alvar se gândi în acel moment la Mikael Blomkvist.

Mikael Blomkvist, faimosul jurnalist, o vizitase deja de două-trei ori pe Salander în scurtul timp de când se afla aici, iar ultimul lucru de care Alvar avea nevoie era ca Blomkvist să-i caute în rufele murdare. Așa că… oare ce trebuia să facă? Nu putea gândi clar, și cu atât mai puțin să se expună posibilității publicării unui reportaj susținut de dovezi, despre ascensiunea lui Benito în secție. Durerea era prea mare ca să poată judeca limpede, așa că duse mâna la umăr și apoi la abdomen și spuse fără să fie prea conștient de cuvintele sale:

— Nu pot să garantez nimic.

— Nici eu, așa că nu contează. Ridică-te acum!

— Sigur o să dăm de cineva din personal în partea administrativă, spuse el.

— Poți să te prefaci că avem un fel de ședință de studiu, tu și cu mine. Doar am început așa frumos cu testul de inteligență!

Se ridică și se clătină puțin. Becul din tavan lumina deasupra lui ca focul Sfântului Elmo, ca o stea căzătoare. Simți că amețește și spuse:

— Așteaptă puțin, trebuie…

Ea îi îndreptă spatele și îi perie părul, ca și cum era în intenția ei să-l aranjeze. Apoi îl lovi din nou. Lui Alvar i se făcu frică. Dar de data asta nu a fost o lovitură chinuitoare, dimpotrivă. De fapt, Lisbeth îi pusese umărul la loc, și așa îl scăpase de durerea cea mai rea.

— Să mergem acum, îl îndemnă ea.

Îi trecu prin cap să strige după ajutor și să apese butonul de alarmă. Se gândi să o lovească cu bastonul și să folosească spray-ul paralizant. Dar nu făcea decât să o urmeze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Deschise ușa securizată cu cheia cu cip și cu codul, sperând că nu vor întâlni pe nimeni. Dar bineînțeles că dădură de Harriet, colega lui, o tipă cu o fire atât de alunecoasă, că nu

putea fi sigur de ce parte era, a lui Benito sau a forței polițienești. Câteodată credea că e de ambele părți – ocazional, de acea parte care îi oferea mai multe avantaje.

— Bună, reuși Alvar să o salute.

Harriet avea părul prins în coadă, iar expresia gurii și cea a ochilor îi dădeau un aer sever. Perioada în care o găsea atrăgătoare părea foarte îndepărtată.

— Unde mergeți? întrebă ea.

Alvar realiză că, oricât ar fi fost el de șef, nu se putea împotrivi privirii interogative a lui Harriet și bolborosi…

— Vom… Ne gândeam…

Nimic nu-i mai dădea prin cap în afară de acel test, iar asta nu ar fi funcționat, putea să-și dea seama de atâta lucru.

— … să-l sunăm pe avocatul lui Salander, continuă el.

Simți că nu era crezut și probabil că i se vedeau paloarea și ceața din privire. De fapt, își dorea să se așeze pe podea și să strige după ajutor. Dar adăugă pe un ton neașteptat de autoritar:

— Avocatul pleacă la Jakarta mâine-dimineață.

Nu știa cum de-i venise să pomenească de Jakarta. Dar era un detaliu destul de concret pentru a fi luat drept adevăr.

— Bine, am înțeles, spuse Harriet pe un ton care mai mult îi reflecta propria dispoziție și plecă mai departe.

Când au fost siguri că nu mai putea să-i observe, își continuară drumul spre biroul șefului gărzilor. Aici era pământ sacru. Alvar ținea ușa mereu închisă și niciun deținut nu avea voie să intre, cu atât mai puțin să dea vreun telefon. Dar înspre acolo se îndreptau și, de bine de rău, băieții de la centrul de supraveghere sigur văzuseră deja că au pătruns în zona personalului după ora de închidere a ușilor, iar atunci ar putea oricând să apară cineva și să-i întrebe ce puneau la cale. Își atinse centura,

totuși nu sună alarma. Îi era prea rușine și era totodată, împotriva voinței lui, fascinat. Oare ce ar putea ticlui Lisbeth?

El descuie ușa și o pofti înăuntru, dându-și seama pentru prima dată cât de lipsită de speranță arăta ambianța. Cât de jalnic era – mai ales că fusese catalogat băiatul mamei – să aibă pe panou imagini uriașe cu mama sa, fotografii mai mari chiar și decât cele cu Vilda. Ar fi trebuit să le desprindă de acolo, să fi făcut curățenie, să-și fi dat demisia și să nu mai fi avut de-a face cu lumea penitenciarului. Dar iată-l chiar aici. Închise ușa în timp ce Lisbeth Salander se uita la el cu o privire întunecată și hotărâtă.

— Am o problemă, spuse ea.

— Și care ar fi asta?

— Tu ești.

— Care e problema cu mine?

— Dacă te trimit afară, suni alarma. Dacă rămâi, vezi ce fac, și nici asta nu e bine.

— O să comiți vreo infracțiune?

— E posibil, răspunse ea.

O fi făcut el ceva din nou ori ea era nebună de legat pur și simplu, căci îl lovi în plexul solar pentru a treia sau a patra oară și el se chirci din nou, respirând din greu, așteptându-se la alte lovituri. Dar nu se întâmplă nimic altceva decât că Salander, cu o mișcare fulgerătoare, îl deposedă de centură și o puse pe birou. Atunci se îmbărbătă, în ciuda durerii, și o privi amenințător. În aer se simțea tensiunea, parcă mai aveau puțin și săreau unul la beregata celuilalt. Dar ea îl dezarmă încă o dată doar aruncând o privire spre panou.

— E mama ta, cea pe care ai salvat-o?

El nu răspunse. Încă mai evalua posibilitatea de a se arunca asupra ei.

— E mama ta? repetă ea, iar el aprobă din cap.

— A murit?

— Da.

— Dar a însemnat mult pentru tine?

— Da, a însemnat mult.

— Atunci ai să înțelegi. Trebuie să fac rost de informații, iar tu o să mă lași.

— De ce te-aș lăsa?

— Pentru că ai abandonat totul aici de prea multă vreme. Pe scurt, o să te ajut să o distrugi pe Benito.

— E total lipsită de scrupule.

— Și eu sunt.

Poate că avea dreptate totuși. Lăsase lucrurile să meargă prea departe. Îi dăduse drumul aici, mințise, era un impostor. Nu mai avea prea multe de pierdut, iar când Lisbeth i-a cerut parola de la computer, i-a dat-o. Se uită la mâinile ei, ca vrăjit. Se mișcau pe tastatură cu iuțeala fulgerului. La început nu se întâmplă nimic ieșit din comun, deschise pe rând niște pagini de internet din Uppsala, cea a Spitalului Academic și cea a Universității. Continua să navigheze parcă fără niciun plan și, abia când dădu de numele vechi al Institutului de Medicină Genetică, se opri și tastă câteva comenzi. Apoi ecranul se stinse, se înnegri de tot și, pentru un moment, ea rămase nemișcată. Respira cu greu și degetele parcă îi ezitau, precum cele ale unui pianist care se pregătea pentru o partitură grea.

Apoi tastă ceva cu putere și incredibil de rapid, rânduri de cifre și de litere albe pe ecranul negru. Curând după asta, computerul începu să scrie singur, iar pagina se umplu de semne, coduri de programare neinteligibile, comenzi. Alvar nu pricepea decât niște cuvinte răzlețe – *connecting database, search, query* și *response,* iar apoi îngrijorătorul *Bypassing security.* Pentru un moment, Lisbeth așteptă nerăbdătoare bătând darabana pe masă.

— Drace! făcu ea.

Apăruse o casetă în care scria *ACCESS DENIED.* Încercă din nou și din nou, și deodată se petrecu ceva, un fel de ondulație, o translocare, o

licărire de culori. Acum se luminase cu litere verzi *ACCESS GRANTED* și curând se întâmplară lucruri pe care Alvar nici nu le credea posibile, parcă Lisbeth ar fi fost absorbită de o gaură neagră, pornind să cutreiere lumi cibernetice ce păreau că țin de alte vremuri, cu mult înaintea internetului.

Trecu repede prin documente de demult, scanate, pe care apăreau rânduri de nume bătute la mașina de scris sau notate cu creionul. Sub ele se înșirau coloane cu cifre și notițe, rezultate, conchidea el, ale unor teste și evaluări, iar de câteva ori văzu și ștampila de confidențialitate de pe documente. El zări chiar și numele ei printre multe altele, și o mulțime de rapoarte. Era ca și cum Lisbeth transformase calculatorul într-o creatură ofidiană care inspecta pe tăcute galerii subterane și arhive de subsol. Rămase absorbită de asta ore la rând, fără întrerupere.

Totuși, n-ar fi putut spune ce căuta mai exact, doar că nu ajunsese unde voia. Puteai să-ți dai seama după bombăneală și după limbajul corpului. După vreo patru ore și jumătate, se dădu bătută, iar atunci el răsuflă ușurat. Avea nevoie să meargă la toaletă. Era necesar să ajungă acasă, să-i descuie ușa mătușii sale, să aibă grijă ca Vilda să adoarmă și să uite de lume. Dar Lisbeth îi ceru să stea nemișcat și să-și țină gura. Mai avea un lucru de făcut și stinse din nou ecranul, tastă câteva comenzi, iar el, oripilat, realiză că Lisbeth avea de gând să pătrundă în sistemul informatic al închisorii.

— Nu face asta, îi zise el.

— Nu-ți place de directorul închisorii, nu-i așa?

— Poftim?

— Nici mie, spuse ea, și făcu ceva ce el nu-și dorea să vadă.

Deschise e-mailul lui Rikard Fager și frunzări prin documentele acestuia; zăbovi să citească ceva, și el o lăsă, nu numai pentru că îl detesta pe șeful

penitenciarului sau pentru că oricum mersese deja prea departe. Era ceva în felul ei de a lucra cu computerul, în faptul că acesta părea o prelungire a corpului ei. Îl mânuia cu deplină virtuozitate și asta îi inspira încredere. Probabil că era ceva irațional. Nu știa. Dar o lăsa să continue cu noi atacuri. Ecranul se făcu din nou negru și apărură iarăși acele cuvinte, *ACCESS GRANTED.* Dar ce naiba?

Pe ecranul din fața lui apăru imaginea foarte clară a coridorului secției de securitate. Relua din nou și din nou aceeași secvență de film cu coridorul pustiu și întunecat, ca și cum ar fi prelungit-o sau ar fi repetat un anume interval. Pentru un moment îndelungat, Alvar rămase cu mâinile pe genunchi și cu ochii închiși, dorindu-și ca totul să se sfârșească.

Era ora 1:52. Lisbeth Salander se ridică bombănind un „mulțumesc" și, fără să o întrebe un cuvânt despre ce făcuse, o conduse pe intrarea securizată până la celulă și îi ură noapte bună. Apoi se întoarse acasă și nu dormi mai deloc. Doar moțăi puțin, spre orele dimineții, și o visă pe Benito cu pumnalele ei.

4.

17-18 iunie

Vinerile erau zilele cu Lisbeth.

Mikael Blomkvist își făcuse obiceiul de a i se duce în fiecare vineri după-amiază să o viziteze pe Lisbeth Salander la închisoare. De-abia aștepta, mai ales acum, când se împăcase cu situația și nu mai era furios, deși asta îi luase ceva timp.

Îl supăraseră procesul și verdictul, făcuse scandal prin presă și la televiziune și, ce mai, parcă doar acolo trăise. Dar când înțelese că lui Lisbeth

înseși nu-i păsa prea mult de toate astea, începuse să vadă lucrurile prin prisma ei. Nu era prea mare tragedia. Dacă i se permitea să continue cu studiile de fizică cuantică și cu orele de antrenament, putea la fel de bine să stea în închisoare ca oriunde altundeva. Putea fi un timp al învățării, o nouă experiență – îi cunoștea ciudățeniile și o știa capabilă de o astfel de perspectivă. Lisbeth lua viața așa cum i se oferea și se adapta ușor. Adesea, doar îi zâmbea când el se îngrijora pentru ea, zâmbise așa și când fusese transferată la Flodberga.

Lui Mikael nu-i plăcea Flodberga, de altfel nu putea să placă nimănui. Era singura închisoare pentru femei din țară cu grad maxim de securitate, iar Lisbeth ajunsese acolo numai pentru că Ingemar Eneroth, șefa direcției penitenciare din Suedia, îi asigurase că era locul cel mai sigur, cu toate amenințările la adresa lui Lisbeth depistate deopotrivă de Säpo și de serviciile secrete franceze, care ar fi provenit de la sora Camilla și rețeaua ei criminală din Rusia. Ar fi putut fi adevărat sau ar fi putut fi pur nonsens. Dar, pentru că Lisbeth nu a avut nimic împotrivă, acest transfer s-a petrecut totuși. Nu va mai rămâne închisă multă vreme și poate că lucrurile nu stăteau așa de rău. Acum nu mai avea mult din timpul de pedeapsă, oricum. Lisbeth arătase neobișnuit de voioasă vinerea trecută. Pesemne că mâncarea de la închisoare era de-a dreptul cură de sănătate în comparație cu prostiile cu care se hrănea de obicei.

Mikael se afla în tren spre Örebro, în fața laptopului, trecând prin numărul de vară al revistei *Millennium* care urma să intre luni în tipar. Afară ploua cu găleata. Apăruseră prognoze cum că va urma o vară călduroasă cum nu mai fusese de multă vreme. Dar deocamdată cerul se tot deschidea. Ploaia cădea zi de zi și lui Mikael îi era dor să se retragă la casa lui din Sandhamn și să se odihnească. Muncise din greu, iar după ce

dezvăluise că forțe din conducerea serviciilor secrete americane NSA au colaborat cu rețeaua de crimă organizată din Rusia pentru a fura secrete ale companiilor din toată lumea, *Millennium* începuse să o ducă bine din punctul de vedere al profitului. Revista își recuperase statutul de revistă de frunte. Dar odată cu succesul au apărut și probleme. Mikael și conducerea redacției s-au văzut obligați să dezvolte revista în plan digital și bineînțeles că ăsta era un lucru bun și necesar în noul climat media, dar îi fura din timp.

Actualizările pe internet și convorbirile despre strategie în mediile sociale îi perturbau concentrarea. Sigur că începuse să urmeze mai multe teme de reportaj, dar nu ajunsese în miezul niciuneia dintre ele și nici nu-l ajuta că acea persoană care-i dăduse pontul cu NSA – Salander – se afla în închisoare. Se simțea vinovat pentru ea.

Se uită pe geamul trenului, sperând să fie lăsat în pace. Bineînțeles că doar se iluziona. Bătrâna doamnă de lângă el, care îl tot deranjase cu întrebări, vru să știe încotro merge. Se eschivă să dea un răspuns clar, cu toate că și ea, ca mulți alții care îl tot deranjau de la o vreme când îi era lumea mai dragă, era bine intenționată. Dar se bucură când întrerupse discuția ca să coboare la Örebro. Se grăbi prin ploaie spre autobuzul care făcea legătura. Oricât de ridicol de aproape era calea ferată de închisoarea Flodberga, nu exista nicio stație în apropiere, fiind nevoit să-și petreacă patruzeci de minute într-un vechi autobuz Scania, fără aer condiționat. Era ora șase fără douăzeci când simți că nu mai avea mult până la zidul cenușiu de beton.

Zidul era înalt de șapte metri, de o culoare mată, striat sau sinuos, ca un uriaș val de beton care împietrise în mijlocul unui atac spectaculos, în plin câmp. Pădurea de conifere se zărea foarte departe, la orizont. Nu se vedea nicio locuință, iar poarta

închisorii se afla atât de aproape de barierele de trecere de nivel, că numai câte o mașină pe rând încăpea în spatele lor.

Mikael coborî și i se permise trecerea pe la turnichetele de oțel. Se deplasă la centrul de gardă și își închise telefonul și cheile într-un dulap cenușiu. Merse pe la controlul de siguranță și, ca și în alte dăți, se simțea ca și cum cineva era foarte preocupat să-și bată joc de el. Un tip dur și tatuat îl controlă inclusiv între picioare. Una peste alta, apăru un labrador negru, o potaie frumoasă și veselă. Mikael înțelese ce era – un câine care depista narcotice. Chiar credeau că ar fi putut să aducă droguri la pușcărie? Își păstră pe chip o expresie potrivită, fiind escortat mai departe de un tip ceva mai simpatic. Ușile de metal erau deschise automat de cei de la centrul de supraveghere care îl observau prin camerele de pe tavan. Dură ceva până ajunseră în sectorul de vizite. A fost lăsat să aștepte destul de mult, așa că era greu de spus când anume și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Probabil, când se ivi Alvar Olsen, șeful gărzilor. Olsen avea fruntea transpirată și părea nervos. Spuse forțat câteva lucruri politicoase înainte de a-l pofti pe Mikael în sala de vizite de la capătul coridorului, iar atunci nu mai încăpu îndoială, ceva sigur era diferit. Lisbeth purta hainele uzate și spălate excesiv ale instituției, care îi veneau atât de caraghios! De obicei se ridica atunci când sosea el, dar acum stătea așezată și era încordată, cumva în expectativă. Avea capul aplecat puțin spre stânga și se uita pieziș. Rămase incredibil de nemișcată, îi răspunse în doi peri la întrebări și evita să-l privească în ochi. Până la urmă, se simți nevoit să întrebe dacă se întâmplase ceva.

— Depinde cum privești lucrurile, spuse ea, iar el zâmbi cam îngrijorat.

Era un început, cel puțin.

— Vrei să-mi spui mai multe?

Nu voia, „nu acum, și nu aici, înăuntru”, așa că tăcură. Dincolo de fereastra cu gratii, ploaia răpăia peste ziduri și peste grădina de recreere. El se uită absent la o saltea jigărită rezemată de perete.

— Să mă neliniștesc? întrebă el.

— Așa cred, răspunse ea chicotind.

Nu era tocmai gluma la care spera el.

Cu toate astea, părea un râs eliberator și râse și el puțin când o întrebă dacă ar putea să o ajute cu ceva. Atunci deveni din nou tăcută și spuse „poate”, ceea ce îl surprinse. Lisbeth Salander nu obișnuia să ceară ajutor fără să aibă un motiv întemeiat.

— Bun, atunci fac orice – aproape.

— Aproape? chicoti ea din nou.

— Aș prefera să evit vreo infracțiune, spuse el. Ar fi păcat să ajungem amândoi aici.

— Te poți mulțumi cu o închisoare pentru bărbați, Mikael.

— Dacă nu se poate face excepție pentru un tip fermecător ca mine. Despre ce e vorba?

— Am aici o serie de vechi liste cu nume, începu ea, iar ceva nu se potrivește. Apare, de exemplu, un băiat pe nume Leo Mannheimer.

— Leo Mannheimer, repetă el.

— Exact, are treizeci și șase de ani. Îl găsești repede pe internet.

— Bine, e un început. După ce să mă uit?

Lisbeth rătăci cu ochii prin sala de vizite, ca și cum ce trebuia să caute Mikael se ascundea acolo. Apoi se întoarse și se uită la el cu o privire absentă.

— Sincer vorbind, nu știu.

— Să te cred?

— În mare parte.

— În mare parte?

Se simți iritat. Continuă:

— Bine, deci nu știi. Dar vrei să fie verificat. A făcut ceva anume? Sau doar a părut suspect?

— Precis cunoști agenția de brokeraj pentru care lucrează. Dar aș prefera ca investigația ta să fie imparțială.

— Încetează! protestă el. Trebuie să-mi spui mai mult. Despre ce liste vorbeai?

— Liste de nume, spuse ea.

Asta suna așa de criptic și de prostesc, încât pentru un moment crezu că ea doar glumea cu el și că în următorul moment avea să înceapă să vorbească, la fel ca vinerea trecută, despre una-alta. În schimb, Lisbeth se ridică, chemă garda și spuse că vrea să se întoarcă imediat în perimetrul ei.

— Glumești, nu-i așa?

— Nu glumesc, răspunse ea și atunci el vru să înjure, să se împotrivească, să îi spună câte ore îi luase să vină până aici și cum sigur ar fi putut găsi lucruri mai plăcute de făcut vineri seara.

Dar înțelese că nu ar fi folosit la nimic. Așa că se ridică, o îmbrățișă și o îndemnă pe un ton oarecum patern și autoritar să aibă grijă de ea. Lisbeth îi răspunse „poate, câteodată” și probabil că era ironică, deși părea deja pierdută în alte gânduri.

O văzu escortată de șeful gărzii și nu-i plăcu hotărârea tăcută din pașii ei. Contrar voinței lui, se lăsă condus în direcția opusă, la punctul de control de la ieșire, unde deschise dulăpiorul și își recuperă telefonul și cheile. Se hotărî să suporte costul unui taxi până la gara centrală din Örebro. Pe drum, în tren, citi un roman polițist al unui scriitor scoțian pe nume Peter May. De-abia aștepta să-l verifice pe Leo Mannheimer, ca un fel de act de protest.

•

Alvar Olsen se simți ușurat că vizita lui Mikael Blomkvist fusese atât de scurtă. Îi fusese teamă că Lisbeth i-ar fi putut da ziaristului un subiect de reportaj despre Benito și despre secția de securitate, dar nu i-ar fi ajuns timpul, și asta era

bine. În rest, nu prea existau motive de bucurie. Alvar se străduise din greu ca Benito să fie transferată din secție. Dar nu reușise s-o facă și nu-l ajuta cu nimic faptul că mai mulți dintre colegii săi o apăraseră pe Benito în fața celor din conducerea închisorii, asigurându-i că nu erau necesare măsuri noi.

Prin urmare, nebunia continua, iar Lisbeth Salander încă nu acționa. Nu făcea decât să observe și să noteze. Dar simțea că ea număra zilele, căci îi mai oferise o păsuire de cinci zile. Mai avea cinci zile să rezolve singur treaba și să o protejeze pe Faria Kazi. Dacă nu, Salander intervenea – cu asta îl amenința. Acum iată că aproape trecuseră cele cinci zile, iar Alvar nu îndrăznise să facă nimic. Dimpotrivă, atmosfera din secție devenea tot mai tensionată și mai neplăcută. Se pregătea ceva urât, ca și cum Benito s-ar fi pregătit de luptă. Crease noi alianțe și primise neobișnuit de multe vizite, ceea ce însemna mai ales că strânsese multe informații. Intensificase și hărțuiala, și violența împotriva Fariei Kazi. E adevărat că Lisbeth Salander nu se afla prea departe, și asta era un lucru bun, era de ajutor. Dar o irita pe Benito. Era fixată pe Lisbeth, șuiera printre dinți și amenința. Odată, în sala de sport, Alvar auzi ce spusese:

— Kazi e târfa mea colorată, șuiera ea. Numai eu – și nimeni altcineva – o s-o oblig pe stricata asta cafenie să facă podul!

Lisbeth Salander își strânse maxilarele și își coborî privirea. Alvar nu știa dacă ea făcea asta din cauza termenului pe care i-l dăduse lui sau pentru că se simțea lipsită de putere, dar înclina spre a doua variantă. Oricât de dură ar fi fost, nu s-ar fi putut pune cu Benito. Aceasta era total lipsită de scrupule și, fiind condamnată pe viață, nu avea nimic de pierdut. Le avea mereu în spate pe gorilele ei – Tine, Greta și Josefin – și, în ultima vreme, Alvar se temea de moarte ca nu cumva,

într-una dintre zile, vreun obiect de oțel să strălucească în mâinile ei. Era mereu prezent la detectoarele de metal și cerea frecvent să i se inspecteze camera. Dar se gândea că nu era de ajuns. I se părea că Benito și adeptele ei se tot fofilau cu ceva. Puteau fi droguri sau lucruri fără importanță, sau poate că totul era doar în închipuirea lui. Stătea ca pe ace, iar existența unei amenințări la adresa lui Salander, încă de la bun început, nu îmbunătățea situația. De fiecare dată când se pornea alarma sau când primea o convorbire prin stația radio, îi era teamă să nu i se dea vestea că Lisbeth pățise ceva. Încercase să o convingă să rămână izolată, însă ea refuza, iar el nu era destul de puternic să i se împotrivească, de altfel nu era destul de puternic să facă nimic.

Îl bântuiau vina și neliniștile și își lua permanent toate măsurile de precauție. Deprinsese un stil de lucru maniacal, peste program, care o întrista pe Vilda și îi afecta relația cu mătușa și cu vecinii săi. Era ud de transpirație – aerul în secție era insuportabil de cald și de sufocant. Sistemul de ventilație era antic, iar el se simțea epuizat mental, uitându-se mereu la ceas și așteptând ca directorul închisorii, Rikard Fager, să-l sune și să-i comunice că Benito avea să fie transferată. Dar nu suna nimeni, deși Alvar prezentase pentru prima dată situația fără niciun fel de ocolișuri. Ori Rikard Fager era un idiot mai mare decât crezuse el, ori era și el corupt. Nu avea de unde să știe. Iar telefonul nu suna.

După ce ușile celulelor se încuiară vineri seara, Alvar se întoarse în birou încercând să-și adune gândurile. Dar nu era lăsat în pace. Lisbeth Salander sună alarma de intercom și își exprimă dorința de a folosi din nou computerul. O aduse și încercă din nou să priceapă ce face. Dar nu scoase prea multe cuvinte de la ea, văzându-i doar privirea întunecată. Și în acea seară se întoarse

târziu acasă, simțind mai mult ca niciodată că se apropia o catastrofă.

Sâmbătă dimineață, Mikael se afla pe Bellmansgatan, citind ca de obicei exemplarul tipărit al *Dagens Nyheter* și, de asemenea, pe iPad-ul său, *Guardian, New York Times, Washington Post* și *The New Yorker.* Bău un cappuccino și un espresso și își luă micul dejun cu iaurt cu musli și sandvișuri cu brânză și pate de ficat, lăsând timpul să treacă, ca întotdeauna, când Erika trimitea la tipar varianta corectată a revistei *Millennium.* De-abia după o oră, două, se așeză la computer și îl căută pe Leo Mannheimer. Numele lui apărea sporadic în paginile de afaceri, nu foarte des. Era doctor în economie la Stockholm, la Handelshögskolan, și de curând acționar și analist-șef la agenția de brokeraj Alfred Ögren, o firmă pe care Mikael, așa cum ghicise Lisbeth, o cunoștea foarte bine.

Era o firmă bine cotată de administrare de fonduri pentru bogătași, chiar dacă stilul gălăgios și megaloman al președintelui Ivar Ögren nu se potrivea prea bine cu dezideratul firmei de a se distinge prin discreție. Pe de altă parte, Leo Mannheimer era subțirel și zvelt, cu ochi mari, albaștri și alerți, cu cârlionți și buze groase, ușor feminine. Era bogat, desigur, dar nu în stil exagerat, de mahăr. Potrivit celei mai recente declarații, avea o avere de vreo optzeci și trei de milioane de coroane, deloc rău, dar slab în comparație cu elefanții cei mari. Cel mai deosebit lucru, cel puțin la prima vedere, era că într-un reportaj din *DN* din urmă cu patru ani se făcea referire la IQ-ul lui ridicat. Rezultatul se știa de când era mic copil și făcuse ceva vâlvă la vremea aceea, așa se spunea. Fusese simpatic că temperase acel aspect.

— IQ-ul nu înseamnă mare lucru, spusese el într-un interviu. Și Göring avea un IQ mare. Poți fi idiot și așa.

După care vorbise de importanța empatiei și a emoției, și de tot ce nu măsurau testele de inteligență. Susținea că era scandalos, aproape necinstit, să reprezinți talentul cuiva printr-o cifră. Asta nu suna tocmai precum ceva rostit de un ticălos. Pe de altă parte, ticăloșii sunt adesea specialiști în a-și crea o imagine de sfinți, iar Mikael nu se lăsa impresionat că Leo Mannheimer donase sume însemnate în scopuri caritabile, nici de faptul că părea deștept și sensibil.

Ghicise că Lisbeth îl numise din cu totul alte motive decât ca să-l dea drept exemplu pentru omenire. Dar nu știa, trebuia să fie o verificare fără presupoziții, iar atunci prejudecățile nu-și aveau locul, oricare ar fi fost ele. De ce era așa de imposibilă? Privi în zare spre Riddarfjärden și se cufundă în gânduri. În sfârșit, nu mai ploua. Cerul se lumina și dimineața era promițătoare. Se gândi să se urnească în oraș, să mai ia un cappuccino acolo jos, la Kaffebar, să-și citească romanul polițist și să-l lase baltă pe Leo Mannheimer, cel puțin pentru weekend. Sâmbăta de după predarea revistei era cea mai bună zi din lună, de fapt singura în care își permitea să fie liber. Pe de altă parte… promisese și nu putea să se lase pradă trândăvelii.

Nu numai că Lisbeth îi dăduse cel mai însemnat pont din ultimii zece ani și avusese grijă ca *Millennium* să-și recapete poziția pe scena publică, dar, mai mult decât atât, salvase viața unui băiat și depistase o rețea criminală internațională. Și nimic nu era mai clar decât că procurorul-șef Richard Ekström și cei de la tribunal erau cu toții niște idioți. În timp ce Mikael primea laude și faimă, adevăratul erou stătea la pârnaie. De aceea continuă să-l verifice pe Leo Mannheimer, așa cum îl rugase Salander.

Nu găsi ceva captivant, dar își dădu seama destul de repede că el și Leo aveau un lucru în comun. Ambii încercaseră să afle adevărul despre

atacul hackerilor asupra Finance Security din Bruxelles. Jumătate din lumea jurnalistică și toată piața de finanțe se implicaseră în acest eveniment, fiecare pe cont propriu, nu era o coincidență ieșită din comun, și totuși… Poate era ceva și, cine știe, poate că Leo Mannheimer avea o altă părere sau ținea vreun secret referitor la acel atac.

Vorbise despre incident cu Lisbeth. La vremea aceea, ea se afla în Gibraltar pentru a se ocupa de veniturile ei. Se întâmplase pe 9 aprilie anul acesta, chiar înainte de a intra la închisoare, și păruse neobișnuit de indiferentă pentru un asemenea subiect. Mikael se gândise că poate dorea să se bucure de ultimele momente de libertate și să nu se lase afectată de știri, nici măcar dacă acestea se refereau la hacking. Dar logic era să fie interesată și poate că – nu era exclus – știa ceva despre asta.

El se afla la redacția de pe Götgatan când colega lui, Sofie Melker, a trecut și i-a spus că băncile aveau probleme cu paginile lor de internet. Lui Mikael nu-i păsase câtuși de puțin.

Nici bursele nu păreau să reacționeze la vestea asta. Dar oamenii începuseră să observe că nivelul tranzacțiilor cu acțiuni scăzuse drastic, apoi se oprise și sute de oameni descoperiseră că nu-și mai puteau accesa veniturile online. Pur și simplu, nu mai aveau bani în cont. Se trimiseseră o serie de comunicate de presă:

Este vorba numai de o eroare tehnică. În scurt timp, se vor lua măsuri. Situația este sub control.

Și totuși neliniștea creștea. Cursul coroanei căzuse și deodată, ca un val uriaș, ca un tsunami, venise vestea că nu mai puteau fi refăcute în întregime conturile. Se spunea că exista riscul ca venituri considerabile să dispară în ceață și nu era de niciun ajutor că tot felul de figuri cu autoritate

respingeau asta ca fiind un nonsens. Pieţele de capital se revoltaseră. Toate tranzacţiile fuseseră oprite, se ţipa în telefoane, şi serverele de poştă electronică se prăbuşeau. Banca Naţională era ameninţată cu bombardarea. Se spărgeau ferestre. Magnatul Carl af Trolle reuşise să lovească o sculptură de bronz atât de rău, că îşi rupsese piciorul drept. Avuseseră loc o serie de incidente şi exista un presentiment că ceva ar fi putut derapa grav. Dar, în scurt timp, totul se potolise. Averile erau din nou accesibile şi însăşi preşedinta Băncii Naţionale a Suediei, Lena Duncker, susţinea că nu existase niciun pericol la orizont. Sigur, era adevărat, obiectiv vorbind. Dar de această dată lucrul cel mai interesant nu fusese siguranţa IT în sine, cât dezamăgirea şi panica. Ce le dezlănţuise oare?

Se părea că instituţia care mai înainte se numise Depozitarul central de titluri de valoare, unde se înregistrau investiţiile de capital ale suedezilor şi care, după cum era moda timpului, fusese vândută companiei belgiene Finance Security, fusese expusă unui atac de tipul blocarea serviciilor, şi numai acest fapt în sine arătase cât de vulnerabil era sistemul financiar. Dar aceasta nu era toată povestea.

Mai erau şi zvonurile şi un tăvălug de afirmaţii, provocări şi minciuni care năpădiseră mediile sociale şi care îl făcuseră pe Mikael, chiar în acea zi, să izbucnească:

— E vreun drac care vrea ca bursa să se prăbuşească?

În zilele şi în săptămânile care urmaseră, apărură lucruri care îi susţineau teoria. Dar, ca şi alţii, nu ajunsese totuşi prea departe. Nu găsise niciun suspect şi, după ceva vreme, nu se mai interesase de subiect. De fapt, toată ţara abandonase subiectul. Bursa urca din nou. Economia se redresa. Piaţa era din nou în plină ascensiune, iar Mikael găsise subiecte mai

potrivite de abordat – criza refugiaților în Europa și atacurile teroriste, creșterea populismului de dreapta și a fascismului în Europa și SUA. Dar acum…

Văzuse expresia întunecată a lui Lisbeth în sala de vizite și se gândise la amenințările la adresa ei, la sora ei Camilla și la banda ei de hackeri și de bandiți. De aceea își continuă investigarea și citi un eseu al lui Leo Mannheimer scris pentru revista *Fokus.* Din perspectivă jurnalistică, nu prea îl impresiona pe Mikael. Era clar că Mannheimer nu aducea nicio informație nouă. Dar existau părți care constituiau o bună prezentare psihologică a cursului evenimentelor. Mikael observă că Mannheimer ținea o serie de prelegeri legate de subiect, la rubrica „Neliniștea secretă a pieței". Chiar a doua zi, duminică, urma să aibă o discuție la un eveniment organizat de Asociația acționarilor la bursă, la debarcaderul din Stadsgårdskajen.

Vreo două minute Mikael a stat și a contemplat imaginile cu Mannheimer de pe internet, încercând să-l înțeleagă dintr-o primă impresie. Văzu mai mult decât un tip arătos cu trăsături bine definite. Intui și o lumină melancolică în ochi, pe care imaginea stilizată de pe pagina firmei nu reușea să o ascundă. Ce spunea Mannheimer nu era niciodată bătut în cuie. Nu era nimic de felul *vinde, cumpără, acționează acum!* Existau acolo mereu o îndoială, o întrebare. Se spunea că este analitic, muzical și interesat de jazz, mai ales de vechiul stil, așa-numitul hot jazz.

Avea treizeci și șase de ani și fusese singur la părinți, într-o familie bogată din Nockeby, la vest de Stockholm. Tatăl lui, Herman, care avea cincizeci și patru de ani când se născuse Leo, fusese președinte al concernului industrial Rosvik, iar mai târziu, membru al consiliului de conducere și proprietarul a patruzeci de procente din capitalul în acțiuni al însești agenției de brokeraj Alfred Ögren.

Mama sa, Viveka, născută Hamilton, fusese casnică și activase la Crucea Roșie. Se pare că își dedicase o mare parte din viață fiului său și talentului acestuia. În puținele interviuri pe care le-a dat răzbătea o notă de elitism. În articolul din *Dagens Nyheter* despre cota sa înaltă de inteligență, Leo insinua că mama sa îl antrenase pe furiș.

— Cred că am fost puțin prea bine pregătit pentru testele acelea, spunea el și povestea cum în primii săi ani de școală era un elev pus pe harță, ceea ce, conform autorului articolului, este tipic pentru copiii foarte talentați și substimulați.

În general, Leo Mannheimer atenua lucrurile frumoase și măgulitoare care se spuneau despre el și asta putea fi considerată un fel de timiditate falsă, cochetă. Dar lui Mikael i se părea mai degrabă că exista o vină apăsătoare sau o durere, ca și cum Leo considera că nu trăia la înălțimea așteptărilor care îi fuseseră inoculate în copilărie. Și totuși nu avea de ce să-i fie rușine. Își susținuse teza despre boom-ul IT din 1999 și, la fel ca tatăl său, devenise acționar la agenția de brokeraj Alfred Ögren. Dar este adevărat că nu s-a făcut niciodată remarcat, nici într-un fel excepțional și nici într-unul îndoielnic, cel puțin din ce văzuse Mikael, iar averea lui părea a fi în mare parte moștenită.

Lucrul cel mai demn de luat în considerare – dacă Mikael ar fi fost să caute un mister – era că Leo își luase liber timp de jumătate de an, începând din ianuarie anul trecut, „ca să călătorească”. După aceea se întorsese la muncă, începuse să țină prelegeri și câteodată apăruse și la televizor – nu ca analist financiar obișnuit, ci mai degrabă ca filosof, ca sceptic de școală veche care nu vrea să se pronunțe asupra unui aspect așa de nesigur ca viitorul. În ultima contribuție televizată de pe pagina de internet a ziarului *Dagens Industris,* despre creșterea prețului pe acțiuni în luna mai, spunea:

— Bursa e ca un om care tocmai și-a revenit din depresie. Tot ce a fost dureros se resimte deodată ca îndepărtat. Nu pot decât să urez noroc pieței financiare!

Evident că era un mic sarcasm, ca și cum ar fi crezut că bursa avea nevoie de toată fericirea din lume. Mikael urmări înregistrarea de două ori, dintr-un motiv sau altul. Să fie totuși ceva interesant acolo? Așa credea. Nu era numai expresia lui poetică, cu metafore antropomorfice. Era ceva cu ochii lui, care străluceau într-un fel deopotrivă trist și jucăuș, ca și cum Leo cugeta de fapt la altceva. Pesemne că era un aspect al inteligenței sale – o capacitate de a avea mai multe gânduri în același timp –, dar tipul parcă semăna puțin cu un actor care voia să-și iasă din rol, să-i depășească limitele.

Desigur că asta nu l-ar fi putut face pe Leo Mannheimer subiectul unui bun reportaj, poate numai o persoană vie. Totuși, Mikael trimise pe apa sâmbetei toate planurile de a fi liber și a se bucura de vară, chiar și numai pentru a-i demonstra lui Lisbeth că nu se dădea bătut așa ușor. Se ridica din fața computerului și se așeza la loc, ca un spirit neliniștit, naviga pe internet și trebăluia prin bucătărie. Dar subiectul Leo Mannheimer nu-l părăsea niciodată. Pe la ora unu, pe când se afla în baie ca să se bărbierească și, cam nemulțumit, să se suie pe cântar, izbucni:

— Malin, să fiu al naibii!

Cum de-i scăpase asta? înțelese brusc de ce agenția de brokeraj Alfred Ögren îi suna atât de cunoscut. Era vechiul loc de muncă al lui Malin, o iubită de demult care în momentul de față era responsabilă cu presa la Ministerul de Externe. Era o feministă înflăcărată și, în general, o persoană pasională. Ea și Mikael se iubiseră și se urâseră cu aceeași intensitate chiar în perioada în care ea tocmai părăsise postul de director de comunicare de la Alfred Ögren.

Își aminti de picioarele ei lungi, de ochii frumoși și negri, dar și de incredibila ei capacitate de a le intra pe sub piele oamenilor. Mikael o sună și abia apoi realiză că un motiv era și vara care strălucea atât de atrăgător afară, dar și că Malin îi lipsea mai mult decât era el dispus să recunoască.

•

Malin Frode nu suporta mobilul în zilele de sâmbătă, își dorea să tacă și să o lase să respire. Dar era în atribuțiile postului ei să fie permanent accesibilă, așa că nu avea încotro decât să accepte situația și să răspundă ca de obicei, cu aceeași voioșie profesională în glas. Într-o bună zi, avea să explodeze.

Era de la un timp mamă singură sau cel puțin așa se putea spune. Niclas, fostul soț, se purta de parcă ar fi fost un erou, în rarele ocazii în care își petrecea weekendul cu propriul său fiu. Tocmai ce venise să-l ia, și-i aruncă replica:

— Acum distrează-te cum ai obiceiul!

Ghicise că făcea aluzie la aventurile ei extramaritale de la sfârșitul căsniciei lor. Zâmbi forțat, își îmbrățișă fiul – Love, de șase ani – și își luă la revedere. Dar apoi se simți furioasă și se pomeni izbind cu piciorul într-o conservă de metal de pe stradă și înjurând ca pentru sine. Una peste alta, sună și mobilul, deci apăruse o situație de criză în lume. De la o vreme, erau tot timpul situații de criză în lume. Dar nu… de data asta era ceva de bine. Suna Mikael Blomkvist, iar atunci se simți ușurată, dar și cuprinsă de un val de dorință. Privi în zare spre Djurgården și spre mica barcă cu pânze care traversa golful. Ajunsese pe Strandvägen.

— Un apel-surpriză! spuse ea.

— Nu tocmai, răspunse Mikael.

— Ba da, ce faci?

— Lucrez.

— Nu asta faci întotdeauna, te spetești muncind, cu sudoarea frunții?

— Da, din păcate.

— Îmi place mai mult când stai întins pe spate.

— Și mie

— Așază-te!

— Bine.

Așteptă câteva secunde.

— Te-ai întins acum?

— Sigur că da.

— Și fără prea multe haine?

— Fără.

— Minciună sfruntată! Cărui fapt îi datorez această onoare?

— Afaceri, pentru început.

— *Bloody bore!*

— Știu, dar nu pot lăsa baltă acel atac asupra Finance Security.

— Normal că nu poți. Nu poți lăsa baltă nimic, în afară de femeile care-ți ies în cale.

— Nu le las nici pe ele așa ușor.

— Bineînțeles că nu, dacă ai nevoie de ele ca surse. Ce pot face pentru tine?

— Am văzut că unul dintre foștii tăi colegi investiga și el atacul informatic.

— Cine?

— Leo Mannheimer.

— Leo, repetă ea.

— Cum este?

— Un băiat stilat – și foarte diferit de tine și în alte privințe.

— Ce noroc pe el!

— Noroc cu grămada.

— În ce fel e diferit de mine?

— Leo, el este…

Se cufundă în gânduri.

— Cum e?

— În primul rând, nu e o lipitoare ca tine, care caută informații și ticăloși. Este un gânditor, un filosof.

— Noi, lipitorile, am fost mereu un exemplu de simplitate.

— Tu ești în regulă, Mikael, știi asta, spuse ea. Dar semeni mai curând cu un cowboy. Nu ai timp să stai și să cugeți ca un Hamlet bătrân.

— Deci Leo Mannheimer este un Hamlet?

— Nu ar fi trebuit să ajungă în lumea finanțelor.

— Dar unde, atunci?

— În domeniul muzical. Cântă la pian dumnezeiește, are o ureche muzicală excepțională și este incredibil de talentat. Banii nu îi plac foarte mult.

— Nu-i prea bine pentru un tip care lucrează la finanțe.

— Nu, într-adevăr. Probabil că a avut de toate de mic copil și nu mai are motivația necesară. Dar de ce te interesează?

— Are idei interesante despre atacul hackerilor.

— Poate că are, dar nu o să găsești mizerii despre el, dacă la asta te gândești.

— De ce spui asta?

— Pentru că a fost rolul meu să îi țin sub observație pe băieții ăia și pentru că, cinstit vorbind…

— Da?

— … mă îndoiesc că Leo ar putea fi capabil de ceva necinstit. În loc să se umfle în pene cu capitalul său ori să facă cine știe ce alte prostii, stă acasă deprimat și cântă la flaut.

— Atunci de ce a rămas în branșă?

— Din cauza tatălui său.

— Tăticul a fost un mahăr.

— Da, a fost un mahăr notoriu și prieten la cataramă cu însuși Alfred Ögren și un idiot egocentric care se încăpățâna să-l facă pe Leo geniu în finanțe și succesorul său în firma lui Alfred. Avea și pretenția ca fiul său să își creeze propria poziție de putere în economia suedeză. Iar Leo… ce pot să spun…?

— Spune!

— Leo e cam slab de înger. S-a lăsat convins și nu s-a descurcat rău deloc. Nu îi iese nimic rău de

fapt, dar nici nu a fost excepțional, așa cum i se pretinsese, căci i-au lipsit elanul și plăcerea. Odată mi-a spus că se simțea ca și cum ar fi fost deposedat de ceva serios. A fost rănit, într-un fel.

— În ce fel?

— O treabă din copilărie. Dar nu m-am apropiat niciodată destul de el ca să pot înțelege pe deplin, deși noi, pentru o scurtă perioadă…

— Ce anume?

— Nimic, nimic serios, doar un joc, așa cred.

Mikael se hotărî să nu mai întrebe.

— Și-a luat liber ca să călătorească, așa am citit, spuse el.

— După ce a murit mama lui.

— Cum a murit?

— Cancer la pancreas.

— Greu.

— Totuși, am crezut că o să-i facă bine.

— Mda?

— Părinții s-au ținut mereu de capul lui și i-au otrăvit viața. Speram să se folosească de ocazia asta ca să se desprindă de lumea finanțelor și să înceapă să cânte la pian, la orice. Știi, chiar înainte de plecarea mea de la Alfred Ögren, Leo era bine. N-am aflat niciodată de ce anume. Pentru o perioadă, n-a mai fost un lup singuratic. Dar apoi…

— Ce s-a întâmplat?

— Apoi a fost și mai rău. A fost destul de dureros.

— Mama lui trăia pe-atunci?

— Da, dar nu a mai trăit mult timp.

— Și unde a călătorit?

— Nu știu, am plecat din firmă. Dar mi-ar fi plăcut să cred că acea călătorie ar fi putut fi începutul unui proces de eliberare.

— Și totuși s-a întors la Alfred Ögren.

— Pesemne că nu a avut curajul să se desprindă.

— Acum a început să țină prelegeri.

— Poate că este un pas în direcția cea bună, spuse ea. Dar de ce te interesează tipul?

— Vede anumite modele psihologice. Asociază atacul de la Bruxelles cu alte campanii cunoscute de dezinformare.

— Campanii rusești, nu-i așa?

— Vede în asta o nouă formă de război și mi se pare interesant.

— Minciunile ca arme.

— Minciunile ca mod de a crea confuzie și haos. Minciunile ca alternativă la violență.

— Nu e demonstrat că atacul a fost dirijat din Rusia? întrebă ea.

— E demonstrat, dar nimeni nu știe cine anume din Rusia se află în spate, iar domnii de la Kremlin se spală pe mâini de orice responsabilitate.

— Bănuiești că este vechea bandă pe care-o vânai, Spiders?

— Mă bătea gândul.

— Mi-e greu să cred că Leo te-ar putea ajuta cu ceva.

— Poate că nu, dar aș vrea…

Dintr-odată păru că-și pierde șirul gândurilor.

— … să mă inviți la un pahar de vin? completă ea. Să mă sufoci cu complimente, adulații și cadouri prețioase? Să mă duci la Paris?

— Ce?

— Paris. Un oraș din Europa. Se spune că are un turn faimos.

— Lui Leo i se va lua un interviu mâine, pe o scenă a Muzeului Fotografiska, continuă el ca și cum n-ar fi auzit-o. Nu vii și tu? Poate mai învățăm ceva.

— Poate mai învățăm ceva? Ce spui tu, Mikael? Asta e tot ce poți, când îi vorbești unei doamne cu dorințe?

— Pentru moment, da, spuse el din nou pe un ton distrat, ceea ce nu făcu decât să o rănească și mai mult.

— Ești un idiot, Blomkvist! se răsti ea.

Închise telefonul și rămase așa pe trotuar, fierbând din cauza unei furii cunoscute care era cumva legată de el.

Dar se liniști curând, căci motivul nu era Mikael, ci un fragment de memorie, o amintire răzleață care răzbătea încet la suprafață. Îl văzu cu ochii minții pe Leo scriind ceva pe o hârtie de culoarea nisipului, în biroul lui de la Alfred Ögren, noaptea târziu. Era ceva cu scena aceea, ceva ce părea să transmită un mesaj care se răspândi ca o ceață peste Strandvägen. Pentru o clipă, Malin rămase pe trotuar copleșită de gânduri. Apoi o luă la pas spre Dramaten și Berns înjurându-și foștii soți, vechii amanți și alți reprezentanți ai speței masculine.

•

Mikael înțelese că fusese cam lipsit de tact și se gândi dacă n-ar fi fost bine să sune din nou, să își ceară iertare și poate s-o invite la cină. Dar nu se putea aduna ca să facă asta. În el se treziseră o mulțime de gânduri și, în loc să o sune pe Malin, formă numărul Annikăi Giannini, care nu numai că era sora sa, dar era și avocata lui Lisbeth. Poate că ea știa ce căuta Lisbeth să descopere. Nimeni însă nu lua clauza de confidențialitate atât de în serios ca Annika. Dar știa să fie deschisă dacă informația o avantaja pe clientă. Nu-i răspunse, dar îl sună o jumătate de oră mai târziu, confirmându-i pe dată că Lisbeth părea schimbată. Credea că era din cauza situației din pavilionul de maximă siguranță, pentru că Lisbeth stătea cu ochii țintă pe secție, realizând că nu era nicidecum un loc sigur. De aceea Annika insistase ca Lisbeth să fie mutată de acolo, ceea ce Lisbeth bineînțeles că refuzase. Avea lucruri de făcut, spunea ea. Și nu ea se afla în primejdie, ci o tânără pe nume Faria Kazi care fusese expusă violenței „în numele onoarei” acasă la ea, iar acum era abuzată și în închisoare.

— Este un caz interesant, spuse Annika. Mă gândesc să mă implic și eu. Avem un interes

comun în povestea asta, Mikael.

— Ce vrei să spui?

— Voi obțineți o poveste bună pentru un reportaj, iar eu mă aleg cu puțin ajutor în investigare. Simt că ceva nu se potrivește în povestea asta.

Mikael nu continuă subiectul, ci în loc de asta întrebă:

— Ai mai auzit ceva despre amenințarea la adresa lui Lisbeth?

— De fapt nu, lăsând la o parte că sursele sunt multe și că tot timpul se vorbește despre sora ei și banda de răufăcători din Rusia sau despre Svavelsjö M.C.

— Tu ce faci?

— Tot ce pot, Mikael. Tu ce crezi? Am avut grijă ca închisoarea să o apere mai bine și deocamdată nu văd niciun pericol semnificativ. Dar s-a mai întâmplat și un alt lucru care ar fi putut-o influența.

— Ce anume?

— A vizitat-o bătrânul Holger.

— Glumești?

— Nu, nu glumesc, chiar s-a întâmplat. Cred că a fost ceva important pentru el.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum de s-a putut deplasa la Flodberga.

— L-am ajutat eu cu birocrația, iar Lisbeth i-a plătit serviciile de deplasare până acolo și înapoi. În mașină a fost însoțit de o asistentă medicală care l-a urmat în clădire și l-a însoțit în scaunul cu rotile.

— A tulburat-o vizita?

— Nu se tulbură așa ușor. Dar Holger îi e apropiat, asta știm amândoi.

— A zis Holger ceva anume care să o facă să treacă la fapte?

— Ce ar fi putut să-i zică?

— Poate ceva despre trecutul ei – nimeni nu îl cunoaște mai bine ca Holger.

— Nu a menționat nimic. Singurul lucru care pare să o fi marcat pentru moment este povestea cu fata asta, Kazi.

— Cunoști pe cineva pe nume Leo Mannheimer?

— Mi se pare că numele sună cunoscut. De ce vrei să știi?

— Mă întrebam.

— L-a pomenit Lisbeth?

— Pot să-ți povestesc mai târziu.

— Bun, dar dacă ești curios să știi ce i-a spus Holger, cel mai bine e să-l întrebi pe el, spuse Annika. Cred că Lisbeth ar aprecia dacă i-ai da bătrânelului puțină atenție.

— Așa am să fac.

Terminară conversația, iar Mikael îl sună imediat pe Holger Palmgren. Suna ocupat, iar asta a ținut exagerat de mult. Brusc, l-a sunat din nou, dar nu i-a răspuns nimeni. Atunci Mikael se gândi ce-ar fi dacă ar pleca acum direct spre Liljeholmen să stea de vorbă cu el între patru ochi. Dar își aduse aminte de sănătatea lui Holger – era bătrân, bolnav și avea nevoie să se odihnească. Se hotărî să mai aștepte și își continuă căutările lipsite de direcție prin afacerile familiei Mannheimer și ale agenției Alfred Ögren. Găsi multe lucruri, întotdeauna găsea când săpa adânc. Dar nimic nu ieșea în evidență și nu putea fi asociat cu Lisbeth sau cu atacul hackerilor. Atunci schimbă strategia și asta chiar din cauza lui Holger și a ceea ce știa el despre copilăria lui Lisbeth. Mikael se gândi că nu era exclus ca Leo Mannheimer să fi făcut parte din trecutul ei într-un fel sau altul, doar pomenise de liste vechi de nume. Se întoarse așadar în timp, pe cât îi permiteau bazele de date și internetul. Îi atrase atenția un articol din ziarul *Upsala Nya Tidning;* pentru scurt timp, povestea atrăsese atenția pentru că se emisese și un comunicat al agenției de presă TT bazat pe acel articol. Din câte putea să vadă, întâmplarea a fost apoi trecută sub

tăcere, probabil datorită respectului față de persoanele implicate sau din cauza climatului media de atunci, mai blând, mai ales când era vorba de oameni în poziții de putere.

Drama se desfășurase în timpul unei vânători de elani în Östhammar, acum douăzeci și cinci de ani. Membrii trupei de vânătoare de la Agenția Alfred Ögren din care făcea parte și Herman, tatăl lui Leo, porniseră spre pădure după un prânz mai lung, la care ar fi băut și câte un pahar de vin, dar informațiile din articol erau insuficiente ca să se poată spune sigur. Se pare că soarele lumina puternic, iar grupul se dispersase din mai multe motive. Atmosfera se înfierbântase când doi elani fuseseră ochiți printre copaci. Începuseră să tragă, iar un tip mai bătrân, Per Fält, la vremea respectivă șef de finanțe în concernul Rosvik, declarase că greșise direcția și că devenise stresat de mișcările bruște ale animalelor. A tras, după care a auzit un țipăt și un strigăt de ajutor. Un tânăr psiholog pe nume Carl Seger, membru al trupei de vânătoare, fusese împușcat în burtă, chiar sub piept. Nu a durat mult și a decedat acolo, lângă un izvor.

În investigația poliției care urmase incidentului nu arăta nimeni că ar fi fost altceva decât un accident tragic și cu atât mai puțin se spunea că Alfred Ögren sau Herman Mannheimer ar fi fost implicați. Totuși, Mikael nu expedie povestea ca fiind lipsită de importanță, mai ales după ce descoperi că Per Fält, țintașul, a decedat un an mai târziu, nelăsând în urmă nevastă sau copii. Într-un necrolog oarecare era prezentat ca „prieten de încredere” și angajat dedicat și loial al concernului Rosvik.

Mikael se uită pe fereastră și se adânci în gânduri. Cerul se întunecase peste Riddarfjärden, vremea era pe cale să se schimbe, avea să înceapă din nou ploaia implacabilă. Își întinse spatele și își masă umerii. Oare psihologul împușcat ar fi putut avea ceva de-a face cu Leo Mannheimer?

Era greu de ghicit, putea fi un punct de răscruce sau numai o tragedie lipsită de sens. Mikael află tot ce se putea despre psiholog, dar nu găsi mare lucru. Carl Seger murise la treizeci și doi de ani, era logodit, iar în anul precedent își dăduse doctoratul la Universitatea din Stockholm cu o teză despre rolul simțului auditiv în propria percepție de sine. Se numea „un studiu empiric". Nu găsi teza pe internet și nu reuși să afle care era mai exact descoperirea în sine, deși subiectul era atins pe alocuri și în alte eseuri ale lui Carl Seger găsite de Mikael pe internet. Într-unul dintre texte, psihologul descria un experiment clasic care arăta cum subiecții indică mai repede o fotografie cu ei înșiși, dintre sute de alte fotografii, dacă fotografia este îmbunătățită. Ne recunoaștem mai repede dacă arătăm mai frumoși decât suntem și probabil că ține de o trăsătură moștenită evolutiv. Avem nevoie să ne supraapreciem când ne reproducem sau când căutăm liderul haitei, dar asta presupune și o primejdie:

„Încrederea exagerată în propria capacitate ne expune riscurilor și ne împiedică să evoluăm. Îndoiala de sine joacă un rol decisiv pentru maturitatea noastră intelectuală", a scris Seger, iar asta nu era nici prea inovativ, nici prea original. Dar era cel puțin interesant că făcuse referire la studii despre copii și despre rolul încrederii în sine în dezvoltarea lor.

Mikael se ridică, merse în bucătărie și făcu ordine la chiuvetă și pe masă. Se hotărî să urmărească discuția cu Leo Mannheimer a doua zi, în sala Muzeului Fotografiska. Luase decizia să meargă până în miezul acestei povești, ignorând planul inițial de a se bucura de puțin timp liber. Dar nu apucă să se gândească mai departe. La ușă suna cineva, și asta nu-i plăcea. Oamenii ar trebui să-și anunțe vizitele dând un telefon înainte. Dar merse să deschidă și apoi avea să se refere la acest episod ca la un asalt.

5.

18 iunie

Faria Kazi stătea pe pat în celula sa, ghemuită, cu brațele în jurul genunchilor. Avea douăzeci de ani și se vedea pe sine însăși doar ca o umbră palidă, fadă. Aproape orice persoană care o întâlnea era încântată de ea și așa fusese de când sosise în Suedia, la patru ani, din orașul Dhaka din Bangladesh.

Faria crescuse într-un bloc din Vallholmen, o suburbie a Stockholmului, cu patru frați, unul mai mic decât ea, ceilalți mai mari. Tatăl său, Karim, înființase de tânăr un lanț de curățătorii, acumulând o avere decentă, iar mai târziu cumpărase un apartament cu ferestre uriașe în Sickla.

Copilăria ei fusese lipsită de evenimente. Faria juca baschet și era bună la învățătură, mai ales la limbi; îi plăcea să coasă și să deseneze benzi desenate manga. Dar în adolescență libertatea i-a fost răpită puțin câte puțin. Evident, asta avea de-a face cu prima ei menstruație și cu fluierăturile la adresa ei, în cartierul de baștină. Era convinsă că schimbările veneau de afară, ca un vânt rece de la răsărit. Situația se înrăutățise după ce mama ei murise în urma unui atac de cord, iar pierderea Aishei însemna nu numai pierderea unei mame, ci și a unei viziuni asupra vieții, precum și a unei forțe a calmului și a bunei chibzuieli.

Acum, în închisoare, după toate astea, Faria și-l amintea pe Hassan Ferdousi, imamul din Botkyrka, făcându-și apariția într-o seară, neinvitat, la casa lor din Sickla. Faria îl iubea pe imam și își dorise să vorbească cu el, însă Hassan Ferdousi nu se afla acolo ca să socializeze.

— Ați înțeles greșit islamul, îl auzi ea spunând furios în bucătărie. O să vă meargă rău dacă o

țineți tot așa, rău de tot.

După acea seară, începuse și ea să creadă asta, pentru că observase la frații ei mai mari, Ahmed și Bashir, o duritate și o ură care deveneau tot mai nesănătoase. Tot ei, nu tatăl lor, erau cei care insistau ca ea să-și poarte niqabul chiar și când mergea să cumpere lapte de la alimentara din colțul străzii. Preferau s-o vadă stând acasă și ruginind. Fratele ei mai mic, Razan, nu era la fel de categoric, nici implicat în mod special. Avea alte interese, chiar dacă adesea se lua după Ahmed și Bashir și mai mult lucra în atelierele tatălui său, fiind responsabil pentru lucrătorii de la cusătorie. Dar asta nu îl făcea prieten al Fariei, pentru că și el o ținea sub observație.

În ciuda supravegherii continue, Faria mai găsea portițe spre libertate, dar ele presupuneau mereu minciuni și inventivitate. Încă mai avea computerul și aflase că nimeni altul decât Hassan Ferdousi avea să dezbată exploatarea religioasă a femeilor cu un rabin pe nume Goldman, în Stockholm, la Kulturhuset. Tocmai își luase bacalaureatul la liceul Kungsholmen. Era spre sfârșitul lui iunie, nu mai ieșise din casă de zece zile și o copleșea dorința de a fugi de acolo. Nu fusese ușor să o convingă pe mătușa Fatima. Aceasta era de meserie cartograf și trăia singură, iar pentru Faria era ultimul aliat din familie. Îi înțelesese până la urmă disperarea și fusese de acord să spună că aveau să se întâlnească la masă. Dintr-un motiv sau altul, frații o crezuseră.

Fatima o primise pe Faria în apartamentul său din Tensta și curând o lăsase să fugă în centrul orașului. Nu putea fi vorba de niște escapade prea lungi, pentru că trebuia să fie înapoi la ora opt și jumătate când Bashir urma să o aducă acasă. Dar până atunci, își permitea să fie departe, împrumutase o rochie neagră și o pereche de pantofi cu toc înalt, o extravaganță, bineînțeles. Nu mergea la petrecere, ci la o dezbatere despre religie

și oprimare. Însă voia să se îmbrace frumos, pentru că i se părea un eveniment special. În realitate, abia dacă-și amintea ce se discutase, fiind mult mai prinsă de faptul că se afla acolo și-i vedea pe toți acei oameni din public. De vreo două ori se simțise copleșită fără niciun motiv anume. După dezbatere urmase momentul întrebărilor, iar cineva din public întrebase de ce trebuie să sufere mereu femeile când bărbații întemeiază o religie. Hassan Ferdousi dăduse un răspuns obscur:

— Este într-adevăr regretabil când facem din cea mai însemnată ființă un instrument al propriei micimi.

Faria stătea și se gândea la acele cuvinte, pe când în jurul ei oamenii se ridicau să plece. Un tânăr în blugi și cămașă albă se apropiase de ea. Era așa de neobișnuit să întâlnească pe cineva de vârsta ei fără ca ea să poarte niqab sau hijab, încât se simțea goală și expusă. Cu toate astea, nu plecase, rămăsese așezată și îl privea pe furiș. Îi dădea cam douăzeci și cinci de ani, nu era prea înalt sau foarte sigur pe sine, dar ochii îi străluceau. Avea un mers ușor care contrasta cu greutatea și întunericul din privire și părea jenat și distrat, lucru care îi dădea Fariei un sentiment de siguranță. O abordase în bengali.

— Ești din Bangladesh, nu-i așa? întrebase el.

— De unde ai știut?

— Am simțit asta. De unde anume?

— Dhaka.

— Și eu la fel.

Zâmbise cu atâta căldură, că ea nu putuse rezista și-i zâmbise înapoi. Se priviseră în ochi, simțiseră o apropiere și sigur își mai spuseseră câte ceva. După aceea Faria avea să-și aducă aminte cum se îndreptau ei spre Sergelstorg, începând să-și vorbească atât cât se poate de deschis. Înainte de a ajunge să se prezinte, el îi povestise deja despre blogul pe care scrisese când era în Dhaka și care lupta pentru libertatea de exprimare și punea

accent pe importanța drepturilor omului, provocându-i astfel pe islamiștii din țară. Cei care publicau erau puși pe lista neagră, iar islamiștii începuseră să-i omoare, unul după altul. Erau măcelăriți cu macete, iar poliția și guvernul nu făceau nimic, „nu mișcau un deget”, spunea el. De aceea fusese constrâns să-și părăsească familia și să plece din Bangladesh, urmând să primească azil în Suedia.

— Am fost prezent la unul dintre măceluri. Era cât pe-aici… pe puloverul meu a curs sângele prietenului meu cel mai bun, spusese el și, deși ea nu înțelegea întru totul, simțea în el o suferință chiar mai mare decât a ei și era copleșită de o intimitate care n-ar fi trebuit să apară atât de repede.

Numele lui era Jamal Chowdhury, iar ea îl luase de mână. Mergeau împreună prin fața Parlamentului și ei i se tăiase respirația, căci, pentru prima oară de secole, trăia și ea pe deplin. Dar se neliniștise și văzuse în minte ochii negri ai lui Bashir. La Gamla Stan s-a desprins de el. Dar îi fusese de ajuns; în zilele și săptămânile ce urmaseră, se refugia în amintirea acelei întâlniri ca într-o încăpere plină de comori neprețuite. De aceea nu era de mirare că și în închisoare se agăța de ea, mai ales acum seara, când trenul de mărfuri începea iar să duduie, când pașii lui Benito se apropiau, iar Faria știa că avea să fie mai rău ca niciodată.

•

Alvar Olsen stătea în biroul său așteptând un telefon de la directorul închisorii Rikard Fager. Dar timpul trecea fără ca nimeni să sune, iar Alvar înjură în sinea lui și se gândi la Vilda. Astăzi ar fi trebuit să fie liber și să meargă cu fiica sa la competiția de fotbal din Västerås. Anulase toate planurile, pentru că nu îndrăznea să fie plecat de la serviciu, dar își suna mătușa pentru a mia oară și îi părea rău că era un tată așa deplorabil. Dar ce era

să facă? Planurile lui de a o îndepărta din secție pe Benito se duseseră pe apa sâmbetei. Benito era cât se poate de informată și se uita amenințător la el. Întregul pavilion fierbea, peste tot deținutele își șopteau una alteia ca înaintea unei mari confruntări sau ambuscade. El se uita mereu la Lisbeth Salander, rugător, pentru că ea promisese să rezolve situația. Dar acest fapt îl neliniștea la fel de mult ca problema de fond și își impusese ca mai întâi să încerce el ceva. Salander îi dăduse cinci zile, care trecuseră acum, și el nu izbutise să facă nimic. Era speriat de moarte.

Doar într-o privință reușise să se liniștească. Crezuse că avea să devină subiectul unei investigații interne, de vreme ce, în mod cert, existau cadre video de când el și Salander merseseră în biroul său după ora închiderii ușilor și rămăseseră acolo până noaptea târziu. În zilele ce urmară, simțea că oricând putea fi chemat în fața conducerii și pus să răspundă la cele mai inconfortabile întrebări. Dar nu se întâmplă nimic, iar până la urmă nu mai rezistă și merse chiar el la centrul de supraveghere din clădirea B, sub pretextul de a verifica o serie de lucruri legate de Beatrice Andersson. Derulă nervos înapoi înregistrările, până la orele serii de 12 iunie și ale nopții de 13.

La început nu pricepu, reluă aceleași cadre de mai multe ori. De fiecare dată coridorul era tăcut și pustiu și nu se vedea nici urmă că el și Salander ar fi trecut pe acolo. Fără îndoială că era salvat și, deși voia să creadă că era vorba de un noroc chior și camerele chiar atunci nu funcționaseră, realiză ce se întâmplase. Văzuse doar cum Salander intrase pe serverul instituției și lucrase ceva la sistemul de supraveghere. Sigur schimbase secvențele de imagini. Nu exista o altă explicație și desigur că se simțea ușurat. Dar îl și speria. Trase o înjurătură sătul de toate astea și își verifică e-mailul încă o dată. Niciun cuvânt, nimic! Ce era

așa de greu? Nu trebuia decât să vină cineva să o ia pe Benito și să o trimită de-acolo.

Era ora 19:15. Afară răpăia ploaia, iar el trebuia să iasă neapărat pe coridor, să se asigure că nu s-a întâmplat nimic teribil în celula Fariei Kazi. Ar fi trebuit ca el să fie afară, să o pună la punct pe Benito și să-i facă viața un coșmar. Dar rămânea acolo ca paralizat. Se uită spre birou și avu impresia că ceva era diferit. Poate Salander să fi deranjat lucrurile când fusese ieri aici? Orele acelea fuseseră ciudate. Ea se uitase din nou prin registrele acelea vechi, de această dată după cineva pe nume Daniel Brolin. În rest, Alvar evitase să privească, nu dorea să fie amestecat, dar așa se întâmplase până la urmă. Cu ajutorul computerului lui, Lisbeth dăduse un telefon, pe un ton cât se poate de firesc, lucru care era ciudat, nu-i așa? După voce părea o persoană ca oricare alta, atentă și prietenoasă. Întrebase ceva despre niște documente nou-apărute; iar imediat după aceea, își exprimase dorința de a se întoarce în celulă.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Alvar începu să se simtă tot mai rău, așa că se hotărî să iasă în secție imediat. Se ridică rapid de pe scaunul de la birou, dar nu apucă să mai facă niciun pas, că sună telefonul de comunicații interne. Era directorul închisorii, Rikard Fager, care în sfârșit dădea un semn. Rikard avea vești bune, închisoarea din Hammerfors era pregătită să o preia pe Benito chiar în dimineața următoare, și asta era, bineînțeles, nemaipomenit. Totuși, Alvar nu se calmă așa cum s-ar fi așteptat, iar la început nu înțelese de ce. Apoi își dădu seama că trenul de mărfuri duduia afară, închise telefonul, fără să adauge niciun cuvânt, și se grăbi să iasă.

•

Mikael se simțise asaltat. Pe de altă parte, era unul dintre cele mai bune asalturi, cum nu i se mai întâmplase de multă vreme încoace. Malin Frode apăruse în deschizătura ușii, udă de ploaie, cu

machiajul curgându-i pe obraji, cu o expresie sălbatică și cu o privire hotărâtă. Mikael nu știa dacă avea să-l pălmuiască sau să-i sfâșie hainele.

Adevărul era undeva la mijloc. Îl împinse la perete, îl prinse de fese și îi spuse că va fi pedepsit pentru cât era de plictisitor și de sexy și pentru câte și mai câte. Înainte ca el să apuce să se dezmeticească, ea era cu picioarele desfăcute deasupra lui în plin orgasm.

După aceea se așezară unul lângă altul respirând greu. El îi mângâie părul și rosti cuvinte blânde, dulci, exact cum trebuia, cu prezență de spirit și pe tonul potrivit. Îi fusese cu adevărat dor de ea. Ploaia răpăia afară, iar bărcile cu pânze se agitau pe Riddarfjärden, apa picura pe coamele acoperișului, era un moment sublim. Cu toate astea, Mikael căzu din nou pe gânduri, iar Malin, desigur, îl observă.

— Te plictisesc deja? întrebă ea.

— Ce? Nu, mi-a fost dor de tine, spuse el cu convingere.

Dar era clar că se simțea vinovat. Nu se cuvenea să te afunzi în cugetări legate de muncă doar la câteva secunde după ce ai făcut sex cu o femeie pe care n-ai văzut-o de mult.

— Când ai spus ultima oară ceva onest?

— Încerc cât pot de des.

— E vorba de Erika din nou?

— E vorba mai mult despre ce am vorbit la telefon.

— Atacul hackerilor.

— Și asta.

— Și Leo pesemne?

— Da.

— Atunci, ce naiba, poți s-o spui pe față. De fapt, de ce te interesează atât de mult?

— Nici măcar nu știu sigur dacă *chiar* mă interesează, încerc numai să potrivesc lucrurile.

— Iar asta a fost o declarație de o claritate extraordinară, Kalle Blomkvist.

— Hm, da.

— Deci este ceva ce nu dezvălui, vreun aspect ce ține de sursă? întrebă ea.

— Poate.

— Idiotule!

— Îmi pare rău.

— Pe de altă parte, și eu m-am gândit mult la Leo după convorbirea noastră, mărturisi ea învelindu-se cu pătura și arătând de-a dreptul irezistibil.

El o întrebă:

— La ce te-ai gândit?

— Îmi aduc aminte că promisese să-mi povestească de ce fusese atât de bucuros pentru o vreme. Dar apoi nu a mai fost așa și mi se părea lipsit de sensibilitate să îl presez.

— De ce ai ajuns să te gândești la asta?

Se uită spre fereastră ezitând cu răspunsul.

— Pentru că acea euforie a lui îmi plăcea, dar mă și îngrijora. Era puțin exagerată.

— Poate că era îndrăgostit.

— Chiar asta l-am întrebat și a negat categoric. Ne aflam la Riche[12], iar asta era neobișnuit, deoarece Leo detesta locurile aglomerate. Dar ne aflam acolo și urma să vorbim despre cine avea să-mi urmeze pe post. Dar Leo era imposibil, de îndată ce am început să numesc pe unul și pe altul, a schimbat tema conversației și s-a lansat în reflecții despre iubire și viață, și explicații privitoare la muzica lui. Era de neînțeles și destul de plictisitor, sincer vorbind, ceva despre cum era el născut să-i placă anumite armonii și game muzicale. Nu am fost prea atentă. Era așa de fericit și de exuberant, că mă simțeam rănită și am tăbărât pe el ca o idioată: „Ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui!” Dar a refuzat să-mi spună ceva. Nu putea să-mi zică nimic, cel puțin deocamdată, așa susținea. Mi-a dezvăluit doar că în sfârșit găsise drumul acasă.

— Poate că a fost salvat.

— Leo ura religia.

— Și-atunci despre ce era vorba?

— N-am idee. Știu doar că s-a încheiat la fel de rapid, câteva zile mai târziu. Atunci s-a dezumflat de tot.

— În ce fel?

— În toate felurile. Ultima mea zi la Alfred Ögren era chiar înainte de Crăciun, acum vreun an și jumătate, poate mai mult. Era pe la mijlocul nopții, în biroul său. Avusesem acasă petrecerea de adio la care Leo nu venise, și asta mă întrista. Avuseserăm o relație specială, el și cu mine.

Îl privi.

— Nu ai niciun motiv să fii gelos.

— Nu sunt gelos așa ușor.

— Știu și detest asta la tine. Cred că ai putea fi gelos câteodată, doar așa, ca să-ți arăți bunele intenții. Dar am flirtat puțin, Leo și cu mine, cam pe vremea când te-am întâlnit și pe tine. Viața mea era un haos cu divorțul și cu toate, de aceea am fost deranjată de fericirea aceea absurdă care nici nu se potrivea cu personalitatea lui. Oricum, l-am sunat în toiul nopții și am aflat că rămăsese la birou. Asta mă făcea să mă simt și mai rănită. Totuși, și-a cerut scuze într-un mod așa de sincer, că l-am iertat, iar când m-a întrebat dacă vreau să mă duc la el pentru un pahar de vin înainte de somn, am fugit imediat. Nu știu la ce mă așteptam și nu înțelegeam ce făcea el acolo atât de târziu. Leo nu era genul obsedat de muncă; încăperea aceea fusese mai înainte biroul tatălui său. Să te minunezi, nu alta – cu un Dardel pe perete și cu un bufet Haupt în colț. Leo spunea câteodată că îi era rușine de acel birou, că era de un lux obscen. Dar în acea seară, când am sosit… îmi e greu să descriu. Ochii îi străluceau cumva și avea în voce ceva nou, de parcă era distrus. S-a străduit totuși să arate bine dispus, a zâmbit tot timpul, dar pe chip avea o expresie rătăcită și tristă. Pe bufetul Haupt se afla o sticlă de Bourgogne băută până la fund și

două pahare goale de vin, semn că avusese o vizită. Ne-am îmbrățișat, ne-am spus lucruri frumoase, am băut o jumătate de șampanie și ne-am promis că ținem legătura. Dar se vedea că nu acolo îi era gândul, așa că până la urmă i-am zis: „Nu mai arăți fericit”; la care mi-a răspuns: „Sunt fericit, doar că…” Nu a terminat propoziția și a rămas mult timp tăcut, bându-și paharul de șampanie, pustiit. A spus că urma să facă o donație mare.

— Cui anume?

— N-am idee! Și m-am întrebat dacă nu cumva era doar un capriciu de moment. A părut imediat încurcat de propriile lui vorbe și nu l-am mai întrebat nimic despre asta. Am simțit că era ceva personal, iar după aceea am stat pur și simplu acolo, stânjeniți. Când m-am ridicat, s-a ridicat și el, ne-am îmbrățișat din nou și ne-am sărutat fără prea multă tragere de inimă. Am bombănit un „ai grijă de tine, Leo”, am ieșit pe coridor și am așteptat să vină liftul. Dar m-am întors, că aveam nervi. Ce mai era și cu secretoșenia asta stupidă? Ce învârtea oare? Voiam să înțeleg. Dar când m-am întors – vreau să spun, înainte ca el să mă vadă –, mi-am dat seama că-l deranjam. Leo stătea acolo și scria ceva pe o foaie nisipie și se vedea că se străduia să-și găsească fiecare cuvânt. Umerii îi erau încordați, avea lacrimi în ochi și atunci nu m-a lăsat inima să-l întrerup. El nu m-a văzut.

— Nu ai idee despre ce putea fi vorba?

— Am ghicit după aceea că avea de-a face cu mama lui. A murit doar câteva zile mai târziu, Leo și-a luat liber de la serviciu, precum știi, și a dispărut în acea călătorie. Sigur că ar fi trebuit să dau un semn și să-i prezint condoleanțele mele. Dar, după cum știi, propria mea viață se transformase într-un coșmar. Începusem să lucrez zi și noapte la noul meu post și mă certam cu fostul soț. Pe deasupra, mă culcam cu tine tot timpul.

— Asta trebuie să fi fost cel mai rău.

— Probabil.

— Deci nu l-ai mai văzut pe Leo de-atunci?

— Nu în viața reală, doar într-un instantaneu la televizor. L-am cam uitat sau, mai degrabă, mi l-am scos din minte. Dar azi când ai sunat…

Malin ezită, ca și cum își căuta cuvintele.

— … mi-a apărut din nou în fața ochilor scena aceea de la birou, continuă ea, și am simțit că ceva nu era în regulă acolo. N-aș putea să spun exact ce, doar m-a perturbat și până la urmă m-am enervat atât de mult, că l-am sunat. Dar și-a schimbat numărul.

— A zis ceva vreodată de un psiholog care a fost împușcat accidental de trupa de vânătoare de la Alfred Ögren când el era mic?

— Ce, nu, cum așa?

— Pe psiholog îl chema Carl Seger.

— Nu-mi sună cunoscut. Care e povestea?

— Carl Seger a fost împușcat la o vânătoare de elani acum douăzeci și cinci de ani în pădurile din Östhammar, chipurile din greșeală. Cel care a țintit a fost șeful de finanțe al companiei Rosvik, Per Fält.

— Suspectezi ceva?

— Nu direct, cel puțin nu acum. Dar mă gândeam că poate Carl Seger și Leo au fost apropiați. Părinții au pus mult efort în educația copilului, nu-i așa? Îl antrenau pentru teste de inteligență și pentru toate cele și am descoperit că Seger a scris mult despre importanța încrederii de sine în dezvoltarea tinerilor, așa că mă întrebam…

— Leo a avut parte de mai multă îndoială de sine decât încredere, îl întrerupse Malin.

— Carl Seger a scris și despre îndoiala de sine. Leo vorbea mult despre părinții lui?

— Câteodată și împotriva voinței lui.

— Nu sună bine.

— Herman și Viveka sigur au avut momentele lor bune, dar cred că unul dintre neajunsurile lui

Leo este că nu a reușit niciodată să îi înfrunte. Nu a fost lăsat să-și urmeze propria cale.

— A ajuns să lucreze în finanțe împotriva propriei voințe, vrei să spui.

— Așa simplu nu este niciodată. Ceva în el trebuie să-și fi dorit asta. Dar sunt destul de sigură că visa să se elibereze și poate de aceea tot insist cu scena de la masa de scris. Aveam senzația că era vorba de un rămas-bun, nu doar de la mama sa, dar și de la altceva, mai mare.

— L-ai comparat cu Hamlet.

— Mai mult ca să subliniez diferența față de tine, cred. Dar e adevărat că tot timpul era șovăitor.

— Hamlet a devenit violent, până la urmă.

— Ha, da, dar Leo niciodată nu ar…

— Ce anume?

O umbră acoperi fața lui Mălin, iar Mikael își puse o mână pe umărul ei.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic, de fapt.

— Hai, spune!

— Odată chiar l-am văzut pe Leo nebun de legat, recunoscu ea.

•

La ora 19:29, Faria Kazi simți primele zguduituri ale trenului de mărfuri ca o stare de rău în tot corpul. Mai erau șaisprezece minute până la închiderea ușilor celulelor. Dar până atunci multe se puteau întâmpla, nimeni nu știa asta mai bine decât ea. Afară, pe coridor, gărzile își zornăiau cheile și se auzeau voci; și, chiar dacă ea nu pricepea o iotă din ce se spunea, presimțea din nou frământarea în murmurul general. Habar nu avea despre ce era vorba, numai că exista în aer o senzație de urgență, iar ea auzise zvonuri că Benito ar urma să plece. Dar nimic nu era sigur, nici măcar dacă ploua sau nu acolo afară peste calea ferată. Cu o oră în urmă, senzația era de tunete în cer. Acum trepidațiile și duduitul trenului erau

singurele lucruri care mai pătrundeau din lumea de afară.

Zidurile păreau că se cutremură, lumea mergea încoace și încolo și totuși nu părea să se întâmple nimic grav. Poate o să fie lăsată în pace în seara asta, în pofida tuturor așteptărilor. Gărzile erau la datorie, iar Alvar Olsen o urmărise cu privirea peste tot și părea că lucrează tot timpul. Poate acum în sfârșit avea să o protejeze, poate avea să fie bine, indiferent de ce se șoptea acolo afară. Se gândi la frații ei și la mama sa și la felul în care odinioară, în Vallholmen, soarele strălucea peste peluze. Dar nu a fost lăsată să viseze prea mult. Un lipăit de papuci se auzi de departe, un lipăit care părea îngrijorător de cunoscut, iar acum nu mai încăpea îndoială. Mirosea și a parfum dulce. Fariei Kazi îi venea greu să respire, și-ar fi dorit să facă o gaură în perete, să fugă pe calea ferată și să se facă dispărută. Dar era părăsită, în patul și celula ei, era abandonată la fel ca întotdeauna în casa ei din Sickla. Încercă să se gândească din nou la Jamal, dar nu o ajuta, nu mai găsea nicio consolare. Trenul de mărfuri duduia, pașii se apropiau și parfumul avea un miros înțepător. În numai câteva secunde avea să fie aruncată din nou într-o prăpastie fără fund și nu conta de câte ori își spunea că viața ei fusese deja distrusă și că nu mai avea nimic de pierdut. Se îngrozea de fiecare dată când Benito apărea în deschizătura ușii și, cu un zâmbet cordial, o saluta din partea fraților ei.

Nu era clar dacă Benito îi întâlnise pe Bashir și pe Razan sau dacă ținea legătura cu ei. Oricum, salutul era mereu resimțit ca o amenințare cu moartea și era urmat de un ritual în care Benito o pălmuia, o mângâia, o atingea pe piept și între picioare numind-o colorată și curvă. Totuși, partea ce mai sinistră nu erau atingerile și cuvintele, ci senzația că era doar o pregătire pentru ceva mai rău, iar câteodată se gândea că într-o zi va luci

ceva metalic în mâinile lui Benito. Faria se gândea adesea la oțel în celulă.

Toată faima lui Benito se baza pe niște pumnale indoneziene pe care pretindea că le-a infectat ea însăși cu o litanie de blesteme și despre care se susținea că puteau condamna pe cineva la moarte doar îndreptându-le asupra victimei. Mitul pumnalelor o urma pe Benito pe coridorul închisorii ca o aură, ca un nimb malefic, amestecându-se cu parfumul ei. Faria își imaginase de multe ori cum Benito le putea folosi împotriva ei, și erau zile în care își spunea că-i era totuna.

Ascultă din nou zgomotele din secție și, pentru un moment, o cuprinse din nou speranța. Lipăitul nu se mai auzea. Să fi fost oprită Benito? Nu, picioarele se mișcară din nou și de data asta Benito avea companie. Nu se deducea acest lucru doar după pași, ci și după miros. Parfumul era amestecat cu un miros mai înțepător, de sudoare și de bomboane cu mentă. Era Tine Grönlund, acolita lui Benito și garda ei personală, iar Faria înțelese că, mai degrabă decât o scăpare, era vorba de un complot, de o agravare. Avea să fie rău.

Acum se văzură în deschizătura ușii unghiile lăcuite ale lui Benito și picioarele palide care ieșeau din papucii de plastic. Își suflecase mânecile de la cămașă și își dezvelise tatuajul cu șerpi. Era transpirată, machiată și cu privirea înghețată. Cu toate astea, zâmbea; și nimeni nu zâmbea mai neplăcut ca ea. În spatele ei veni Tine care închise ușa, deși nimănui, în afara gărzilor, nu-i era permis să închidă vreo ușă.

— Greta și Lauren stau de pază, așa că să nu ne facem griji că o să fim deranjate, spuse Tine.

Benito păși spre Faria și își băgă mâna în buzunarul de la pantaloni. Zâmbetul se atenuă, devenind o linie dreaptă. Fața ei palidă căpătă noi riduri, și o picătură de sudoare îi căzu pe buze.

— Ne grăbim puțin, zise ea. Gărzile vor să mă trimită de-aici, ai auzit? De aceea trebuie să ne

decidem acum. Ne place de tine, Faria. Arăți bine și ne plac fetele frumoase. Dar ne plac și frații tăi. Au venit cu o ofertă foarte generoasă, iar acum am vrea să știm…

— Nu am bani, completă Faria.

— O fată poate plăti în alte moduri și avem propriile preferințe, propria valută, nu-i așa, Tine? De fapt, am ceva pentru tine, Faria, ceva care te va face să cooperezi mai bine.

Benito își băgă din nou mâna în buzunar și făcu o grimasă răutăcioasă de triumf.

— Ce crezi că am aici? continuă ea. Ce ar putea fi? Nu este Keris-ul meu, așa că în privința asta poți să te liniștești. Dar este ceva valoros pentru mine.

Scoase din buzunar un obiect negru și se auzi un clic metalic. Fariei i se tăie respirația. Obiectul era un stilet, iar ea era atât de paralizată de frică, încât nu apucă să reacționeze când Benito o apucă de păr și o trase de ceafă înapoi. Lama se tot apropia de gâtul ei, atingând arterele carotide ca și cum Benito voia să arate unde va fi tăietura fatală, șuierând și bolborosind cuvinte despre cum o să-și înece păcatele în sânge și o să bucure din nou familia. Faria nu înțelegea ce spunea, simțea în nări numai parfumul acela oribil și inspira duhoarea de tabac și mucegai din respirația agresoarei sale. În rest nu mai putea gândi și de aceea nu pricepu de ce în încăpere se simțea și mai multă tensiune. Apoi realiză că ușa fusese deschisă și închisă la loc.

Mai era o persoană înăuntru, cine să fie? Faria nu înțelese de la început, dar era Lisbeth Salander. Arăta ciudat, absentă și cufundată în visare, ca și cum n-ar fi știut prea bine unde se află. Părea că nu are nicio reacție când Benito veni spre ea.

— Deranjez sau…?

— Măi să fie! Cine dracu' ți-a dat drumul aici?

— Tipele de-afară. N-au făcut prea mare caz.

— Idioate! Nu vezi ce am în mână? șuieră Benito agitând stiletul în aer.

Lisbeth observă cuțitul, dar nu-și schimbă atitudinea. Nu făcea decât să se uite absentă la Benito.

— Fugi de-aici, stricato! Altfel o să te tai ca pe o scroafă.

— A, nu, n-o să faci asta. Nu o să ai timp, răspunse Lisbeth.

— Nu o să am ce?

Un val de ură inundase celula, iar Benito se repezi la Salander cu cuțitul în mână. Dar nu ajunse la ea. Faria pricepea ce se întâmplase. O lovitură și un braț întins, și Benito parcă se năpustise într-un zid. Deveni imobilă, paralizată și căzu pe betonul celulei, fără ca măcar să se sprijine în mâini. Se făcu liniște, se auzea numai trenul de mărfuri huruind afară.

6.

18 iunie

Malin și Mikael stăteau unul lângă altul, rezemați de speteaza patului. Mikael îi atinse umărul întrebând-o:

— Ce a fost atunci?

— Leo parcă a turbat. Nu se întâmplă să ai prin casă un vin bun? Simt nevoia să beau ceva.

— Cred că am un Barolo, spuse el, și se ridică să aducă o sticlă.

Când se întoarse cu sticla și cu cele două pahare, Malin se uita pe fereastră cu un aer absent. Ploaia nu înceta să cadă peste Riddarfjärden. Pe deasupra apei se așternuse o ceață ușoară și departe în zare se auzeau sirene. Mikael turnă vinul și o sărută pe Malin pe obraz și pe gură. Trase din nou pătura peste ei și începu să povestească:

— Știi că fiul lui Alfred Ögren, Ivar, este acum director al companiei, deși este cel mai tânăr dintre

frați. Este cu numai trei ani mai mare decât Leo, iar cei doi se cunosc de când erau foarte mici. Dar nu sunt tocmai prieteni, mai degrabă se detestă unul pe celălalt.

— Oare de ce?

— Din cauza rivalității, a complexelor de inferioritate și din tot felul de motive. Ivar știe că Leo este mai inteligent decât el, știe că Leo vede prin el când bravează sau când minte și are complexe, nu numai în plan intelectual. Ivar mănâncă permanent în restaurante scumpe, s-a îngrășat și e puhav. Încă nu a împlinit patruzeci de ani, dar arată bătrân, în timp ce Leo face sport și, în momentele lui mai bune, poți să-i dai și douăzeci și cinci de ani. Pe de altă parte, Ivar a fost mai puternic și mai ambițios, deci…

Mălin se strâmbă și mai bău din vin.

— Ce anume?

— Câteodată mi-e rușine de asta, că am participat și eu. Adesea Ivar era un tip rezonabil, cam înfigăreț și necioplit ce-i drept, dar rezonabil. Altă dată era de-a dreptul infernal, era oribil să-l vezi. Cred că-i era teamă ca nu cumva Leo să preia conducerea. Mulți își doreau asta, mai ales cei din comitetul director. În ultima mea săptămână în firmă, chiar înainte de a-l întâlni pe Leo în miez de noapte, avuseserăm o ședință. Urma să stabilim și cine avea să mă înlocuiască. Dar inevitabil am ajuns la altceva și, vezi tu?, Ivar era de la bun început enervat. Sigur simțea același lucru ca și mine, că se întâmplase ceva. Leo era așa de ridicol de fericit, ca și cum ar fi zburat deasupra tuturor. În plus, lipsise de la birou în acea săptămână, iar Ivar îl luase la trei păzește. Îl numea pe Leo moralist, pierde-vară și ticălos, iar la început Leo nu s-a supărat. Doar zâmbea, ceea ce îl provoca și mai mult pe Ivar, făcându-l să arunce din el cele mai îngrozitoare lucruri. Devenise rasist. A spus că Leo era țigan și corturar. A fost o prostie să cred că Leo nu va face decât să-l ignore pe idiotul ăla. Dar

a zburat de pe scaun și l-a luat de beregată, zău așa! M-am repezit la Leo și l-am tras pe podea. A fost o nebunie! Îmi amintesc că mormăia: „Noi suntem mai buni, noi suntem mai buni”, după care, până la urmă, s-a domolit.

— Și Ivar ce-a făcut?

— Nimic, a rămas șocat pe scaun și s-a uitat la noi. Apoi s-a aplecat în față cu o expresie de rușine și regret. Și-a cerut iertare, după care a tulit-o, iar eu și cu Leo am rămas pe podea.

— Și el ce-a zis?

*

— Nimic din câte mi-amintesc. A fost o nebunie, când mă gândesc.

— Nu a fost o nebunie să-l facă corturar și țigan?

— Așa e Ivar când își iese din pepeni, un bădăran primitiv. Ar fi putut la fel de bine să-l facă potaie sau porc. În lumea lui e cam același lucru. Cred că a moștenit trăsătura asta de la tatăl său. Există o mulțime de prejudecăți în familia lui și la asta mă refer când spun că mi-e rușine: n-ar fi trebuit să lucrez niciodată la Alfred Ögren.

Mikael tăcu și bău din paharul de vin. Sigur ar trebui să mai exploreze, să pună niște întrebări sau să spună câteva cuvinte de consolare pentru Malin, dar nu spuse nimic. Ceva îi preocupa mintea și, la început, nu înțelese prea bine ce, dar după aceea și-a dat seama că era ceva legat de Lisbeth. Apoi își aminti că mama lui Lisbeth, Agneta, avea rădăcini în lumea nomadă. Bunicul ei era nomad, credea el, și de aceea numele ei apăruse în acele registre care mai târziu au devenit ilegale.

— Nu-i așa… spuse el într-un sfârșit.

— Ce anume?

— …că Ivar se crede mai rafinat?

— Sigur că da.

— Vreau să spun, mai rafinat prin legături de sânge sau descendență.

— Ar fi foarte ciudat. Mannheimer are, fără îndoială, sânge albastru. Unde vrei s-ajungi?

— Nu știu exact.

Malin arăta întristată și resemnată, iar Mikael o cuprinse din nou de umeri. Știa precis ce trebuia să verifice. Trebuia să sape adânc în timp și să caute și prin vechile registre de biserică, dacă era necesar.

•

Lisbeth lovise cu forță, poate prea cu forță – își dăduse seama de asta chiar înainte ca Benito să se prăvălească sau poate chiar înainte de a-i da lovitura. Înțelese chiar din cât de ușoară fusese mișcarea, din faptul că nu i se opusese rezistență, din acea intuiție pe care fiecare practicant al artelor marțiale o cunoaște: reușita cea mai deplină se regăsește în ceea ce de-abia se simte.

A tras o dreaptă de o perfecțiune neașteptată chiar în laringe, apoi a lovit-o cu cotul în maxilar de două ori. După aceea s-a tras un pas înapoi, nu doar pentru a-i face loc lui Benito să cadă, ci și pentru a avea situația sub control. A urmărit-o pe Benito prăbușindu-se, fără ca nici măcar să se sprijine cu mâinile și izbindu-se de podea mai întâi cu fața, apoi cu bărbia. A auzit sunetul, trosnetul de oase zdrobite. Era mai mult decât sperase.

Benito era într-o stare gravă. Zăcea pe burtă aproape lipsită de viață, cu fața schimonosită și expresia înghețată într-o grimasă îngrozitoare. Nimeni n-ar fi jelit-o pe Benito Andersson mai puțin decât Lisbeth Salander, dar moartea ei ar fi fost o complicație inutilă. Pe deasupra, mai era și Tine Grönlund acolo de față.

Tine Grönlund nu semăna cu Benito, dimpotrivă, era mai degrabă croită să fie manevrată și să-i urmeze pe alții. Dar era înaltă, zdravănă și rapidă, iar lovitura ei avea o anvergură la care era greu să faci față, mai ales când venea dintr-o parte, ca acum. Lisbeth o pară numai pe jumătate, își auzi sângele clocotind și înroșindu-i

obrajii și se pregăti pentru o nouă luptă. Dar scăpă, de data asta. În loc să continue să se bată, Tine se uita fix la Benito care zăcea pe podea; priveliștea era îngrijorătoare.

Nu doar că lui Benito îi curgea sânge din gură și se ramifica pe beton în încrengături roșii care semănau cu niște gheare, dar la asta se adăugau și corpul chircit și chipul desfigurat. Benito părea un caz ce necesita asistență medicală pe termen lung, în cel mai bun scenariu.

— Benito, trăiești? întrebă Tine în felul ei sâsâitor.

— Trăiește, răspunse Lisbeth fără a fi convinsă de ce spune.

Mai doborâse oameni și înainte, în interiorul sau în afara ringului, dar atunci mai percepuse cât de cât sunete înăbușite sau văzuse vagi mișcări. Acum domnea o tăcere accentuată de greutatea corpului și de nervozitatea vibrantă din celulă.

— Ce dracu', nu suflă deloc! sâsâi Tine.

— Nu arată prea bine, e-adevărat, spuse Lisbeth.

Tine mormăi o amenințare și îi arătă pumnii, apoi își făcu vânt pe ușă cu o mișcare legănată. Lisbeth rămase cu picioarele depărtate și foarte concentrată, uitându-se la Faria Kazi. Faria stătea pe pat cu mâinile în jurul genunchilor și se uita perplexă la ea.

— O să te scot de-aici! zise Lisbeth.

•

Holger Palmgren stătea culcat în patul său de invalid din apartamentul din Liljeholmen gândindu-se la conversația cu Lisbeth. Îl durea că nu putea încă să-i răspundă la întrebare. Asistenta lui îl ignora, iar el se simțea prea deplorabil și slăbit ca să mai caute documentele pe cont propriu. Suferea de dureri mari în șolduri și în picioare și nu mai putea să mai meargă nici cu sprijinul cadrului metalic. Avea nevoie de ajutor pentru cele mai multe lucruri, avea mereu îngrijitori acasă, iar majoritatea îl tratau ca pe un copil de cinci ani și

nu păreau că le place această meserie sau, pur și simplu, nu le plăceau bătrânii. Câteodată – nu prea des, căci își păstra mândria –, regreta că refuzase așa hotărât oferta lui Lisbeth de a primi ajutor calificat și finanțat din fonduri proprii. Deunăzi, o întrebase pe tânăra și severa Marita care mereu se strâmba oarecum scârbită când trebuia să-l ridice din pat:

— Ai copii?

— Nu vreau să vorbesc despre viața mea privată, i-o retezase ea.

Trecuse atât de mult timp de când era considerat un lingușitor atunci când voia să fie politicos! Bătrânețea era o umilire, un asalt. Așa vedea lucrurile, iar mai devreme, când avusese nevoie să-și schimbe scutecul, își amintise de poemul lui Gunnar Ekelöf, „Ar trebui să le fie rușine”.

Nu mai citise poemul de când era tânăr, dar și-l amintea destul de bine, poate nu cuvânt cu cuvânt, dar aproape. Era vorba despre un ins, probabil alter ego-ul poetului, care scrisese ceea ce el numea o declarație a morții, în care își dorea ca ultimele urme lăsate de el să fie un pumn strâns printre nuferii unui iaz și bule de cuvinte răzbind la suprafață dinspre fundul apei. Așa de jalnic se simțise Holger, că poemul îi oferise singura speranță care-i mai rămânea: sfidarea. Era adevărat că nu peste multă vreme starea lui avea să se înrăutățească și să stea în pat ca o legumă, probabil urma să devină și senil, și nu se va mai putea aștepta la altceva decât la moarte. Cu toate astea, nu putea s-o accepte, acesta era mesajul și consolarea poemului. Nu-i rămânea decât să-și țină pumnul strâns ca într-un protest mut. Putea să se cufunde cu totul în apă, mândru și revoltat, respingând durerile, scutecele, nemișcarea și toată înjosirea.

Totuși, viața lui nu era doar un tablou negru ca noaptea. Avea încă prieteni și mai ales le avea pe Lisbeth și pe Lulu care va ajunge aici în curând și

îl va ajuta să găsească documentele. Lulu era din Somalia, se făcuse mare și frumoasă, cu părul lung și împletit. Avea o privire atât de sinceră, încât îl făcea să-și mai recapete câte ceva din respectul de sine. Lulu îl îngrijea noaptea, îi punea plasturele cu morfină, cămașa de noapte și îl băga în pat. Deși suedeza ei încă era stângace, întrebările ei erau cinstite. Nu spunea prostii la plural, de felul „acum ne simțim bine, nu-i așa?" Se întreba unde ar trebui să studieze și să învețe și se interesa despre ce a făcut Holger de-a lungul vieții sau ce gândea el. Îl vedea ca pe un om, nu ca pe un vârstnic fără istorie.

Lulu era una dintre razele de lumină din viața lui de la o vreme și singura persoană cu care vorbise despre Lisbeth și despre vizita lui la Flodberga. Vizita fusese un coșmar, începuse să tremure numai văzând zidul înalt al închisorii. Cum de-o aduseseră pe Lisbeth într-un astfel de loc? Făcuse ceva măreț, salvase un copil. Cu toate astea, se afla printre delincventele cele mai rele din țară. Era scandalos, iar când a întâlnit-o în camera de vizite, a fost atât de tulburat, încât nu și-a putut ține limba-n frâu, așa cum îi stătea în obicei.

O întrebase despre tatuajul cu dragon, fusese mereu curios ce era cu el. Pe de altă parte, el aparținea unei generații care nu înțelegea arta asta. De ce să te împodobești cu ceva ce nu dispare, când noi, oamenii, ne schimbăm mereu și evoluăm?

Lisbeth răspunsese scurt și concis și totuși fusese de ajuns. Devenise captivat, începuse să spună tot felul de aiureli, fără nicio logică, și evident că îi dăduse idei. Era aiurea, mai ales că abia dacă știa el însuși despre ce vorbea. Ce era cu el? Ce făcea de fapt? Era adevărat, știa motivul. Nu erau numai vârsta și lipsa de discernământ. Cu câteva săptămâni mai devreme, primise o vizită neașteptată de la Maj-Britt Torell, o doamnă în vârstă cu părul alb și cu un chip ca de pasăre, care

fusese mai demult secretara lui Johannes Caldin, șeful Clinicii psihiatrice pentru copii din Uppsala, pe vremea când Lisbeth era internată acolo.

Maj-Britt Torell citise în ziare despre Lisbeth Salander, apoi se apucase să treacă prin mormanele de însemnări de jurnal pe care le preluase după dispariția lui Caldin. Ținuse să precizeze că niciodată nu călcase pactul de confidențialitate, dar aici era vorba de circumstanțe speciale: „… după cum știți. A fost îngrozitor cum a fost tratată fata”. De aceea Maj-Britt voia acum să-i înmâneze aceste hârtii, ca totul să iasă la lumină.

Holger i-a mulțumit, și-a luat la revedere de la ea, s-a pus pe citit și s-a descurajat. Era aceeași poveste veche și dureroasă despre cum psihiatrul Peter Teleborian o legase pe Lisbeth cu curele și o expusese unor abuzuri grave. Documentele nu conțineau nimic nou din câte putea el să vadă –, dar poate că se înșela. Fuseseră de-ajuns câteva cuvinte, pe care el i le aruncase la întâmplare când fusese la ea la închisoare, pentru ca Lisbeth să se gândească și să realizeze acum că făcuse parte dintr-un studiu la nivel național. Spunea că știa și alți copii care fuseseră implicați, și din generația de dinaintea ei, și din cele de după. Dar ce nu reușea ea să afle era numele celor vinovați. Se pare că fuseseră ținute secret cu mare grijă, nepublicate pe internet și de negăsit în nicio arhivă.

— Nu te mai poți uita o dată, ca să vezi dacă nu cumva găsești ceva? îl întrebase ea la telefon, iar el așa avea să facă, numai să vină Lulu și să-l ajute.

*

Dinspre podea se auzeau acum cuvinte șuierătoare, incoerente și, înainte de a putea desluși clar vreunul, Faria își dădu seama că sună ca niște blesteme și amenințări. Se uită în jos la Benito, care zăcea pe burtă cu brațele răsfirate – nu-și mișca deloc corpul, nici măcar un deget, doar

capul, ridicat la un centimetru de pământ, și ochii, care se uitau chiorâș la Lisbeth Salander.

— Mi-am îndreptat Keris-ul asupra ta!

Vocea îi era atât de slabă și de răgușită, că nu mai părea deloc o voce de om. În gândurile Fariei, cuvintele se împleteau cu sângele care i se scurgea din gură.

— Pumnalul este îndreptat spre tine. Ești moartă!

Nu erau decât amenințări cu moartea, nimic altceva. Pentru un moment, Benito își recăpătase parcă ceva din autoritate. Cu toate astea, lui Lisbeth Salander nu părea să-i pese, îi răspunse ea și cum abia dacă auzise ceva:

— Dar *tu* ești cea care pari moartă, nu-i așa?

Benito nu părea să mai existe pentru ea. Salander își îndreptă atenția spre coridor, iar Faria înțelese brusc de ce. Se auzeau pași grei și repezi, cineva se grăbea spre celula ei, iar în următorul moment se auziră voci, înjurături și cuvintele:

— Mișcați-vă de-aici, pentru Dumnezeu!

Ușa se deschise rapid, iar în prag stătea șeful gărzilor, Alvar Olsen, în obișnuita lui cămașă albastră și gâfâind din greu din cauză că alergase.

— Dumnezeule! Ce dracului s-a întâmplat? făcu el, iar privirea îi pendulă în sus și în jos, de la Benito, aflată pe podea, la Lisbeth, deasupra ei, și apoi la Faria, care stătea pe pat.

— Ce *dracului* s-a întâmplat? se repetă el.

— Vezi ce e acolo pe podea? veni Lisbeth Salander cu replica.

Alvar se uită în jos și descoperi stiletul care se afla într-o baltă de sânge în fața mâinii drepte a lui Benito.

— Ce naiba? izbucni el.

— Exact, cineva a reușit să treacă un cuțit prin detectoarele voastre de metal. Așa că uite ce s-a întâmplat: personalul unei mari închisori a pierdut controlul și nu a reușit să protejeze o deținută amenințată.

— Dar asta… asta, bolborosi Alvar pierdut și arătând în direcția maxilarului lui Benito.

— Asta ar fi trebuit să faci de multă vreme, Alvar.

Alvar se uită fix la fața desfigurată și distrusă a lui

Benito, cu sângele șiroindu-i din maxilar.

— Mi-am îndreptat Keris-ul spre tine. O să mori, Salander, o să mori! șuieră ea, iar Alvar se simți cuprins de panică.

Apăsă butonul de alarmă de la centură, apăsă și strigă după ajutor.

— O să te omoare, spuse el.

— E grija mea, răspunse Lisbeth. M-au urmărit brute mai mari de-atât!

— Nu există o brută mai mare.

Departe, pe coridor, se auzeau deja pași. Idioții ăia or fi fost prin preajmă tot timpul? Nu l-ar surprinde asta, chiar deloc. În el clocotea o furie violentă și se gândi la Vilda și la amenințarea ce plana deasupra ei și la întreaga secție care se compromitea în asemenea hal. O privi din nou pe Lisbeth Salander și își aminti de cuvintele ei: asta ar fi trebuit să facă de multă vreme! Instinctul îi spunea că trebuia să acționeze într-un fel, să-și recapete demnitatea. Dar nu apucă să facă nimic. Colegii lui, Fred și Harriet, dădură buzna și se uitară ca paralizați la priveliștea din celulă. Precum Alvar puțin mai devreme, o văzură pe Benito pe podea și auziră înjurăturile bolborosite fără încetare, doar că de data asta nu se mai puteau distinge afirmații articulate, numai silabele „ke” și „kri”, clare în delirul ei malefic.

— Of, la naiba! strigă Fred. La naiba!

Alvar făcu un pas înainte, își drese glasul și, în acel moment, Fred îl văzu. Ochii îi trădau frica, transpirația îi curgea pe frunte și pe obraji.

— Harriet, cheamă doctorul! îi ordonă Alvar. Iar tu, Fred…

Nu știa exact ce trebuia să zică. În primul rând, voia să câștige timp și să-și consolideze autoritatea. Dar se pare că nu reușea, căci Fred îl întrerupse pe același ton de urgență:

— Ce catastrofa dracului! Ce s-a întâmplat?

— A devenit periculoasă, spuse Alvar.

— Ai lovit-o sau…?

Alvar nu răspunse, nu imediat. Dar în acea clipă își aminti descrierea înfiorător de exactă a drumului spre sala de clasă a Vildei. Își aminti că Benito spusese ce culoare aveau cizmele de cauciuc ale Vildei.

— Eu… începu el.

Alvar ezită, conștient fiind că era ceva cu acel „eu” care în același timp îl speria și îl ademenea. Îi aruncă o privire lui Lisbeth Salander, iar ea aprobă din cap ca și cum ar fi înțeles precis. Dar nu… fie ce-o fi, simțea că e bine să procedeze așa.

— N-am avut încotro.

— Dar la dracu’, arată rău! Benito, Benito, ești bine? murmură Fred și asta a fost ultima picătură după luni de zile în care închisese ochii și tăcuse.

— În loc să-ți faci griji pentru Benito, ar trebui să-ți pese de Faria, rosti el printre dinți. Am lăsat toată secția să fie otrăvită și distrusă. Uită-te la stiletul ăla de jos. Îl vezi? Benito a reușit să îl aducă în secție. A sustras blestemata asta de armă mortală și tocmai ce avea de gând să o atace pe Faria, când eu…

Ezită din nou, bâjbâind după cuvinte. Era ca și cum în acel moment își dădea seama de dimensiunea minciunii sale și, aproape în același timp, se uită disperat spre Lisbeth sperând să fie salvat. Dar salvarea nu veni de la ea.

— A vrut să mă omoare, interveni Faria Kazi de pe patul celulei și duse mâna la o mică tăietură pe gât.

Alvar căpătă din nou curaj:

— Ce era să fac? Să aștept să văd cât de bine își pune planul în aplicare? se indignă el și parcă se

simți mai bine, chiar dacă își dădea tot mai mult seama în ce joc riscant intrase.

Dar era prea târziu ca să se mai retragă. Alte deținute se adunaseră la ușa întredeschisă, multe se împingeau ca să poată intra. Situația începea să scape de sub control, iar afară pe coridor se auzeau glasuri incitate. Unele femei aplaudau, sentimentul de ușurare se răspândea, lumea se simțea eliberată. Dar nu se auzeau doar chiote de bucurie, în vacarmul general, se deslușeau și amenințări, care nu erau îndreptate împotriva lui, ci împotriva lui Lisbeth Salander, ca și cum zvonul despre ce se întâmplase cu adevărat se răspândise deja. Înțelese că trebuia să acționeze, să fie hotărât. Cu glas tare spuse că trebuie informată imediat poliția. Știa că mai multe gărzi din alte departamente aveau să ajungă acolo, așa era mereu când se declanșa alarma, și se gândi dacă ar fi bine să le închidă pe deținute acum sau dacă să aștepte întăriri. Se apropie cu un pas de Faria Kazi și le spuse lui Harriet și lui Fred că asistenții medicali și psihologii trebuie să aibă grijă și de ea. Apoi se întoarse spre Lisbeth Salander și îi ceru să îl urmeze.

O conduse pe coridor, pe lângă deținute agitate și gărzi care se îmbulzeau, iar pentru un moment crezu că lucrurile aveau să iasă de pe făgașul normal. Secția se afla la un pas de revoltă, ca și cum toată tensiunea și confuzia care clocotiseră atât de mult aveau să răbufnească la suprafață. Doar străduindu-se din greu, reuși să o ducă pe Salander în celula sa și să închidă ușa după ei. Cineva bătea la ușă, colegii lui strigau să se facă ordine, inima îi bătea puternic. Își simțea gura uscată și nu știa ce să spună. Lisbeth nici nu se uită la el, ci numai la masa ei de scris. Ea își trecu mâna prin păr.

— Îmi place să-mi asum lucrurile pe care le fac, spuse ea.

— Voiam numai să te protejez.

— Aiurea! Voiai să te simți o persoană ceva mai bună. Dar e în regulă, Alvar. Poți să pleci acum?

Alvar și-ar fi dorit să mai spună ceva, să se justifice. Dar își dădu seama că ar fi sunat ridicol. Se întoarse spre ușă și o auzi spunând în spatele lui:

— Am lovit-o în laringe!

În laringe? repetă el în gând, închise celula și își croi drum prin toată învălmășeala de pe coridor.

•

În timp ce o aștepta pe Lulu, Holger Palmgren încerca să-și amintească ce anume conțineau acele documente, dacă într-adevăr în ele se putea ascunde ceva nou și spectaculos. Îi venea greu să creadă că o să descopere mai mult decât știa deja, și anume că existaseră planuri ca Lisbeth să fie dată spre adopție de mică, atunci când situația cu tatăl său și cu violurile suferite de Agneta ajunsese într-un punct critic.

Prin urmare, da, avea să afle în curând. Lulu era mereu punctuală, venind la ora nouă în cele patru zile din săptămână în care lucra, iar astăzi era una dintre serile ei. Îi era dor de ea, va veni și-l va așeza în pat, îi va pune plasturele cu morfină, va avea grijă de el și-i va da documentele din sertarul de jos al biroului din sufragerie unde le pusese ultima dată, după vizita lui Maj-Britt Torell.

Holger promisese să le parcurgă cu toată atenția, sperând că va avea privilegiul să o ajute pe Lisbeth pentru o ultimă dată. Suspină, căci îl chinuiau durerile din șolduri. Era ora din zi în care îl dureau cel mai tare și repeta ca o mantră: „Dragă și minunată Lulu, am nevoie de tine, vino acum!” și într-adevăr, nu stătu decât cinci sau zece minute lovind pătura cu mâna sănătoasă, că și auzi pași afară, pe casa scărilor, pași care păreau familiari.

Ușa se deschise. Să fi venit cu douăzeci de minute mai devreme? Ce minunat! Doar că nu se auzi nicio chemare veselă, niciun „bună seara, bătrâne”, doar pași care se strecurau în apartament

și se apropiau de dormitor. I se făcu frică și asta nu-i stătea în fire – era unul dintre avantajele vârstei, nu mai avea prea multe de pierdut. Dar acum îl cuprinse neliniștea, poate din cauza documentelor. Dorea să le citească și să o ajute pe Lisbeth. Dintr-odată, avea pentru ce să trăiască.

— Alo, strigă el. Alo!

— Oh, ești treaz? Speram să dormi.

— Nu dorm niciodată când vii tu, spuse el, vizibil ușurat.

— Nu cred că-ți dai seama cât de obosit și terminat ai fost în ultimele zile. Pentru un moment mi-a fost teamă că acea vizită la închisoare te-ar putea dărâma, răspunse Lulu și păși prin deschizătura ușii.

Era machiată pe pleoape, rujată și purta o rochie africană plină de culori.

— A fost atât de rău?

— Abia dacă am putut vorbi cu tine.

— Îmi pare rău, o să fiu mai bun.

— Ești cel mai bun dintre toți pe care-i îngrijesc, știi asta. Singurul tău defect este că spui tot timpul că-ți pare rău.

— Îmi pare rău.

— Vezi?

— Ce este cu tine azi, Lulu? Arăți mai bine ca niciodată!

— O să beau un pahar cu un suedez din Västerhaninge. Îți vine să crezi? Este inginer, are casă și un Volvo nou.

— Vrea să te prindă-n plasă, desigur.

— Sper, spuse ea, și îi îndreptă picioarele și șoldurile. Avu grijă ca el să stea bine pe pernă și așeză patul de invalid în poziție de șezut. În timp ce patul se ridica făcând un zgomot surd, ea continuă să îndruge lucruri despre omul din Västerhaninge pe nume Robert sau probabil Rolf. Holger nu o auzi, iar Lulu îi puse mâna pe frunte.

— Ești rece și transpirat, tontule. Ar trebui să-ți fac duș.

Nimeni nu putea spune tontule cu atâta afecțiune ca

Lulu; de obicei, lui îi făcea plăcere să stea la palavre cu ea. Acum era însă nerăbdător și se uita în jos la mâna sa stângă lipsită de viață. Arăta mai jalnic ca niciodată.

— Iartă-mă, Lulu. Mai întâi poți face ceva pentru mine?

— Totdeauna dispoziția ta.

— Totdeauna *la* dispoziția ta, corectă el. Știi foile acelea pe care le-ai pus deoparte în sertarul de la birou, le poți scoate de acolo? Aș avea nevoie să le citesc din nou.

— Ai zis că a fost o lectură îngrozitoare.

— A fost îngrozitoare, dar trebuie să mă mai uit pe ele.

— Sigur, sigur, le aduc.

Dispăru pentru un moment, iar când reveni avea în brațe un teanc de hârtii mai mare decât cel pe care își aducea el aminte că îl primise. Poate că se amestecaseră și alte foi. Deveni din nou agitat, nu știa de ce, fie pentru că nu avea să găsească nimic important în documente, fie pentru că, dimpotrivă, ar putea găsi ceva, iar Lisbeth va pune din nou la cale o groază de nebunii.

— Pari mai vioi azi, Holger. Dar parcă ești cam absent. Te gândești din nou la Lisbeth? spuse Lulu și așeză teancul de hârtii pe masa de lângă pat, între cărți și flacoanele cu medicamente.

— Asta trebuie să fie, a fost șocant să o văd la închisoare.

— Înțeleg.

— Ai putea să-mi aduci periuța de dinți și să-mi pui plasturele cu morfină și toată șandramaua, apoi să-mi muți picioarele puțin spre stânga? Toată partea inferioară a corpului parcă are…

— … înfipte cuțite, completă ea.

— Precis, cuțite. Spun asta tot timpul?

— Aproape tot timpul.

— Vezi tu, încep să devin senil. Dar mai târziu vreau să citesc hârtiile astea, iar tu poți să fugi la Roger.

— Rolf, îl corectă ea.

— Rolf, așa. Sper că e de treabă. Asta e cel mai important.

— Așa să fie? Tu ți-ai ales femeile după cât de treabă au fost?

— Ar fi trebuit, cel puțin.

— Așa spuneți toți și apoi fugiți după prima țipă arătoasă.

— Ce? Nu, nu cred.

Nu mai era atent. O rugă pe Lulu să îi dea grămada de hârtii, pentru că nu putea să o ridice singur cu mâna funcțională, care nici ea nu era în stare prea bună. Începu să citească în timp ce Lulu îi descheia cămașa și îi punea plasturele de morfină, și continuă, întrerupându-se din când în când pentru ca Lulu să-și facă treburile ei, simțindu-se adesea nevoit să îi spună ceva drăguț și încurajator. Își luă un la revedere afectuos și îi ură succes cu al ei Rolf sau Roger.

A citit și a răsfoit și, așa cum își închipuia, a dat peste tot felul de declarații ale psihiatrului Peter Teleborian: protocoale ale tratamentelor cu medicație, rapoarte despre tablete care nu au fost luate, relatări despre terapiile în care pacientul a tăcut sau nu a fost cooperant, hotărâri asupra unor măsuri extreme, reluări de proceduri, alte măsuri extreme, semne clare de sadism chiar dacă totul era exprimat într-un limbaj sec – toate acele lucruri care îl chinuiseră deja pe Holger cândva.

Dar nu găsi nimic din ce voia să afle Lisbeth. Să fi fost totuși neatent, în ciuda străduaniei? Se hotărî să mai treacă prin toate încă o dată și, ca măsură de precauție, să folosească și lupa. Studie amănunțit fiecare pagină și, până la urmă, dădu de ceva. Nu era mult, numai două notițe confidențiale ale lui Teleborian de când Lisbeth fusese înscrisă la clinica din Uppsala. Cu toate astea, ele îi ofereau

lui Holger tocmai ce fusese rugat să găsească: nume.

Scria așa:

> Cunoscută de mai devreme din Registrul pentru Studii de Genetică și de Mediu Social, RSGMS. Participant la Proiectul 9. (Rezultat: neconcludent.)
>
> Hotărârea profesorului Martin Steinberg de plasare în orfelinat. Imposibil de realizat. Tendință de evadare. Inventivă. Incident grav cu G în apartamentul din Lundagatan – a fugit la numai șase ani.

A fugit la numai șase ani? Să se fi referit Lisbeth la această întâmplare în închisoare? Asta trebuie să fie, nu-i așa?, iar G. poate fi femeia cu semnul acela pe gât? Posibil. Dar nu mai scria nimic altceva, așa că nu putea fi sigur. Holger se cufundă în gânduri. Apoi citi din nou notița și zâmbi vag. *Inventivă,* scrisese Teleborian și era singurul lucru pozitiv pe care idiotul acela îl spusese vreodată despre Lisbeth. Chiar și un măgar își dă seama câteodată… dar nu era niciun motiv de zâmbet, bineînțeles. Nota confirma că Lisbeth aproape fusese expediată când era mică. Holger citi mai departe:

> Mama, Agneta Salander, cu leziuni pe creier după lovituri la cap. Internată la sanatoriul Äppelviken. Înainte a avut ședințe cu psihologul Hilda von Kanterborg – despre care se crede că a rupt pactul de confidențialitate și a dat informații din Registru. Nu trebuie să i se dea posibilitatea de a contacta pacienta. Alte măsuri sunt planificate de profesorul Steinberg și de G.

Profesorul Steinberg, se gândi el, *Martin Steinberg.* Parcă i se părea că știe numele de undeva. Cu osteneala care îi însoțea toate acțiunile de la o vreme, căută pe Google imaginea asociată numelui și îl recunoscu imediat. Cum de îi scăpase

asta? Nu fuseseră tocmai apropiați, el și Martin, dar se întâlniseră, prima dată acum douăzeci și cinci de ani când Steinberg fusese martor expert într-un proces în care Holger apărase un tânăr, în circumstanțele nefericite de a fi acuzat de abuz împotriva tatălui său.

Își aminti cât se bucurase să aibă o putere ca Steinberg de partea sa. Acesta făcea parte dintr-o serie de comitete și comisii de prestigiu și, deși părerile lui se dovedeau învechite și rigide, fusese, fără îndoială, de folos. Îl ajutase pe Holger cu clientul lui, acesta fiind absolvit de orice vină până la urmă. După proces s-au văzut la un pahar, și se mai întâlniseră de câteva ori de atunci. Se cunoșteau deja și poate că Holger avea să reușească să-l descoasă în legătură cu una, alta.

Holger se întinse pe spate în patul său de invalid, cu mormanul de hârtii pe piept și pe abdomen, încercând să gândească limpede. Ar fi fost necugetat să ia legătura cu el? Așa i se părea într-un moment și se răzgândea în celălalt. A stat așa vreo zece, cincisprezece minute, chibzuind, în timp ce morfina începea să-și facă efectul, durerea din șolduri semănând acum mai mult cu înțepături de ace decât de cuțite. N-ar trebui să dea un semn totuși? Lisbeth îi ceruse ajutorul și, atunci, era bine ca el să-și dea silința. Chiar dorea să fie de folos acum, că avea documentele, și de aceea se gândi la o strategie. Apoi sună și, în timp ce semnalele se propagau, se uită la ceas. Era zece și douăzeci de minute seara, puțin cam târziu, dar nu exagerat de târziu, se gândi el. Oricare ar fi împrejurările, va fi atent. Dar își pierdu tăria imediat ce autoritatea severă a lui Steinberg se auzi în receptor, și se văzu nevoit să depună efort pentru a deveni din nou energic și politicos.

— Îmi cer scuze că deranjez, spuse el. Dar am o întrebare.

Martin Steinberg nu era o persoană neprietenoasă, totuși păru precaut și nu răsuflă

ușurat nici când Holger îl felicită pentru toate numirile deosebite și misiunile de încredere pomenite pe Wikipedia. Profesorul se interesă politicos despre sănătatea lui Holger.

— Ce pot să spun la anii mei? Corpul încă doare și își face simțită prezența, asta ar trebui să mă bucure, răspunse Holger încercând să râdă.

Martin Steinberg se strădui și el să râdă și cei doi schimbară câteva cuvinte despre vremurile vechi. Apoi Holger trecu la subiect, spunându-i că fusese contactat de un client și că avea nevoie să afle care era rolul lui Steinberg la așa-numitul Registru. Imediat înțelese însă că făcuse o greșeală – întrebarea lui crease o neliniște de moment, un fel de neliniște care nu se voia recunoscută, dar nervozitatea era evidentă.

— N-am idee despre ce vorbești, spuse profesorul.

— Da, chiar nu ai idee? Ce ciudat! Aici scrie că ai luat decizii în numele instituției.

— Unde scrie asta?

— În hârtiile pe care le-am primit, spuse Holger pe un ton mai vag și mai defensiv.

— Vreau să știu exact unde scrie – pentru că sună de-a dreptul absurd, continuă Steinberg surprinzător de abil.

— Hm, atunci ar fi bine să mă uit mai cu atenție.

— Ar fi bine, într-adevăr.

— Sau am amestecat eu lucrurile. Asta a ajuns să fie ceva tipic pentru mine, continuă Holger.

— Ei, se mai întâmplă, răspunse Steinberg, încercând să pară prietenos sau chiar nonșalant.

Dar era evident zguduit și nu reușise să ascundă asta. Mai adăugă și o măsură de precauție inutilă:

— Mai există și posibilitatea ca documentele pe care le ai să conțină informații greșite. Cine este clientul care te-a contactat?

Holger bombăni că nu putea spune și avu grijă să încheie conversația cât mai rapid. Dar, chiar

înainte de a închide telefonul, își dădu seama că acea convorbire avea să aibă consecințe. Cum a putut fi atât de idiot? A vrut să ajute, în schimb a înrăutățit lucrurile. Trecerea timpului și căderea nopții peste Liljeholmen nu aduseră nimic bun. Angoasa și remușcările nu făceau decât să se amplifice și să se adauge la durerile de spate și de șolduri. Din nou și din nou își reproșa lipsa de judecată și nebunia.

Ce păcat pentru bătrânul Holger Palmgren!

7.

19 iunie

Duminică dimineața, Mikael Blomkvist se trezi devreme, și ieși tiptil, ca să nu o trezească pe Malin. Își puse blugii și o cămașă gri de bumbac și își pregăti un cappuccino tare și un sendviș, în timp de frunzărea ziarul de dimineață. Se așeză apoi la computer și se întrebă cu ce să înceapă. Nu avea idee, deja săpase în toate locurile posibile, cu date acumulate peste ani: arhive, condici, baze de date, hotărâri judecătorești, microfilme, tomuri, inventare, declarații, dări de seamă, registre ale contribuabililor.

Nesocotise acorduri de confidențialitate, invocase principiul transparenței și al caracterului public al documentelor oficiale, al protecției persoanelor care dau informații, găsise portițe ascunse, breșe sau ambiguități. Căutase efectiv prin gunoaie, contemplase fotografii vechi, pusese cap la cap mărturii contradictorii, se aventurase prin beciuri și încăperi extrem de reci. Dar nu aflase de nicio adopție sau naștere în afara căsătoriei. Nu i se părea tot timpul că asta trebuie să caute și nu era sigur nici acum. Avea totuși încredere în ce-i spunea instinctul. Ivar Ögren îl

făcuse pe Leo corturar și țigan, iar acestea nu erau doar simple cuvinte de ocară rasiste. Atrăgeau atenția. Dacă idiotul acela contesta descendența suedeză a lui Leo, era pur și simplu de neînțeles. Familia Mannheimer era mult mai veche decât neamul Ögren pe toate planurile, cu ascendențe și rădăcini în vechi familii nobiliare ce duceau până în secolul al șaptesprezecelea. Nu era imposibil să existe ceva în trecut care să merite atenție.

Mikael căută pe internet și zâmbi. Nu înțelegea de ce, dar era evident că studiul genealogic devenise o preocupare populară. Existau o mulțime de arhive în care să cauți și era extraordinar cât de mult din vechile registre bisericești, evidențe ale populației și documente cu informații referitoare la emigranți și imigranți fuseseră scanate și digitalizate. Era o adevărată mină de aur, iar, dacă doreai, puteai să-ți cauți în băncile de date genetice rădăcinile departe în timp, dincolo de istoria contemporană, inclusiv până la strămoșii din Africa. Cine avea bani și răbdare putea merge până unde voia, putea lua urma precursorilor săi în călătoriile lor seculare prin stepe și continente.

În schimb, cu adopțiile de dată recentă lucrurile stăteau prost. Exista un acord de confidențialitate pe o perioadă de vreo șaptezeci de ani care putea fi contestat numai la tribunal. Putea fi anulat numai în cazuri mai delicate, iar în aceste categorii nu intrau ziariștii curioși care nici măcar nu știau ce caută. Ușa era închisă pentru el în mod oficial și totuși știa mai bine decât oricine că existau și căi ocolite, trebuia doar să își dea seama care.

Era ora șapte și jumătate dimineața. Malin dormea în patul dublu, iar peisajul de pe Riddarfjärden vestea o zi frumoasă. În câteva ore avea să plece și să îl asculte pe Leo Mannheimer în sala Muzeului Fotografiska de la debarcaderul Stadsgårdskajen. Dar, înainte de asta, Mikael trebuia să cerceteze trecutul lui Leo. Nu avea prea

mult spor și nici nu ajuta că era o zi de duminică. Totul era închis, iar el se văzu obligat să recunoască: după lungile convorbiri de ieri cu Malin, băiatul începuse să-i fie simpatic. Dar asta nu conta, nu avea să se dea bătut. Dacă înțelesese bine, trebuia să ceară mai întâi certificatul de naștere al lui Leo de la Arhivele Municipale. Dacă nu i se va permite să-l vadă, ar fi fost un indiciu că bănuielile lui erau corecte. Dar nu ar fi fost de ajuns, certificatul de naștere putea fi confidențial și din alte motive în afară de adopție. Mikael ar fi fost obligat să obțină actele personale ale părinților și ale lui Leo pentru a le compara. În actele personale – care numai în cazuri excepționale erau confidențiale – s-ar fi găsit informația cu privire la eventuale mutări și schimbări de locuință. Dacă Leo și părinții nu ar fi fost înscriși la aceeași parohie, probabil parohia Västerleds din Nockeby, în momentul nașterii lui Leo, ar trebui să fie un semn clar. Atunci ar fi greu de crezut că Herman și Viveka erau părinții lui biologici.

Prin urmare, Mikael scrise pe e-mail o cerere pentru a obține de la Arhivele Municipale certificatul de naștere al lui Leo, precum și actele personale ale acestuia și ale părinților. Nu trimise totuși mesajul și asta din cauza propriului nume care funcționa ca o alarmă de atenționare. Lumea începea să se întrebe de ce voia el să afle unele lucruri și așa se pornea bârfa: Mikael Blomkvist tocmai a fost aici și și-a băgat nasul. Solicitările lui aveau să fie făcute cunoscute negreșit, iar asta nu ar fi fost bine, pentru cazul în care subiectul ar avea un aspect delicat. Se hotărî să sune în ziua următoare la Arhivele Municipale și să se folosească de dreptul de acces al publicului la documente oficiale pentru a rămâne anonim.

De altfel era posibil ca Holger Palmgren să aibă deja răspunsul. În ciuda greutăților și, în mod cert, în pofida tuturor recomandărilor medicale, o vizitase pe Lisbeth la Flodberga. În orice caz, ar fi

fost frumos ca ea să-l sune și să-l întrebe și de sănătate. Mikael ridică telefonul și se uită din nou la ceas. Să fi fost prea devreme? Nu, Holger se trezea mereu la opt, indiferent de ziua din săptămână, așa că sună. Nu mergea, părea ceva în neregulă cu mobilul bătrânului. *Numărul nu este alocat,* răspunse o voce în receptor. Mikael încercă atunci pe telefonul fix. Nici așa nu răspunse nimeni; era pe punctul de a încerca din nou, când auzi în spatele său un lipăit de picioare desculțe și se întoarse zâmbind.

•

Holger Palmgren descoperi și el că nu-i funcționa telefonul mobil și i se păru ceva tipic. Nimic nu mai funcționa, cu atât mai puțin el însuși. Era într-o stare deplorabilă, încă de la primele ore ale dimineții se trezise în chinuri și dureri. Ce Doamne iartă-mă îl apucase?

Era tot mai sigur că acea convorbire din seara precedentă fusese o greșeală. Probabil că Steinberg era un ticălos notoriu, în ciuda aleselor comitete și comisii din care făcea parte. Numai dacă ne gândim la semnarea unei decizii de a o plasa pe Lisbeth la un orfelinat împotriva voinței ei și a mamei sale. Numai asta!

O, Doamne, cât de prost a putut să fie! Ce-i rămânea de făcut? În primul rând, trebuia să sune și să discute chestiunea cu Lisbeth. Dar mai era și ghinionul că nu funcționa telefonul. Holger renunțase să mai folosească linia fixă, pentru că nu mai sunau decât vânzători sau oameni de care nu voia să știe. Oare îl scosese și din priză?

Se întoarse cu greutate și văzu că nu era nimic în priza din perete. Putea să pună din nou cablul? Se întinse cu mult în afara saltelei, aplecându-se peste marginea patului, și reuși să bage ștecherul în priză. Apoi se întoarse la loc și respiră din greu pentru câteva momente, înainte de a ridica vechiul telefon pe masa de lângă pat. Era bine, se auzea tonul. Se simți din nou pus pe fapte, așa că sună la

informații și ceru să fie cuplat la închisoarea Flodberga. Nu se aștepta ca să fie culmea amabilității cei de la recepție, dar îl uimi aroganța vocii care-i preluă apelul.

— Numele meu este Holger Palmgren, spuse el încercând să aibă un ton autoritar. Sunt avocat. Vă rog să-mi faceți legătura cu responsabilii de la pavilionul de securitate. Este foarte important, insistă el.

— Atunci trebuie să așteptați.

— Nu am timp să aștept, spuse el.

Totuși, era nevoit să aștepte, iar după nenumărate amânări i se făcu legătura cu una dintre gărzi, pe nume Harriet Lindfors. Harriet părea concisă și severă, dar el sublinie gravitatea situației și ceru să vorbească urgent cu Lisbeth Salander. Răspunsul îi dădu fiori reci, nu numai din cauza tonului iritat, ci și a cuvintelor:

— În niciun caz, în circumstanțele actuale.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Lucrați cu reprezentantul ei legal?

— Nu. Sau da.

— Aceasta nu e o informație foarte clară.

— Nu sunt direct implicat.

— Atunci puteți reveni mai târziu, spuse Harriet Lindfors și îi trânti telefonul în nas, iar el se înfurie foarte tare. Bătu patul cu palma sănătoasă și își închipui că se întâmplaseră cele mai îngrozitoare lucruri, crezând că totul era din vina lui. Apoi încercă să se adune și să nu se lanseze în speculații nefondate. Dar nu-i prea ieșea. Și de ce dracu' era așa de neputincios?

Ar trebui să se ridice și să preia controlul situației. Dar degetele îi erau noduroase și rigide, iar trupul cocârjat, strâmb și pe jumătate amorțit. Nu reușea nici să se așeze singur în scaunul cu rotile, și nu suporta asta. Dacă noaptea fusese drumul spre Golgota, acum se simțea fixat pe salteaua lui deplorabilă ca pe o cruce. Nici măcar bătrânul Ekelöf, cu pumnul lui încleștat printre

nuferi, nu-i mai aducea alinare. Se uită la telefon și își dădu seama că cineva sunase în timp ce el aștepta să i se răspundă de la recepția închisorii. Într-adevăr, Mikael Blomkvist dăduse un semn și lăsase un mesaj. Era bine, Mikael avea să-l ajute să investigheze mai departe. Holger formă numărul. Nu răspunse nimeni, dar Holger încercă din nou și din nou, iar până la urmă se auzi în receptor vocea lui Mikael. Îl auzi respirând greu și ghici că era vorba de motive mai bune decât cele care-l mânau pe el însuși să răsufle greu.

— Deranjez? întrebă el.

— Absolut deloc, răspunse Mikael.

— Ai o doamnă în vizită?

— Nu, nu.

— Sigur că are, se auzi o femeie în fundal.

— Acum să nu o superi pe doamna.

Și în situații de criză precum aceasta, Holger era obsesiv de politicos.

— Înțelept sfat, răspunse Mikael.

— Ai grijă de ea! O voi suna pe sora ta.

— Nu, nu!

Mikael își dădu seama, fără îndoială, de neliniștea din vocea sa.

— Te-am căutat, continuă Mikael. Te-ai întâlnit cu Lisbeth, nu-i așa?

— Da, și mă îngrijorează, spuse Holger ezitând.

— Și pe mine. Ce ai auzit?

— Am…

Se gândi că Mikael îl sfătuise odată să nu vorbească despre lucruri delicate la telefon.

— Da?

— Pare să vrea să investigheze din nou niște lucruri, răspunse el.

— Ce anume?

— E ceva legat de copilăria ei. Dar partea cea mai rea, Mikael, este că mi se pare că am călcat în străchini. Voiam să o ajut, chiar voiam. Dar mai rău am încurcat lucrurile. Poți veni aici să-ți povestesc?

— Sigur, vin imediat.

— Nu, nu pleca! se auzi femeia.

Holger se gândi la femeie, cine o fi fost ea. Se gândi și la Marita care în curând va năvăli înăuntru și va începe cu toată procedura cea împovărătoare și înjositoare, având drept rezultat final faptul că va sta schimbat în scaunul cu rotile și își va bea cafeaua insipidă, cu gust de ceai. Și se mai gândi că lucrul cel mai important acum era să ia legătura cu Lisbeth.

Trebuia să o informeze cumva că cel responsabil de Registrul pentru Studii de Genetică și de Mediu Social era probabil profesorul Martin Steinberg.

— Poate e mai bine să vii diseară după ora nouă, spuse el. Atunci putem bea un pahar, chiar aș avea nevoie de unul astăzi.

— Bine atunci, ne vedem diseară, răspunse Mikael.

Holger Palmgren puse receptorul în furcă și luă din nou de pe masa de lângă pat vechile documente despre Lisbeth. Apoi îi sună pe Annika Giannini și pe directorul închisorii Flodberga, Rikard Fager. Nu reuși să dea de niciunul dintre ei. Câteva ore mai târziu descoperi că nici telefonul fix nu mai funcționa și că Marita cea riguroasă nu părea să mai vină.

*

Leo Mannheimer își va aminti adesea acea după-amiază de octombrie când el avea doar unsprezece ani. Era o zi de sâmbătă în care mama lui lua prânzul cu episcopul catolic, iar tatăl lui vâna în pădurile din Uppland. Leo era singur în casa mare și tăcută, nu era acolo nici măcar Vendela, menajera, ca să-l supravegheze. Evadase de la studii, de la toate temele suplimentare date de profesoarele lui particulare și se așezase la pianul cu coadă, nu pentru a interpreta studii sau, sonate, ci pentru a compune.

Tocmai începuse să compună, și nu s-ar fi putut spune despre tentativele lui că fuseseră

întâmpinate cu aplauze. Mama îi numea piesele „prostioare, iubire”. Dar lui îi plăcea să-și scrie propria muzică, după asta tânjea în timpul cursurilor sau atunci când își făcea lecțiile. În acea după-amiază, și-a petrecut vremea cu o bucată tristă, melodică, pe care avea să o interpreteze toată viața, deși se dovedise a fi îngrijorător de asemănătoare cu „Ballade pour Adeline” și cu toate că Leo înțelegea foarte bine cuvintele mamei sale. Nu pentru că fuseseră spuse în fața unui băiat de unsprezece ani care tocmai începuse să facă ceva important pentru el, ci pentru că, obiectiv vorbind, era ceva adevăr în ele.

Primele lui compoziții erau mult prea pline de emfază. Nu era încă destul de sofisticat, nu descoperise încă jazzul pentru a face acordurile mai eruptive și mai ferme, și mai ales nu învățase încă să se inspire din sunetele vântului, insectelor, tufișurilor, pașilor, vocilor și automobilelor îndepărtate, din tot ce auzea numai el și nimeni altcineva.

Cu toate acestea, fusese fericit la pian în acea zi, pe cât de fericit putea să fie un băiat ca el. Era tot timpul singur și atent supravegheat, iar lui îi plăcea, de fapt, numai de o persoană, de psihologul Carl Seger. Leo mergea la terapie în fiecare marți, la ora patru, la cabinetul lui din Bromma și adesea îl și suna seara în secret. Carl îl înțelegea, și de dragul lui Leo ajungea să se certe cu părinții lui:

— Băiatul trebuie lăsat să respire! Să aibă voie să fie copil!

Nu reușea să schimbe mare lucru, desigur, totuși Carl îi luă apărarea. Era singurul, el și iubita lui, Ellenor.

Carl și tatăl lui Leo erau ca ziua și noaptea, cu toate acestea exista o legătură între ei pe care Leo nu putea să o înțeleagă. De exemplu, Carl îl urmase pe tatăl lui Leo la vânătoare la acel moment, deși nu-i plăcea să omoare animale. În ochii lui Leo, Carl era un om complet diferit față

de tatăl său și de Alfred Ögren. Era departe de a participa la luptele pentru putere, nu era genul care să râdă strident și disprețuitor la masă. Nici nu era interesat de poveștile despre succes, ci mai degrabă vorbea despre persoanele izolate care, prin neapartenența la grup, vedeau lucrurile mai clar decât alții. Carl obișnuia să citească poezie, îndeosebi în franceză. Îi plăceau Camus și Stendhal, Romain Gary, o iubea pe Edith Piaf și cânta la flaut, se îmbrăca simplu sau ușor boem și, înainte de toate, îi asculta păsurile lui Leo și era singurul care cunoștea amploarea talentului sau al blestemului său, depinde din ce perspectivă vedeai lucrurile.

— Fii mândru de sensibilitatea ta, Leo, îi spunea el. Ai atâta forță în tine! O să fie mai bine, fii sigur de asta!

Leo găsea alinare în replicile lui Carl și de-abia aștepta întâlnirile de marți, care erau partea cea mai bună a săptămânii. Cabinetul se afla în propria casă a lui Carl, de pe Grönviksvägen. Pe pereți avea poze alb-negru cu un Paris încețoșat, din anii cincizeci; și mai avea un mic fotoliu de piele uzat în care stătea o oră sau câteodată două și vorbea despre tot, despre părinți sau despre prieteni pe care nu-i înțelegea. Carl era partea cea mai luminoasă a copilăriei lui, deși Leo era conștient că îl idealiza.

După acea după-amiază de octombrie, Leo avea să-și dedice viața acestei idealizări și avea să revină tot timpul la acele ultime ore când se aflase la pianul cu coadă. Își amintea că zăbovea mult la fiecare notă, la fiecare schimbare a melodiei și a armoniei. Dar se auzise huruitul Mercedesului tatălui său pe panta spre garaj și atunci încetase să mai cânte.

Tatăl său nu trebuia să ajungă acasă înainte de duminică după-amiază și numai sosirea timpurie era un motiv de îngrijorare în sine. Dar nu era numai asta. Afară, în curte, exista un fel de tăcere

apăsătoare și o ezitare, atunci când ușa automobilului a fost deschisă; apoi, ca o contradicție, un fel de exasperare când ușa fusese închisă la loc. Pașii care călcau pe prundiș erau greoi și anevoioși. Respirația era accentuată și se auzeau oftaturi pe hol și zgomot de lucruri care se ascund, armele de vânătoare probabil, geanta de călătorie.

Scările de lemn spiralate care duceau la etaj scârțâiau, iar Leo presimțea un întuneric apropiindu-se chiar înainte ca profilul tatălui său să apară în deschizătura ușii. Așa avea să își amintească mereu. Tata purta pantaloni verzi de vânătoare și o haină neagră de ploaie, și era transpirat pe creștetul capului. Arăta extrem de tulburat. În situații stresante, obișnuia să reacționeze cu furie și aroganță, dar de data aceasta părea cuprins de teamă. Făcu un pas înainte clătinându-se. Leo se ridicase nesigur de la pian și primise o îmbrățișare stângace.

— Îmi pare rău, băiatul meu. Îmi pare nespus de rău.

Leo nu avea să pună la îndoială niciodată sinceritatea acelor cuvinte. Dar mai era ceva acolo, ceva ce nu se lăsa ușor de interpretat și care se simțea în relatare și în incapacitatea tatălui de a-l privi în ochi. Dincolo de aparențe plutea ceva îngrozitor și neexprimat. Dar în acel moment, nu mai conta. Carl era mort, iar viața lui Leo nu avea să mai fie ce fusese.

•

În ciuda vremii frumoase, neobișnuit de multă lume a fost prezentă la evenimentul organizat de Asociația acționarilor la bursă într-o sală a Muzeului Fotografiska. Explicația pentru o participare atât de numeroasă putea fi pusă pe seama vremurilor: tot ce avea de-a face cu acțiunile îi atrăgea pe oameni, iar organizatorii captaseră atenția nu numai cu visuri de îmbogățire, dar și cu o doză de neliniște. *Balon economic*[3] *în*

creștere sau pe cale de a se sparge? O discuție pe tema avântului bursei de valori, așa suna titlul seminarului la care erau invitate un șir lung de nume cunoscute. Leo Mannheimer nu era tocmai cap de afiș, dar el era primul invitat la discuție, iar Mikael și Malin ajunseră la timp, chiar atunci când el trebuia să urce pe scenă. Se grăbiseră printr-un Stockholm cufundat în arșiță și fără nicio adiere de vânt și li se oferiră locuri în fundul sălii, în partea stângă. Malin era extrem de încordată pentru că urma să îl vadă din nou pe Leo. Mikael, la rândul său, se simțea inundat de presimțiri nefaste după discuția cu Holger Palmgren. Abia de o auzea pe Karin Laestander, tânăra directoare a Asociației acționarilor la bursă, care, aflată pe podium, ținea o prezentare introductivă.

— Ne așteaptă o zi captivantă, spuse ea. Vom avea parte de o serie de analize calificate ale stării pieței. Dar am considerat necesar ca mai întâi să ne gândim la bursă într-un fel mai filosofic. Aplauze pentru Leo Mannheimer, doctor în economie și analist principal la agenția de brokeraj Alfred Ögren.

Un ins înalt și zvelt, într-un costum albastru-deschis, cu părul ondulat, se ridică din scaunul său din primul rând și urcă pe scenă, iar la început totul părea a fi în ordine. Mergea cu pași ușori și hotărâți și arăta exact așa cum ar fi trebuit: bogat și sigur pe sine. Dar se auzi un hârșâit din marea de oameni, un zgomot strident – pesemne un scaun târât în mod nefericit pe podea. Leo începu atunci să se clatine. Se făcu palid la față, părând a fi pe punctul de a cădea. Malin îl prinse pe Mikael de mână și îi șopti un „a, nu se poate”.

— Leo! Cum te simți? spuse Karin Laestander, vădit încurcată, pe scenă.

— Este în regulă.

— Ești sigur?

Leo se prinse de masa rotundă de pe scenă și luă o sticlă cu apă pe care o agită.

— Numai puțin încordat, mărturisi el.

Încercă să zâmbească.

— Îți urăm un bine ai venit călduros! răspunse Karin Laestander, devenind dintr-odată nesigură dacă ar trebui să continue.

— Mulțumesc, ești amabilă.

— În mod normal, Leo…

— Mersul meu e mai stabil.

Se auziră râsete tensionate.

— Exact. Ești o stâncă. La Alfred Ögren scrii analize deștepte ale pieței și bazate pe fapte, dar în ultima vreme ai început să descrii bursa… cum să spun? Mai filosofic. O numești templu pentru credincioși.

— Ei bine… începu el.

Se împotmoli. Inspiră adânc și trase de nodul de la cravată pentru a se elibera un pic.

— Ei bine?

— Vreau să spun… nici măcar nu este metafora mea și, de fapt, e destul de convențională.

— În ce fel?

— Se…

— Da?

Își recăpătă răsuflarea.

— Se înțelege de la sine că atât religia, cât și piața financiară se bazează pe credința noastră. Dacă începem să ne îndoim, se rătoiesc și una, și alta. Este un adevăr de necontestat, continuă el și își încordă umerii, fața lui recăpătându-și culoarea.

— Totuși, mereu ne îndoim, interveni Karin. De fapt, de aceea suntem astăzi aici: ne întrebăm dacă ne aflăm într-un balon economic sau într-o etapă de final a prosperității economice?

— Îndoiala într-o măsură mai mică e ceea ce face bursa posibilă, spuse Leo. În fiecare zi, milioane de oameni stau și se îndoiesc, speră și analizează. Această activitate stabilește cursurile. Dar eu vorbesc de îndoiala adâncă, existențială.

— De Dumnezeu?

— Și de Dumnezeu, dacă vrei. Dar mă gândesc în primul rând la a pune sub semnul îndoielii creșterea economică, câștigurile viitoare. Nimic nu e mai periculos pentru o piață foarte apreciată decât consolidarea unei îndoieli serioase. O astfel de teamă poate duce la prăbușirea bursei și poate să arunce lumea în criză economică.

— Dar nu numai acest tip de îndoială poate avea consecințe serioase, nu-i așa?

— Nu, putem să începem să ne îndoim de ideea în sine, de construcția imaginară.

— Imaginară?

— Acum sigur provoc pe unul sau pe altul de aici și desigur că îmi cer iertare pentru asta. Dar piața financiară nu este ceva ce există ca tine sau ca mine, Karin, nici măcar ca această sticlă cu apă de pe masă. Piața este o construcție. În momentul în care nu mai credem în ea, încetează să existe.

— Nu exagerezi acum, Leo?

— Nu, nu, gândește-te și tu! Ce este piața?

— Da, ce este?

— Un acord, o convenție. Am decis ca tocmai acolo, pe arena aceea, să ne lăsăm toată angoasa și toate visurile, și gândurile, și speranțele despre viitor să stabilească prețul valutelor, firmelor și mărfurilor.

— Un gând îndrăzneț.

— Și totuși nu atât de îndrăzneț, Karin, și nu ar trebui să înrăutățească piața sau să o facă mai puțin stabilă. Multe dintre lucrurile importante din viața noastră, precum moștenirea culturală sau instituțiile pe care le avem, chiar asta sunt, creații ale fanteziei umane și ale judecății noastre.

— Și banii noștri tot așa, bineînțeles.

— Categoric, iar acum mai mult ca niciodată. Vreau să spun… nu mai e ca în cazul lui Joakim von Anka[4], să ne scufundăm în ei la propriu sau să îi ținem sub saltea. Astăzi, economiile noastre sunt notițe pe un ecran de computer, notițe care

permanent își schimbă valoarea. Și totuși ne bazăm pe ele. Dar gândește-te…

Leo Mannheimer părea că nici acum nu stătea prea bine cu respirația.

— Da?

— Gândește-te ce ar fi dacă am începe să ne îngrijorăm că acele notițe nu numai că vor merge în sus și în jos după fluctuațiile pieței, dar se vor putea și șterge precum cifrele de pe tablă, ce s-ar întâmpla atunci?

— Atunci societatea noastră s-ar cutremura din temelii.

— Exact, și aproape că așa s-a întâmplat acum câteva luni.

— Te gândești la atacul hackerilor asupra firmei Finance Security, ceea ce înainte era Depozitarul central de titluri de valoare al Suediei.

— Exact, și am avut atunci în față o situație în care investițiile și veniturile noastre pur și simplu au dispărut pentru o perioadă. Nu puteau fi găsite în spațiul virtual și piața s-a zguduit. Coroana suedeză s-a prăbușit cu 46 de procente.

— Și totuși bursa din Stockholm a reacționat uluitor de rapid și a închis toate punctele comerciale.

— Putem să le elogiem pe persoanele responsabile. Dar colapsul s-a oprit și, pentru că nimeni din Suedia nu mai putea face afaceri, nu mai existau venituri. Dar fii sigură că unii s-au îmbogățit, și tocmai acest gând este cel mai amețitor. Îți poți imagina cât au câștigat cei care au creat criza și au luat imediat o poziție în fața unui colaps? Ar fi nevoie de milioane de jafuri de bancă pentru a ajunge la acele sume.

— Adevărat, și s-a scris enorm despre asta, mai ales Mikael Blomkvist în *Millennium,* Mikael pe care îl zăresc de fapt acolo, în spate. Dar cinstit vorbind, Leo, cât de serios a fost până la urmă?

— În realitate nu a fost un pericol prea mare. Atât Finance Security, cât și băncile suedeze au un

sistem de backup cuprinzător și eficient. Dar termeni precum „în realitate” sau „obiectiv vorbind” nu sunt foarte interesanți pentru o piață condusă de speranță și de teamă. Partea serioasă este că pentru un timp am ajuns să ne îndoim de însăși existența capitalului în lumea digitală.

— Atacurile hackerilor au fost însoțite de o campanie masivă de dezinformare în mediile sociale.

— O, da, au erupt tweet-uri false cum că veniturile noastre nu aveau să fie refăcute, iar asta arată cu atât mai mult că acesta a fost un atac mai degrabă la adresa încrederii noastre decât la banii noștri, dacă am putea face diferența.

— Acum spunem că avem dovezi clare că și atacul hackerilor, și campania de dezinformare au fost dirijate din Rusia.

— Da, și, deși încă ar trebui să ne ferim de acuzații absolut sigure, asta ne dă de gândit. Poate că viitoarele atacuri de război vor începe chiar așa. Puține lucruri ar putea crea un asemenea haos ca pierderea credinței în bani și aici să nu uităm că nu este destul ca noi înșine să ne îndoim de ei. Ajunge să credem că alții fac asta.

— Ai putea să dezvolți ideea, Leo?

— Este ca într-o adunare de oameni. Nu contează dacă noi știm că totul este sub control și că nu s-a întâmplat nimic grav. Dacă oamenii încep să alerge panicați, îi urmăm și noi. Bătrânul Keynes, legendarul economist, a comparat o dată bursa cu un concurs de frumusețe.

— Un concurs de frumusețe?

— Da, este un exemplu cunoscut. Keynes și-a imaginat un fel special de concurs de frumusețe în care noi cei din juriu nu desemnăm persoana cea mai frumoasă, ci pe cea despre care credem noi că o să câștige.

— Iar asta presupune…?

— Că trebuie să uităm de propriile preferințe și, în loc de asta, să reflectăm asupra gusturilor și

înclinațiilor celorlalți oameni sau… nici măcar asta. Să vedem ce cred unii despre ce cred alții că ar întruchipa idealul de frumusețe. Devine un metaexercițiu destul de avansat, dacă stăm să ne gândim.

— Sună năucitor.

— Poate, dar nu este cu nimic mai ciudat decât ce se întâmplă în fiecare secundă pe piețele financiare. Bursa nu este numai un rezultat al analizelor valorilor fundamentale din companii și din lumea care ne înconjoară. Factorii psihologici joacă un rol la fel de mare, sunt adevăratele mecanisme psihologice, precum și presupunerile sau pronosticurile în acest sens. Ce ghicim despre ce ghicesc alții. Totul este întors și învârtit, pentru că toți vor să fie cu un pas înainte, să înceapă să alerge înainte ca altul să facă asta, lucru ce nu pare să se fi schimbat din vremea lui Keynes încoace. Dimpotrivă, folosirea tot mai amplă a algoritmilor de tranzacționare automată face piețele să devină și mai autoreferențiale. Roboții scanează instantaneu comenzile de vânzare și cumpărare ale oamenilor și acționează imediat întărind astfel modelele existente. Aici există un pericol semnificativ. O mișcare hazardată la bursă poate degenera fulgerător în ceva incontrolabil, iar într-o astfel de situație este rațional să procedezi irațional – să dai buzna știind că asta e nebunie. Cu ce te ajută să stai și să strigi „idioților, proștilor, nu e niciun pericol”, când toți ceilalți fug să-și salveze viața?

— Sigur, interveni Karin. Dar, dacă goana e nefondată, atunci piața obișnuiește să se corecteze, nu-i așa?

— Absolut! Dar reacția poate dura, și atunci nu contează câtă dreptate ai, tot poți fi ruinat. Poți avea dreptate până ajungi la faliment, ca să-l citez din nou pe Keynes.

— Iar asta e chiar deplorabil.

— Dar există speranță și aceasta se află în capacitatea pieței de a reflecta asupra ei înseși. Dacă un meteorolog studiază vremea, vremea nu se schimbă din cauza asta. Dar când studiem economia, previziunile și analizele noastre devin parte a organismului economic. De aceea bursa este la fel ca orice nevrotic cinstit. E pasibilă de a se dezvolta și de a deveni puțin mai deșteaptă.

— În același timp, asta e imposibil de prevăzut, nu-i așa?

— Exact, cam ca și mine aici pe scenă. Nu putem ști niciodată exact când încep să mă clatin.

Acum se auzi un râset real, un fel de râset eliberator. Leo zâmbi atent și făcu un pas înainte spre marginea scenei.

— Bursa e paradoxală în acest sens, spuse el. Toți vrem să o înțelegem și să câștigăm bani de pe urma ei. Dar, dacă e să o înțelegem cu adevărat, se transformă prin felul în care o înțelegem. Un ultim model de clarificare a pieței financiare ar schimba modul în care ne raportăm la ea și într-o clipită ar deveni altceva, un virus mutant. Singurul lucru pe care-l putem prezice cu siguranță este că e impredictibilă.

— Lipsa de consens este însuși sufletul ei.

— Da, este nevoie de cumpărători și de vânzători, de cei care cred și de cei care se îndoiesc, asta este ideea. Însuși corul de voci contradictorii face piața uluitor de deșteaptă, mai isteață decât oricine dintre noi cei aflați aici, care, din când în când, încercăm să jucăm rolul de guru în fotoliile televiziunilor. Când oameni din întreaga lume gândesc independent „cum să facem să câștigăm cât mai mult cu putință” când, ca să zicem așa, domnește un echilibru perfect între pronosticuri și cunoaștere, între speranța cumpărătorilor și îndoiala vânzătorilor, atunci poate apărea un fel de înțelepciune, o intuiție aproape profetică. Problema este doar să putem ști

când este piața perspicace? Și când o ia razna și gonește ca o turmă nebună?

— Și cum am putea ști?

— Tocmai asta e, zise el. Eu obișnuiesc să spun, atunci când sunt mai lăudăros, că am ajuns să știu atâta despre piața financiară, încât nu mai înțeleg nimic din ea.

•

Malin îi șopti lui Mikael la ureche:

— Nu e deloc prost, nu-i așa?

Mikael era pe punctul de răspunde, când mobilul începu să-i vibreze în buzunar. Era sora lui, Annika. Se gândi la convorbirea lui cu Holger, mormăi o scuză și dispăru afară, adâncit în gânduri. De aceea nu observă că ieșirea lui lăsă o urmă de neliniște pe chipul lui Leo. Dar Malin observă asta și îl studie intens pe Leo. Se gândi din nou la noaptea aceea când îl văzuse în birou, scriind pe hârtia de culoare nisipie. Acum simțea și mai mult că era ceva important și straniu cu scena aceea, ca urmare se hotărî ca după discuție să tragă de Leo și să-l întrebe.

•

Mikael se afla la debarcader și privea peste apă spre Gamla Stan și Palat. Marea nu făcea valuri și mai departe se vedea o croazieră care avea să acosteze în dană. Se hotărî să-și folosească telefonul cu android și aplicația cu semnale criptate. O sună pe Annika, iar aceasta îi răspunse gâfâind, așa că o întrebă dacă se întâmplase ceva. Se întorcea acasă de la Flodberga. Lisbeth fusese interogată de poliție, i-a spus ea.

— A fost acuzată de ceva?

— Nu încă, și cu puțin noroc scapă de asta. Dar altceva e grav, Mikael.

— Spune!

— Da, da, fii calm! Femeia aceea de care ți-am povestit, Benito Andersson, care a amenințat și a folosit și deținute, și angajați, da, care a fost un monstru sadic mult mai mare decât mi-am

imaginat eu, acum se află la Spitalul universitar din Örebro cu răni grave la maxilar și la cap după un atac violent în secție.

— Și ce are asta de-a face cu Lisbeth?

— Să zicem așa: șeful secției, Alvar Olsen, a recunoscut. El susține că a fost obligat să o lovească pe Benito – pentru că pornise să atace cu un stilet.

— În interiorul închisorii?

— Este un scandal groaznic, evident, și în paralel se desfășoară o investigație despre cum anume a ajuns stiletul în închisoare. Aș vrea să spun că atacul în sine nu e o problemă. Nu e greu de văzut că a fost vorba de autoapărare, iar Alvar Olson e pe deplin susținut de Faria Kazi, fata din Bangladesh de care ți-am spus. Faria ne asigură că Alvar i-a salvat viața, într-un fel sau altul.

— Și care este problema lui Lisbeth?

— Pentru început, propria ei mărturie.

— Deci a fost martor?

— Stai să iau lucrurile pe rând.

— Sigur.

— Avem o serie de contradicții în mărturiile Fariei Kazi și ale lui Alvar. Alvar spune că a lovit-o pe Benito în laringe cu două lovituri de pumn, pe când Faria spune că mai degrabă a lovit-o cu cotul, după care Benito s-a prăbușit în mod nefericit pe pardoseala de beton. Dar de fapt nu e nicio problemă. Toți investigatorii cu experiență știu că adesea ne amintim surprinzător de diferit un eveniment traumatic. Dar e mai rău cu ce arată înregistrarea camerei de supraveghere.

— Și asta ar fi?

— Drama s-a întâmplat imediat după ora șapte și jumătate seara. E ora cea mai periculoasă în pavilionul de maximă siguranță. Este momentul de dinaintea închiderii ușilor celulelor și cele mai multe atacuri s-au întâmplat cel mai adesea la această oră. Nimeni nu era mai expus decât Faria Kazi, lucru bine știut de Alvar. Era conștient de ce

se petrecea, dar nu a îndrăznit să facă ceva în această privință. Așa spune chiar el. E în regulă din punctul ăsta de vedere, este sincer – am participat la interogatoriul său. La ora 19:32 stă în biroul lui și primește tocmai acel apel pe care îl aștepta de mult. Află că Benito va fi mutată la altă închisoare. Totuși, nu spune nimic, nu face decât să închidă telefonul.

— De ce?

— Pentru că tocmai își dă seama că e ora șapte și jumătate, spune el. Se alarmează, fuge să deschidă ușa securizată, introducând codul său, și se grăbește pe coridor să ajungă la secție. Dar ciudat e că…

— Ce anume?

— Că tocmai atunci o deținută pe nume Tine Grönlund se năpustește afară din celula Fariei Kazi. În secție, ea e adesea numită cățelul lui Benito sau garda ei de corp; și atunci apare întrebarea: de ce iese ea așa de brusc? Pentru că îl aude venind pe Alvar sau dintr-un alt motiv? Alvar spune că nu a văzut-o. A trebuit să-și facă loc printre toate deținutele care se adunaseră în fața ușii Fariei, iar când intră o descoperă pe Benito cu un stilet în mână. O lovește cu toată puterea direct în laringe. Din motive de drept la intimitate, nu există camere în celule, deci nu-i putem verifica povestea. Tipul mi se pare principial și cinstit, dar, cum spuneam, Lisbeth se găsea deja în celulă.

— Iar Lisbeth nu e tocmai genul care să permită un atac de față cu ea.

— Mai ales nu împotriva unei fete ca Faria Kazi. Dar asta nu e cel mai rău.

— Ce e, atunci?

— Atmosfera din secție, Mikael. Cum era de așteptat într-o pușcărie, nimeni nu vrea să vorbească. Dar se simte de la distanță că atmosfera fierbe. Numai când am trecut prin sala de mese, deținutele au început să bată cu cănile în mese. Se vede treaba că o văd ca pe un erou – ca pe un erou,

dar și… ca pe o condamnată la moarte. Am auzit cuvintele *Dead woman walking,* și chiar dacă asta îi îmbunătățește statutul, este grav, nu numai din cauza cuvintelor îngrozitoare. Le dau de gândit celor de la poliție. Dacă Alvar Olsen i-a zdrobit maxilarul lui Benito, atunci de ce este Lisbeth cea care primește amenințări, și nu el?

— Înțeleg, spuse Mikael pe un ton meditativ.

— Acum și Lisbeth stă izolată și e tratată cu suspiciune. Multe lucruri sunt de partea ei. Nimeni nu pare să creadă că o persoană atât de mică ar fi putut da o astfel de lovitură atât de puternică. Nimeni nu poate înțelege nici de ce Alvar Olsen și-ar asuma fapta și ar primi sprijin de la Faria Kazi dacă nu el a lovit. Dar, Mikael, pentru o persoană atât de inteligentă, Lisbeth se poartă uimitor de prostește.

— Ce vrei să spui?

— Nu spune un cuvânt despre ce s-a întâmplat. Ea are doar două lucruri de povestit, așa zice.

— Și care sunt?

— Că Benito a primit ce merita.

— Și celălalt?

— Că Benito a primit ce merita.

Mikael râse, nu știa de ce. De altfel, vedea ceva extrem de alarmant în toată povestea.

— Și ce crezi tu că s-a întâmplat, de fapt?

— Meseria mea nu este să cred ceva, ci să-mi apăr clientul, spuse Annika. Totuși, dă-mi voie, ipotetic, să formulez astfel lucrurile: Benito se potrivește destul de bine cu profilul unei persoane pe care Lisbeth nu o place prea mult.

— Eu pot să fac ceva?

— De-asta te-am sunat.

— Continuă!

— Mă poți ajuta cu Faria Kazi. Am preluat și cazul ei – la cererea lui Lisbeth, cum am spus. Se pare că Lisbeth a făcut cercetări în închisoare despre trecutul fetei și cred că tu și revista ta veți fi interesați să mă ajutați aici. Ar putea fi un subiect

puternic și important pentru voi. Prietenul ei, Jamal, a murit căzând în fața unui tren la metrou. Ne putem vedea diseară?

— Mă întâlnesc cu Holger Palmgren la ora nouă.

— Atunci, transmite-i salutări călduroase din partea mea. Se pare că m-a căutat astăzi. La ora nouă, zici? Atunci putem lua masa împreună mai devreme. Să spunem la ora șase, la Pane Vino?

— Bine, așa rămâne, răspunse Mikael.

Închise telefonul, privi spre Grand Hôtel și Kungsträdgården și se întrebă dacă să revină la seminar. În loc de asta, făcu o serie de căutări pe telefon lăsând timpul să zboare și sigur au mai trecut douăzeci de minute înainte să intre din nou.

Se întoarse cu pași repezi, iar când intră și trecu de masa cu cărți se întâmplă ceva curios. Se lovi de Leo Mannheimer. Mikael vru să-i întindă mâna și să spună câteva cuvinte amabile despre conversația de pe scenă. Dar nu reuși. Leo părea atât de tulburat, că Mikael tăcu și îl lăsă să dispară afară în lumina soarelui, mergând agitat. Apoi Mikael rămase pe gânduri un minut. Se întoarse în sala de prelegeri și încercă să o repereze pe Malin. Nu mai era la locul ei, ceea ce îl făcu să se supere pe sine însuși că fusese plecat atâta timp. Malin își pierduse răbdarea și plecase? Se uită în jur. Sus pe scenă vorbea acum altcineva, un bătrân care arăta linii curbe și drepte pe un ecran. Lui Mikael nu-i păsa.

O căută pe Malin în marea de oameni și o descoperi la barul din dreapta, unde se servea în pauză vin alb și roșu. Malin deja luase un pahar. Arăta abătută și tristă.

Sigur se întâmplase ceva.

8.

19 iunie

Faria Kazi se rezemă de peretele celulei, închise ochii și, pentru prima oară de foarte multă vreme, își dori să-și vadă imaginea în oglindă. Începu să spere într-un fel precaut, deși corpul ei încă se mai afla sub influența groazei. Se gândea la scuzele primite de la șeful gărzilor, la avocata ei, Annika Giannini, la polițiștii care o interogaseră și, desigur, la Jamal.

Se căută în buzunarul de la pantaloni unde avea un etui de piele maronie în care se afla cartea de vizită primită de la Jamal după dezbaterea de la Kulturhuset.

Jamal Chowdhury, scria pe cartea de vizită, *blogger, writer, PhD Biology, University of Dhaka,* adresa de e-mail și numărul telefonului mobil, iar dedesubt, cu alte fonturi, adresa de web: www.mukto-mona.com. Calitatea hârtiei era proastă. Cartea de vizită era șifonată, iar textul se cojise. Era clar că Jamal o tipărise singur. Nu-l întrebase nimic despre asta și de ce ar fi făcut-o? Nu avea de unde să știe că acea carte de vizită o să devină proprietatea ei cea mai de preț. În noaptea de după prima lor întâlnire, a stat în pat și s-a uitat îndelung la bucata de hârtie ascunsă sub pătură, în timp ce rememora conversațiile cu el și își aducea aminte de fiecare cută și de fiecare trăsătură a feței lui. Ar fi trebuit să-l sune imediat, fără doar și poate, să dea un semn chiar în seara aceea. Dar era tânără, inocentă, nu dorea să pară nerăbdătoare și, mai ales, de unde era să știe că în curând totul avea să îi fie luat: mobilul, calculatorul și inclusiv posibilitatea de a ieși în niqab în propriul cartier.

Acum, în celulă, când o primă rază de lumină se ivise în viața ei, își aminti din nou vara în care mătușa ei, Fatima, a recunoscut că a mințit pentru ea, făcând-o să devină prizonieră în propria ei casă. Era închisă înăuntru și îi fusese dat să audă că o să fie măritată cu un văr de gradul al doilea pe

care nu-l întâlnise niciodată și care deținea trei fabrici de textile în Dhaka, *trei* – nu mai știa de câte ori tot auzea cifra asta.

— Imaginează-ți, Faria! Trei fabrici!

Îi era totuna și dacă erau trei sute treizeci și trei. Pentru Qamar Fatali, cum îl chema pe văr, nu simțea decât repulsie. În poze părea arogant și răutăcios și nu o mira deloc că era salafit și oponent înverșunat al mișcării seculare din țara lor natală, nici că lui i se părea o chestiune de viață și de moarte dacă era virgină și bună musulmană sunnită, ca să vină el și să o salveze de lumea vestică.

Nimeni din familie nu știa de Jamal la acea vreme. Dar alte lucruri au apărut și s-au întors împotriva ei, nu numai bănuielile despre ce a făcut de fapt când nu a fost la mătușa Fatima. Mai era și altceva, vechi și nevinovate imagini de facebook, bârfe, vorbe care voiau să confirme că „s-a curvit".

Ușa de la apartament era închisă cu zăvorul pe dinăuntru și, pentru că doi dintre frați, Ahmed și Bashir, nu aveau de lucru, se găsea mereu cineva să o supravegheze.

Nu mai avea de făcut altceva decât curățenie, mâncare sau servit. Putea și să stea în camera ei și să citească ce se găsea de citit: Coranul, poezia și proza lui Tagore, biografiile lui Mohamed și ale primilor califi. Dar prefera să viseze la altceva.

Doar gândul la Jamal o făcea să se înroșească și știa, desigur, că era vrednică de milă. Acest dar i-l făcuse familia. După ce îi luase toată bucuria, simpla amintire a unei plimbări pe Drottninggatan putea face lumea să se cutremure. Deja de atunci trăia în închisoare, însă nu și-a permis niciodată să se dea bătută sau să se cufunde în resemnare.

Devenea mai degrabă furioasă decât deprimată și găsea tot mai puțină consolare în amintirile cu Jamal. Numai memoria unei conversații în care cuvintele zburau și erau libere făcea ca fiecare replică de acasă să fie resimțită ca limitată și

rigidă, iar aici nici măcar Dumnezeu nu putea fi o compensație.

Dumnezeu nu oferea nimic spiritual, nicio alinare, nu în familia ei. Era numai un ciocan de lovit oamenii în cap, un instrument al meschinăriei și oprimării, exact cum spunea Hassan Ferdousi. Avea atacuri de panică și palpitații, iar până la urmă nu a mai suportat. Trebuia să evadeze, oricare ar fi fost repercusiunile. Era deja septembrie, se mai răcorise afară, iar privirea ei devenise mai ageră.

Ochii ei căutau mereu o cale de scăpare. Abia dacă se mai gândea la altceva. În timpul nopții visa să evadeze, iar dimineața visa cu ochii deschiși același lucru. Adesea se uita pe furiș la fratele ei mai mic, Khalil. Și el era afectat: nu mai avea voie să se uite la seriale americane sau englezești, nici măcar să se mai întâlnească cu prietenul lui cel mai bun, Babak, pentru că acesta era șiit. Câteodată, Khalil o privea cu atâta durere, încât parcă ar fi înțeles exact prin ce trecea. Oare ar fi putut-o ajuta?

Se gândea la asta obsesiv și, încetul cu încetul, începu să o preocupe și altceva: telefoanele, cele ale fraților și ale tatălui, toate telefoanele imaginabile care puteau fi la îndemână. Începuse să-i urmărească prin apartament, de la distanță, pe frații mai mari. Se uita fix la mâinile lor în timp ce tastau parolele pe mobile. Dar observa mai ales cum uitau câteodată telefoanele pe mese și pe birouri sau în locuri mai aparte, cum ar fi pe televizor sau în bucătărie, lângă mașina de prăjit pâine sau lângă fierbătorul de ceai. Câteodată aveau loc mici scene comice: frații nu-și găseau telefoanele, se certau și se sunau reciproc. Înjurau și mai rău când erau puse pe silențios și erau obligați să localizeze vibrația, cu sunetul oprit.

Realiza tot mai mult că în aceste farse se afla una dintre posibilitățile ei cele mai reale. Trebuia să prindă ocazia când avea să apară, deși își dădea

seama de pericol, bineînțeles. Nu numai că risca să distrugă onoarea familiei, dar punea în joc și economiile tatălui și ale fraților. Cele trei fabrici blestemate aveau să vină ca un dar ceresc și să le aducă prosperitate tuturor. Dacă avea să distrugă acest plan, consecințele urmau să fie grave, așa că nu se mira că începuseră să strângă lațul.

În apartament se răspândise un aer otrăvit, iar acum nu numai onoarea și lăcomia ardeau în ochii fraților mai mari, ci mai era ceva. Începuseră să aibă grijă de ea, iar câteodată o obligau să mănânce mai mult. Nu avea voie să slăbească, pentru că lui Qamar îi plăceau femeile mai pline. Era interzis să fie pângărită și era interzis să fie liberă. O fixau ca uliii și probabil că ar fi fost de înțeles dacă s-ar fi resemnat și s-ar fi dat bătută. Dar situația ajunsese într-un moment de maximă încordare. Era într-o dimineață la mijlocul lui septembrie, aproape cu doi ani în urmă. Ea își lua micul dejun, iar Bashir tasta ceva pe telefonul său.

*

Malin luă o înghițitură din vinul roșu, la barul improvizat de la Muzeul Fotografiska. Mikael era surprins că Malin fusese veselă și vioaie când ieșise el, iar acum arăta ca o floare veștejită, cu mâna îngropată în părul său lung.

— Hei, bună! spuse el cu voce joasă, ca să nu deranjeze prezentarea care era în curs.

— Cine a sunat? întrebă ea.

— Sora mea.

— Avocata.

Mikael aprobă din cap.

— S-a întâmplat ceva? zise el.

— Nu, nu chiar. Doar că am vorbit cu Leo.

— Nu a mers bine?

— A mers minunat.

— Nu prea te cred.

— Obiectiv vorbind, a mers minunat. Ne-am spus toate lucrurile amabile care se puteau imagina. Că ce bine arăt eu și cum el s-a descurcat

excelent pe scenă și că ne-am dus dorul unul altuia – bla, bla, bla. Cu toate astea, am simțit că ceva era anapoda.

— În ce fel?

Malin ezită. Se răsuci spre dreapta și spre stânga ca pentru a verifica dacă Leo era prin preajmă și putea auzi.

— Mi s-a părut ceva… gol. Ca și cum toate cuvintele ar fi fost golite de sens. Mi-a lăsat impresia că l-a deranjat să mă vadă.

— Prietenii vin și pleacă, spuse Mikael cu înțelegere și îi mângâie părul.

— Știu, și la naiba, mă descurc și fără Leo Mannheimer. Dar m-a deranjat oricum. Totuși, am fost… un timp chiar am fost…

Mikael își alese cuvintele.

— Ați fost apropiați, spuse el.

— Am fost apropiați. Dar nu asta e treaba. Mi s-a părut ceva dubios.

— În ce fel?

— A spus că s-a logodit cu Julia Damberg.

— Cine este Julia Damberg?

— A fost analist la Alfred Ögren și este drăguță, chiar elegantă, dar nu foarte isteață. Lui Leo nu i-a plăcut niciodată de ea în mod special. Spunea că e copilăroasă. Nu pot să pricep cum de s-au logodit dintr-odată.

— Tragic!

— Termină! făcu ea. Nu sunt geloasă, dacă asta crezi. Sunt numai…

— Cum?

— Derutată. Uluită de-a binelea, să spun drept. Ceva nu se potrivește.

— Vrei să spui că e mai mult decât că s-a logodit cu tipa nepotrivită.

— Ești prost de-a binelea câteodată, Blomkvist. Știai asta?

— Nu vreau decât să înțeleg.

— Nu ai cum să înțelegi, rosti ea sacadat.

— De ce?

— Pentru că…

Ezită, căutându-și cuvintele.

— … pentru că eu nu am terminat încă, continuă ea. Mai întâi trebuie să verific un lucru.

— Nu mai vorbi atât de criptic, pentru Dumnezeu! Acum el era cel care-și pierdea buna dispoziție și se răstea. Poate că era nedrept, dar trebuie să fi fost pentru că totul îl copleșise dintr-odată: Lisbeth, violențele de la Flodberga, toată corvoada din acea primăvară de la revistă. Malin se uită speriată la el.

— Iartă-mă, încercă el să repare situația.

— *Tu* să mă ierți, spuse ea. Știu că sunt groaznică.

El se strădui să-și recapete tonul înțelegător și prietenos.

— Despre ce e vorba atunci?

— De fapt, e același lucru ca data trecută.

— Când anume?

— Atunci când l-am găsit scriind ceva în birou, noaptea târziu. E ceva dubios cu asta.

— Poți încerca să mă lămurești?

— Pentru început, pot spune că Leo mai mult ca sigur m-a auzit când m-am întors de la lift și l-am văzut.

— De ce ești așa sigură?

— Pentru că suferă de hiperacuzie.

— De ce suferă?

— Sensibilitate excesivă la sunete. Aude neobișnuit de bine, cel mai ușor pas, bătaia de aripi a unui fluture care trece pe lângă el. Nu pricep cum de am uitat. Sau a fost un fel de considerație inconștientă. Se percepe pe sine ca un fel de freak. Dar când scaunul acela a făcut zgomot și el a reacționat atât de puternic, mi-a venit totul în minte. Ce zici, Mikael, mergem? Nu mai suport toată trăncăneala asta de vânzări și cumpărări, spuse ea, și bău ce mai avea în pahar.

•

Faria Kazi stătea în celula sa și avea să fie interogată din nou, iar acest fapt nu o speria atât de mult pe cât se aștepta. Nu numai că povestise deja de două ori despre presiunea și abuzul din secție, dar reușise și să mintă. Nu era ușor, polițiștii tăbărau tot timpul pe ea cu întrebări despre Salander. De ce se afla Lisbeth înăuntru? Care a fost rolul ei în toată drama? Faria și-ar fi dorit să strige: *Ea a fost cea care m-a salvat, nu Alvar Olsen!* Dar își ținea promisiunea, credea că așa era cel mai bine pentru Lisbeth. Când îi luase cineva apărarea ultima oară? Nu își aducea aminte și rememoră din nou micul dejun acasă în Sickla, când fratele ei Bashir se afla lângă ea și tasta pe telefonul mobil.

Fusese o zi frumoasă, soarele strălucea acolo afară, într-o lume care îi era interzisă. În acel moment, trecuse o veșnicie de când familia era abonată la ziarul de dimineață și încă și mai multă vreme de când tatăl lor lăsa postul de radio P1 să se audă de fiecare dată în zorii zilei. Familia tăiase orice legătură cu societatea.

Bashir își băuse ceaiul și își ridicase privirea.

— Știi de ce întârzie Qamar, nu? spusese el.

Ea se uita spre stradă.

— Vrea să știe dacă ești curvă. Ești curvă, Faria?

Nu-i răspunsese nici la asta, nu răspundea niciodată la astfel de întrebări.

— Te-a căutat un mic rahat de renegat.

De această dată, nu putuse să se abțină:

— Cine?

— Un tip, un trădător de țară din Dhaka, continuase Bashir.

Probabil că ar fi trebuit să devină furioasă. Jamal nu era trădător de țară. Era un erou, un om care a luptase pentru un Bangladesh mai bun, mai democratic. Dar ea se bucura, lucru deloc ciudat de fapt. Trecuseră luni de zile și, în mod normal, amintirile și simțămintele se estompează, mai ales

dacă nu ai făcut nimic mai mult decât să te plimbi pe o stradă împreună cu cineva.

Nu era ciudat că se gândise la Jamal zi și noapte. Era ferecată în casă și nu avea nicio ocupație. Dar el era liber și în mod sigur mergea tot timpul la seminarii și recepții. Ar fi putut foarte bine întâlni altă femeie, mult mai interesantă decât ea. Dar atunci când Bashir își vărsa cuvintele de ocară, înțelesese că Jamal dorea să o întâlnească din nou, iar asta însemna enorm.

În lumea ei închisă însemna mai mult decât orice altceva și simțea că voia să se retragă cu bucuria ei. Continua însă să fie precaută, cel mai mic semn al unei înroșiri putea să fie pericol de moarte. De aceea își păstrase masca.

— Cine? Un trădător de țară. Puțin îmi pasă, spusese ea.

Se ridicase și se îndepărtase de masă și de-abia mai târziu înțelese greșeala. În ambiția ei de a părea indiferentă reacționase în mod exagerat, deși pentru moment i se păruse o bătălie câștigată. După ce și-a revenit din șoc a devenit mai atentă ca niciodată.

Trebuia să facă rost de un telefon, o obseda ideea și probabil că se observa. Bashir și Ahmed o supravegheau cu și mai mult zel și evident că nu apărea niciun telefon uitat sau vreo cheie rătăcită. Zilele treceau și venise luna octombrie și odată cu ea și acea sâmbătă seară când casa se umpluse de viață și mișcare. Durase ceva înainte ca ea să înțeleagă ce se petrecea. Atât de împietrită era relația lor, că nimeni nu o informase și pe ea că se ținea petrecerea propriei sale logodne. Sau petrecere era prea mult spus, nimeni nu părea prea vesel. Qamar nu era prezent, avea probleme cu permisul de intrare, și lipseau și alții, lume care căzuse în dizgrație sau luase distanță față de credința fraților. Evenimentul scotea în evidență izolarea tot mai pronunțată a familiei. Și totuși

atenția Fariei se îndrepta spre altceva, spre chipurile oaspeților. Oare putea cineva s-o ajute?

Din nou, nu găsi un candidat mai bun decât fratele mai mic, Khalil. Avea șaisprezece ani, stătea mai mult deoparte și se uita la ea neliniștit. Odată, demult, când locuiau în Vallholmen și împărțeau camera, stăteau până târziu și vorbeau, cât mergea să vorbești cu Khalil. La acea vreme, chiar după moartea mamei lor, încă nu începuse să alerge ore întregi în jurul orașului, dar era diferit încă de-atunci. Era tăcut, îi plăcea să coasă și să deseneze și spunea adesea că îi era dor de casă – de o țară din care nu avea nicio amintire.

Se uita la el și se întreba dacă să-l roage să o ajute să fugă chiar atunci, folosindu-se de petrecere. Dar devenise prea agitată, așa că merse la baie, se puse pe toaletă și se ușură. În lipsă de altceva sau ca parte a permanentei ei căutări, se uită în jur. Sus, pe dulapul albastru de prosoape, era un telefon. Nu-i venea să creadă, dar chiar era un mobil, nici măcar al unuia dintre invitați, ci al lui Ahmed. Recunoscu imediat imaginea autoglorificatoare de pe ecran în care el stătea și se hlizea pe o motocicletă care nici măcar nu era a lui. Inima îi sălta și încerca să-și aducă aminte cum își tasta el parola, observase asta foarte atent. Părea ca un L, poate unu, șapte, opt, nouă. Încercă, dar era greșit, așa că trecu la o altă variantă. Nu reușea și i se făcea frică. Ce se putea întâmpla dacă ajungea să blocheze mobilul? Afară se auzeau pași și glasuri. Oare o așteptau pe ea? Tatăl și frații o ținuseră sub observație toată seara, așa că cel mai bine era să iasă și să lase telefonul acolo. Dar mai verifică o variantă, iar de data aceasta rămase șocată că reușise. Nu mai avea nevoie de mult de cartea de vizită a lui Jamal, îi știa numărul la fel de bine cum știa cum o cheamă. Se așeză îngrozită în cadă, pentru că era cel mai departe de ușă, și sună.

Semnalele păreau sunete de cornuri de ceață, apeluri de ajutor pe o mare neagră și deodată de

auzi un foșnet în receptor. Cineva era pe punctul de a răspunde, iar ea închise ochii și ascultă neliniștită dacă se auzea ceva de pe coridor și cât pe ce să închidă. Dar atunci îi auzi vocea și numele și îi răspunse șoptit:

— Sunt eu, Faria Kazi.

— Oh! făcu el.

— Nu pot vorbi decât foarte scurt.

— Te ascult, continuă el.

Numai vocea lui o emoționa la culme și cumpăni dacă să îl roage să sune la poliție. Nu îndrăzni, spuse numai:

— Am nevoie să mă întâlnesc cu tine.

— Aș fi fericit dacă ne-am putea vedea, mărturisi el, iar ea nu-și mai dorea decât să strige: *Fericit? Sunt în rai!*

Dar ea îi răspunse:

— Nu știu când pot.

— Sunt mereu acasă, am închiriat un apartament pe Upplandsgatan. Stau aici, citesc și scriu. Vino când poți, spuse el, și îi dădu o adresă și un număr de interfon.

Faria șterse numărul format și puse telefonul la loc pe dulapul de prosoape, ieși apoi și se îndreptă spre camera ei, printre rude și cunoscuți. Și acolo era lume. Îi rugă să iasă, și ei o ascultară, cu zâmbete confuze. Apoi se strecură sub pătură și se hotărî să fugă cu orice preț. Așa începuse partea cea mai fericită și cea mai rea din viața ei.

•

Malin și Mikael își croiră drum prin public, merseră pe lângă standul de cărți de la intrare și ieșiră în soare. Trecură de vapoarele de la debarcader și priviră spre povârnișul stâncos aflat de cealaltă parte a arterei de circulație. Mult timp nu își spuseră nimic. Era cald. Mikael se scuturase de iritare, dar Malin avea din nou un aer absent.

— Interesant ce ai spus despre auzul lui, spuse el.

— Da?

Părea ușor distrată.

— Psihologul, Carl Seger, care a fost împușcat din imprudență în pădure acum douăzeci și cinci de ani, și-a scris teza despre influența simțului auzului asupra percepției de sine, continuă el.

Ea îl privi.

— Să fie din cauza lui Leo, vrei să spui?

— Nu știu. Dar nu sună tocmai ca o temă de cercetare obișnuită. Cum se manifesta această sensibilitate auditivă excesivă a lui Leo?

— Vezi tu, când ne aflam la ședințe, observam cum își ciulea urechile, fără să înțeleg de ce. Curând după aceea apărea cineva. Înțelegea totul mai devreme decât noi, ceilalți, iar odată l-am întrebat despre asta. A expediat imediat subiectul. Dar mai apoi… în ultima vreme, când eram la firmă, a mărturisit că auzul l-a chinuit toată viața. A spus că a fost de-a dreptul neajutorat la școală.

— Credeam că a fost mândria clasei.

— Și eu credeam la fel. Dar în primii ani nu putea sta liniștit și voia tot timpul să iasă. Era foarte dificil, iar dacă ar fi provenit dintr-o altă familie, una normală, sigur ar fi fost mutat la o clasă specială sau ar fi fost tratat ca un copil-problemă, pur și simplu. Dar era un Mannheimer și toate resursele imaginabile s-au pus în mișcare. S-a descoperit că avea un auz excepțional. De aceea nu suporta să stea în sala de clasă, îl deranja și cel mai mic susur sau foșnet. S-a luat decizia să aibă parte de o educație privată, acasă, și astfel a devenit acel băiat cu IQ ridicat despre care ai citit tu.

— Deci nu s-a mândrit niciodată cu auzul lui.

— Așa se pare, dar poate… nu știu… poate că îi era rușine din cauza asta, dar în același timp se folosea de el.

— Sigur ar fi fost bun să tragă cu urechea.

— Psihologul acela a scris ceva despre auzul extrem de bun?

— Într-un fel sau altul, spuse Mikael, dar încă nu am făcut rost de teza lui. Dar în alt loc a scris că

ceea ce este valid într-o perioadă din punctul de vedere al evoluției poate fi o povară în altă perioadă. În epoca vânătorii, în pădurea tăcută, cel care auzea bine era cel mai ager și avea mai multe șanse să găsească mâncare. În timpuri pline de zgomot de fond și de gălăgie, într-un oraș mare, aceeași persoană riscă să se rătăcească și să fie copleșită. Mai mult recipient pasiv decât participant.

— A scris el așa, mai mult recipient decât participant?

— Cred că da.

— Ce trist!

— De ce spui asta?

— Ăsta e Leo. Era mereu tipul contemplativ.

— Mai puțin în acea săptămână din decembrie.

— Mai puțin atunci. Bănuiești că este ceva dubios cu omorul acela prin imprudență din pădure, nu-i așa?

Mikael simți în vocea ei că i se trezise curiozitatea și o luă drept un semn bun. Poate că avea să-i povestească mai multe despre ce fusese atât de ciudat la întâlnirea avută cu Leo la birou.

— Cel puțin, începe să mă intereseze, spuse el.

•

Leo nu avea să-l uite niciodată pe Carl Seger. Și acum, adult fiind, se lăsa cuprins de un dor intens în după-amiezile de marți, pe la ora patru, când obișnuia să meargă la cabinetul lui Carl. Adesea se întâmpla să poarte un dialog interior cu el, ca și cu un prieten imaginar.

Și totuși viața a mers înainte. La fel cum prevăzuse Carl, Leo a învățat să țină mai bine sub control sunetele și lumea înconjurătoare. Adesea, auzul și excelenta lui ureche muzicală erau un avantaj, și nimic altceva. Erau, fără îndoială, o resursă însemnată când se așeza la pian și multă vreme a continuat să cânte constant, visând să devină pianist de jazz. Deja în anii târzii ai adolescenței primise o ofertă să înregistreze un

disc pentru Metronome, însă refuzase, pentru că nu i se părea că avea încă destul material de calitate.

Când a început să meargă la Facultatea de Comerț din Stockholm, a văzut în asta numai o paranteză. De îndată ce avea să adune piese mai bune își va înregistra discul, va deveni un nou Keith Jarrett și va trăi pentru muzică. Dar paranteza a devenit viața lui și, de fapt, nu a putut niciodată să-și explice asta. Să fi fost teama de eșec și de a-i dezamăgi pe părinți? Sau erau depresiile care se succedau cu aceeași certitudine ca și anotimpurile?

Leo rămăsese singur și nici asta nu era tocmai ușor de înțeles. Trezea curiozitatea oamenilor, femeile se simțeau fermecate de el. Dar el nu era atras așa de ușor de ele. Aflat în compania celorlalți, tânjea la liniștea și la tihna de acasă. Însă o iubise cu adevărat pe Madeleine Bard.

De fapt, nu putea să-și explice asta prea bine, pentru că ei doi nu prea semănau. Cu toate acestea, știa că nu fusese fascinat de frumusețea ei, cu atât mai puțin de bogăție. Era o persoană specială, mereu avea să creadă asta, cu ochii albaștri și strălucitori care păreau să tăinuiască ceva, cu melancolia ei câteodată atât de palpabilă, încât era ca o scânteie pe chipul ei frumos.

El și Madeleine se logodiseră și locuiseră o vreme în apartamentul lui de pe Floragatan. Tocmai moștenise partea tatălui său la agenția de brokeraj Alfred Ögren, iar părinții lui Madeleine, care nu duceau lipsă de o anume înclinație spre snobism, îl vedeau ca o partidă desăvârșită. Relația nu era lipsită de complicații. Lui Madeleine îi plăcea să organizeze tot timpul mese cu invitați. Leo se opunea cât se putea, se certau o vreme, câteodată ea se închidea în dormitor și plângea. Dar aceste momente erau excepții. Putea fi o căsnicie bună, era convins de asta. El și Madeleine se iubeau și cel mai adesea își vorbeau cu căldură și cu pasiune.

Cu toate acestea, se petrecuse catastrofa, și cu siguranță asta era dovada că Leo se autoiluzionase și văzuse o afinitate acolo unde nu exista. Se întâmplase într-o lună de august la o petrecere tradițională cu raci la familia Mörner pe insula Värmdö. Încă de la început, se simțea ceva artificial în ambianță. Era abătut și i se părea că oaspeții erau prea convenționali și gălăgioși. Se sustrăsese, ceea ce o făcuse pe Madeleine să-și scoată la iveală tot excesul disperat de amabilitate de care era în stare. Se amestecase printre invitați și spunea că totul este *fantastic* și *minunat* și bineînțeles *incredibil cât de elegant ați aranjat totul aici, și vai, ce teren grozav! Sunt atât de impresionată. Parcă vrem să ne mutăm aici imediat.* Dar desigur nu era nimic special, numai o parte din acea șaradă care este viața.

Pe la miezul nopții, el lăsase baltă petrecerea și se retrăsese într-o cameră mai izolată cu o carte de Mezz Mezzrow, *Really the Blues*[5], pe care fusese surprins să o găsească într-un raft de bibliotecă, iar asta însemna că petrecerea nu putea fi mai amuzantă pentru el decât atât. Putea să citească și să viseze la cluburile de jazz ale anilor treizeci de prin New Orleans și Chicago și puțin îi păsa de strigătele și de cântecele de petrecere ale celorlalți.

După vreo două ore, în cameră intrase Ivar Ögren, beat ca întotdeauna la petreceri, cu o pălărie neagră și ridicolă pe cap și îmbrăcat într-un costum maroniu, strâns pe talie. Leo își pusese mâinile pe urechi, în caz că Ivar avea să urle sau să facă gălăgie cum îi era obiceiul. Ivar a spus:

— O iau pe logodnica ta la o tură cu barca.

Leo a protestat:

— Numai să încerci. Ești băut.

Lui Ivar nici că i-a păsat, dar, ca o concesie, a pus-o pe Madeleine să îmbrace o vestă de salvare roșie. Leo a ieșit pe terasă și a privit vesta cea roșie dispărând la orizont pe mare. Apa era lipsită de culoare, era o noapte de vară senină și pe cer

străluceau stelele. Ivar și Madeleine vorbeau încet în barcă. Nu pentru că ar fi contat în vreun fel, totuși Leo pricepuse fiecare cuvânt. Erau numai prostii și chicoteli. Se profila o nouă Madeleine, una vulgară, și asta îi provoca doar durere. Apoi barca se pierduse în zare și nu mai înțelegea ce spuneau. Aveau să lipsească ceasuri întregi.

Când au revenit, ceilalți invitați deja plecaseră. Cerul era luminos, iar Leo stătea pe mal, având un nod în gât. Auzea cum era ancorată barca și cum Madeleine, nesigură, îi venea în ajutor. În taxi, în drum spre casă, se pusese un zid între ei, căci Leo auzise perfect ce-i spusese Ivar acolo în larg. Nouă zile mai târziu, Madeleine și-a făcut bagajele și l-a părăsit. Pe 21 noiembrie în anul acela, când în Stockholm cădea zăpada și când întunericul se cuibărea în țară, ea s-a căsătorit cu Ivar Ögren.

Leo suferea de ceea ce doctorul său numise o paralizie ușoară.

După însănătoșire se întorsese la muncă, se ridicase drept și mersese să-l felicite pe Ivar cu o îmbrățișase prietenească și să-i ureze fericire. A participat și la nuntă și a reușit să o salute amabil pe Madeleine de fiecare dată când îi ieșea în cale. Păstra o mimică impecabilă în fiecare zi blestemată și lăsa impresia că exista o legătură de prietenie între el și Ivar încă din copilărie, care supraviețuise tuturor provocărilor. Dar, în taină, gândurile îi erau cu totul altele. Plănuia să se răzbune.

De cealaltă parte, lui Ivar Ögren victoria i se părea incompletă. Leo Mannheimer continua să fie o amenințare și un rival în lupta pentru conducerea agenției. Urzea planuri să-l distrugă definitiv pe Leo.

•

Malin nu spuse mai multe despre întâlnirea ei cu Leo. Sus în vârful pantei pe Hornsgatan, se opri fără ca Mikael să înțeleagă de ce. Era mult prea cald și înăbușitor aerul ca să stai împietrit în

lumina soarelui. Dar zăboviră așa, într-o așteptare confuză, în timp ce lumea trecea pe lângă ei și un automobil claxona în depărtare. Malin privi în jos spre Mariatorget.

— Auzi? spuse ea. Eu trebuie să plec.

Îl sărută fără a fi total prezentă, se repezi pe scările de piatră de pe Hornsgatan și fugi spre Mariatorget. Mikael rămase pe loc, la fel de șovăitor ca înainte. Apoi își scoase mobilul și o sună pe Erika Berger, apropiata sa prietenă și redactorul-șef al revistei *Millennium.*

Îi spuse că nu avea să vină la redacție timp de vreo două zile. Nu era nimic deosebit. Tocmai trimiseseră mai departe numărul de iulie. Se apropia solstițiul de vară și, pentru prima dată în mai mulți ani, și-au permis să angajeze doi stagiari care mai luau asupra lor ceva din presiunea volumului de muncă.

— Pari abătut. S-a întâmplat ceva?

— A avut loc o agresiune serioasă la secția lui Lisbeth de la Flodberga.

— Groaznic! Cine a fost agresat?

— Un gangster, o mafiotă, e o poveste neplăcută. Lisbeth a fost martoră.

— De obicei se descurcă.

— Să sperăm. Dar știi… M-ai putea ajuta cu un alt lucru?

— Sigur, ce anume?

— Poți ruga pe cineva de la redacție, cel mai bine pe Sofie, să meargă mâine la Arhiva Municipală pentru a face rost de actele personale a trei persoane și să invoce dreptul de acces al publicului la documente oficiale?

Le numi pe aceste persoane și îi dădu Erikăi codurile lor numerice, pe care și le notase pe telefon.

— Bătrânul Mannheimer, murmură Erika. Nu e mort și îngropat?

— De acum șase ani.

— De fapt l-am întâlnit de vreo două ori când eram mică. Tatăl meu îl cunoștea vag. Are ceva de-a face cu Lisbeth?

— E posibil, răspunse el.

— În ce fel?

— Nu aș putea să explic. Cum era tipul?

— Mannheimer? Greu de spus, eram doar un copil. Dar avea faimă de ticălos bătrân. Cu toate astea, îmi amintesc că a fost chiar drăguț. M-a întrebat despre gusturile mele muzicale. Știa să fluiere frumos. De ce te interesează?

— O să te lămuresc altă dată, răspunse Mikael.

— Bine, cum vrei, zise Erika și povesti ceva despre numărul următor și valul de reclame.

Nu prea reuși să asculte. Încheie destul de abrupt convorbirea și merse mai departe pe Bellmansgatan. Trecu pe lângă Bishops Arms, coborî pe panta pavată cu piatră rotundă, intră prin gang și urcă în mansarda lui unde se așeză la computer și își reluă investigațiile, în timp ce bău vreo două sticle de Pilsner Urquell. Își concentră atenția îndeosebi asupra omorului prin imprudență din Osthammar, dar nu ajunse prea departe. Lucrurile legate de cazurile penale mai vechi nu erau deloc simple, știa asta din experiență.

Nu existau arhive virtuale, mai ales din motive de confidențialitate și, conform regulilor Arhivelor statului, investigațiile preliminare erau eliminate din tribunal după cinci ani. De aceea se hotărî să meargă a doua zi la Curtea judecătorească din Uppsala și să răsfoiască vechile registre. După aceea putea să treacă pe la poliție sau să viziteze vreun bătrân inspector pensionat care poate își va aminti cazul. Rămânea de văzut.

O sună și pe Ellenor Hjort, femeia cu care fusese logodit Carl Seger. Își dădu rapid seama că era un subiect încheiat pentru ea. Nu voia să vorbească despre Carl. Sigur că era amabilă și politicoasă, dar nu mai avea puterea să mai sape în subiectul ăsta, așa-i spusese: „Sper că înțelegeți”.

Cu toate acestea, se răzgândi, fiind de acord să-l întâlnească pe Mikael în după-amiaza următoare, iar asta nu datorită vechiului său farmec de reporter, și nici pentru că Ellenor ar fi fost curioasă cu privire la ce voia el să facă de fapt, ci pentru că Mikael își asumase riscul de a menționa numele lui Leo Mannheimer.

— Leo, izbucni ea. Vai, cât timp a trecut! Ce mai face?

Mikael răspunse că nu știa.

— Ați fost apropiați? o întrebă el.

— O, da! Carl și cu mine eram absolut fermecați de băiatul acela.

Închise și merse în bucătărie unde făcu ordine, întrebându-se ce-ar fi să o sune pe Malin și să o descoasă despre ce punea la cale. În schimb, făcu un duș și se schimbă. La șase fără cinci minute părăsi apartamentul și se îndreptă spre Zinkensdamm, la restaurantul Pane Vino, pentru a o întâlni pe sora lui.

9.

19 iunie

Avea să se ocupe de asta, spuse ea. Nu era, nevoie ca Martin să se necăjească. Era a treia sau a patra convorbire cu el de astăzi, și ea nici acum nu-și pierduse răbdarea. Dar când închise telefonul, bolborosi un „lașule”, apoi trecu în revistă lucrurile pe care i le adusese Benjamin.

Rakel Greitz era psihanalistă și conferențiar universitar în domeniul psihiatriei, cunoscută pentru o serie de lucruri, dar în special pentru un simț al ordinii. Era extrem de operativă, iar asta nu se schimbase de când fusese diagnosticată cu cancer de stomac. Curățenia clinică devenise importantă pentru ea la modul serios, acum era de-a dreptul maniacă. Fiecare fir de praf dispărea ca prin magie și nicio masă sau chiuvetă nu sclipeau de curățenie precum cele în preajma cărora se găsea ea. Avea șaptezeci de ani și era bolnavă, cu toate astea rămăsese tot timpul activă.

Astăzi, orele s-au succedat rapid într-o activitate febrilă. Acum era ora șase și jumătate seara și de fapt era mult prea târziu. Ar fi trebuit să acționeze imediat. Dar era ceva obișnuit. Martin Steinberg era prea speriat și ea se bucura că, în ciuda sfatului acestuia, își folosise relațiile de la companiile de telefonie mobilă și din sănătate. Nu era sigur că fusese de ajuns, se puteau întâmpla multe de atunci. Poate că țicnitul acela bătrân a primit oameni în vizită și a vorbit despre ce o fi știind sau o fi suspectând. Operațiunea era și rămânea riscantă, dar era singura alternativă. Prea mult era în joc și prea multe merseseră prost în activitatea pentru care ea era responsabilă.

Își curăță mâinile cu gel dezinfectant și intră în baie. Zâmbi în oglindă, în realitate numai pentru a-și demonstra că încă mai putea să arate veselă. Din perspectiva lui Rakel Greitz, ceea ce se întâmplase nu era neapărat ceva de rău augur. Trăise atât de mult într-un tunel de boală și durere, încât ceea ce avea de făcut acum conferea vieții și prezenței ei ceva elevat, o nouă măreție. Lui Rakel Greitz îi plăcuse mereu senzația de sens superior și rece. Locuia singură într-un apartament de o sută opt metri pătrați pe Karlbergsvägen, în Stockholm.

Tocmai își încheiase tratamentul de chimioterapie și se simțea relativ bine. Părul i se rărise și era mai subțire, bineînțeles, dar îi rămăsese în mare parte, iar peruca pe care o purta era eficientă. Încă mai era elegantă, înaltă, zveltă și cu spatele drept, cu trăsături clare și emanând un firesc aer autoritar care a existat mereu, de când și-a luat examenul de rezidențiat la Institutul Karolinska.

Desigur că mai avea arsura aceea pe gât. Cu toate că semnul din naștere îi crease dificultăți în copilărie, a învățat să-l și aprecieze. Îl purta cu mândrie și, chiar dacă de la o vreme îmbrăca mai tot timpul helănci, asta nu se datora niciodată timidității sau rușinii. Helăncile se potriveau firii ei austere și prețioase – cu stil, niciodată încărcată. Rakel încă mai purta rochii și costume comandate în anii tinereții și pe care nu avusese nevoie să le modifice de atunci. Chiar dacă exista ceva rece și sever în personalitatea sa, toată lumea se mobiliza în fața ei. Era competentă, rapidă, cunoștea valoarea loialității față de idei și de persoane deopotrivă. Nu o luase niciodată gura pe dinainte, nici măcar în fața soțului ei, răposatul Erik.

Ieși pe balcon și privi spre Odenplan. Își odihni mâna dreaptă pe balustrada aflată deasupra străzii. Mâna era fermă. Se întoarse în apartament și mai făcu puțină curățenie pe ici, pe colo. Scoase dintr-un dulap de pe hol o geantă medicală din piele

maronie. Împachetă ce îi obținuse astăzi Benjamin, asistentul și prietenul ei loial, și merse din nou în baie unde se machie neobișnuit de neglijent și își puse o perucă neagră cu totul lipsită de gust. Pentru un moment, mai zâmbi puțin. Sau era numai un tic nervos. Chiar și ea, cu toată experiența ei, se simțea deodată ciudat de neliniștită.

•

Mikael și sora lui stăteau pe terasa restaurantului Pane Vino de pe Brännkyrkagatan. Comandară paste cu trufe și vin roșu, schimbară niște replici despre vară și căldură și vorbiră pe scurt despre planurile lor de concediu. Apoi Annika mai completă descrierea situației de la Flodberga și ajunse la subiectul pentru care-și dăduseră întâlnire.

— Câteodată, Mikael, polițiștii sunt atât de idioți, spuse ea. Știi cum stau lucrurile în Bangladesh?

— Într-o anumită măsură.

— Bangladesh-ul are ca religie de stat islamul. În același timp, conform constituției, țara este un stat secular cu libertate de exprimare garantată și presă liberă, lucru perfect normal.

— Dar nu mai funcționează.

— Guvernul se află sub presiunea islamiștilor și a adoptat legi care interzic orice declarație care poate leza sentimente religioase. Care *poate,* așa e formulat, iar formula asta acoperă aproape orice situație, dacă te străduiești un pic. Legile au fost interpretate rigid și mai mulți ziariști au fost condamnați la pedepse lungi cu închisoarea. Dar nu asta e cel mai rău.

— Cel mai rău este că legea legitimează atacurile.

— Legea le-a suflat islamiștilor vânt în pânze. Jihadiștii și teroriștii au început să-i amenințe, să-i tracaseze și să-i ucidă sistematic pe cei care gândesc diferit, și extrem de puțini făptași ajung în

fața legii. Lovit în mod special este blogul Mukto-Mona, dedicat libertății de expresie, emancipării și unei societăți seculare și deschise. Mulți dintre cei care publicau acolo au fost uciși, iar și mai mulți au fost amenințați și puși pe liste negre. Jamal Chowdhury era unul dintre ei. A fost un tânăr biolog care scria din când în când texte despre teoria evoluționistă pentru Mukto-Mona. Jamal a fost condamnat oficial la moarte de mișcarea islamistă din țară și a fugit, cu ajutorul Centrului suedez al PEN[16], în Suedia. O lungă perioadă părea că putea respira liniștit. Era deprimat, dar starea lui se îmbunătățea treptat, iar într-o bună zi a asistat la un seminar despre oprimarea religioasă a femeilor, ținut la Kulturhuset în Stockholm.

— Iar acolo a întâlnit-o pe Faria Kazi.

— Bun, te-ai pregătit, continuă Annika. Faria stătea în fundul sălii și, putem să spunem fără rezerve, era o fată foarte frumoasă. Jamal nu-și putea lua ochii de la ea, iar după seminar a mers direct la ea. A fost începutul nu numai al unui mare amor, dar și al unei tragedii, un fel de *Romeo și Julieta* contemporană.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun exact asta. Ca și în *Romeo și Julieta,* familia lui Jamal și a Fariei se află de o parte și de alta a baricadei. Jamal lupta pentru un Bangladesh liber și deschis, pe când tatăl și frații Fariei luaseră partea islamiștilor din țară, mai ales de când Faria, împotriva voinței sale, fusese promisă lui Qamar Fatali.

— Și cine e acesta?

— Un domn corpolent, de vreo patruzeci și cinci de ani, care trăiește într-o casă mare din Dhaka, având o mulțime de servitori. Nu este numai proprietarul unei mici afaceri cu textile, ci și finanțatorul mai multor *qawmi* din țară.

— *Qawmi*?

— Școli coranice aflate dincolo de controlul guvernului, în care tinerii jihadiști fac pregătire

ideologică. Qamar Fatali avea deja o nevastă de vârsta lui, dar în această primăvară a fost complet cuprins de admirație pentru fotografiile cu Faria Kazi și a vrut să facă din ea o a doua nevastă. Dar, după cum ai bănuit, nu a fost ușor să obțină permisul de intrare în Suedia, iar frustrarea lui a crescut.

— Pe deasupra, a apărut și Jamal Chowdhury în tablou.

— Desigur, în această situație, și Qamar, și frații Kazi aveau acum cel puțin două motive să termine cu el.

— Deci Jamal nu și-a luat viața, asta vrei să spui?

— Nu spun nimic încă, Mikael. Îți dau numai o informație de fond – o mică trecere în revistă a ceea ce am vorbit eu cu Lisbeth. Jamal a devenit marele dușman, un Montague. Jamal era el însuși muslim credincios, dar de departe mai liberal și, la fel ca părinții săi, ambii profesori universitari, considera hotărâtor pentru o societate să garanteze respectarea drepturilor omului. Jamal Chowdhury era dușman al lui Qamar și al familiei Kazi, chiar și numai prin asta. Dar, datorită sentimentelor lui pentru Faria, a devenit și o amenințare privată, nu numai la adresa onoarei tatălui și fraților, ci și a bunăstării lor. Existau motive clare să-l dea la o parte, iar Jamal și-a dat seama devreme că juca un joc riscant. Dar nu putea să facă nimic. Scrie despre asta în jurnalul său. Poliția a aranjat să fie tradus din bengali și este citat în investigațiile preliminare. Pot citi puțin din el?

— Sigur că da.

Mikael își bea vinul de Chianti în timp ce Annika se aplecă și scoase dosarul de poliție din servietă. Căută prin vraful de hârtii.

— Aici, spuse ea. Ascultă!

De când mi-am văzut prietenii murind și am fost obligat să-mi părăsesc țara natală, s-a așternut un

fel de cenușă peste lume. Tot ce contemplam își pierduse culoarea și nu vedeam niciun sens ca să mai trăiesc.

— Acea ultimă propoziție a fost folosită ulterior de poliție ca argument că într-adevăr și-a luat viața în metrou, se întrerupse ea. Dar textul continuă așa:

Am încercat să găsesc lucruri de făcut și, într-o zi de iunie, am fost să ascult o dezbatere despre oprimarea religioasă în Stockholm. Nu mă așteptam la nimic. Ceea ce mai înainte însemna atât de mult pentru mine tratam acum cu indiferență și nu pricepeam nici măcar cum imamului de pe scenă încă i se părea că erau atâtea lucruri pentru care să te lupți. În ce mă privește, m-am dat bătut, am alunecat într-un mormânt. Credeam că am fost omorât și eu.

— Da, știu că e puțin melodramatic, se scuză Annika.

— Nu, deloc. Jamal era tânăr, nu-i așa? La vârsta aia toți scriem așa. Îmi amintește de săracul meu coleg, Andrei. Continuă!

Am crezut că am murit și am fost pierdut pentru lume. Dar atunci am văzut o tânără doamnă în rochie neagră mai departe, spre capătul sălii. Avea lacrimi în ochi și era atât de frumoasă, că mă durea. Viața se trezea din nou în mine. A venit ca un șoc electric și am înțeles că trebuie să mă apropii de ea. Într-un fel, știam deja că ne era menit să fim împreună și că numai eu eram cel care putea să o consoleze. Am mers la ea și am îndrugat o prostie și am crezut că m-am făcut de râs. Dar ea a zâmbit și am ieșit în piață ca și cum mereu am fi știut că vom trece pe acolo și am continuat să mergem mai departe pe o stradă pietonală lungă, pe lângă parlament.

— Ei bine, nu o să mai continui. Jamal nu a reușit niciodată să discute cu cineva despre ceea ce s-a întâmplat la Mukto-Mona. Dar cu Faria cuvintele îi vin cât se poate de firesc. Îi povestește tot, asta reiese clar din jurnal, iar când Faria, după numai câțiva kilometri, îi spune că trebuie să fugă, primește cartea lui de vizită și îi promite să îl sune curând. Dar nu mai sună. Jamal așteaptă și rămâne nedumerit. Găsește numărul de mobil al Fariei pe internet și-i trimite un mesaj vocal. Trimite patru, cinci, șase mesaje. Dar ea tot nu sună, în locul ei îl sună un bărbat și se răstește la Jamal să nu o mai contacteze. „Faria te detestă, canalie", îi spune bărbatul, făcându-l pe Jamal să se simtă prăbușit. Apoi, treptat, devine bănuitor și investighează situația. Desigur că nu înțelege totul, nu înțelege că tatăl și frații i-au confiscat Fariei telefonul și computerul, că îi verifică toate mesajele primite și văd când cineva încearcă să o contacteze, că o țin prizonieră. Dar pricepe că ceva este extrem de nelalocul său și îl caută pe imamul Ferdousi care, la rândul său, îi împărtășește grija. Ei contactează împreună autoritățile, dar bineînțeles că nu primesc niciun fel de ajutor. Nu se întâmplă nimic, absolut nimic, și Ferdousi încearcă să le facă o vizită, dar este izgonit încă de la poartă. Jamal este pe punctul de a întoarce lumea întreagă cu susu-n jos. Dar atunci…

— Da?

— Atunci îl sună însăși Faria, de pe alt număr, și vrea să-l întâlnească. La acel moment, Jamal închiriase în secret un apartament pe Upplandsgatan, cu ajutorul editurii Norstedts. Nu e clar ce urmează să se întâmple de fapt. Știm doar că mezinul familiei, Khalil, o ajută pe Faria să evadeze și că ea merge direct pe Upplandsgatan. E o întâlnire ca în filme sau ca în visuri. Se iubesc și vorbesc, noapte și zi. Inclusiv Faria, care altfel a tăcut în timpul interogatoriilor, a confirmat asta. S-au hotărât să contacteze poliția și Svenska PEN ca

să-i ajute să se ascundă. Dar apoi… e atât de trist! Faria vrea să-și ia la revedere de la fratele ei mai mic – doar îi câștigase încrederea! Își dă întâlnire cu el la o cafenea din Norra Bantorget. Este o zi de toamnă răcoroasă. Se îndreaptă într-acolo în jacheta albastră a lui Jamal, cu gluga trasă bine pe cap. Poartă cizme de piele și blugi. Nu a mai ajuns niciodată.

— A fost o capcană, nu-i așa?

— A fost, fără îndoială, o capcană. Există și vreo doi martori. Dar nici eu, nici Lisbeth nu credem despre Khalil că a mințit-o. Bănuim mai degrabă că frații mai mari îl aveau sub observație și se țineau după el. O așteaptă pe Faria într-o blonda Civic roșie pe Barnhusgatan și, într-o operațiune-fulger, o trag în mașină și o duc acasă în Sickla. Frații chibzuiesc să o trimită la Dhaka. Dar probabil că văd prea multe riscuri în această acțiune, cum ar putea să o facă să stea liniștită la Arlanda și în timpul zborului? Să o drogheze?

— Așa că decid ca ea să-i scrie o scrisoare lui Jamal.

— Da, exact. Dar pe scrisoarea aceea, Mikael, eu nu dau doi bani. Scrisul de mână este neîndoielnic al Fariei. Dar din fiecare propoziție reiese că tatăl sau frații au dictat-o, fără să mai spunem că Faria adaugă mesaje invizibile în text. Ea scrie: „Doar ți-am spus tot timpul că nu te-am iubit niciodată”. Este fără îndoială un salut ascuns. Jamal descrie în jurnalul lui cum își declarau iubirea în fiecare seară și în fiecare dimineață și tot așa.

— Jamal trebuie să fi alertat poliția când și-a dat seama că ea nu s-a întors de la întâlnirea cu fratele său.

— Sigur că a făcut-o. Dar polițiștii au fost idioți. Doi asistenți de poliție au făcut un drum obligatoriu până în Sickla, iar după ce, din ușă, tatăl i-a asigurat că totul era în regulă, doar că Faria avea gripă, au plecat de-acolo. Dar Jamal nu

s-a dat bătut. A sunat pe toată lumea și cred că familia simțea că lucrurile nu puteau să mai aștepte.

— Nu sună bine, spuse Mikael.

— Nu, și iată-ne în ziua de luni, 9 octombrie. Jamal scrie în jurnalul său ori în relatarea găsită după moartea lui că se trezește cu o senzație de moarte în corp. Sigur că poliția face mare caz din asta. Dar nu văd aici culmea deznădejdii. Este felul lui Jamal de a se exprima. A fost adânc rănit și începe să sângereze. Nu poate să mai doarmă, să mai gândească, abia dacă mai poate să fie om. „Se împiedică mergând înainte", își strigă „disperarea". Așa scrie el, iar investigatorii de la poliție îi interpretează greșit cuvintele. Asta cred eu. Printre rânduri pare mai degrabă un om care vrea să se bată și să recupereze ce a pierdut și, mai ales, este îngrijorat. „Ce face Faria acum?" scrie el. „O rănesc?" Nu pomenește un cuvânt despre scrisoarea Fariei, deși stă deschisă pe masa din bucătărie. Mai mult ca sigur că și-a dat seama imediat în ce condiții a fost scrisă. Știm că încearcă să dea de Ferdousi care se află la o conferință la Londra. Îl sună pe Fredrik Lodalen, lector în biologie în Stockholm, cu care se împrietenise. Se întâlnesc pe la ora șapte pe Hornsbruksgatan unde Lodalen locuiește cu soția și cu cei doi copii. Jamal rămâne până târziu, copiii adorm, soția adoarme, iar Fredrik Lodalen se simte tot mai deranjat. Are o mare compasiune, dar în același timp trebuie să se trezească a doua zi și, ca orice om aflat în criză, Jamal are tendința să se repete. Se tot destăinuie și, pe la miezul nopții, Fredrik îl roagă să plece acasă. Promite să contacteze poliția și Kvinnojouren[17] a doua zi. În drum spre stația de metrou, Jamal îl sună pe scriitorul Klas Fröberg pe care l-a cunoscut prin Svenska PEN. Klas nu răspunde, iar Jamal coboară în stația Hornstull. Este ora 00:17, noaptea spre marți, 10 octombrie. Tocmai începe furtuna. Plouă.

— Deci nu e prea multă lume pe afară.

— Pe peron se afla numai o femeie, o bibliotecară. Camera de supraveghere îl captează pe Jamal în timp ce trece pe lângă ea și arată nespus de trist. Dar nu e de mirare, abia dacă a dormit de la dispariția Fariei și se simte părăsit de toată lumea. Totuși, Mikael, totuși… Jamal nu ar fi abandonat-o pe Faria când aceasta avea cea mai mare nevoie de el. Una dintre camerele de supraveghere de pe peron era stricată, iar asta poate fi doar o împrejurare nefericită sau poate că nu.

— Dar nu pot să cred că a fost o coincidență că un tânăr se adresează în engleză bibliotecarei, în același moment în care trenul apare pe peron, iar Jamal se prăbușește pe șine. Femeia nu vede ce se întâmplă. Habar nu are dacă Jamal a fost împins sau a sărit, iar tânărul cu care a vorbit ea a fost imposibil de identificat.

— Ce spune mecanicul trenului?

— Se numește Stefan Robertsson și este factorul principal din pricina căruia cazul a fost clasat ca sinucidere. Robertsson susține că e sigur că Jamal a sărit fără să-l fi împins cineva. Dar el se afla foarte mult sub influența șocului și m-aș duce până într-acolo, încât să afirm că i s-au pus întrebări care au sugerat răspunsul.

— În ce fel?

— Ofițerul de la interogatorii nu părea să vrea să vadă și cea de-a doua posibilitate. În primul raport al lui Robertsson – înainte ca mintea lui să creeze o poveste mai coerentă – vorbește de o fluturare exagerată – ca și cum Jamal ar fi avut mai multe mâini și picioare. Nu revine asupra acestui fapt și, în mod ciudat, memoria i se îmbunătățește pe măsură ce trece timpul.

— Și controlorul de bilete de acolo de sus? Ar fi trebuit să-l vadă pe făptaș urcând și coborând în grabă.

— Controlorul se uita la un film pe iPad-ul său și susține că pe-acolo au trecut mulți oameni. Dar nu i-a atras atenția niciunul în mod special și crede că cei mai mulți erau cei care au coborât din metrou. Nu are o percepție clară asupra timpului.

— Acolo sus nu există camere de luat vederi?

— Există, și de fapt am găsit ceva. Nimic semnificativ, dar cei mai mulți, în general toți, au putut fi identificați în afară de un bărbat aparent tânăr și deșirat care merge tot timpul cu capul plecat și de aceea nu-i vedem deloc fața. Dar se poartă nervos și dubios și este o greșeală că nu a fost investigat mai amănunțit, mai ales că are niște mișcări convulsive foarte specifice.

— Înțeleg. Am să mă uit mai îndeaproape la asta, spuse Mikael.

— Apoi avem crima Fariei, pentru care a fost condamnată, continuă Annika, fiind pe punctul de a începe să comenteze, când sosi mâncarea.

Își pierdură concentrarea pentru moment, nu doar din cauza chelnerului cu grija lui pentru farfurii și oferta de parmezan, ci și pentru că o gașcă de tineri scandalagii tocmai treceau pe acolo, îndreptându-se spre Yttersta Tvärgränd și Skinnarviksberget.

•

Holger Palmgren stătea culcat și se gândea la războiul din Siria și la toată suferința inimaginabilă – la durerea care îi intrase ca niște cuțite în șolduri, la convorbirea stupidă purtată ieri la telefon și la cât de teribil de însetat putea să fie. Băuse prea puțină apă, nici nu mâncase nimic de altfel și urma să mai dureze până ce Lulu avea să vină și să se ocupe de ritualul de seară, asta dacă Lulu chiar va veni.

Părea că nimic nu funcționa astăzi. Telefoanele îi erau stricate și nici nu apărea vreun ajutor, nici măcar Marita. Nu făcea decât să stea acolo culcat și să se agite; ar trebui să sune alarma. Alarma era agățată de un șnur pus la gât și, deși se abținea de

obicei să o sune, simți că acum era necesar. Îi era atât de sete, că de-abia mai putea să gândească limpede. Îi era și foarte cald. Nimeni nu aerisise și nu deschisese o fereastră toată ziua. Nimeni nu făcuse nimic, iar el asculta aproape cu disperare zgomotele din casa scărilor. Nu se auzea liftul? Liftul se auzea tot timpul. Lumea venea și plecă. Dar nimeni nu rămânea la el. Înjura și se răsucea în pat, în chinuri, extenuante și mai ales dintr-un motiv. În loc să îl sune pe profesorul Martin Steinberg care sigur era un ticălos, trebuia să o contacteze pe doamna aceea psiholog Hilda von Kanterborg despre care se spunea că a încălcat acordul de confidențialitate și i-a povestit mamei lui Lisbeth despre Registru. Doar ea ar fi putut să-l ajute, nu cel responsabil de întregul proiect! Ce idiot de zile mari fusese și ce sete îi mai era! Se gândi să strige după ajutor – să strige cu toată puterea spre coridor. Poate vreunul dintre vecini îl va auzi. Dar stai puțin… acum deslușea din nou zgomot de pași, iar pașii se îndreptau spre el. Zâmbi cu toată fața. Trebuie să fie Lulu, minunata lui Lulu.

— Alo, alo, acum vreau să aud cum a mers în Haninge. Cum îl chema? strigă el cu ultimele sale puteri în timp ce ușa se deschise și se închise și pantofii se auzeau ștergându-se pe carpeta de la intrare.

Nu primi niciun răspuns, iar acum auzi că pașii erau mai ușori decât ai lui Lulu, mai ritmici și mai puternici. Se uită în jur după ceva cu care să se apere. Apoi respiră ușurat. O femeie înaltă și zveltă, în helancă neagră, păși prin deschizătura ușii și îi zâmbi. Femeia avea șaizeci, poate șaptezeci de ani și pe chip avea niște trăsături frumoase, clar conturate. Privirea îi radia o amabilitate precaută. Ținea o geantă de spital care părea să aparțină unui alt timp, mai îndepărtat, și își ținea spatele drept. Avea un fel de demnitate naturală și un zâmbet politicos.

— Bună seara, domnule Palmgren, spuse ea. Lui Lulu îi pare foarte rău că nu a putut să vină astăzi.

— Sper că e bine.

— Da, da, a fost doar o problemă personală, nimic serios, spuse femeia, iar Holger simți o undă de dezamăgire.

Și mai simți ceva, dar fără să înțeleagă exact ce anume, era mult prea epuizat și însetat.

— Mi-ați putea aduce un pahar cu apă? întrebă el, iar femeia răspunse „vai, sărmanul” ca bătrâna lui mamă odată, demult.

Își puse o pereche de mănuși de plastic, se făcu dispărută și reveni cu două pahare. Acestea îl readuseră cu picioarele pe pământ. În timp ce bău cu mâna tremurândă, simți că lumea începe să prindă contur și culoare. Apoi se uită în sus la femeie. Ochii ei încă păreau calzi și afectuoși. Dar nu-i plăceau mănușile ei de plastic, și nici părul. Purta perucă?

— Acum este mai bine, nu? spuse ea.

— Mult mai bine! Faceți muncă suplimentară pentru casa de asistență medicală? întrebă el.

— Mai fac câteodată deplasări de urgență. Dar am șaptezeci de ani și foarte rar apelează la mine, răspunse femeia și îi deschise cămașa de noapte care era plină de transpirație după ziua lungă petrecută în pat.

Luă un plasture cu morfină din geanta de piele maronie, îi înălță patul de invalid și îi tamponă un punct mai sus pe coloană cu o bucată de vată. Mișcările ei erau exacte și grijulii. Era pricepută, fără îndoială. Se afla pe mâini bune, nu era nici urmă de stângăcie ca la ceilalți asistenți care îl ajutau. Dar îl făcea să se simtă expus și vulnerabil, ca și cum profesionalismul femeii îi luă din prezență.

— Nu cu atâta grabă, spuse el.

— Nu, nu, voi fi atentă. Am citit despre durerile dumneavoastră în fișa medicală. Pare îngrozitor de dificil.

— Mă descurc, răspunse el gânditor.

— *Mă descurc?* repetă ea. Nu ajunge. Viața trebuie să fie mai bună decât atât. Astăzi am să vă dau o doză mai puternică. Cred că au fost zgârciți cu dumneavoastră.

— Lulu… începu el.

— Lulu este extraordinară. Dar nu ea hotărăște doza de morfină. Este peste îndatoririle ei, îl întrerupse femeia și, cu mâinile ei versate, cu autoritatea ei firească, îi puse acolo plasturele.

Simți cum morfina își făcu imediat efectul.

— Sunteți medic, nu-i așa?

— Nu, nu am ajuns niciodată atât departe. Am fost asistentă la oftalmologie mulți ani, la Casa Sofia.

— Da, chiar așa? răspunse el și percepu o tresărire nervoasă la femeie, un spasm în dreptul gurii; dar probabil că nu era mare lucru.

Încercă să se convingă de asta. Cu toate acestea, nu se putu abține să nu-i studieze mai atent chipul. Avea clasă, sigur că da. Părea de nasul unor case mai mari. Dar coafura nu avea clasă, nici sprâncenele. Stilul era greșit, la fel și culoarea, și păreau așezate în grabă. Holger se gândi la ziua lui ciudată și la convorbirea din ziua precedentă. Se uită la helanca femeii. Era ceva cu ea, nu? Nu înțelese ce, era prea cald și aerul era înăbușitor. Fără să fie conștient de ce face, duse mâna la alarmă.

— Ați putea deschide o fereastră? îi ceru el.

La asta ea nu îi răspunse. Îi mângâie gâtul cu degete moi și sigure. Apoi îi scoase șnurul cu alarma și spuse zâmbind:

— Ferestrele rămân închise.

— Ce?

Comentariul ei era atât de neplăcut în simplitatea lui, că abia de putea să-l accepte. Nu a putut decât să se uite încruntat și nedumerit la ea și s-a gândit ce ar trebui să facă. Dar nu era ușor, îi luase alarma. El stătea culcat, iar ea era acolo cu

geanta ei și cu tot profesionalismul ei eficient. Mai mult, era așa de ciudat! Femeia părea să-și piardă conturul, ca și cum ar intra și ar ieși din zona vizuală. Deodată înțelese: toată camera părea să își piardă contururile.

Era pe cale să moară. Aluneca în inconștiență, însă lupta cât îl țineau puterile. Își scutură capul, își agită mâna sănătoasă, căscă gura încercând să inspire aer. Dar femeia nu făcea decât să zâmbească și mai mult. Zâmbea triumfal și îi mai lipi un plasture pe spate. Apoi îi puse cămașa de noapte, îi îndreptă perna și îi coborî patul. Îl lovi blând cu palma, ca și cum voia să fie foarte amabilă acum, ca un fel de perversiune.

— Acum vei muri, Holger Palmgren, spuse ea. Nu e totuși timpul?

•

Annika și Mikael își băură vinul și rămaseră tăcuți pentru o clipă, uitându-se în zare spre Skinnarviksberget.

— Fariei Kazi sigur îi era teamă mai mult pentru viața ei decât pentru a lui Jamal, continuă Annika. Dar zilele treceau și nimic nu se întâmpla. Știm de fapt foarte puține lucruri despre ce s-a petrecut în apartamentul din Sickla. În general, Faria a tăcut pe durata interogatoriilor poliției, iar tatăl și frații ei au lăsat așa o imagine consensuală și înfrumusețată, încât nu poate fi decât falsă. Dar putem fi siguri că s-au simțit sub presiune. Zvonurile se răspândeau, se scriau rapoarte polițienești și probabil că nu era ușor să o calmezi pe Faria. Frații trebuiau să-și fi dat seama că se impunea să acționeze urgent.

— Înțeleg, spuse Mikael gânditor.

— Suntem siguri de vreo două lucruri, continuă Annika. Știm că Ahmed, fratele cel mare, stă în camera de zi, sus la etajul patru, lângă ferestrele mari de sticlă, puțin înainte de ora șapte seara, a doua zi după accidentul lui Jamal la metrou. Faria se apropie. Cei doi schimbă niște replici. Pare să

aibă loc o mică discuție și, deodată, Faria parcă înnebunește. Se aruncă pe Ahmed și îl face să se prăbușească pe fereastră. De ce? Pentru că i-a spus că Jamal e mort?

— Sună plauzibil.

— Da, sunt de acord. Așa trebuie să fi fost. Dar oare nu află ceva mai mult, ceva ce o face să-și îndrepte furia și disperarea chiar împotriva fratelui său?

— Este o întrebare bună, bineînțeles.

— Și, înainte de toate: de ce nu spune nimic despre asta după aceea? Ar trebui să aibă numai de câștigat dacă vorbește. Cu toate acestea, ea tace mâlc în timpul interogatoriilor și în timpul procesului.

— Cam ca și Lisbeth.

— Cam ca și Lisbeth, însă într-un alt fel. Faria se închide într-o suferință tăcută și compactă, refuzând să se împace cu lumea sau să răspundă vreunei acuzații.

— E ușor de înțeles că lui Lisbeth nu-i place când cineva o tratează prost pe fata asta, spuse Mikael.

— Știu, și asta mă îngrijorează.

— Știi cumva dacă Lisbeth a avut acces la vreun computer în incinta Flodberga?

— Ce? Nu, nu. Sunt foarte stricți în privința asta. Niciun laptop, niciun mobil. Toți vizitatorii sunt bine controlați. De ce te întrebi asta?

— Am impresia că Lisbeth a aflat mai multe despre copilăria sa acolo. Dar poate că Holger a fost cel care i-a povestit.

— Îl poți întreba. Când urmează să te întâlnești cu el?

— La ora nouă.

— M-a căutat.

— Da, mi-ai spus.

— Am încercat să îl sun înapoi astăzi. Dar ceva nu era în regulă cu telefoanele lui.

— Cu *telefoanele* lui?

— Am sunat și pe fix, și pe mobil. Niciunul nu funcționa.

— Deci și fixul era stricat. Când ai sunat? întrebă Mikael bănuitor.

— Pe la ora unu.

Mikael se ridică și se uită spre munte. Spuse cu o expresie absentă:

— Annika, e în regulă dacă iei singură masa de data asta? Cred că trebuie să fug.

Plecă și dispăru pe scările stației de metrou Zinkensdamm.

•

Holger Palmgren vedea ca printr-o ceață tot mai deasă cum femeia îi luă mobilul și documentele despre Lisbeth de pe masa de lângă pat și le așeză în geanta ei de piele maronie. O auzi scormonind prin sertare și cutii. Dar nu putea să se miște, parcă se cufunda într-un ocean negru și, pentru un moment, crezu că i se va acorda grația de a se adânci în somnolență și atât.

În loc de asta, se zbătu panicat, ca și cum aerul ar fi fost otrăvit. Corpul lui era nevoit să se ridice. Apoi nu mai putu să respire. Apa îl împresura, iar el se ducea la fund crezând că s-a terminat. Cu toate astea, deveni vag conștient de ceva. Un bărbat, o persoană cunoscută, îi rupea hainele și îi îndepărtă plasturii de pe coloană, iar Holger uită de tot restul. Se concentră adânc și luptă disperat, ca un scafandru care trebuie să iasă la suprafață până nu e prea târziu. Date fiind otrăvurile din corp și stopul respirator care îl asaltau, rezultatul era incredibil.

Deschise ochii și reuși să rostească cinci cuvinte, care desigur că trebuiau să fie șase, dar care erau oricum începutul unei informații importante.

— Vorbește cu…

— Cu cine? cu cine? strigă bărbatul.

— Cu Hilda von…

*

Mikael se repezi pe scări și găsi ușa deschisă. Încă de când păși în apartament și îl izbi aerul închis și înăbușitor, presimți că ceva nu era în regulă. Trecu pe lângă câteva documente împrăștiate pe pardoseala din hol și intră în dormitor. În pat zăcea Holger Palmgren răsucit în mod neobișnuit, cu o pătură mare peste șolduri. Mâna dreaptă era dusă spre gâtlej, iar degetele se mișcau convulsiv. Fața îi era aproape cenușie, iar gura deschisă, împietrită într-o grimasă de disperare. Bătrânul părea mort. Părea să fi murit de o moarte oribilă, iar pentru o clipă Mikael stătu doar așa, lipsit de putere și șocat. Apoi, ceva, o sclipire adâncă în ochi, îl făcu să acționeze și să sune la centrul de urgențe. Apoi îl zgudui pe Holger și îi observă pieptul și buzele. Își dădu seama că bătrânul nu avea aer și nu ezită, îl strânse de nas și îi suflă puternic și regulat aer în căile respiratorii. Buzele îi erau vineții și reci, iar Mikael nu credea că mai poate fi de vreun ajutor. Totuși, refuza să se dea bătut și probabil că ar fi continuat până ar fi sosit ambulanța, când bătrânul se mișcă brusc și începu să dea din mâna sănătoasă.

Mikael interpretă asta mai întâi ca un spasm, o mișcare subită adusă de viața și puterea ce reveniseră și se simți cuprins de un val de bucurie și speranță. Dar se întrebă ce era cu mâna, dacă omul voia să-i spună ceva. Mâna se mișcă spre spate, iar Mikael îi scoase cămașa de noapte. Descoperi doi plasturi aflați sus pe coloană și, fără să ezite, îi dezlipi și se uită la ei. Ce era acolo? Ce naiba scria pe ei? Ochii săi căutau cu disperare.

Substanță activă: fentanil.

Ce era asta? Se uită la Holger și ezită un moment. Ce anume avea prioritate? Își scoase mobilul și căută pe Wikipedia. **Fentanil**, se spunea acolo, **este un opioid sintetic**… **fentanilele pot fi de sute de ori mai puternice decât morfina, în aceeași doză. Efectele secundare care pot**

apărea sunt stopul respirator, crampe în musculatura laringelui… Antidotul este naxolonul.

— Drace, drace!

Sună din nou la centrul de urgențe, clarifică cine era și că tocmai sunase. Aproape că striga:

— Trebuie să luați cu voi naxolon, auziți? Trebuie să i se administreze naxolon. A intrat în stop respirator.

Închise și intenționă să continue cu respirația artificială, când Holger încercă să spună ceva.

— Mai târziu, îl liniști Mikael. Cruță-ți puterile.

Holger scutură din cap și murmură ceva, imposibil de deslușit. Era un sunet gutural grav, sinistru de auzit. Mikael se mușcă de buză și tocmai voia să-i mai sufle niște aer când crezu că înțelege totuși ceva, două cuvinte:

— Vorbește cu…

— Cu cine? cu cine?

Și atunci Holger pronunță cu ultimele puteri ceva ce suna ca „Hilda de la…”

— Hilda de unde?

— Cu Hilda von… gâfâi Holger.

Părea ceva important, ceva decisiv.

— Von ce? Essen. Rosen. Ce?

Holger se uită la el cu o privire deznădăjduită. Apoi se întâmplă ceva cu ochii lui. Pupilele se măriră. Maxilarul căzu. Starea lui se înrăutățise dramatic, iar Mikael făcea tot ce-i stătea în putere – respirație artificială, resuscitare cardiopulmonară, tot, tot, iar pentru o clipă crezu că dădea din nou rezultate. Mana lui Holger se întinse, era ceva maiestuos în mișcare. Degetele noduroase se strânseră. Bătrânul ridică un pumn strâns la câțiva centimetri deasupra patului. Apoi mâna căzu înapoi pe pătură. Pleoapele se ridicară.

Corpul se mișcă într-un ultim spasm și se termină. Mikael înțelese instinctiv, dar nu abandonă eforturile. Își presă mai cu forță mâinile pe pieptul lui și îi suflă aer pe gât. Îl lovi pe obraji

și strigă la el să trăiască și să respire. Până la urmă, fu nevoit să admită că nu-l mai putea ajuta cu nimic. Nu mai avea puls, nu respira, nimic. Lovi cu pumnul în masa de lângă pat atât de puternic, că recipientul cu medicamente alunecă și tabletele se răspândiră pe podea. Se uită spre Liljeholmen. Ceasul era aproape nouă fără un sfert. Afară, în piață, râdeau niște adolescente.

Se simțea un miros vag de ceva prăjit. Mikael îi închise ochii bătrânului, îndreptă pătura și pilota și îi contemplă fața. Nu era nimic bun de spus despre vreo trăsătură, totul era strâmb și deformat, și îmbătrânit. Exista totuși o demnitate adâncă, așa i se părea. Era ca și cum lumea devenise deodată mai rea. Mikael simți un nod în gât și se gândi la Lisbeth și la vizita pe care i-o făcuse Holger, la tot și la nimic.

Curând după aceea ajunse personalul ambulanței, doi băieți la vreo treizeci de ani. Mikael le povesti cât de obiectiv putu despre ce se întâmplase și despre fentanil. Le spuse că lui Holger trebuie să i se fi administrat o supradoză, că existau circumstanțe dubioase și că era necesar ca poliția să fie contactată. Se lovi de o anume oboseală, de o nonșalanță resemnată care îl făcu să vrea să strige și să se certe. Cu toate acestea, se abținu și dădu din cap cu aceeași amărăciune când băieții așezară un cearșaf peste Holger și îl lăsară acolo, în așteptarea unui medic care să emită un certificat de deces. Mikael rămase în apartament. Culese pastilele de pe podea, deschise fereastra și ușa de la balcon, se așeză în fotoliul negru de lângă pat și încercă să gândească limpede. Nu prea reușea. Prea multe lucruri i se învârteau în cap, dar își aminti de documentele împrăștiate jos, pe hol, pe care le văzuse când intrase în apartament.

Se ridică, merse într-acolo, strânse foile de pe podea și le citi stând în picioare în dreptul carpetei de la intrare. Deși nu înțelese contextul de la început, apăru un nume care i se fixă imediat în

minte, cel al lui Peter Teleborian. Era psihiatrul acela care scrisese un raport fals după ce Lisbeth, adolescentă fiind, se răzbunase pe tatăl ei aruncând asupra lui o bombă incendiară pe Lundagatan. Era insul care spunea despre sine că vrea să o îngrijească pe Lisbeth, să o vindece și să o readucă la viața normală, dar care în realitate o chinuia conștient zi de zi, oră de oră, o ținea prinsă în curele și o expunea unor atacuri serioase. De ce naiba erau hârtii despre el pe coridor?

Mikael înțelese atâta lucru frunzărind documentele, și anume că nu conțineau nimic nou. Păreau fotocopii ale acelorași notițe sinistru de obiective care conduseseră la condamnarea lui Peter Teleborian pentru abuz în serviciu și suspendarea licenței medicale. Dar era clar și că documentele nu se potriveau, paginile nu urmau una după alta. O foaie se termina cu o propoziție, iar alta continua despre cu totul altceva. Lipsea ceva, evident. Oare celelalte foi se aflau în apartament? Sau fuseseră sustrase de-acolo? Mikael se întrebă dacă să caute prin dulapuri și sertare. Se hotărî să nu deranjeze investigația poliției, care urma să aibă loc, așa că în loc de asta îl sună pe comisarul Jan Bublanski și îi povesti ce se întâmplase. Apoi tastă numărul secției de maximă siguranță de la închisoarea Flodberga. Îi răspunse un tip pe nume Fred, cu o voce tărăgănată și arogantă, iar Mikael era pe punctul de a-și pierde cumpătul, mai ales când privi spre pat și văzu contururile corpului lui Holger, sub cearșaful alb. Dar se adună și menționă pe un ton cât putu de autoritar că în familia lui Salander a avut loc un deces, după care i se permise să vorbească cu Lisbeth.

Era o convorbire de care ar fi putut să se lipsească.

•

Lisbeth închise telefonul și, escortată de două gărzi, parcurse lungul coridor al închisorii până la

celula ei. Nu băgă de seamă dușmănia adâncă ce lucea pe chipul lui Fred Strömmer, nu băgă de seamă nimic din ce se întâmpla în jur și nimic nu se clintea pe chipul ei ca să trădeze ceea ce simțea. Desigur că ignoră întrebarea „a murit cineva?”, și nici nu se uita în sus. Nu făcea decât să meargă, auzindu-și pașii și respirația, nimic altceva, și nu înțelese de ce gărzile o urmară în celulă. Dar bineînțeles că aveau chef de harță. După ce o lovise pe Benito, nu scăpau nicio ocazie de a-i otrăvi viața, iar acum se pare că îi perchiziționau din nou celula. Nu pentru că ar fi crezut că aveau să găsească ceva, ci pentru că era ocazia minunată să întoarcă totul pe dos și să-i răstoarne salteaua pe podea. Probabil că sperau ca ea să aibă o izbucnire, ca să se poată răfui cu ea, și aproape că reușiseră. Dar Lisbeth își mușcă buzele și nici nu-i observă când ieșiră.

După aceea ridică salteaua de jos, se așeză pe marginea patului și se concentră la ce-i spusese Mikael. Se gândi la plasturii pe care Mikael îi găsise pe coloana lui Holger, la documentele aruncate pe hol și la cuvintele *Hilda von…* Se gândi mai ales la acestea, dar nu-și dădea seama despre cine era vorba. Apoi se ridică și izbi masa de scris cu pumnul încleștat, după care lovi și dulapul, și chiuveta. Pentru o secundă, părea că avea de gând să omoare pe cineva. Dar se adună și își spuse să ia lucrurile pe rând, în ordine. Mai întâi afli adevărul. Apoi poți să te răzbuni.

10.

20 iunie

Comisarul de poliție Jan Bublanski ținea adesea lungi expuneri filosofice, dar pentru moment nu spunea nimic. Purta o cămașă albastră, pantaloni

cenușii de in și niște mocasini simpli. Era ora 15:20, era cald și un aer sufocant, iar echipa lui lucrase din greu toată ziua. Acum se aflau într-o sală de ședințe, la etajul cinci al clădirii poliției de pe Bergsgatan.

Bublanski avea multe temeri la anii săi, dar cel mai mult îi era teamă de lipsa îndoielii. Era un tip credincios, căruia îi făceau rău credințele prea rigide și explicațiile prea simpliste. Era obișnuit ca în permanență să se confrunte cu contraargumente și contraipoteze. Nimic nu era atât de cert ca să nu poată fi pus din nou sub semnul întrebării. Comportamental, asta se traducea într-o anumită lentoare, dar, pe de altă parte, îl împiedica să facă prea multe greșeli. Chiar acum simțea nevoia de a-i face pe coechipierii săi să le vină mintea la cap, dar nu știa de unde să înceapă.

În multe privințe, Bublanski era un om fericit. Trăia de curând cu o altă femeie, profesoara Farah Sharif care, cel puțin așa obișnuia el să zică, era mai frumoasă și mai deșteaptă decât ar fi putut el să merite vreodată. Cuplul se mutase recent într-un apartament de trei camere aproape de piața Nytorget în Stockholm. Își luaseră un labrador, ieșeau deseori să mănânce în oraș și să viziteze expoziții de artă. În același timp, lumea o luase razna, asta era părerea lui. Minciunile și prostia se răspândeau mai mult ca niciodată. Scena politică era dominată de demagogi și de psihopați, iar prejudecățile și intoleranța otrăveau lumea, câteodată chiar și judecata în cadrul propriului său grup de lucru, altfel atât de rezonabil. Sonja Modig, colega lui cea mai apropiată, radia ca un soare și se zvonea că era îndrăgostită. Dar asta nu făcea decât să-i irite pe Jerker Holmberg și pe Curt Svensson, care o întrerupeau și se certau tot timpul cu ea. Situația nu era ameliorată nici de faptul că Amanda Flod, cea mai tânără din echipă, îi luă partea Sonjei și spunea în general lucruri deștepte. Probabil că Holmberg și Svensson își simțeau

amenințată autoritatea și poziția ca seniori. Bublanski încercă să le zâmbească încurajator.

— Dacă e să ne mai gândim… spuse Jerker Holmberg.

— Dacă e să ne mai gândim, e bine, răspunse Bublanski.

— Dacă e să mă mai gândesc, nu văd de ce cineva și-ar bate capul atâta să ucidă un om de nouăzeci de ani, continua Jerker.

— Un om de optzeci și nouă de ani, îl corectă Bublanski.

— Chiar așa, un om de optzeci și nouă de ani care nu prea putea să iasă din casă și care oricum putea să moară în orice moment.

— Și totuși asta s-a întâmplat, nu-i așa? Sonja, te rog, fă tu un rezumat a ceea ce avem deja.

Sonja zâmbea, bineînțeles, arătând extrem de încântată și până și Bublanski dorea să se mai domolească puțin, măcar ca să fie pace între ei.

— O avem pe Lulu Magoro, spuse Sonja Modig.

— Nu am vorbit destul despre ea? se repezi Curt Svensson.

— Nu destul, interveni Bublanski dur. Avem nevoie să repetăm și să vedem lucrurile în ansamblu.

— Sau, de fapt, nu o avem numai pe Lulu, continuă Sonja. Avem toată Sofia Care, firma care era răspunzătoare pentru îngrijirea lui Holger Palmgren. Înainte de prânz, persoanele în cauză au primit informația că Holger Palmgren a fost adus de urgență la spitalul Ersta, cu dureri grave în șolduri. Nimeni nu a văzut niciun motiv să verifice informația. Cea care a sunat a pretins că e medic supraveghetor și ortoped, prezentându-se sub numele de Mona Landin. A creat impresia unei persoane de încredere și i s-au dat informații despre medicația lui Holger și despre starea lui generală. Apoi au fost suspendate toate vizitele la domiciliul lui Palmgren. Lulu Magoro, care era

mai atașată de acesta, a vrut să îl viziteze la spital. La recepția de la Ersta, a încercat să afle în ce salon se afla, dar din motive firești, pentru că nu era acolo, nu a putut să afle. Între timp, în după-amiaza aceea, a fost contactată de aceeași Mona Landin, care după câte se pare este un nume fals. Susținea că nu este niciun pericol pentru Holger, dar că pentru moment dormea, după o intervenție chirurgicală minoră, și nu trebuia deranjat. Lulu a încercat mai târziu, seara, să îl sune pe mobil, dar acesta era… blocat. Nimeni de la Telia, firma lui de telefonie, nu a putut explica ce se întâmplase. Înainte de prânz, telefonul a ieșit din funcțiune, fără a se putea vedea în sistem cine anume a făcut asta. Se pare că cineva cu competențe tehnice și cu relații în societate a vrut să îl izoleze pe Holger Palmgren.

— Dar de ce să depui atâta efort? întrebă Jerker.

— Există niște circumstanțe demne de luat în considerare, spuse Bublanski. După cum am spus, Holger Palmgren a vizitat-o pe Lisbeth Salander la Flodberga acum ceva vreme și, pentru că știm că asupra lui Salander planează o amenințare, este logic să ne întrebăm dacă Holger a fost prins în problemele ei – poate pentru că a aflat ceva sau pentru că voia să o ajute. Lulu a povestit că i-a adus sâmbătă un vraf de hârtii despre Salander și pe care el le-a citit cu foarte mare atenție, un vraf de hârtii pe care Holger îl primise se pare, cu câteva săptămâni înainte, de la o femeie care avea ceva de-a face cu Lisbeth.

— Cine anume?

— Nu știm încă. Lulu nu-i cunoștea numele, Lisbeth nu vrea să spună nimic, dar avem o pistă care sperăm să ne ducă mai departe.

— Ce pistă?

— După cum știți, Mikael Blomkvist a găsit niște documente pe hol, probabil pentru că Holger sau făptașul le pierduse. Păreau fișe de la spitalul psihiatric pentru copii Sf. Ștefan unde Salander a

fost internată când era mică, iar în ele este pomenit numele lui Peter Teleborian.

— Vulpea aia!

— Ticălosul ăla, mai curând, spuse Sonja Modig.

— Este audiat?

— Amanda a vorbit cu el astăzi. Locuiește în lux cu nevasta și cu câinele, un ciobănesc german, pe Amiralsgatan. A spus că-i pare rău pentru Palmgren, dar nu știe ce s-a întâmplat. Mai mult nu a vrut să spună. Nu cunoștea nicio *Hilda von…*

— Am impresia că vom reveni la el, spuse Bublanski. Între timp trecem prin celelalte hârtii și bunuri ale lui Holger Palmgren. Dar Sonja, întoarce-te la Lulu Magoro.

— Lulu Magoro se ocupa de rutina de seară a lui Holger, patru sau cinci zile din săptămână, continuă Sonja. Îi punea în fiecare seară plasturi care-i calmau durerea, marca Norspan, cu substanță activă… Mă ajuți aici, Jerker?

Bun așa, se gândi Bublanski. *Implică-i! Fă-i să se simtă competenți.*

— Buprenorfină, răspunse Jerker. Este opioid extras din sămânța de opiu care printre altele se găsește în medicamentul Subutex, administrat consumatorilor de heroină, dar care este și un calmant obișnuit în tratamentele geriatrice.

— Exact, iar în mod normal Holger primea o doză modestă, spuse Sonja Modig. Dar ce a dezlipit Mikael Blomkvist de pe spatele lui a fost cu totul altceva, doi plasturi marca Fentanyl Actavis care împreună au format o doză cu adevărat mortală, nu-i așa, Jerker?

— Fără îndoială. Ar fi putut omorî și un cal.

— Exact! E fantastic că Holger a rezistat atât de mult și că a mai și scos din el câteva cuvinte.

— Iar acele cuvinte ne dau de gândit, interveni Bublanski.

— Da, chiar dacă trebuie să ne păstrăm unele rezerve față de ceea ce o persoană atât de drogată

ar spune într-un asemenea moment. Dar, așa cum știți, cuvintele sunt *Hilda von* sau, mai corect spus, *vorbește cu Hilda von…* După Mikael Blomkvist, Holger voia să spună ceva important cu ele și putem specula dacă ar fi numele făptașului. Am fost informați despre o femeie suplă cu ochelari de soare și păr negru, de vârstă incertă care a coborât în grabă scările cu o geantă maronie în mână, ieri-seară. Dar semnalmentele sunt insuficiente și, pentru moment, nu pot să apreciez valoarea lor. Pe deasupra, mă îndoiesc că Holger ar fi spus „vorbește cu…", dacă ar fi fost vorba tocmai despre acea persoană care i-a făcut rău. Pare mai degrabă că *Hilda von* este cineva care deține informații importante sau poate o persoană fără relevanță în acest caz, care doar a apărut în gândurile lui în momentul morții.

— Așa ar putea să fie, totuși ce avem referitor la acest nume?

— Părea promițător la început, spuse Sonja. Prefixul von e asociat în Suedia familiilor nobiliare, iar în privința asta cercul este restrâns. Dar în Germania Hilda este un nume obișnuit, iar acolo *von* e doar o particulă care înseamnă *de la* și, dacă luăm în considerare și lumea germană, grupul se lărgește mult prea mult. Jan și cu mine credem că trebuie să mai așteptăm înainte de a le interoga pe toate doamnele din nobilime cu numele de Hilda. Dar, desigur, ne continuăm investigațiile și verificările.

— Și ce spune Lisbeth Salander? întrebă Curt Svensson…

— Nu mult, din păcate.

— Cât de tipic.

— Hmm… da… poate că este adevărat, continuă Sonja. Dar încă nu am vorbit noi cu ea, ci am avut numai ajutorul colegilor noștri de la poliția din Örebro, care au audiat-o pe Salander ca martor într-o altă problemă, molestarea lui Beatrice Andersson la Flodberga.

— Cine naiba a îndrăznit să o molesteze pe Benito? izbucni Jerker.

— Șeful gărzilor de la secția de maximă siguranță, Alvar Olsen. Spune că din păcate a fost constrâns. Revin la asta.

— Sper că Alvar Olsen are gărzi de corp, spuse Jerker.

— A fost sporită siguranța secției, iar Benito va fi mutată la altă închisoare după ce se reface. Acum este îngrijită la spitalul din Örebro.

— Nu ajunge, zău așa, spuse Jerker. Ai idee ce fel de om este Benito? Le-ai văzut vreodată pe victimele ei? Crede-mă, nu o să se dea bătută până când n-o să-i taie gâtul lui Alvar Olsen – încet…

— Și noi, și conducerea închisorii suntem conștienți că situația este serioasă, continuă Sonja, acum ușor iritată. Dar pentru moment nu vedem un pericol deosebit. Pot să continui? Bun. Colegii noștri din Örebro nu au scos prea multe de la Lisbeth Salander, după cum am spus. Să sperăm că Bublanski, în care are o anumită încredere, va reuși mai bine. Toți avem, nu-i așa, impresia că Salander este persoana-cheie aici. După Mikael Blomkvist, Palmgren era îngrijorat pentru ea și spunea că a făcut ceva neatent sau prostesc din această cauză, ceea ce sigur că e interesant. Ce era oare, și de altfel ce lucruri neatente ar putea să facă un bătrân care de-abia se mișcă, în această privință?

— Probabil, să dea un telefon sau să caute neatent ceva pe computer, spuse Amanda Flod.

— Exact, dar pe acest front nu găsim nimic semnificativ – în afară de faptul că nu știm unde îi este mobilul, în primul rând.

— Sună suspect, spuse Amanda.

— Da, fără îndoială. Apoi mai există un lucru despre care ar trebui să vorbim în contextul acesta. E mai bine să preiei tu de aici, Jan, spuse Sonja.

•

Bublanski se agită ca și cum ar fi preferat să nu facă asta. Apoi povesti cazul Fariei Kazi, care îi fusese adus la cunoștință înainte de prânz.

— Cum ați auzit, Salander nu a vrut să vorbească cu poliția din Örebro despre întâlnirea ei cu Holger Palmgren, spuse el. Nu a vrut să spună prea multe nici despre molestarea lui Benito. Dar a fost un lucru despre care a vrut să vorbească, și anume investigația care a urmat după moartea lui Jamal Chowdhury. Consideră că a fost foarte prost gestionată și sunt obligat să fiu de acord cu ea aici.

— Ce te face să spui asta?

— Graba cu care a fost închis cazul ca suicid. Dacă ar fi fost numai una din mulțimea de investigații ale sărmanilor nefericiți care au ajuns în fața garniturii de metrou, poate că aș fi înțeles. Dar acesta nu a fost un incident obișnuit. Exista o *fatwā*[8] împotriva lui Chowdhury, iar asta nu putem să acceptăm așa ușor. Avem un mic grup în Stockholm care s-a radicalizat sub influența forțelor extremiste din Bangladesh și ai cărui membri se pare că sunt pregătiți să ucidă pentru cel mai mic lucru. Încă de când Jamal a sosit în Suedia, ar fi trebuit să fim suspicioși și dacă ar fi alunecat pe o coajă de banană. Dar apoi se îndrăgostește de Faria Kazi, ai cărei frați vor să o mărite cu un islamist înstărit din Dhaka. Puteți, bineînțeles, să vă imaginați furia lor când Faria evadează și se ascunde tocmai la Jamal, dintre toți oamenii. Jamal devine nu numai cel care distruge onoarea familiei, dar și un dușman politic și religios și așa, dintr-odată, cade în fața unui tren și ce fac colegii noștri atunci? Îi clasează moartea ca sinucidere la fel de repede cum investighează un jaf în Vällingby, cu toate că acolo există și o serie de împrejurări dubioase în desfășurarea evenimentelor. Și, ca și cum toate astea nu ar fi fost de ajuns, ce se întâmplă în ziua de după moartea lui Jamal? Faria Kazi are izbucnirea sa de nebunie și îl împinge pe fratele său Ahmed pe

fereastra apartamentului din Sickla. Mi-e greu să cred că gestul nu are nimic de-a face cu incidentul de la metrou.

— Bine, înțeleg, sună destul de rău. Dar care e legătura cu moartea lui Holger Palmgren? întrebă Curt Svensson.

— Poate că niciuna, totuși – și Faria Kazi ajunge în secția de securitate de la Flodberga și, la fel ca în cazul lui Salander, există o amenințare serioasă împotriva ei. Există temeri întemeiate că frații ei se vor răzbuna, iar astăzi am primit confirmarea de la Säpo[9] că frații au fost în legătură exact cu Benito. Își spun că sunt drept-credincioși, dar au mai multe în comun cu Benito decât cu musulmanii în general, iar dacă vor să se răzbune pe Faria, Benito este instrumentul ideal.

— Cred și eu, spuse Jerker.

— Exact, și s-a dovedit că Benito este interesată și de Faria Kazi, și de Lisbeth Salander în această privință.

— Cum știm asta?

— Mulțumită investigației inițiate de închisoare pentru a depista cum a făcut Benito rost de stilet în secția de securitate. Tot, totul a fost verificat, inclusiv gunoiul din pavilionul de vizite din casa H. Într-unul dintre coșurile de gunoi de-acolo s-a găsit o hârtie mototolită cu scrisul lui Benito și cu informații extrem de îngrijorătoare. Pe hârtie e notată nu numai adresa școlii unde a fost mutată, acum câteva luni, fetița de nouă ani a lui Alvar Olsen. Există și informații despre mătușa Fariei, Fatima, singura din familie de care mai era apropiată și, mai ales, ceea ce pentru noi este semnificativ în mod special, note privitoare la apropiați de-ai lui Lisbeth Salander. Mikael Blomkvist, un avocat cu numele de Jeremy MacMillan din Gibraltar – nu, nu știu încă cine e – și Holger Palmgren.

— E adevărat?! se miră Amanda Flod.

— Da, din păcate. E înfiorător să vezi asta și să știi că a fost scrisă înainte de moartea lui. În dreptul numelui apar adresa, codul de interfon și numărul de telefon.

— Nu-i deloc bine, spuse Jerker Holmberg.

— Nu, și nu e necesar să aibă vreo legătură cu omorul sau ce credem noi că a fost omor. Dar sare-n ochi, nu-i așa?

— Sare-n ochi, repetă Sonja Modig.

*

Mikael Blomkvist mergea pe Hantverkargatan, în Kungsholmen, când îi sună telefonul. Era Sofie Melker de la redacție, voia să știe cum se simțea. Răspunse „așa și-așa” și crezu că asta era toată convorbirea. Sofie era a opta persoană în acea zi care își exprima regretele și simpatia. Nu era nimic greșit în asta, desigur, dar nu mai suporta. Voia doar să țină piept situației în felul în care obișnuia el să facă față unui deces, adică muncind din greu. Fusese înainte de prânz la Uppsala și citise ancheta privitoare la șeful de finanțe de la Rosvik acuzat de omor prin imprudență în cazul Carl Seger. Acum urma să se întâlnească cu Ellenor Hjort, femeia care fusese logodită cândva cu Seger.

— Mulțumesc, Sofie, spuse el. Ne auzim mai încolo. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva acum.

— Bine, atunci îți spun mai târziu.

— Îmi spui ce?

— Erika m-a rugat să verific ceva pentru tine.

— Chiar! Ai găsit ceva?

— Depinde, spuse ea.

— Cum adică, depinde? răspunse el.

— În fișele personale ale lui Herman și ale Vivekăi Mannheimer nu există nimic ciudat.

— Nici nu credeam. Mă interesa fișa lui Leo, dacă era eventual adoptat sau dacă era vreun punct sensibil sau notabil în datele lui.

— Am înțeles asta. Fișa arată curat și impecabil. Zice clar că a fost născut în cadrul parohiei Västerled, de care aparțineau părinții în momentul

nașterii lui. Coloana 20, cu rubrica „note despre părinți adoptivi sau copii adoptați și altele” e complet goală. Nimic nu este tăiat sau trecut sub tăcere din motive de confidențialitate. Fiecare zonă în care a locuit în copilărie și în tinerețe este bine inventariată și nu iese nimic în evidență.

— Și totuși am auzit un „depinde”.

— Lasă-mă să spun așa. Când încă mă aflam la Arhivele Municipale, am devenit curioasă și mi-am comandat și eu propria fișă personală pentru o sumă de opt coroane, cu care de fapt mă gândisem să fac cinste la *Millennium.*

— Generos din partea ta.

— Vezi tu, eu sunt numai cu trei ani mai în vârstă decât Leo. Cu toate astea, fișa mea arată cu totul diferit, spuse ea.

— În ce fel?

— Nu e la fel de curată. M-am simțit bătrână când m-am uitat pe ea. Există o coloană, 19, cu date și alte lucruri notate când am schimbat domiciliul și am fost transferată la alte parohii. Nu știu cine a scris acele note, presupun că birocrați, angajați delegați să execute responsabilitățile administrative ale prelaților. Dar arată dezordonat. Este scris și de mână, și la mașina de scris. De câteva ori apare o ștampilă, iar pe ici, pe colo sunt notițe scrise oblic ca și cum ar fi fost greu să te mențiii pe același rând. Dar la Leo este perfect, totul arată la fel, scris cu aceeași mașină de scris sau la același computer.

— Ca și cum ar fi fost copiată?

— Așadar…, spuse Sofie. Dacă altcineva ar fi întrebat sau dacă doar s-ar fi întâmplat să-i văd fișa personală, nu m-aș fi gândit așa departe. Dar tu ne faci pe toți puțin paranoici, știi asta, Mikael. Cu tine începem să intrăm la bănuieli. Așa că da, gândindu-mă la toate astea, nu aș exclude ca fișa să fi fost scrisă din nou. Dar oare de ce?

— Încă nu știu foarte bine, Sofie, nu-i așa că nu ți-ai dat numele?

— Am folosit dreptul de a rămâne anonimă conform principiului dreptului de acces public, așa cum a spus Erika, și noroc că nu sunt așa vedetă ca tine.

— Ce bine! Ai grijă de tine acum și mulțumesc!

Închise telefonul și privi abătut spre piața Kungsholm. Era o zi luminoasă, și asta nu făcea decât să înrăutățească starea generală. Coborî spre adresa indicată, Norr Mälarstrand 32, unde bătrâna logodnică a lui Carl Seger, Ellenor Hjort, trăia cu fiica ei de cincisprezece ani. Ellenor Hjort era acum curator la casa de licitații de artă Bukowski, avea cincizeci și doi de ani, era despărțită de trei ani, activă în mai multe organizații nonprofit și chiar antrenoare a echipei de baschet a fiicei ei. Era într-adevăr o femeie activă.

Mikael se uită în jos spre lacul Mälaren, netulburat de vânt, și spre propriul său apartament, aflat de cealaltă parte a apei. Era o arșiță apăsătoare și se simțea transpirat și greu. Formă codul de la intrare, luă liftul până la ultimul etaj și sună la ușă. Nu a fost nevoie să aștepte mult înainte ca ușa să se deschidă. Ellenor Hjort arăta surprinzător de tânără. Era tunsă scurt și îmbrăcată într-un sacou negru și pantaloni gri, avea ochi frumoși, căprui-închis, și o mică cicatrice aproape de rădăcina părului. Casa îi era plină de cărți și de tablouri. Îl servi cu ceai și cu fursecuri, părând destul de neliniștită. Cănile se mișcară când le puse pe tavă. Se așezară pe o canapea de nuanță albastru-deschis, sub o pictură în ulei plină de culori, cu imaginea Veneției.

— Trebuie să spun că am fost mirată că vii să răscolești povestea asta după toți acești ani, spuse ea.

— Înțeleg și îmi pare rău că redeschid răni vechi. Dar aș vrea să știu mai multe despre Carl.

— De ce a devenit interesant dintr-odată?

Mikael ezită și răspunse sincer:

— Aș vrea să pot să spun asta. Dar cred că există o istorie legată de moartea lui pe care încă nu o cunoaștem. Simt că ceva nu se potrivește.

— La ce te gândești mai concret?

— Încă este mai mult o bănuiala. Tocmai am fost în Uppsala și am citit relatările martorilor și, de fapt, nu e nimic problematic acolo în afară de faptul că, da, nu e nimic problematic. Am învățat de-a lungul timpului atâta lucru, și anume că adevărul este adesea puțin neașteptat sau inclusiv ilogic, pentru că noi, oamenii, nu suntem pe deplin raționali, în timp ce, de regulă, minciunile sunt, mai ales dacă mincinoșii nu sunt destul de șireți, foarte unitare și coerente, apropiindu-se adesea de clișeu.

— Prin urmare, investigația asupra morții lui Carl a fost un clișeu, spuse ea.

— Totul se potrivește mult prea bine, răspunse el. Există prea puține inconsecvențe și prea puține detalii care să iasă în evidență.

— Ai ceva nou de spus, ceva la care eu nu m-am gândit deja? spuse Ellenor Hjort și tonul ei era aproape sarcastic.

— Aș putea să spun și că țintașul vizat, Per Fält… spuse el.

Elleonor îl întrerupse și îl lămuri că avea tot respectul pentru meseria lui și pentru puterea lui de observație. Dar în privința investigației nu putea să o prindă pe picior greșit.

— Am citit-o de o sută de ori, spuse ea, și am simțit lucrurile despre care vorbești ca o lovitură în coaste. Crezi că n-am strigat și n-am vociferat la Herman și la Alfred Ögren: „Ce ascundeți voi, ticăloșilor?” Nu crezi?

— Ce răspuns ai primit?

— Am primit zâmbete indulgente și cuvinte amabile. „Înțelegem că nu e ușor. Ne pare foarte rău, săraca de tine”. Iar în cele din urmă, când nu am bătut în retragere, am fost amenințată. Erau oameni puternici, iar insinuările mele erau

minciuni și defăimare, ei cunoșteau avocați buni și tot așa, iar eu eram prea slăbită și tristă pentru a fi în stare să continui să mă cert. Carl fusese viața mea, iar eu nu mai puteam să studiez sau să lucrez, nu mai puteam face nimic, nici măcar rutina zilnică.

— Înțeleg.

— Dar partea mai ciudată a fost…, și de aceea mă aflu aici cu tine, în pofida a tot ce s-a întâmplat. Cine crezi că m-a consolat cel mai mult, mai mult decât mama și tata, mai mult decât surorile mele și prietenii mei?

— Leo?

— Exact, micul și minunatul Leo. Era la fel de inconsolabil ca și mine. Am stat în casa noastră de pe Grönviksvägen, am plâns și am înjurat pe toată lumea și pe trolii din pădure, iar când eu strigam și suspinam că „am rămas doar jumătate", spunea și el la fel. Era doar un copil, dar ne unea suferința.

— De ce a fost Carl așa de important pentru el?

— Se vedeau în fiecare săptămână la cabinetul lui Carl, acasă la noi. Dar, desigur, a fost mai mult de-atât. Leo îl considera pe Carl nu numai terapeutul, dar și prietenul său, poate singurul din lume care-l înțelegea, iar Carl la rândul lui, el voia…

— Ce voia?

— Să-l ajute pe Leo să înțeleagă faptul că era un copil extrem de talentat, cu posibilități fantastice și, desigur, nu am să ascund asta sub preș. Leo devenea important pentru cercetarea lui Carl, pentru teza lui.

— Leo avea hiperacuzie.

Ellenor se uită surprinsă la Mikael și spuse gânditoare:

— Da, era un aspect. Carl era interesat să afle dacă asta contribuia la izolarea băiatului și dacă Leo percepea lumea în alt fel decât noi. Dar Carl nu era cinic, să nu crezi asta. Exista o legătură între ei pe care nici eu nu am înțeles-o.

Mikael se hotărî să își încerce norocul.

— Leo a fost adoptat, nu-i așa?

Ellenor bău din ceașca de ceai și privi în stânga, spre balcon.

— Poate, spuse ea.

— De ce crezi asta?

— Pentru că îmi dădeam seama câteodată că există ceva delicat legat de trecutul lui.

Mikael se hotărî să-și mai încerce o dată norocul:

— Leo avea rădăcini în poporul călător[10]?

Ellenor se uită în sus, concentrată.

— E straniu că spui asta, răspunse ea.

— De ce ar fi?

— Pentru că îmi amintesc câteodată…

— Ce îți amintești?

— Odată, când Carl ne-a invitat la un prânz la Drottningholm.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic de fapt, totuși îmi amintesc. Cari și cu mine ne iubeam cu adevărat. Dar câteodată aveam impresia că îmi ascunde lucruri – mai mult decât ce era nevoit să țină secret ca terapeut – și sigur că acesta era unul dintre motivele pentru care eram atât de geloasă. Prânzul acela a fost un astfel de moment.

— În ce fel?

— Leo era supărat că cineva îl numise *corturar*[11] și, în loc să izbucnească și să spună „ce idiot ar spune asta?”, Carl l-a luat deoparte și i-a explicat în stil didactic că *corturar* era un cuvânt rasist și o rămășiță din vremuri întunecate. Leo a aprobat din cap, ca și cum ar mai fi auzit asta. Nu crescuse prea mult, totuși știa despre poporul călător, înrudirea cu romii și despre abuzurile la care fuseseră supuși: sterilizări forțate, lobotomii, inclusiv purificări etnice în anume locuri. Toate astea păreau… era neobișnuit să fie cunoscute de un băiat ca el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic, spuse ea. Carl nu a făcut decât să îmi astupe gura când l-am întrebat de asta, după aceea, și desigur că ar fi putut fi vorba de ceva în regim de confidențialitate, dar nu făcea decât să-mi întărească astfel convingerea că îmi ascunde lucruri. De aceea scena respectivă tot iese la suprafață ca un ghimpe.

— Cel care l-a numit *corturar* era unul dintre băieții lui Alfred Ögren?

— A fost Ivar, cel mai tânăr, născut cu mult în urma celorlalți, singurul care a pășit pe urmele tatălui său. Îl cunoști?

— Puțin, spuse el. Era răutăcios, nu-i așa?

— Teribil de răutăcios.

— De ce?

— Presupun că rămâne o întrebare fără răspuns. Dar exista de timpuriu o rivalitate acolo, nu numai între băieți, dar și între tații lor. Alfred și Herman se băteau ca niște cocoși cu fiii lor și încercau mereu să stabilească cine era mai silitor și cu un viitor mai promițător. Deși Ivar câștiga în toate disciplinele care cereau brutalitate și forța mușchilor, Leo era superior în tot ce presupunea intelect, iar asta crea desigur foarte multă invidie. Ivar era conștient de hiperacuzia lui Leo. Dar, în loc să-i arate considerație, în verile petrecute la Falsterbo, îl trezea dând volumul casetofonului la nivele bolnav de ridicate. Odată a cumpărat o pungă de baloane pe care le spărgea sau le împungea chiar în spatele lui Leo. Când Carl a aflat de asta, l-a luat pe Ivar deoparte și i-a tras câteva palme. A devenit scandalul secolului, după cum îți poți imagina. Alfred Ögren parcă înnebunise.

— Deci existau agresiuni împotriva lui Carl în cercul acesta?

— Sigur că existau. Dar trebuie să spun că părinții lui Leo i-au luat mereu apărarea lui Carl. Știau cât de important era pentru băiat. De aceea

m-am împăcat sau am încercat să mă împac cu gândul că a fost un accident, că cineva a tras un foc imprudent, în ciuda circumstanțelor. Herman Mannheimer nu l-ar fi ucis niciodată pe prietenul fiului său.

— Cum a ajuns Carl să fie în contact cu familia?

— Prin Universitate. Sincronizare bună, cred. Înainte nu erau tratați cu grijă copiii cu talente speciale, era ceva ce se credea că vine împotriva principiului suedez al egalității. Nici știința nu avansase destul pentru a-i identifica și a-i înțelege. Mulți elevi inteligenți erau atât de substimulați la școală, încât începeau să dezvolte un comportament deviant și erau puși în clase supravegheate în mod special. Se spunea că există o suprareprezentare a copiilor talentați în instituțiile psihiatrice. Carl detesta asta și se lupta pentru acești băieți și aceste fete. Numai cu câțiva ani mai devreme fusese numit elitist. Apoi a fost absorbit de comitete de stat și a intrat în legătură cu Herman Mannheimer prin coordonatoarea lui de doctorat, Hilda von Kanterborg.

Mikael tresări.

— Cine este Hilda von Kanterborg?

— A fost lector la Facultatea de Psihologie și coordonatoare pentru doi – trei doctoranzi, răspunse Ellenor Hjort. Era tânără, nu cu mult mai în vârstă decât Carl, și se considera că urma să aibă o carieră promițătoare. De aceea este bineînțeles atât de tragic că…

— A murit? o întrerupse Mikael neliniștit.

— Nu, din câte știu. Dar a ajuns victima unor scandaluri și am auzit că a devenit alcoolică.

— De ce a fost victima unor scandaluri?

— S-a întâmplat după moartea lui Carl, deci nu am informații din interior. Dar impresia mea este că nu a fost drept.

— În ce fel?

— Hilda von Kanterborg nu era mai rea decât oricare academician bărbat cu tupeu. Am întâlnit-o

de vreo două ori cu Carl și avea o extraordinară strălucire. Te absorbea cu ochii și se pare că iniția tot timpul aventuri amoroase. Se culcase și cu vreo doi-trei studenți, și asta, evident, nu era bine. Dar toți erau adulți, iar ea era plăcută și deșteaptă și nimănui nu-i păsa de asta, oricum, nu la început. Hilda era avidă de tot – de viață, de știință, de bărbați. În mod evident, nu era cumpătată, dar nici rea. Doar că era peste tot, de neevitat.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu am idee, de fapt. Din câte știu, conducerea facultății a căutat dintr-odată câțiva studenți de-ai ei care au pretins sau mai degrabă au insinuat într-un mod extrem de evaziv că Hilda și-a vândut corpul. Era atât de ieftin totul, ca și cum nu ar fi putut să găsească altceva decât să o transforme într-o târfă. Ce faci?

Mikael, fără să fie prea conștient de asta, se ridicase și căuta pe mobil.

— Există o Hilda von Kanterborg pe Rutger Fuchsgatan, crezi că e ea? spuse el.

— Nu cred că sunt multe persoane cu acest nume. De ce a devenit dintr-odată așa de interesantă?

— Pentru că… răspunse Mikael fără să termine propoziția. Este o poveste cam încurcată. Dar a fost nemaipomenit de util să vorbesc cu tine.

— Dar acum se pare că trebuie să pleci.

— Dintr-odată, mi-am dat seama că trebuie să mă grăbesc. Am impresia.

Nu apucă să termine nici această propoziție. Malin îl sună și părea la fel de agitată ca el. O rugă să mai aștepte până ce va reveni. Dădu mâna cu Ellenor Hjort, îi mulțumi încă o dată și fugi pe scări în jos. Afară, în stradă, o sună pe Hilda von Kanterborg.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Ce se poate ierta și ce nu? Leo și Carl discutau adesea despre asta. Întrebările erau importante pentru

amândoi, dar pentru fiecare în mod diferit și optau mai ales pentru o atitudine generoasă: cele mai multe lucruri puteau fi iertate, inclusiv tracasările venite din partea lui Ivar. Pentru un timp, Leo se împăcase și cu el. Îl vedea ca pe un om care nu putea să se comporte mai bine, care era răutăcios cum alții erau timizi sau le lipsea urechea muzicală. Ivar înțelegea emoțiile celorlalți la fel cum un afon pricepea tonurile și melodiile. Leo îl privea cu indulgență și uneori primea înapoi un pic de prietenie, o bătaie pe umăr, o privire aprobatoare. Ivar îi cerea deseori sfatul, poate din propriul interes, dar… Câteodată venea cu câte un compliment:

— Totuși, nu ești atât de prost, Leo!

Căsătoria lui Ivar cu Madeleine Bard distrusese toată toleranța, iar Leo fusese cuprins de o ură pe care nicio terapie din lume nu putea să o vindece sau să o țină în frâu. O lăsa să vină, întâmpinând-o ca pe o febră, ca pe o furtună, cel mai rău fiind noaptea sau la ora lupului[12]. Atunci fierbeau în el mânia și setea de răzbunare, în tâmple și în piept. Avea fantezii despre împușcături, accidente, umiliri sociale, boli și verdicte îngrozitoare. Ajunsese să împungă fotografiile și încerca, prin puterea minții, să-l facă pe Ivar să cadă de la balcoane și terase. Se afla la limita nebuniei. Dar nu se întâmpla nimic, nimic, în afară de faptul că Ivar era mai precaut, neliniștit și probabil că el însuși plănuia ceva. Timpul trecea, iar lucrurile se schimbau uneori în mai bine, alteori în mai rău, până când sosise și luna decembrie, acum un an și jumătate.

Cădea zăpada și era neobișnuit de rece. Mama lui zăcea pe patul de moarte. Stătea la ea de trei ori pe săptămână și încerca să fie un fiu bun, care să-i aline durerea. Dar nu era ușor, boala nu o făcea mai blândă. Morfina îi rupsese încă un strat de autocenzură și de două ori îi spusese că este slab:

— Ai fost mereu o dezamăgire, Leo, i-a spus ea.

El nu i-a răspuns. Nu îi răspundea niciodată mamei lui când era așa. Dar visa să plece din țară pentru totdeauna. Se întâlnea numai cu Malin Frode, care era

în divorț și care era pe picior de plecare de la firmă. Deși Leo nu crezuse niciodată că ea îl iubea, se simțea bine împreună cu ea. Se ajutaseră unul pe altul în tot acest timp și râdeau împreună chiar dacă furia și deziluziile nu dispăruseră. Câteodată, lui Leo i se făcea de-a dreptul frică de Ivar Ogren. Bănuia și că era urmărit, poate de un spion trimis de Ivar. Nu-și mai făcea iluzii în privința lui, se aștepta la orice de la el.

Se aștepta la orice și de la sine însuși. Poate că într-o zi se va arunca asupra lui Ivar și îi va face mult rău. Ori asta, ori va cădea el însuși în uitare. Încerca să respingă toate astea ca fiind paranoia sau prostii. Cu toate acestea, ideile nu dispăreau. Auzea pași în spatele lui și simțea priviri ațintite asupra lui pe ascuns. Avea fantezii despre figuri fantomatice pe ulițe și la colț de stradă, iar de vreo două ori se întorsese brusc pe Humlegården, deși nu văzuse nimic limpede.

În acea vineri, 15 decembrie, a căzut și mai multă zăpadă. Stockholmul strălucea în găteala de Crăciun, el se întorsese devreme acasă, se schimbase în blugi și pulover de lână și așezase un pahar de vin roșu pe pianul cu coadă, un Bösendorfer Imperial cu nouăzeci și șapte de clape. Acorda singur instrumentul în fiecare sâmbătă. Scaunul de la pian era un Jansen, îmbrăcat în piele neagră. S-a așezat și a cântat o nouă compoziție pornind de la o gamă minoră dorică și, aproape compulsiv, la sfârșitul fiecărei fraze ajungea la al șaptelea ton, obținând un sunet resimțit într-un fel ca fiind de rău augur și lugubru, și continuase așa ceva vreme, neauzind nimic altceva, nici pașii de pe coridor. Era extrem de adâncit în muzică. Dar apoi a perceput ceva atât de straniu, încât a crezut pentru un minut că este o halucinație creată de propriul creier și de auzul său suprasensibil. Însă, într-adevăr, se auzea ca și cum cineva l-ar fi acompaniat la chitară. S-a oprit din cântat și s-a îndreptat spre ușă. Să deschidă? S-a gândit să strige prin fanta pentru scrisori: „Cine este?” Totuși, a răsucit cheia și a deschis, iar atunci a fost ca și cum s-ar fi desprins de realitate.

11.

20 iunie

Deținutele din pavilionul de maximă siguranță își terminară prânzul și părăsiră sala de mese.

Unele se antrenau. Două sau trei fumau și bârfeau în grădina de recreere. Altele se uitau absorbite la un film – părea să fie *Ocean's Eleven.* Celelalte hoinăreau pe coridor și prin camerele de petrecere a timpului liber sau își șopteau una alteia din celule diferite, cu ușile larg deschise. Ar fi putut fi o zi oarecare, dar nimic nu mai era la fel și nici nu avea să mai fie ca înainte.

Nu numai că erau mai multe gărzi decât de obicei, dar nimeni nu avea dreptul să primească vizite sau telefoane. Era neobișnuit de cald și înăbușitor. Însuși directorul închisorii se afla acolo și crea nervozitate printre angajați, care oricum se simțeau deja extrem de prost din cauza atmosferei din rândul deținutelor.

În aer plutea un sentiment de eliberare. Libertatea de curând obținută se simțea în pași, în zâmbete, în murmurul general care fusese mereu încărcat de îngrijorare, de teamă și amenințare, dar care acum suna mai ușurat și mai nerăbdător, ca după căderea unei tiranii. Pe de altă parte, tot ca la sfârșitul unei tiranii, existau semne ale unui vacuum de putere și un forfot de neliniște. Unele deținute păreau să se teamă că nu cumva să fie atacate pe la spate, și peste tot se discuta permanent despre ce s-a întâmplat și ce avea să urmeze. Deși era mai mult vorba de minciuni și mituri, prizonierele știau în continuare mai multe decât poliția și decât gărzile. Toate aflaseră că Lisbeth era cea care-i zdrobise maxilarul lui Benito și toate înțelegeau că viața ei era în pericol. Se zvonea că rudele lui Lisbeth începuseră deja să fie ucise și că răzbunarea avea să fie teribilă, mai

ales acum, când se spunea că Benito avea să rămână desfigurată pe viață. Toate știau că exista un preț pentru capul Fariei Kazi și că în spatele recompensei se aflau șeici și islamiști bogați.

Toate erau conștiente că Benito avea să fie transferată la o nouă închisoare de îndată ce se va însănătoși și că se așteptau mari schimbări. Până și prezența directorului închisorii era un semn. Rikard Fager era cel mai detestat om din pușcărie, asta dacă nu puneai la socoteală vreo două femei din clădirea C, care își omorâseră propriii copii. Dar, pentru prima oară, prizonierele îl priveau nu numai cu dușmănie, ci și cu o anume speranță. Cine știe, poate va fi mai ușor acum, dacă Benito nu mai era acolo.

Rikard Fager se uită la ceasul de la mână și o expedie cu o mișcare de braț pe o deținută care venise să se plângă de căldură. Rikard Fager avea patruzeci și nouă de ani și era destul de stilat, dar avea o privire înghețată și absentă. Purta un costum gri, cravată roșie și pantofi noi marca Alden. Cu toate că cei din conducerea închisorii obișnuiau să se îmbrace modest pentru a nu provoca, el făcea contrariul pentru a-și întări autoritatea. Dar astăzi își regreta alegerea. Sudoarea îi curgea pe frunte și îl deranjau sacoul și pantalonii care i se lipeau de coapse. Preluă o convorbire pe telefonul de comunicații interne. Apoi dădu din cap aprobator într-un fel înverșunat, merse spre șefa de gardă suplinitoare, Harriet Lindfors, și îi șopti ceva la ureche. După aceea porniră amândoi spre celula numărul șapte, unde Lisbeth Salander stătea izolată din seara precedentă.

•

Lisbeth Salander stătea la masa de scris și calcula un anume aspect ale așa-numitelor bucle ale lui Wilson, aspect care devenise central pentru tentativa ei de a crea gravitație cuantică în bucle, când Rikard Fager și Harriet Lindfors intrară în

celula ei. Dar nu văzu niciun motiv pentru a-și ridica privirea sau a-și întrerupe lucrul. De aceea nu observă că directorul închisorii o înghiontea pe Harriet îndemnând-o să-i anunțe sosirea.

— Directorul închisorii se află aici ca să vorbească cu tine, spuse Harriet, în același timp răspicat și silit.

De-abia atunci, Lisbeth se întoarse și notă că Rikard Fager își scutura de praf mânecile de la sacou ca și cum i-ar fi fost teamă că s-ar fi murdărit acolo, înăuntru. Buzele i se mișcau imperceptibil, iar ochii priveau chiorâș. Parcă își stăpânea o grimasă. Părea că nu-i prea place de ea, iar asta îi convenea de minune lui Lisbeth. Nici ei nu-i plăcea de el. Îi citise prea multe din e-mailuri.

— Am vești bune, zise el.

Lisbeth tăcea.

— Vești bune, repetă el.

Nu spuse nimic nici acum, iar asta îl enervă vizibil pe Rikard Fager.

— Ce, ești surdă? se răsti el.

— Nu.

Ea privi în jos spre podea.

— Aha, hm, asta-i bine, continuă el. Ei bine, mai ai nouă zile din timpul de pedeapsă. Dar îți vom da deja drumul mâine-dimineață. În curând vei fi audiată de comisarul Jan Bublanski din Stockholm și vrem să cooperezi.

— Deci nu mă mai vreți aici?

— Vrem, nu vrem, avem directivele noastre, iar personalul a confirmat…

Lui Rikard Fager îi venea greu să se exprime.

— … că te-ai comportat bine, iar asta ajunge ca motiv pentru eliberare înainte de termen, continuă el.

— Nu m-am comportat bine, spuse ea.

— Nu? Am primit rapoarte…

— Aiureli coafate, în mod sigur. Exact ca propriile tale rapoarte.

— Ce știi tu despre rapoartele *mele?*

Lisbeth continua să privească în jos și răspunse obiectiv și repede, ca și cum ar fi citit dintr-o carte:

— Știu că sunt scrise prost și conțin mult prea multe cuvinte. Foarte des folosești greșit prepozițiile și scrii cu picioarele. Sunt îndeosebi lingușitoare și incompetente, iar câteodată mincinoase. Treci sub tăcere informații pe care neîndoielnic le aveai. Ai avut grijă ca toți cei din conducerea Direcției pentru penitenciare să-și imagineze că secția de maximă siguranță este un loc exemplar, iar asta e grav, Rikard. Asta a făcut ca timpul de pedeapsă al Fariei Kazi să devină un infern. Era cât pe ce să o coste viața, iar asta m-a indispus la culme.

Rikard Fager nu răspunse. Rămase numai cu gura căscată, apoi se strâmbă nervos. Deveni palid la față. Totuși, mai făcu o încercare. Își drese vocea și spuse lipsit de coerență:

— Ce zici tu, fată? Ce vrei să spui? Ai citit rapoartele mele, vreun text public?

— Poate o fi fost și ceva public.

Rikard Fager spuse aproape fără să-și dea seama:

— Minți!

— Nu mint. Am citit, și nu e nevoie să-ți pese cum.

Se zguduia din toți rărunchii.

— Tu ești…

— Ce?

Rikard Fager nu părea să găsească un apelativ destul de puternic.

— Vreau să-ți amintesc că eliberarea ta poate fi suspendată acum, imediat! se răsti el.

— N-ai decât să o suspenzi. Mă interesează un singur lucru.

Lui Fager îi ajunseră pe buze picuri de sudoare.

— Și care ar fi acesta? întrebă el absent.

— Ca Faria Kazi să primească sprijin și ajutor și să fie ținută în siguranță deplină până când avocata

ei, Annika Giannini, o scoate de aici. După aceea are nevoie de protecția victimei.

Rikard Fager urlă:

— Nu ești în poziție să ceri nimic!

— Greșești aici, iar în primul rând tu nu ar trebui să ai nicio poziție. Ești un mincinos și un ticălos care a permis unui gangster să preia conducerea departamentului cel mai important din închisoarea ta.

— Nu știi despre ce vorbești! se repezi el.

— Nu-mi pasă de ce crezi tu. Am dovezi împotriva ta și nu vreau decât să știu cum rămâne cu Faria Kazi.

Privirea lui rătăcea necontrolat.

— Sigur că o să avem grijă de ea, mormăi el.

Părea să-i fie rușine de propriile cuvinte, așa că adăugă pe un ton amenințător:

— Poate ar trebui să adaug că Faria Kazi nu e singura țintă a unei amenințări serioase.

— Pleacă de-aici, spuse ea.

— Te avertizez. Nu tolerez…

— Afară!

Mâna dreaptă a lui Rikard Fager tremura. Buzele i se mișcau convulsiv și, pentru o clipă, rămase ca paralizat. Voia pesemne să spună ceva mai mult, dar în loc de asta se întoarse și îi ordonă lui Harriet să închidă. Apoi trânti ușa din nou, iar pașii îi bubuiră afară pe coridor.

•

Faria Kazi auzi pași și se gândi la Lisbeth Salander. Secvența în care Lisbeth pornise la atac, iar Benito se prăbușise pe podeaua de beton i se derula încontinuu în fața ochilor. De-abia se putea concentra la altceva. Scena i se reconstituia neîncetat în gânduri, iar câteodată trezea asociații și ducea la alte amintiri, la tot ce o adusese pe ea în închisoare.

Își amintea, de exemplu, cum la câteva zile după convorbirea cu Jamal, stătea în camera ei din Sickla și citea din poeziile lui Tagore. Bashir

intrase la ora trei în acea zi, urlând că fetele nu au voie să citească asta, pentru că deveneau târfe și trădătoare, și o pălmuise. Dar de acea dată, nu se simțise nici furioasă, nici ofensată. Mai degrabă își regăsi puterea după lovitură, se ridică și merse prin apartament urmărindu-l cu privirea pe fratele ei mai mic, Khalil.

În acea după-amiază, își schimba planurile la fiecare minut. Se gândea dacă să-l roage pe Khalil să-i dea drumul într-un moment în care nu se afla sub supraveghere. Îl va face să sune asistența socială, poliția, fosta ei școală. Va avea grijă să ia legătura cu un ziarist sau cu imamul Ferdousi sau cu mătușa Fatima. Avea să-i spună că-și va tăia venele dacă nu o va ajuta.

Dar nu spunea și nu făcea nimic. Curând, înainte de ora cinci, își deschisese dulapul, unde nu mai găsea altceva în afară de văluri și de haine comode de sport. Rochiile și fustele erau de mult tăiate în bucăți sau aruncate. Mai dădu totuși de o pereche de blugi și de o bluză neagră, pe care le îmbrăcă. Își puse și adidașii și merse în bucătărie, unde Bashir stătea cu Ahmed și se uita bănuitor la ea. Voia să strige și să spargă fiecare pahar și fiecare farfurie de-acolo. Cu toate acestea, rămase împietrită, ascultând zgomotele dinspre ușa de la ieșire și identificând pașii lui Khalil. Atunci acționă rapid, ca într-o ceață de grabă și de irealitate. Scoase un cuțit de tăiat carne din sertarul cu tacâmuri, îl ascunse sub bluză și merse în camera de zi. Khalil stătea lângă ușa de la ieșire, în treningul lui albastru, arătând mâhnit și confuz. Îi auzise sigur pașii, pentru că râcâia nervos cu cheia în zăvor. Faria îi spuse, suflând cu greutate:

— Trebuie să-mi dai drumul, Khalil. Nu pot trăi așa. Mai degrabă îmi iau viața.

Khalil se întoarse și îi aruncă o privire atât de îndurerată, că ea se dădu înapoi. În același timp, auzi sunetul pașilor lui Bashir și ai lui Ahmed care plecau din bucătărie, scoase cuțitul și spuse încet:

— Prefă-te că te-am amenințat, Khalil, sau fă ce vrei. Dar dă-mi drumul!

— O să mă omoare ăștia, spuse el, și atunci crezu că nu mai avea nicio șansă.

Nu avea să meargă, nu voia să plătească un asemenea preț. Bashir și Ahmed se apropiau, iar ea auzi voci în casa scărilor. Asta era, se terminase. Era sigură. Totuși, se întâmplă.

Cu aceeași expresie îndurerată, Khalil deschise ușa, iar atunci ea lăsă să cadă cuțitul și fugi. Trecu rapid pe lângă tatăl său și pe lângă Razan, pe coridor, și coborî grăbită scările. Pentru un moment, nu auzi nimic în afară de propria respirație și de propriii pași. Apoi vocile începură să tune acolo sus, și tălpi grele și furioase porneau după ea. Își amintea cum o luase la goană. Era atât de ciudat, nu mai ieșise de luni de zile, de-abia se mișcase în tot acest timp, și nu era deloc în formă. Dar se simțea ca și cum ar fi fost purtată de vânturile toamnei și de răcoarea pătrunzătoare.

Fugea cum nu mai fugise niciodată în viața ei, de-a curmezișul printre case, de-a lungul apei la portul Hammarby și din nou sus, pe trotuarul de pe podul spre Ringvägen. Apoi se urcă într-un autobuz care o duse la Vasastan unde continuă să alerge, căzând din când în când. Avea coatele însângerate când ajunse în dreptul porții de pe Upplandsgatan. Urcă rapid cele trei etaje până la ușa din dreapta și sună.

Își amintea că stătea în fața ușii și auzea pași înăuntru. Se ruga, spera și își ținea ochii închiși. Apoi ușa se deschise și i se făcu teamă. Jamal purta un halat, cu toate că era miezul zilei, era neras și ciufulit, părea dezorientat și speriat. Pentru o clipă, ea a crezut că a făcut o greșeală. Dar Jamal era numai șocat, nu-i venea să creadă și spuse:

— Mulțumesc lui Dumnezeu!

Căzu în brațele lui tremurând toată și neputând să se desprindă. El o conduse în apartament și închise ușa. Și aici exista un zăvor, dar de data asta

îi dădu numai o senzație de siguranță. Multă vreme nu și-au spus niciun cuvânt, doar au stat lipiți unul de altul pe patul îngust. Orele au trecut, au început să vorbească, să se sărute, să plângă și până la urmă să se iubească. Încetul cu încetul, presiunea care-i apăsa pieptul s-a diminuat, teama a dispărut, iar ea și Jamal s-au apropiat într-un fel pe care nu-l mai trăise cu nimeni. Dar ce nu știa și nici nu voia să știe era că avea loc o schimbare în casa ei din Sickla.

Familia avea un nou dușman, iar acesta era fratele ei mai mic, Khalil.

•

Lui Mikael îi venea greu să înțeleagă ce voia să spună Malin Frode. Pe de altă parte, era atât de preocupat să dea de Hilda von Kanterborg, că abia ascultase ce i se spunea. Se afla într-un taxi pe Västerbron îndreptându-se spre Rutger Fuchsgatan în Skanstull. Mai jos în parc erau oameni așezați pe iarbă la soare. Pe Riddarfjärden erau depășiți de motocicliști.

— Ascultă acum, Micke, spuse ea. Te rog, concentrează-te! Tu m-ai târât în mizeria asta.

— Știu, și îmi pare rău. Mi-e puțin mai greu să mă concentrez. Să le luăm pe rând. Asta era când Leo se afla la birou și scria ceva, nu-i așa?

— Exact, îmi dădusem seama că era ceva cu asta.

— Bănuiai că scrie un testament.

— Dar nu a fost legat de *ce* scria, ci de *cum*.

— În ce fel atunci?

— A scris cu mâna stângă, Mikael. Leo a fost mereu stângaci – deodată era clar pentru mine. Scria mereu cu mâna stângă. Apuca mere, portocale, orice, cu mâna stângă. Dar acum este dreptaci.

— Sună foarte ciudat.

— Asta nu înseamnă că este mai puțin adevărat. Probabil că am observat la un nivel inconștient de când l-am văzut pe Leo la televizor acum ceva

timp. În apariția aceea arăta imagini pe un powerpoint. Ținea indicatorul în mâna dreaptă.

— Iartă-mă, Mălin, dar asta nu mă convinge neapărat.

— Nu am terminat. Nici eu nu am făcut prea mare caz de asta. Nici măcar nu am băgat de seamă. Dar a început să mă roadă ceva și de aceea l-am studiat foarte atent pe Leo la Fotografiska. Știi, doar ne-am apropiat destul de mult în ultimul timp când am fost la Alfred Ögren și în perioada aceea am observat toate lucrurile posibile, cum lua lucrurile și chestii de-astea.

— Înțeleg.

— Dar la seminar a făcut la fel, deși pe dos. A luat sticla cu apă de pe masă ca toți dreptacii și a deșurubat capacul cu stânga, a ridicat un pahar și l-a ținut și pe acesta cu mâna dreaptă. Atunci m-a lovit gândul pentru prima oară. Apoi am mers spre el.

— Și a fost o convorbire nereușită.

— Întocmai. Voia doar să scape de mine și a luat paharul de vin de la bar cu dreapta. Asta chiar mi-a dat fiori.

— Poate fi ceva neurologic?

— Cam asta spune el.

— Ce? L-ai întrebat direct?

— Nu eu, dar după aceea parcă o luasem razna. Nu-mi credeam ochilor. M-am uitat la toate secvențele de televiziune pe care le-am putut găsi pe internet, am sunat și am vorbit cu foști colegi și nu păreau decât să-mi confirme că am înnebunit. Nimeni nu remarcase. Nimeni nu remarcă nimic niciodată, te-ai gândit la asta? Dar am dat de Nina West, broker de valută, o tipă foarte isteață. A observat și ea. Îți poți imagina ce bine m-am simțit. Ea îl întrebase despre asta.

— Și ce i-a răspuns?

— S-a simțit jenat și a început să bombăne. Apoi a spus că era ambidextru.

— Și ce e asta?

— Că îți folosești ambele mâini, că nu ești niciuna, nici alta. Am căutat, cam un procent dintre oameni sunt așa. O serie de sportivi de succes au ambidextrie, printre care Jimmy Connors dacă-ți amintești de el.

— O, da.

— Leo a spus că după moartea mamei lui a schimbat deodată mâna și asta a făcut parte din eliberarea lui. Că încerca în principal să găsească un nou mod de viață.

— Și nu ar putea fi o explicație?

— Nu știu. Hiperacuzie și ambidextrie în același timp? Parcă e prea mult pentru mine.

Mikael rămase tăcut pentru o clipă și privi spre Zinkensdamm.

— Poate, dar nu e imposibil. Însă…

Se mai gândi puțin.

— Poate că ai dreptate să simți că ceva în povestea asta este foarte putred. Să ne vedem cât mai repede?

— Absolut, spuse ea.

Închiseră, iar el își continuă drumul spre Skanstull, la Hilda von Kanterborg.

•

Cu anii, Lisbeth Salander îi devenise foarte simpatică lui Jan Bublanski, dar nu se simțea foarte confortabil în prezența ei. Știa că ei îi displăceau autoritățile și, chiar dacă înțelegea de ce, dat fiind trecutul ei, nu-i plăceau generalizările.

— Până la urmă va trebui să începi să ai încredere în oameni, Lisbeth, chiar și în polițiști. Altfel va fi greu pentru tine, spuse el.

— Voi încerca, răspunse ea sec.

Stătea pe un scaun în fața ei, în camera de vizite din clădirea H, și se simțea încurcat. I se părea neobișnuit de tânără. Își imagina pete de roșu în părul ei negru.

— Vreau mai întâi să-ți prezint sincerele mele condoleanțe pentru dispariția lui Holger Palmgren.

Trebuie să fi fost o lovitură grea pentru tine. Îmi amintesc când mi-am pierdut soția…

— *Schip it!* îl întrerupse ea.

— Foarte bine. Să fim obiectivi. Ai idee de ce ar fi vrut cineva să îl omoare pe Palmgren?

Lisbeth Salander își duse mâna spre umăr, mai sus de piept, unde avea o rană veche de glonț. Apoi începu să vorbească, cu o răceală notabilă care îl făcu pe Bublanski să se simtă și mai prost, dar ce a spus avea totuși avantajul de a fi concis și exact, într-un fel visul oricărui ofițer de la interogatorii.

— Acum două săptămâni, Holger a fost vizitat de o doamnă mai în vârstă, pe nume Maj-Britt Torell, care a fost secretara lui Johannes Caldin, fostul șef al Clinicii psihiatrice pentru copii Sfântul Ștefan din Uppsala.

— Acolo unde ai fost internată?

— A citit despre mine prin ziare și a lăsat o serie de documente despre care, la început, Holger nu credea că aduceau ceva nou, dar care s-au dovedit totuși a confirma ceea ce am știut întotdeauna, dar fără să cunoaștem amploarea: că au existat planuri puse la punct de a fi dată de mică spre adopție. Eu însămi am crezut întotdeauna că era vorba de o bunăvoința prost direcționată din cauza bestiei care mi-a fost tată. Dar, de fapt, era parte dintr-un experiment științific pus în scenă de o autoritate numită Registrul pentru Studii de Genetică și de Mediu Social. Autoritatea e secretă și nu am reușit să aflu numele celor responsabili, iar asta m-a înfuriat. De aceea l-am sunat pe Holger și l-am rugat să se uite cu mai multă atenție prin documente. Nu am nicio idee ce a găsit. Așa că sfatul meu este să o contactați pe Maj-Britt Torell. Locuiește în Aspudden. Poate să aibă copii sau backup al documentelor. De fapt ar fi bine să vedeți cum e chiar acum.

— Mulțumesc, spuse el. Sunt informații valoroase. Cu ce se ocupa această autoritate?

— Cred că numele spune destul de mult.

— Numele poate induce în eroare.

— Există o bestie pe nume Teleborian.

— L-am audiat.

— Audiați-l din nou!

— Ai idee ce ar trebui să căutăm?

— Ați putea să-i puneți pe jar pe șefii Centrului de genetică din Uppsala. Dar mă îndoiesc că ajungeți prea departe pe calea asta.

— Lisbeth, ai putea să-mi spui mai exact despre ce e vorba?

— Despre știință sau mai degrabă pseudoștiință și despre niște idioți care își imaginau că puteau să afle ceva despre cum suntem influențați de mediul social și de moștenirea genetică dând copii spre adopție.

— Nu sună deloc bine.

— O analiză corectă, aș spune.

— Nicio altă pistă?

— Nu.

Bublanski nu o prea credea.

— Sigur știi că ultimele cuvinte ale lui Holger au fost *Vorbește cu Hilda von…* Îți spune ceva asta?

•

Îi spunea ceva lui Lisbeth. Îi spunea ceva deja de când sunase Mikael. Dar deocamdată păstra informația pentru sine. Avea motivele ei să facă asta și nu pomeni nimic nici despre Leo Mannheimer, nici despre femeia cu semnele din naștere. Răspunse mai departe la întrebările lui Bublanski, dar monosilabic. Apoi își luară la revedere, ea fiind condusă în celula ei. În dimineața următoare, la ora nouă, își va lua catrafusele și o va șterge din Flodberga. Ghicea că Rikard Fager încă dorea să scape de ea.

12.

20 iunie

Rakel Greitz era, ca de obicei, nemulțumită de serviciile de curățenie. Trebuia să fie mai severă cu cele care le prestau. Acum era nevoită să dea cu mopul și să șteargă singură, să-și ude plantele și să aranjeze cărțile, paharele și cănile. Nu o ajuta deloc faptul că se simțea rău și că îi cădeau smocuri de păr. Dar strângea din dinți și mergea mai departe, căci avea multe de făcut. Citise din nou documentele pe care le luase de la Holger Palmgren. Nu era greu de înțeles ce notițe anume îl determinaseră să dea acel telefon.

Notițele nu trezeau neapărat neliniște, mai ales pentru că Teleborian avusese amabilitatea să o numească pe ea numai cu o literă. Nu se descria nimic din activitatea în sine și nu era numit niciun alt copil. Dar, oricum, nu asta era partea neplăcută, ci faptul că Holger Palmgren le citise tocmai acum, după toți acești ani.

Ar fi putut fi doar o întâmplare, bineînțeles. Martin Steinberg așa crezuse. Poate că Holger a avut tot timpul aceste foi și le-a răsfoit doar spontan, punându-și întrebări despre unele informații, fără să facă prea mare caz din asta. Într-o astfel de probabilitate, operațiunea ei ar fi fost un pas de-a dreptul greșit, o nebunie. Dar Rakel Greitz nu credea în hazard, nu acum, când atât de mult se balansa pe marginea abisului. Pe deasupra, știa că Holger Palmgren o vizitase pe Lisbeth la închisoarea de femei Flodberga, nu cu mult timp în urmă.

Ce e drept, Rakel Greitz nu voia s-o subestimeze din nou pe Salander, mai ales de când numele Hildei era menționat în documente. Hilda era singura legătură despre care Greitz credea că o putea conduce pe Salander la ea. Era destul de sigură că pe Hilda n-o luase gura pe dinainte, de la prietenia ei nefericită cu Agneta Salander. Dar nimic nu era bătut în cuie și n-ar fi fost deloc

imposibil să existe copii ale documentelor aflate în circuit, de aceea era de importanță majoră să se întrebe cum ajunsese Palmgren la ele. Să fi fost în legătură cu investigația la care era supus Teleborian sau le-a primit mai târziu – în acest caz de la cine? Rakel era convinsă că a curățat totul și nu a lăsat nimic interpretabil în urmă la Clinica psihiatrică pentru copii Sf. Ștefan, dar poate… Rămase pe gânduri și, deodată, o lovi o bănuială: Johannes Caldin, șeful instituției. Caldin a fost tot timpul un spin în ochi pentru ei. Să fi înmânat el foile înainte să moară sau a făcut asta altcineva din anturajul lui – cum ar fi…?

Rakel înjură pentru sine:

— Se înțelege, cățeaua aia.

Merse în bucătărie și înghiți două tablete împotriva durerii cu un pahar de apă cu lămâie. Apoi îl sună pe Martin Steinberg – ceva trebuia să facă lașul acela – și îi spuse să o contacteze imediat pe Maj-Britt Tourette, cum o numea Rakel mai mult sau mai puțin intenționat.

— Acum, imediat! ordonă ea. Acum!

Apoi mâncă o salată de rucola cu nuci și roșii și făcu curat în baie. Era ora cinci și jumătate după-amiază. Era cald, deși ușa de la balcon era deschisă. Își dorea să-și scoată puloverul și să se îmbrace într-o cămașă de in. Rezistă tentației și se gândi din nou la Hilda. O detesta pe Hilda, era o alcoolică și o nerușinată.

Cu toate acestea, o invidiase odată, demult. Bărbații erau atrași de Hilda, de altfel și femeile, și copiii; ea gândea liber și măreț în vremurile vechi când toți aveau speranțe atât de mari. Proiectul lor nu a fost de fapt unic, exista o sursă de inspirație în New York. Dar ea și Martin au dus mai departe proiectul și, cu toate că rezultatele i-au uimit și câteodată i-au dezamăgit, costurile nu i s-au părut niciodată prea mari. Unii copii au dus-o mai rău decât alții, asta era adevărat. Dar fusese loteria vieții.

Proiectul 9 era la bază nobil și important – așa îl vedea ea. Putea face lumea să înțeleagă cum creăm indivizi mai puternici și mai armonioși, și de aceea fusese așa o tragedie faptul că L.M. și D.B. puseseră totul în pericol și o obligaseră să ia măsuri excesive.

Depășirea limitelor în sine nu o chinuia atât de mult iar asta o mira câteodată chiar și pe ea. La urma urmei, se cunoștea pe sine însăși și știa deci că nu avea înclinații spre remușcări. Dar își făcea griji pentru consecințe.

Afară pe Karlbergsvägen se auzeau la distanță strigăte și râsete. Mirosea a soluții de curățat și a alcool sanitar din bucătărie și din camera de zi. Se uită din nou la ceasul de la mână, se ridică de la masa de scris și luă o altă geantă medicală, una neagră și mai modernă, o nouă perucă discretă, alți ochelari de soare, vreo două ace de seringă și vreo două fiole, și o sticluță cu un lichid albastru și transparent. Apucă din dulap un baston cu mâner de argint, iar de pe raftul din hol o pălărie gri. Ieși și îl aștepta pe Benjamin să o ia și să o ducă în Skanstull.

*

Hilda von Kanterborg își umplu un pahar de vin alb și bău încet. Era în mod clar alcoolică, însă nu avea obiceiul să bea atât de mult cum credea multă lume. Își exagera consumul, la fel cum își exagera celelalte slăbiciuni. Hilda von Kanterborg nu era defel o damă însemnată din nobilimea aflată în derivă, așa cum aveau unii impresia. Nici nu era o femeie care să piardă vremea și să se îmbete tot timpul. Și acum publica articole de psihologie sub pseudonimul Leonard Bark.

Adevăratul nume al tatălui ei fusese Wilmer Karlsson, afacerist de profesie și impostor până a fost acuzat pentru fraude grave de tribunalul din Sundsvall. Apoi a pus ochii pe un tânăr locotenent din regimentul Livdragonerna[13] pe nume Johan Fredrik Kanterberg, care a murit într-un duel în

1787 și nu a lăsat urmași. Cu o serie de negocieri și tertipuri Wilmer Karlsson a reușit, împotriva regulilor stricte ale Riddarhuset[14], să își schimbe numele, nu în Kanterberg, ci în Kanterborg și din proprie inițiativă a mai adăugat un *von* care, încetul cu încetul, a apărut și în registrele oficiale.

Numele i se părea Hildei rigid și artificial, mai ales de când tatăl îi părăsise și se mutaseră într-un apartament sărăcăcios de două camere în centrul orașului Timrå. Von Kanterborg suna la fel de greșit în acel mediu cum la fel s-ar fi simțit și ea în Riddarhuset și poate că o parte din personalitatea ei se formase în răspăr cu numele. În anii adolescenței obișnuia să încerce droguri și să umble cu rebelii orașului.

Cu toate acestea, nu era numai o pierde-vară, era o elevă silitoare, iar după liceu studiase psihologie la Facultatea din Stockholm. Deși inițial fusese o mare petrecăreață, se făcuse remarcată în fața profesorilor. Era elegantă, inteligentă și avea o gândire inovatoare. Dar dădea dovadă și de un simț moral, nu de felul celui așteptat de la fete pe timpul acela. Nu se ținea în frâu, nu era nici tăcută, nici amabilă. Dar detesta nedreptatea și nu trăda niciodată încrederea cuiva.

Curând după susținerea tezei de doctorat, îl văzuse întâmplător, într-un mic restaurant de pe Rörstrandsgatan în Vasastan, pe profesorul de sociologie Martin Steinberg. Ca toți doctoranzii, îl cunoștea pe Martin. Era înalt și stilat, cu o mustață bine îngrijită care te ducea cu gândul la David Niven. Însă era căsătorit cu o femeie scundă pe nume Gertrud, câteodată luată drept mama lui, fiind cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el și destul de șterșă, mai ales în comparație cu puterea de strălucire a lui Martin.

Câteodată se spunea că Martin Steinberg întâlnea alte femei sau că era o persoană mai influentă și cu mai multă putere decât arăta CV-ul, deși nici acesta nu arăta rău deloc. Fusese rector al

Universității de Științe Sociale și șef al Comisiei de evaluări comandate de guvern. Cu toate că Hilda îl considera atunci prea dogmatic și rigid, era fermecată de el, nu numai de profesia și de nimbul de faimă. Îl privea ca pe o enigmă de descifrat.

De aceea tresărise când îl văzuse atunci la restaurant însoțit de o femeie de cu totul altă speță decât nevasta lui. Avea părul vopsit blond-cenușiu, ochi frumoși și pătrunzători, profil suplu cu o aură regală, mâini lungi și fine cu unghiile vopsite stacojiu. Hilda nu era sigură că asista la o întâlnire de amor, dar Martin Steinberg devenise evident nervos când o descoperise. De fapt, nu era nimic special cu episodul acela. Cu toate acestea, simțea că văzuse un crâmpei din viața secretă pe care își imaginase tot timpul că o ducea Martin Steinberg și se strecurase rapid afară de acolo.

În zilele și săptămânile care au urmat, Martin Steinberg a privit-o cu o anume curiozitate, iar într-o seară a rugat-o să facă o plimbare alături de el pe cărările din pădurea aflată în apropierea facultății. Cerul era întunecat în acea zi. Martin tăcea de multă vreme, ca și cum ar fi fost pregătit să spună ceva secret și mare. Dar iată că rupsese tăcerea cu o întrebare care o lăsase perplexă prin banalitatea ei:

— Te-ai gândit vreodată, Hilda, de ce ești așa cum ești?

A răspuns politicos.

— Da, Martin, m-am gândit.

— Este una dintre marile întrebări, nu numai pentru istoria mea și a ta, dar și pentru viitorul nostru, a spus el.

Așa începuse. Fusese cooptată în Proiectul 9 și, pentru mult timp, păruse o treabă nevinovată. Singurul lucru notabil era că un număr de copii din orfelinate, provenind din diverse medii sociale, participau la teste și la evaluări încă de la o vârstă fragedă. Unii erau foarte talentați, alții deloc. Dar

niciun rezultat nu era făcut public și, la început, nu văzuse niciun semn de cinism sau de instrumentalizare. Dimpotrivă, existau o grijă, o preocupare, iar în anumite domenii creaseră premise de cercetare noi, dacă nu chiar deschizătoare de drumuri.

Totuși, după o cugetare atentă apăreau întrebări: cum fuseseră selectați acești copii și cum de atât de mulți ajunseseră în medii atât de diferite? Încetul cu încetul, începuse să înțeleagă contextul. Dar atunci ușa era deja încuiată. De fapt, proiectul încă i se părea acceptabil. Era posibil să vezi nu numai ansamblul, dar și fiecare caz în parte, într-o lumină conciliantă.

Dar a mai venit o toamnă și s-a aflat despre Carl Seger că fusese împușcat în timpul unei partide de vânătoare de elani. Atunci i s-a făcut frică de-a binelea. S-a hotărât să se retragă. Martin și Rakel Greitz au simțit imediat. I s-a dat posibilitatea să facă lucruri bune și asta a mai ținut-o pentru o vreme. Rolul ei era să salveze o fată din proiect. Fata trăia cu sora ei geamănă într-un adevărat infern, pe Lundagatan, în Stockholm. Cu toate acestea, autoritățile nu făceau nimic, iar Hilda trebuia să găsească o soluție și o familie adoptivă. Dar ușor de spus, greu de făcut, iar Hilda s-a apropiat de mamă și de fiică. Le-a luat partea, iar asta a costat-o cariera și aproape că și viața. Câteodată regreta, dar adesea se simțea mândră. În astfel de momente, i se părea că era lucrul cel mai bun pe care-l făcuse cât stătuse la Registru.

Acum, când se apropia seara, Hilda sorbea din paharul ei de Chardonnay și se uita pe fereastră. Peste tot oamenii umblau haihui, părând fericiți. Să meargă și ea să se așeze, cu o carte, la o terasă? Nu apucă să-și răspundă, pentru că zări o siluetă coborând dintr-un Renault negru, mai jos, pe stradă. Era Rakel Greitz, iar asta n-ar fi trebuit să o îngrijoreze. Rakel venea din când în când să o salute, copleșind-o cu amabilități și lingușeli. Dar

în ultima vreme i se părea că ceva nu era în regulă. La telefon avusese un ton tensionat și nervos și începuse din nou cu amenințările, ca în trecut.

Acolo, pe trotuar, era deghizată și, neîndoielnic, alături de ea mergea Benjamin. Benjamin Fors era mâna dreaptă a lui Rakel, care nu numai că îi făcea comisioanele, dar era chemat și când era nevoie de puterea mușchilor sau de măsuri extreme. Hildei i se făcu frică, așa că luă o hotărâre rapidă și drastică.

Își luă portofelul, haina și mobilul care se afla pe masă, setat pe silențios. Apoi ieși și încuie ușa. Totuși, nu era destul de rapidă. Afară, pe coridor, se auzeau deja pași, iar ea se simți cuprinsă de panică și se grăbi pe scări în jos, conștientă că putea să ajungă să dea nas în nas cu ei. Dar slavă Domnului că așteptau liftul! Hilda ajunse afară în grădină, singura cale pe care o putea lua pentru a evita intrarea principală. În curte exista un zid galben pe care te puteai cățăra dacă trăgeai masa de grădină aproape de el. Masa scârțâi când o trase peste plăcile de piatră. Se târî peste zid ca un copil neîndemânatic, sări jos în curtea vecină și ieși pe-acolo în Bohusgatan. Apoi se întoarse la Eriksdalsbadet și pe malul apei. Mergea rapid, deși o durea piciorul stâng după săritură și era cam amețită de la vin.

Jos, la ansamblul de gimnastică în aer liber de la Årstaviken, își scoase mobilul. Cineva o sunase de mai multe ori, iar când ascultă mesajele, împietri. Își dădu seama că ceva chiar era putred. Ziaristul Mikael Blomkvist voia să intre în legătură cu ea și, deși își cerea politicos scuze, exista o nuanță de nerăbdare în vocea lui, mai ales la al doilea mesaj când adăugase că acum, după moartea lui Holger Palmgren, era „extrem de urgent să vorbim”.

Holger Palmgren, bombăni ea. *Holger Palmgren.* De ce i se părea familiar numele ăsta? Căută pe mobil și înțelese imediat. Holger Palmgren era tocmai bătrânul custode al lui

Lisbeth Salander. Ceva urma să iasă la suprafață și nu era bine. Dacă presa căuta informații, ea era veriga slabă.

Mergea tot mai alert, privind spre apă, spre copaci și spre toți oamenii care erau afară și se plimbau sau stăteau pe iarbă, bucurându-se de picnicuri. Imediat după aparatele de gimnastică din parc, la debarcader, stăteau trei adolescenți pe o pătură, bând bere, cu o atitudine rebelă și nonșalantă. Se opri și se uită din nou la telefon. Hilda von Kanterborg nu avea abilități tehnice deosebite, dar știa că putea fi reperată prin telefonul mobil. De aceea făcu un ultim apel rapid, către sora ei, pe care îl regretă imediat. Fiecare convorbire cu sora ei îi lăsa senzația a ceva plin de vină și acuzator. Apoi coborî spre băieți și îl alese pe unul cu păr lung și subțire, purtând o jachetă de blugi cu franjuri. Îi dădu lui telefonul.

— Pentru ce naiba îmi dai asta?

— Pentru că pari un băiat atât de simpatic! Baftă și nu cumpăra droguri, spuse ea, și merse mai departe cu pași grăbiți, în lumina serii.

Treizeci de minute mai târziu, cu corpul ud de sudoare, se opri la un bancomat în Hornstull și scoase trei sute de coroane, apoi se îndreptă spre Stația centrală. Avea să meargă la Nyköping, la un hotel neînsemnat unde se ascunsese odată, când toți colegii de la Universitate o acuzaseră că era târfă și târâtură.

•

La intrare, Mikael Blomkvist trecu pe lângă o femeie bătrână. Avea pălărie și baston și părea rezervată, iar în spatele ei venea un bărbat solid cam de vârsta lui care sigur era înalt de doi metri, avea ochi mici, fața rotundă și brațe puternice. Dar nu se gândi la asta. Era bucuros că intrase în incintă și că putea să urce la apartamentul Hildei von Kanterborg și să sune. Dar nu părea să fie nimeni acasă.

Ieși și se plimbă până la Clarion Hotel în Skanstull, de unde încercă din nou să sune. Acum îi răspundea un puști arogant, poate un fiu.

— Salut!

— Salut! răspunse Mikael. Hilda e acolo?

— Aici nu există naibii nicio Hilda! Acum e mobilul meu.

— Ce vrei să spui?

— Mi l-a dat o femeie amețită și nebună.

— Când?

— Adineauri.

— Cum arăta?

— Stresată și dusă cu capul.

— Unde te afli?

— Nu te doare pe tine, spuse puștiul și închise.

Mikael înjură și, în lipsa altor idei, merse în barul de la Clarion Hotel unde comandă o bere Guinness. Avea nevoie să reflecteze și se așeză într-un fotoliu lângă fereastra dinspre Ringvägen. În spate, la recepție, se afla un domn chel, mai în vârstă, și discuta agitat despre nota lui de plată. Două tipe stăteau nu departe de el și vorbeau în șoaptă.

Îl năpădeau gândurile și își aminti de Lisbeth. Vorbise despre liste de nume și despre Leo Mannheimer al cărui psiholog, Carl Seger, fusese împușcat într-un fel dubios, cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Nu era o bănuială prea hazardată că totul se întâmplase cu foarte mult timp în urmă, ținând cont de moartea lui Holger Palmgren și de documentele găsite pe hol.

Vorbește cu Hilda von…

Ar fi vrut oare să-l trimită la altcineva decât la Hilda von Kanterborg?

Era posibil, dar nu probabil și tocmai acum Hilda era stresată și-i dăduse telefonul personal unui adolescent. Mikael își primi berea și privi spre tipele din dreapta. Păreau să vorbească despre el. Luă mobilul și o căută pe Hilda von Kanterborg. Presupunea că ceea ce căuta nu avea

să fie sortat pe prima pagină de motoarele de căutare ale Google, nici să fie accesibil pe internet. Dar poate va bănui ceva printre rânduri, nu avea de unde să știe. Eventualele piste se puteau ascunde în răspunsuri de interviu banale sau ezitante ori în alegerea temelor și subiectelor.

Nu găsi nimic. Hilda von Kanterborg fusese o autoare foarte productivă de articole științifice până când își pierduse postul de la Universitatea din Stockholm. Apoi amuțise, iar în materialele vechi Mikael nu găsi niciun fir roșu, nimic care să pară secret sau obscur, sau să aibă de-a face cu copii adoptați, cu atât mai puțin despre băieți cu hiperacuzie care au trecut de la a fi stângaci la a fi dreptaci.

Pe de altă parte, avea o poziție incisivă și sănătoasă când argumentase împotriva programului rasist, care încă mai apărea la acea vreme în cercetările care vizau importanța geneticii pentru inteligență. Mai scrisese și un scurt eseu în *Journal of Applied Psychology* despre așa-numitul efect Flynn care arăta că talentul cuantificabil al oamenilor crescuse permanent din 1930 încoace, probabil întrucât creierul nostru fusese, în timp, tot mai stimulat.

În rest, nu mai găsi alte piste. Își ridică din nou privirea spre stradă și mai comandă o bere Guinness. Se gândi dacă totuși n-ar putea suna pe cineva; căută prin articole după coautori și colegi. Apoi căută numele von Kanterborg și nu mai găsi decât o singură altă persoană în viață cu acest nume. Era o femeie, cu șase ani mai tânără, pe nume Charlotta, locuind la câteva cartiere distanță, pe strada Renstiernas. Era, se pare, coafeză, având propriul salon pe Götgatan. Mikael căută imagini cu Hilda și cu Charlotta von Kanterborg și văzu asemănarea, probabil că erau surori. Fără să se gândească prea mult, sună la numărul Charlottei.

— Lotta, răspunse ea.

— Mă numesc Mikael Blomkvist și sunt ziarist la revista *Millennium*, spuse el, și își dădu seama imediat că o neliniștise.

Nu era nimic neobișnuit în asta, desigur. Se plângea adesea pe această temă și obișnuia să glumească spunând că ar trebui să scrie mai multe articole pozitive, pentru ca oamenilor să nu li se facă teama când îi sună. Dar de data aceasta simți că era mai mult decât atât.

— Îmi pare rău că deranjez. Trebuie să iau legătura cu Hilda von Kanterborg, spuse el.

— Ce i s-a întâmplat?

Nu era *i s-a întâmplat ceva?* Era *ce i s-a…*

— Când ați vorbit ultima oară cu ea? întrebă el.

— Chiar acum o oră.

— Unde se afla atunci?

— Pot să întreb de ce suni? Vreau să spun…

Ea ezită.

— Ce anume?

— Ziariștii nu o caută chiar în fiecare zi de la o vreme.

Respira cu greutate.

— N-am vrut să vă sperii, spuse el.

— Părea urmărită și temătoare. Ce se întâmplă, de fapt?

— Cinstit vorbind, nu știu, răspunse el. Dar un bătrânel distins pe nume Holger Palmgren a fost ucis. Am fost acolo când încă se mai lupta pentru viață și ultimul lucru pe care i-a spus a fost că trebuie să vorbesc cu Hilda. Cred că are informații importante.

— Despre ce anume?

— Asta încerc să aflu. Vreau să o ajut. Vreau să ne ajutăm unul pe altul.

— Sigur ăsta e motivul?

El răspunse surprinzător de sincer:

— De fapt, în meseria mea nu este așa ușor să promiți ceva. Adevărul, dacă reușesc să-l găsesc, îi poate pune în pericol și pe cei cărora le doresc tot

binele. Dar cei mai mulți dintre noi se simt mai bine odată ce spun ce au pe suflet.

— Se simte ca naiba, spuse Lotta.

— Înțeleg.

— S-a simțit ca naiba în ultimii douăzeci de ani, dacă mă gândesc mai bine. Dar acum parcă e mai rău ca niciodată.

— De ce crezi asta?

— Nu am idee…

Observă ezitarea din voce și sări imediat, ca o cobră:

— Pot veni acolo pentru un moment? Văd că locuiești în apropiere.

Lotta von Kanterborg părea să devină și mai nervoasă. Totuși, se simți destul de sigur că va ceda și îl va invita acasă. De aceea se mira când răspunse cu un „nu” ascuțit și ferm.

— Nu vreau să fiu amestecată, adăugă ea.

— Amestecată în ce?

— Deci…

Tăcu, iar Mikael, auzind cum își trage răsuflarea în receptor, înțelese că era un moment de reflecție. Asistase la asta de multe ori ca ziarist. Oamenii ajung într-un punct în care se întreabă dacă să vorbească sau nu, iar în asemenea momente rămân concentrați și încearcă să examineze consecințele. Știa că, adesea, până la urmă vorbesc. Simpla îndoială îi demasca și elibera forțe inconștiente. Dar nu exista nicio garanție și încercă să nu pară prea nerăbdător.

— E ceva ce vrei să spui?

— Hilda scrie câteodată sub pseudonimul Leonard Bark, spuse Lotta von Kanterborg.

— Ce, ea e?

— Îl cunoști pe autor?

— Sigur, sunt un gazetar bătrân, urmăresc cu interes și paginile culturale. Îmi place de el sau de ea vreau să spun. Ce vrei să spui cu asta?

— Că ea, ca Leonard Bark, a scris în *Svenska Dagbladet* un articol mai amplu cu titlul „Născuți

împreună, crescuți separat”. Cred că acum trei ani.

— Așa.

— În articol era vorba despre o cercetare științifică făcută la Universitatea din Minnesota. Nu sare nimic în ochi în articol. Dar a fost important pentru ea, simțeam când vorbea despre el.

— Bine, spuse el. Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, de fapt. Doar că se vedea că ceva o chinuie legat de toate acele lucruri.

— Poți să-mi spui ceva mai concret?

— De fapt, nu știu mai mult. Nu am avut puterea să scormonesc în asta, iar Hilda nu mi-a spus un cuvânt, oricât de mult aș fi insistat. Dar bănuiesc că poți trage aceleași concluzii ca și mine din articol.

— Mulțumesc foarte mult. Am să mă uit.

— Promite-mi că nu scrii ceva prea rău despre ea!

— Cred că există ticăloși mai mari decât ea în povestea asta.

Își luară la revedere, iar Mikael plăti pentru cele două Guinness și ieși din Clarion Hotel. Trecu de intersecție pe Götgatan și își continuă drumul spre Medborgarplatsen și St Paulsgatan. Se descotorosi de cunoscuți și necunoscuți care voiau să vorbească cu el. Nu era în dispoziție pentru socializare, tot ce voia era să citească articolul. Totuși, așteptă până ajunse acasă și îl deschise pe computerul său.

Trecu prin el de trei ori, după care citi o serie de eseuri pe același subiect și dădu câteva telefoane. Nu termină înainte de ora douăsprezece și jumătate noaptea. Atunci bău un pahar de Barolo și se întrebă dacă nu începuse totuși să priceapă puțin din ce se întâmplase, deși încă nu înțelegea rolul lui Lisbeth în poveste.

Se gândea că era necesar să vorbească cu ea, indiferent de ce spunea conducerea închisorii.

PARTEA A DOUA

SUNETE NELINIȘTITOARE

21 iunie

Acordul șase minor constă într-un ton de bază, o terță, o cvintă și o sextă
din gama melodică minoră.

În același timp, în muzica americană jazz și pop, mai întâlnit este acordul șapte minor,
considerat elegant și melodios.

Acordul șase minor este folosit foarte rar. Este perceput ca strident și de rău augur.

13.

21 iunie

Lisbeth Salander lăsase în urmă secția de maximă siguranță, pentru ultima oară. Acum se afla lângă boxa gărzii de la ieșirea din clădirea Flodberga și era inspectată de sus până jos de un băiat de vârsta ei, cu părul tuns periuță, cu pielea roșie iritată și cu ochi mici și aroganți.

— A sunat Mikael Blomkvist și a întrebat de tine, spuse el.

Lisbeth nici măcar nu se uită la el și ignoră informația. Era ora nouă și jumătate dimineața și nu voia altceva decât să iasă. Se enervă din cauza birocrației care încă mai cerea lucruri și mâzgăli câteva rânduri ilizibile pe formularele care i se înmânaseră. Își preluă laptopul și mobilul, apoi i se dădu drumul.

Trecu de poarta închisorii, de ziduri și de calea ferată și se așeză în sfârșit pe banca roșie și cojită din stație, așteptând autobuzul 113 spre Örebro.

Era o dimineață caldă și limpede, fără nicio adiere de vânt, iar vreo două muște bâzâiau în jurul ei. Deși își întorcea fața spre soare și părea să fie încântată de vreme, nu simțea o bucurie prea mare că era liberă.

Dar era mulțumită că-și primise laptopul și, stând pe bancă, în blugii negri strâmți, și-l puse pe genunchi și se logă. Verifică dacă Annika Giannini îi trimisese investigația poliției despre moartea lui Jamal Chowdhury, așa cum promisese. Matsvgerialul era în căsuța de mesaje și asta era bine. Avea să-și concentreze atenția asupra lui, în drumul spre casă.

Annika Giannini avea o teorie sau o bănuială care se baza în parte pe o realitate suspectă că Faria Kazi tăcuse în timpul tuturor interogatoriilor, dar și pe o scurtă secvență video înregistrată de o cameră video din stația de metrou Homstull, pe care Annika o discutase se pare cu imamul din Botkyrka pe nume Hassan Ferdousi. Imamul era de părere că Annika avea dreptate și că era probabil pe pista corectă. Ideea era ca acum, Lisbeth, cu toate cunoștințele ei în domeniul computerelor, să se uite și ea la acea secvență, de aceea căuta filmul în materialele trimise privind investigația. Dar, înainte de a-l studia, se uită peste stradă și peste câmpurile îngălbenite gândindu-se la Holger Palmgren. De fapt, se gândise la el toată noaptea. *Vorbește cu Hilda von…*

Singura *Hilda* pe care o știa Lisbeth era Hilda von Kanterborg, Hilda de demult, cu gesturile ei generoase, care se afla tot timpul în bucătăria din casa de pe Lundagatan în vremurile copilăriei, una dintre puținele prietene ale mamei sale când totul în jur se prăbușea. Hilda fusese un sprijin, cel puțin așa credea Lisbeth, nu o persoană care să țină secrete. De aceea o și căutase acum vreo zece ani. Voia să afle mai multe despre mama sa, așa că au stat împreună o seară întreagă bând vin rosé ieftin. Hilda îi spusese multe, iar Lisbeth îi povestise și ea

una-alta; a mers până acolo în a-i oferi Hildei o încredere de care nici Holger nu avusese parte. Rămăseseră până seara târziu și ridicaseră paharul pentru Agneta și pentru toate femeile a căror viață fusese distrusă de bădărani și de nemernici.

Dar Hilda nu scosese un cuvânt că ar fi știut ceva despre Registru. Îi ascunsese tocmai partea cea mai semnificativă? Lisbeth refuză să creadă asta la început, deși de obicei presimțea când exista ceva îngropat sub aparențe. Dar bineînțeles că toată fațada rănită a Hildei ar fi putut-o păcăli. Își aminti de fișierele descărcate de pe calculatorul lui Alvar și își aduse aminte de o pereche de inițiale din documente, HK. Să fi fost oare de la Hilda von Kanterborg? Lisbeth îi tastă numele în motoarele de căutare și înțelese că Hilda fusese un psiholog mai influent decât bănuise ea la acea vreme, dar se hotărî să mai aștepte cu sentința sa.

Autobuzul 113 spre Örebro se apropia pe șosea, iscând un nor de praf și nisip. Urcă, îi plăti șoferului și se așeză în spate. Acolo urmări secvența video înregistrată de camerele de luat vederi din stația de metrou Hornstull, cu doi ani în urmă, pe 10 octombrie, puțin după miezul nopții. Deveni tot mai interesată de un detaliu, o mișcare neregulată a mâinii suspectului. Să fie ceva oare? Nu era sigură.

Știința recunoașterii mișcărilor, știa, era una incipientă. Nu se îndoia de faptul că toți avem o amprentă proprie, măsurabilă matematic în gesticulația proprie. Dar până una-alta, era greu de cuantificat. Fiecare mișcare, cât de imperceptibilă, conține mii de biți de informație și este indeterminată. Ne scărpinăm în cap în mod diferit de fiecare dată. Gesticulăm mereu într-un fel asemănător, dar niciodată identic. Pentru a putea descrie exact mișcările și a le compara, e nevoie de senzori, procesoare de semnale, giroscoape, accelerometre, algoritmi ai obiectelor prinse în

mișcare, analize Fourier, de măsurări de frecvență și de distanță.

Era adevărat, existau o serie de programe pe internet care puteau fi descărcate. Dar nu, nu credea că asta era o opțiune. I-ar fi luat prea mult timp. Îi veni însă o altă idee.

Se gândi la prietenii ei din Republica Hackerilor și la rețeaua neurală profundă, la care Plague și Trinity lucraseră atâta vreme. Ar fi putut fi adaptată? Nu era exclus. Fără îndoială că avea nevoie să găsească un inventar mai mare de mișcări ale mâinilor pe care algoritmii să le poată studia și învăța. Dar nu era imposibil.

Se gândi intens în timp ce era în trenul spre casă, și până la urmă îi veni o idee năstrușnică. Nu i-ar fi plăcut conducerii Direcției penitenciarelor, clar nu în prima zi de la eliberarea ei. Dar asta oricum nu era relevant. Coborî în Stația Centrală din Stockholm și luă un taxi până acasă, pe Fiskargatan, unde își continuă treaba.

•

Dan Brody își puse chitara, un Ramirez cumpărat de curând, jos pe masa de cafea de lângă canapea și merse în bucătărie, unde își prepară un espresso dublu pe care îl bău atât de rapid, că se arse la limbă. Era ora nouă și zece minute, timpul trecuse repede. Rămăsese fixat pe „Recuerdos de la Alhambra” și întârziase la lucru. Nu că i-ar fi păsat cuiva, dar nu voia să pară neserios. De aceea se întoarse din bucătărie și deschise dulapul din dormitor. Alese o cămașă albă, un costum închis la culoare și pantofi negri Church. Apoi coborî în grabă scările și descoperi că deja se lăsase o căldură apăsătoare în stradă. Vara își intrase în drepturi și asta nu-l bucura în mod deosebit. Costumul era prost ales, dat fiind anotimpul. Hainele păreau în general prea rigide și agonizante în lumina soarelui și, după numai câțiva metri, era transpirat pe frunte și la subsuori. Asta îi întărea sentimentul de înstrăinare. Privi spre cei care

lucrau în parcul Humlegården și se simți chinuit de zgomotul mașinilor de tuns iarba. Își continuă mersul alert spre Stureplan și, deși se simțea la fel de neliniștit, observă cu o anume satisfacție că și alți bărbați în costum arătau palizi la față și ușor indispuși. Căldura sosise dintr-odată, după o lungă perioadă ploioasă. Mai departe pe Birger Jarlsgatan, aștepta o ambulanță, ceea ce îl duse cu gândul la mama lui.

Mama lui murise la naștere, iar tatăl lui fusese un muzicant ambulant căruia nu-i păsase niciodată de el și care murise de ciroză hepatică după beții nenumărate. Dan, născut Daniel Brolin, crescuse într-un orfelinat din Gävle și, mai târziu, de la vârsta de șase ani, ca unul dintre cei patru copii adoptați într-o fermă la nord de Hudiksvall. Trudise din greu de timpuriu cu îngrijirea animalelor, cu strângerea recoltelor și curățarea grajdului, cu înjunghierea și tranșarea porcilor. Sten, tatăl lui adoptiv, fermier, nu făcea niciun secret din faptul că îi adoptase pe copii, toți băieți, pentru a-l ajuta la lucru. Sten era căsătorit cu o roșcată voinică pe nume Kristina, când îi primise în grijă pe copii. Dar Kristina își luase tălpășița la scurt timp și nu se mai întorsese. Se spunea că se mutase în Norvegia și nimeni dintre cei care-l știau pe Sten nu se mira că ea se săturase. Sten nu era tocmai hidos, era înalt și impozant, cu o barbă bine îngrijită, albită de timpuriu. Dar expresia din jurul gurii și de pe frunte avea ceva fioros, care îi speria pe oameni. Zâmbea rar și nu-i plăcea compania celorlalți sau cuvintele inutile, detesta pretențiile și gătelile.

Spunea tot timpul: „Să nu ieșiți în evidență! Să nu vă credeți deosebiți!” Când băieții, plini de avânt, spuneau că vor să devină fotbaliști profesioniști, avocați sau milionari când se vor face mari, le-o reteza repede: „Fiecare trebuie să-și știe locul!” Era zgârcit cu laudele, cu încurajarea și cu banii. Își făcea singur alcoolul, consuma carnea

animalelor pe care el le împușca sau le înjunghia și își întreținea propria gospodărie. Nu cumpăra nimic care să nu fi fost la reduceri sau aruncat de alții, ori de la lichidări de stoc. Mobilele erau fie cumpărate de la bazar, fie primite de la rude sau vecini. Locuința era zugrăvită cu un galben strident cu care nu pricepea nimeni ce era până când se descoperise că Sten primise vopseaua gratis, dintr-un stoc excedentar.

Lui Sten îi lipsea simțul estetic și nu citea niciodată cărți sau ziare. Dar asta nu îl deranja pe Daniel, avea bibliotecă la școală. Era mai rău cu aversiunea lui Sten față de muzică dacă aceasta nu era veselă și suedeză. Daniel nu moștenise mai mult de la tatăl său biologic în afară de nume și de o chitară Levin cu coarde de nailon, care stătuse mult timp părăsită în pod, dar pe care Daniel o luase la unsprezece ani și pe care ajunsese să o îndrăgească – nu numai pentru că instrumentul părea să-l fi așteptat în mod special pe el, dar și pentru că el considera că asta era menirea lui, să cânte.

Învățase rapid acordurile și armoniile de bază și își dăduse seama că putea să reproducă melodiile de la radio după ce le auzea o singură dată. Mult timp a cântat repertoriul obișnuit pentru un pușți din generația lui: „Tush” a celor de la ZZ-Top, balada Scorpions „Still Loving You”, „Money for Nothing” a trupei Dire Straits, melodiile rock clasice, una după alta. Dar se întâmplase ceva: se furișase afară din perimetrul fermei într-o zi răcoroasă de toamnă. Avea paisprezece ani, iar școala era la acea vreme un infern. Îi venea ușor să învețe, dar nu avea răbdare să-i asculte pe profesori. Îl deranjau hărmălaia și ciondănelile celor din jur și simțea mereu nevoia de liniște și calm, la fermă, deși detesta munca și zilele lungi. Se eschiva cât putea și încerca să găsească timp pentru sine însuși.

În acea zi anume, era puțin după cinci și jumătate, ajunsese în bucătărie și deschisese radioul care transmitea o melodie siropoasă și neinteresantă. Dar răsucise butonul de frecvență și dădu de postul P2. Nu-l mai ascultase niciodată, credea că este pentru bătrânei, și ce auzise doar îi confirma prejudecățile. Era un solo de clarinet enervant, care suna ca o albină sau ca un semnal de alarmă.

Totuși, ascultase mai departe și atunci se întâmplase ceva. Începuse să cânte o chitară, într-un mod experimental și jucăuș. Tresări, pentru că ceva nou apăruse în cameră, un sentiment de adorație și o condensare a muzicii care îl captă cu totul. Nu mai auzi niciun alt sunet, nici pe frații care înjurau și se certau, nici păsări, nici tractoare sau automobile îndepărtate, nici măcar pașii care se apropiau. Stătea doar acolo, cuprins de o euforie surprinzătoare și neașteptată, încercând să înțeleagă de ce tonurile se deosebeau de toate celelalte pe care le auzise și de ce îl mișca atât de mult. Apoi cineva îi stricase momentul, lovindu-l peste ceafă.

— Drac leneș, crezi că nu mi-am dat seama cum fugi tot timpul?

Era Sten, care-l trăgea de păr, striga și înjura. Totuși, Daniel de-abia îl observase. Se concentra pe un singur lucru: să asculte până la sfârșit! Muzica părea să-i arate ceva nou și necunoscut, ceva mai bogat și mai însemnat decât viața pe care o trăise până la acel moment. Chiar dacă nu apucă să audă cine cântase, se uită atent la vechiul ceas din bucătărie de lângă soba de teracotă, în timp ce Sten îl trăgea afară din bucătărie. Înțelegea că ora era importantă și, a doua zi, se duse la unul dintre telefoanele de la școală și sună la postul de radio.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva, pentru că îi lipseau spiritul de inițiativă și încrederea în sine. Era un băiat care nici măcar nu ridica mâna în clasă, chiar dacă știa răspunsul, și se simțea mereu

inferior în fața oamenilor de la oraș, mai ales dacă aceștia lucrau într-un loc atât de fermecător cum erau radioul și televiziunea. Atunci sunase totuși și i se făcuse legătura cu Kjell Brander de la redacția de jazz. Cu o voce care îl dezamăgea, întrebase ce melodie fusese difuzată cu o seară în urmă, chiar după ora cinci și jumătate. Ca să fie sigur, îngână câteva acorduri, iar asta îl scuti pe Kjell Brander de alte eforturi.

— Ca să vezi! Ți-a plăcut?

— Da, răspunse el.

— Atunci ai gusturi bune, tinere. A fost „Nuages" a lui Django Reinhardt.

Daniel, căruia nu-i mai spusese nimeni „tinere", ceru să i se transmită numele literă cu literă și întrebă și mai agitat:

— Cine este?

— Unul dintre cei mai buni chitariști ai lumii, aș spune. Deși își cântă solo-urile numai cu două degete.

Daniel nu-și mai amintea ce-i mai spusese atunci Kjell Brander și ce aflase el după aceea, dar înțelegea treptat că exista o poveste în spate care creștea valoarea melodiei auzite. Django fusese sărac și crescuse la Liberchies în Belgia, fiind adesea nevoit să fure pui pentru a supraviețui. Cânta de mic la chitară și la vioară și era considerat o mare promisiune. La optsprezece ani, aprinsese o lumânare în rulota în care locuia, și hârtiile soției lui, care trăia din vânzarea de hârtie pentru flori, începuseră să ardă. Django era rău rănit și multă vreme nimeni nu s-a mai așteptat să cânte, mai ales că nu-și mai putea folosi două dintre degetele de la mâna stângă. Reușise totuși cu ajutorul unei noi tehnici să se dezvolte, să dobândească celebritate mondială și să atragă un adevărat cult pentru el.

Dar înainte de toate, Django era țigan sau rom cum se spune de la o vreme. Și Daniel era rom, aparținea poporului călător. Aflase asta la modul

cel mai rău cu putință, prin suferința de a fi exclus și a fi etichetat drept *corturar.* Nu s-a gândit nicio clipă că ar fi putut să fie altceva decât o mare rușine. Django îl făcea să-și poarte originea cu mândrie, iar el începea să-și spună: *poate sunt eu diferit, dar asta sigur poate fi transformat în ceva bun.* Dacă Django devenise printre cei mai buni din lume cu o mână ce suferise arsuri grave, putea și el, Daniel, să devină special.

După ce a împrumutat bani de la o fată din clasă, și-a cumpărat un disc cu hiturile lui Django și a învățat toate melodiile lui celebre: „Minor Swing", „Daphne", „Belleville" și „Djangology", toate. Pe nesimțite, își schimba și el modul de a cânta la chitară. Lăsase în urmă gamele de blues și cânta acordul 6 de arpegiu sau solo cu acorduri de septimă suspendate în minor și major, iar pasiunea lui creștea pe zi ce trecea. Exersase până făcuse bătături în vârful degetelor, cu o ardoare care nu se diminua, nici măcar când dormea, căci doar asta visa. Nu se gândea la altceva și, de îndată ce se ivea ocazia, fugea în pădure, se așeza pe o piatră sau pe un butuc și improviza oră după oră. Absorbea permanent cunoștințe noi și noi influențe, nu numai de la Django, dar și de la John Scofield, Pat Metheny și Mike Stern, toți marii chitariști moderni de jazz.

Relația lui cu Sten se înrăutățea la fel de rapid.

— Crezi că ești deosebit, nu? Dar nu ești decât o canalie mică! șuiera Sten indiferent de ce făcea Daniel, și-i spunea că „era mereu cu nasul pe sus".

Pentru Daniel, care se simțise mereu jalnic și inferior, acestea nu erau cuvinte de înțeles. Încerca să fie folositor pe cât se putea, chiar dacă nu voia sau nu putea să se oprească din cântat. Curând începuse să fie pălmuit, chiar bătut cu pumnii, și câteodată interveneau și frații. Îl loveau în abdomen și pe brațe, îl speriau cu sunete puternice, frecând între ele obiecte de metal sau ciocnind capace de oale. Daniel începuse să deteste munca

pe câmp și suferea mult, mai ales vara când nu aveai unde să te refugiezi și când pământul trebuia îngrășat, arat, grăpat și semănat.

În timpul verii, băieții munceau adesea de dimineață până noaptea târziu. Daniel se străduia să fie plăcut și acceptat din nou și reușise până la urmă. Seară de seară, cânta melodii alese chiar de ei, iar câteodată primea aplauze și apreciere. Cu toate astea, știa că era o povară și încerca să scape de câte ori putea.

Într-o după-amiază, când soarele îl ardea în spate, se auzi o mierlă în depărtare. Avea atunci șaisprezece ani, iar în toamna care urma avea să înceapă al doilea an la liceu și deja visa la ziua când o să împlinească optsprezece ani, când va fi major și va putea pleca departe. Avea planuri să intre la Facultatea de Muzică sau să încerce să-și găsească de lucru ca muzician de jazz, să muncească mult, având ambiția ca într-o zi să-și înregistreze propriul disc. Visurile îl asaltau zi și noapte. Altă dată, ca atunci, auzea ceva în natură care activa ceva în el și-l ducea cu gândul departe de terenul cultivat.

Fluieră un răspuns la cântecul mierlei, o variație a ciripitului care se dezvoltase în capul lui într-o melodie. Degetele i se mișcau pe o chitară invizibilă și deodată tresări. Mai târziu, ca adult, avea să ducă dorul acelor momente în care simțea că ceva irepresibil avea să se piardă în el dacă nu se așeza imediat să compună. Nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica în astfel de clipe să fugă și să-și ia chitara. Daniel încă își mai amintea imboldul interzis pe care îl simțea în piept când, desculț și cu salopeta fluturând pe el, fugea în jos la lacul Blackåstjärnen cu chitara în mână, se așeza pe pontonul deteriorat și reproducea melodia pe care o fluierase, punându-i un acompaniament. Erau niște momente minunate, așa avea să și le reamintească mereu.

Dar asta nu avea să dureze veșnic: în acea zi, probabil că unul dintre băieți îl văzuse dispărând și îl pârâse. Sten venise, în pantaloni scurți și gol până la brâu, enervat din cale-afară, iar Daniel, care nu știa dacă să se scuze sau numai să fugă de-acolo, ezitase poate prea mult. Sten îi apucă chitara smulgându-i-o dintr-un gest atât de puternic, încât căzuse pe spate lovindu-se la cot. Nu era o căzătură gravă, dăduse din mâini și din picioare, părând mai mult comică. Dar în Sten izbucnise ceva. Se ridicase cu fața roșie de mânie și lovise chitara de ponton. Păruse șocat apoi, ca și cum nu prea înțelegea ce făcuse. Dar asta nu mai avea nicio importanță.

Pentru Daniel era ca și cum un organ vital îi fusese smuls, și începuse să țipe – „porcule!” și „idiotule!” – cuvinte pe care nu i le mai adresase niciodată lui Sten. Apoi fugise peste câmpuri până în casă, unde își îndesase discurile și niște haine într-un rucsac, după care dispăruse de la fermă.

Ajunsese la șoseaua E4 pe care a mers ore întregi până a fost luat de o furgonetă în drum spre Gävle. A continuat să meargă spre Sud, dormind prin păduri, hrănindu-se cu mere și prune furate sau cu fructe de pădure, pe unde găsea. A primit un sandviș cu șuncă de la o femeie mai în vârstă care l-a condus în Södertälje. A fost invitat la prânz de un tânăr care l-a dus la Jönköping, iar pe 22 iulie, seara, a ajuns în Göteborg. Acolo a primit, câteva zile mai târziu, o slujbă la negru în port, pe bani puțini; iar după șase săptămâni, în care a trăit în general din nimic și a dormit câteodată în case pe scări, și-a cumpărat o nouă chitară, nu o Selmer Maccaferri, chitara lui Django, la care visa, ci una uzată, marca Ibanez.

S-a hotărât să se înroleze în echipajul unei corăbii și să plece la New York, dar nimic nu era așa de ușor cum auzise el sau citise. Îi lipseau pașaportul și viza și nu mai mergea să găsești de lucru pe o corabie așa oricum, nici măcar la

curățenie. Într-o seară devreme, când își încheiase ziua de lucru în port, la debarcader îl aștepta o femeie. Se numea Ann-Catrine Lidholm, era dolofană și îmbrăcată în roz, cu ochi prietenoși. Era secretară la asistența socială și primise un telefon care îl privea, spunea ea. Atunci a aflat că era căutat, raportat ca dispărut și, împotriva voinței lui, Daniel a urmat-o la biroul de asistență socială din Järntorget.

Ann-Catrine a încercat să îi explice că vorbise cu Sten la telefon și că îi lăsase o impresie bună, ceea ce îl făcu pe Daniel și mai suspicios.

— Îi lipsești, i-a spus ea.

El i-a răspuns „prostii” și i-a spus că nu exista cale de întoarcere. Ar fi fost bătut și toată viața lui ar fi devenit un iad; iar atunci, Ann-Catrine l-a pus să povestească. După aceea i-a oferit diverse soluții, dar niciuna nu părea dezirabilă. I-a spus că putea să se descurce singur și că nu era nevoie să-i pese de el. Ann-Catrine insista că era prea tânăr și că avea nevoie de sprijin și de ghidare. Atunci începuse să se gândească la „oamenii din Stockholm”, cum îi numea el în secret. Era vorba de psihologi și doctori care îl vizitau în fiecare an în copilărie, care îl măsurau, îl cântăreau și îi luau interviuri și își luau notițe, și îi dădeau să facă teste, tot felul de teste.

Nu i-au plăcut în mod deosebit. Câteodată plângea, după aceea simțindu-se singur și urmărit, și se gândea la mama lui și la viața alături de ea de care nu avusese parte. Cu toate acestea, nu îi ura, pentru că zâmbeau încurajator, îl lăudau, spuneau despre el că este silitor și deștept. Nimeni nu îi spusese vreun cuvânt urât. Ca atare, nu dădea mare importanță acelor vizite, i se părea firesc că autoritățile voiau să știe cum se descurca în familia adoptivă și nu avea nimic împotrivă să se scrie despre el în reviste și în registre. Vedea asta ca un semn că totuși însemna ceva și el. Câteodată, în funcție de cine venea, considera vizitele ca pe niște

întreruperi binevenite ale muncii de la fermă, mai ales în ultimii ani când „oamenii din Stockholm” erau interesați de muzica lui și îl filmaseră cântând la chitară. De câteva ori, după ce îi văzuse mirați și îi auzise vorbindu-și în șoaptă unii altora, visase că filmele se răspândesc și ajung în mâinile agenților și directorilor de case de discuri.

Psihologii și doctorii – erau adesea persoane diferite – își spuneau numai prenumele, iar el nu știa nimic despre ei. Cu o singură excepție: o femeie care, probabil din greșeală, dăduse într-o zi mâna cu el și se prezentase cu numele întreg. Dar nu numai din această cauză își amintea de ea. Fusese fermecat, nu doar de silueta ei și de părul lung, blond-roșcat, sau de tocurile înalte care se potriveau atât de prost cu cărările prăfoase de pe lângă casă. Femeia îi zâmbise ca și cum chiar i-ar fi plăcut de el. O chema Hilda von Kanterborg, purta bluze și rochii decoltate și avea ochi mari și buze roșii și cărnoase pe care visa să le sărute. La ea se gândea acolo, la biroul de asistență socială din Göteborg, când spunea că vrea să dea un telefon. Primi o carte de telefoane pentru regiunea Stockholm și o răsfoi nervos. După un minut, era convins că numele ei era fals, o acoperire, ceea ce îl făcu să creadă că „oamenii din Stockholm” nu erau numai funcționari în birocrația asistenței sociale suedeze. Dar până la urmă îi găsise într-adevăr numele în cartea de telefoane și formase numărul. Nu-i răspunsese nimeni, dar lăsase un mesaj.

Când el s-a întors a doua zi, după noaptea petrecută la Stadsmissionen, Hilda îl sunase înapoi și îi lăsase un alt număr de telefon. De data aceasta, ea i-a răspuns și părea bucuroasă să îi audă vocea. A înțeles imediat că știa de fuga lui de la fermă. Ea îi spunea că „îi părea foarte rău” și că era „extrem de talentat”. Se simțise insuportabil de singur și își înăbușise impulsul de a plânge.

— Ajută-mă atunci, i-a cerut el.

Ea i-a răspuns:

— Dragă Daniel, aș face orice. Dar noi trebuie să studiem și nu să intervenim.

Daniel avea să se întoarcă la această replică de multe ori de-a lungul anilor, fiind una dintre cauzele pentru care își crease o nouă identitate pe care o proteja cu toată puterea. Dar atunci, cu receptorul în mână, fusese cuprins de un dezgust profund și rostise:

— Cum adică? Ce vrei să spui?

Hilda a devenit evident agitată și a început să vorbească despre altceva – că trebuia să termine liceul și să nu ia decizii pripite. El a spus că dorea numai să cânte la chitară. Hilda von Kanterborg i-a răspuns că putea să studieze muzică. El i-a mai zis că voia să plece pe mare, să ajungă la New York și să cânte în cluburile de acolo. Ea l-a sfătuit insistent și categoric:

— Nu la vârsta ta și cu premisele tale, susținea ea.

După ce au tot schimbat replici până când Ann-Catrine și celelalte secretare de la asistența socială și-au pierdut răbdarea, el a promis să se mai gândească. I-a zis că spera să o poată întâlni; și ea spera să îl întâlnească *pe el.* Dar asta nu se va întâmpla niciodată, nu avea să o vadă și nici nu se va mai gândi la viitorul lui.

Menționase că dorea să treacă Oceanul și să ajungă să cânte la New York și, fără să priceapă prea bine cum se desfășurau lucrurile, apăruseră oameni care îl ajutaseră să facă rost de pașaport și de viză, ba chiar să obțină o slujbă de chelner și ajutor la bucătărie pe un cargobot al companiei Wallenius. Vaporul avea să-l ducă nu la New York, ci la Boston. Pe un bilet prins cu o clemă de contractul lui de angajat era scris cu pix albastru: *Berklee College of Music, Boston, Massachusetts. Succes! H.*

Viața lui nu avea să mai fie la fel, urma să devină cetățean american, să-și ia numele de Dan

Brody, să treacă prin experiențe fantastice și interesante, dar în adâncul inimii să se simtă mereu singur și dezamăgit. Desigur că la începutul carierei sale fusese aproape de a da lovitura. Într-o zi, când avea numai optsprezece ani, improvizând la clubul Ryles de pe strada Hampshire din Boston și cântând un solo care era în același timp în spiritul lui Django, dar și ceva diferit, nou, se auzise un murmur admirativ din rândurile publicului. Lumea începuse să vorbească despre el și întâlnea angajați și manageri de la casele de discuri. Dar se considera mereu că îi lipsea ceva, poate curaj și încredere în sine. Totul sărea în aer în ultima etapă și tot timpul avea să rămână în umbra unor inși mai puțin talentați, dar mai energici. Nu avea să se mulțumească decât cu o viață în obscuritate și să fie cel care se afla în spatele starului. Îi va lipsi mereu ceva și va duce tot mai mult dorul momentelor în care cânta cu ardoare pe pontonul de pe lacul Blackåstjärnen.

•

Lisbeth găsise mai multe baze de date privind gesturile mâinilor – folosite pentru cercetarea medicală și pentru dezvoltarea roboților – pe care le introdusese în rețeaua neurală profundă a Republicii Hackerilor. Lucrase atât de intens, că uitase să mănânce și să bea apă, în pofida vremii. Până la urmă ridică privirea din computer și bău, nu apă cum avea nevoie, ci Tullamore Dew.

Tânjise după alcool, ca și după sex, după lumina soarelui, după mâncare nesănătoasă, după parfumul mării și gălăgia din baruri, după sentimentul de libertate. Dar acum se mulțumea cu whisky. Nu strica să miroasă ca un bețivan, se gândea ea, nimeni nu se aștepta la prea multe de la un alcoolic. Se uită spre Riddarfjärden și apoi închise ochii. Îi deschise din nou, se întinse și-și îndreptă spatele, lăsă algoritmii din rețeaua neurală să lucreze singuri, în timp ce ea se duse în

bucătărie și își încălzi o pizza la microunde. Apoi o sună pe Annika Giannini.

Pe Annika nu o bucurară prea tare planurile ei și o sfătui pe un ton ferm să renunțe, dar, când văzu că nu reușește, îi spuse să-l filmeze eventual pe suspect, dar nimic altceva. Îi recomandă să ia legătura cu imamul Hassan Ferdousi care ar putea s-o ajute „cu aspectele mai omenești”. Lisbeth nu îi urmă sfatul. Dar nu conta, pentru că Annika îl contactă pe imam în locul ei și îl trimise și pe el în Vallholmen.

În ceea ce-o privește, Lisbeth își mânca pizza, bea whisky și hăcuia computerul lui Mikael. Scrise:

Acasă. Mi-au dat drumul azi.

Hilda von este Hilda von Kanterborg. Găsește-o.

Verifică-l și pe Daniel Brolin. Este chitarist, priceput.

Eu am altceva de făcut. Te caut.

Mikael văzu mesajul lui Lisbeth, se bucură că fusese eliberată și încercă să o sune. Nu-i răspunse nimeni, ceea ce îl făcu să înjure și să reflecteze la mesajul ei. Prin urmare, știa și ea că *Hilda von* se referea la Hilda von Kanterborg. Ce însemna asta? O cunoștea? Sau a ajuns la informație pe calea hackerilor? Habar nu avea. Dar de atâta lucru era sigur: nu era nevoie de îndemnul lui pentru ca Lisbeth să o caute pe von Kanterborg. De mult timp era preocupată de asta.

În același timp, nu reușea deloc să afle care era treaba cu acest Daniel Brolin, în ce fel era implicat. Găsise pe internet o mulțime de Daniel Brolin, dar niciunul nu era chitarist, nici măcar muzician. Poate că nici el nu depusese destul efort să dea de urma lui. Ajunsese prea departe mergând pe alte piste, și era mai preocupat de asta. Începuse în seara zilei precedente cu articolul sugerat de

sora Hildei von Kanterborg. Nu era nimic ieșit din comun cu acesta, la o primă lectură i se păruse prea general pentru a putea cuprinde ceva exclusiv sau arzător. Subiectul era un clasic vechi: moștenire genetică și mediu. Care sunt factorii care ne formează?

Hilda von Kanterborg scria sub pseudonimul de Leonard Bark, ceea ce Mikael știa deja atât de bine: că întrebarea era politizată de multă vreme. Stânga prefera să creadă, bineînțeles, că factorii sociali sunt în primul rând cei care oferă premisele dezvoltării omului în viață, pe când dreapta propovăduia mai mult puterea moștenirii genetice.

Hilda von Kanterborg găsea nefericită această politizare și sublinia că știința o lua mereu pe drumuri care nu duceau nicăieri atâta timp cât era sub influența afilierilor ideologice sau dirijată de preferințe confundate cu realitatea. Exista o neliniște în introducere, ca și cum ar fi fost pe cale să formuleze ceva șocant. Dar articolul era echilibrat și, în rest, chiar dacă polemiza cu marxiștii și psihanaliștii generațiilor mai vechi și demonstra că factorii moșteniți ne formează personalitatea în mai mare măsură decât își închipuiau cercetătorii și marele public, în anii șaizeci și șaptezeci.

Dar nu exista nimic determinist în eseu, nicio teză că genele ne condiționează destinul, nimic mai mult decât mențiunea că anumite caracteristici, precum inteligența – capacitatea noastră cognitivă –, au o componentă moștenită puternică, mai ales la vârsta adultă. Dar în linii mari se spunea că ereditatea și mediul ne influențează în aceeași măsură, și de altfel cam la asta se așteptase Mikael.

Exista totuși un element care îl surprindea. Și anume că factorii de mediu despre care se spunea că ne influențează cel mai mult nu erau cei la care se aștepta el: condițiile în care creștem, cum sunt părinții noștri și cum ne-au educat ei. Hilda von

Kanterborg scria că mamele și tații erau adesea convinși că au avut o importanță decisivă în dezvoltarea copiilor. „Dar se iluzionează”.

Ceea ce ne determină destinul este mai degrabă, după von Kanterborg, ceea ce ea numește mediul nostru unic, ce nu împărțim cu nimeni, nici măcar cu frații și surorile noastre. Este mediul pe care îl căutăm și îl creăm pentru noi înșine, de exemplu, când găsim ceva care ne delectează, ne fascinează și ne orientează într-o anumită direcție – poate ca atunci când Mikael însuși a văzut filmul *Toți oamenii președintelui* și a fost lovit de o dorință puternică de a deveni ziarist.

Ereditatea și mediul colaborează permanent, scrie von Kanterborg. Căutăm întâmplări și activități care ne stimulează genele și le fac să prospere, și fugim de lucruri care ne sperie sau ne fac să ne simțim inconfortabil. Asta contează, scrie ea, mai mult decât orice relații de ordin general care ne formează personalitatea. Determinările culturale și economice ne dau bineînțeles posibilități diferite de a ne dezvolta talentele și desigur că moștenim din valorile și modurile de gândire din anturajul nostru. Dar ce ne formează în primul rând ține de experiențe pe care nu le împărtășim cu nimeni altcineva, care la suprafață pot fi de nebănuit, dar care pe termen lung capătă o importanță esențială și, pas cu pas, ne împing mai departe în viață.

Ea și-a fundamentat concluziile pe o serie de studii, printre care MISTRA, Minnesota Study of Twins Reared Apart, și investigații făcute de Registrul Național al Gemenilor suedezi de la Institutul Karolinska. Gemenii dezvoltați dintr-un singur ovul fecundat sau așa-numiții gemeni monozigoți au o configurație de gene aproape identică, de aceea sunt ideali pentru a cerceta însemnătatea moștenirii genetice și a condițiilor de mediu.

Peste tot în lume există mii de gemeni monozigoți care au crescut despărțiți unul de altul, fie pentru că unul dintre ei sau ambii au fost adoptați, fie pentru că, în unele cazuri nefericite, au fost încurcați la maternitate. Adesea a fost vorba de drame sfâșietoare ale unor destine umane. Dar pe de altă parte, acestea le-au dat cercetătorilor posibilități unice de a studia importanța factorilor genetici și a condițiilor de mediu pentru dezvoltarea umană.

Grupele de gemeni monozigoți care au fost separați la naștere au fost comparate cu gemeni care au crescut împreună și cu gemeni dizigoți – care împart jumătate din ADN-ul lor unul cu altul –, care și ei s-au despărțit de mici sau au crescut împreună. Studiile au ajuns la aproximativ aceeași concluzie, scrie von Kanterborg: factorii genetici în interacțiune cu mediul nostru unic sunt cei care ne formează personalitatea, în primul rând.

Mikael nu avea nicio dificultate în a confrunta rezultatul cu contraargumente critice și putea vedea dificultățile în interpretarea materialului de cercetare. Totuși, i se părea interesant dintr-o perspectivă mai generală. Citi în paralel vreo două relatări mai mult sau mai puțin fantastice despre gemeni monozigoți care au crescut în familii diferite și care s-au întâlnit prima oară ca adulți, fiind frapați de cât de asemănători erau – nu numai ca înfățișare, ci și ca fel de a fi. Printre altele, citise despre așa-numiții gemeni Jim din Ohio, SUA, care, fără să știe unul de celălalt deveniseră amândoi fumători de țigări Salem, își rodeau unghiile, sufereau de dureri de cap severe, aveau un atelier de tâmplărie în garaj, își numiseră cățelul Toy, se căsătoriseră de două ori cu neveste cu același nume, își botezaseră fiii cu numele James-Allen și câte și mai câte. Mikael înțelegea că presa de senzație se încinsese foarte tare. În ceea ce-l privea, nu prea dădea doi bani pe toate astea. Știa cât de ușor pot orbi asemănările și

coincidențele, cum ceea ce e senzațional și sare în ochi rămâne și e pus în prim-plan, în detrimentul lucrurilor comune care, tocmai prin lipsa lor de pretenții, spun ceva mai important despre realitate.

Cu toate acestea, Mikael înțelegea că seria de cercetări asupra gemenilor presupunea o schimbare de paradigmă pentru epidemiologie. Comunitatea de cercetători începuse să creadă mai mult în puterea genelor asupra noastră și în interacțiunea lor complicată cu elementele de mediu. Mai înainte, mai ales în anii ’60 și ’70, existase o credință mai puternică în importanța factorilor sociali pentru personalitate. Mulți cercetători se aflau atunci sub influența marilor ideologii ale vremii, convinși că aproape orice avea influență asupra formării noastre. Se aflau în circulație o serie de reprezentări ale omului, mai mult sau mai puțin mecanice. Anumite medii de creștere sau metode educative se credeau pasibile de a crea aproape în mod necesar anumite tipuri de indivizi și mulți visau să poată demonstra științific acest lucru și probabil să înțeleagă cum pot fi formați oameni mai buni și mai fericiți. Era unul dintre motivele pentru care fuseseră demarate la acea vreme atâtea cercetări pornind de la gemeni, inclusiv unele pe care Hilda von Kanterborg le descria cu o formulare evazivă ca fiind „deliberate și radicale”.

Cam la acel moment a intrat Mikael în alertă și a căutat mai multe informații despre acest subiect. Nu avea idee în ce fel ar fi putut să ajungă pe pista potrivită. Dar săpă mai adânc, inclusiv combinând cuvintele „deliberate și radicale” cu cercetări geminale. Atunci dădu de numele lui Roger Stafford.

Acesta era un psihanalist și psihiatru american, fost profesor la Yale. Avusese o relație apropiată de muncă cu fiica lui Freud, Anna, și se spunea că ar fi fost charismatic și fermecător. Existau imagini cu el alături de Jane Fonda, Henry Kissinger și

Gerald Ford. Se mișca în cercuri distinse și arăta și el ca o stea de cinema.

Dar ceea ce l-a făcut pe Stafford faimos a fost mai puțin flatant și ținea tocmai de niște acțiuni „deliberate și radicale". În septembrie 1989, *Washington Post* a dezvăluit că Stafford a avut, la sfârșitul anilor '60, relații strânse cu cinci femei din conducerea a cinci birouri de adopție din New York și Boston. Trei dintre ele aveau formare de psiholog și două se pare că inițiaseră legături amoroase cu el. Este posibil să fi existat promisiuni de căsătorie. Nu că ai fi putut să te bazezi pe el în privința asta. Stafford era o adevărată autoritate la acea vreme. Mai multe din cărțile lui se aflau pe rafturile bibliotecilor specializate, din birourile de adopție. Într-una dintre ele, *Copilul egoist,* susținea că gemenii monozigoți se simt mai bine și devin mai autonomi dacă cresc fără fratele lor geamăn. Concluzia s-a dovedit mai târziu a fi lipsită de orice bază științifică, dar pe-atunci era răspândită și populară printre terapeuții de pe coasta de vest, iar acele femei din conducerea birourilor de adopție susțineau că era justificat să conteze pe ideile lui.

Fusese încheiat un acord conform căruia ele ar fi trebuit să îl anunțe dacă apăreau gemeni care urmau să fie dați spre adopție. Apoi se sfătuiau cu Stafford înainte de a-i plasa pe copii în familii adoptive. Fusese vorba de aproximativ patruzeci de bebeluși, dintre care douăzeci și opt erau gemeni monozigoți, iar optsprezece gemeni dizigoți. Niciuna dintre familii nu trebuia să afle că fiul sau fiica lor era geamăn, nici că exista undeva un frate sau o soră. Părinții erau însă obligați să-i permită lui Stafford și echipei lui să îl consulte pe copil în fiecare an și să îi dea o serie de teste de personalitate sub pretextul că asta era spre binele copilului.

Se afirma că alegerea părinților se făcea cu multă grijă, se spuneau tot felul de lucruri

frumoase. Cu toate acestea, era clar că alte interese cântăreau mai mult. Una dintre directoarele birourilor de adopție, o femeie pe nume Rita Bernard, și-a dat seama devreme că era ciudat că Stafford se încăpățâna să plaseze perechile de gemeni unor părinți foarte diferiți – ca statut, formare, apartenență religioasă, temperament, personalitate, etnie, idealuri educative. Susținuse că, în loc să aibă în vedere binele copiilor, Stafford părea mai curând să lucreze la cercetarea lui despre ereditate și condiții de mediu.

Stafford nu a negat că era angajat în cercetarea științifică și că și-a notat rezultatele. Considera că era o ocazie excelentă de a înțelege cum ne formăm ca indivizi. Într-o izbucnire de aroganță și de autoapărare, a spus că munca sa avea să devină o „resursă științifică de neprețuit". Dar a respins puternic acuzația că nu ar pune binele copiilor înainte de orice și a refuzat „din motive de confidențialitate" să își facă public materialul. L-a donat Centrului de studii pentru copii de la Yale, cu pretenția de a deveni accesibil cercetătorilor și marelui public abia în 2078 când toți cei implicați vor fi murit. Nu voia, spunea el, să exploateze soarta gemenilor.

Suna nobil bineînțeles, dar nu lipseau vocile critice care spuneau că secretizase materialul pentru că așteptările îi fuseseră înșelate și se simțea frustrat. Oricum, cei mai mulți erau de părere că experimentul era profund neetic și că Stafford le răpise fraților sau surorilor bucuria de a crește împreună. Un coleg psihiatru de la Harvard a mers până la a-i compara activitatea cu experimentul cu gemeni al lui Joseph Mengele la Auschwitz. Stafford a ripostat angajându-și doi sau trei avocați, dar curând după aceea dezbaterea a fost suspendată. La moartea lui, în 2001, Roger Stafford a fost îngropat cu destul de multă pompă și fast, în prezența mai multor celebrități. I s-au scris necrologuri frumoase în presa de specialitate

și în cotidiene. Experimentul nu i-a stricat prea mult moștenirea și reputația, poate pentru că gemenii atât de brutal despărțiți unul de altul proveneau din pătura de jos a societății.

Așa era pe-atunci, asta știa de mult Mikael. În numele științei și al bunului mers al societății mergea să expui abuzurilor minorități etnice sau de alte feluri și să scapi cu fața curată. De aceea Mikael refuza, ca mulți alții, să facă abstracție de experimentul lui Stafford și să-l considere un fenomen izolat. Studiase profund subiectul, aflând că Roger Stafford vizitase Suedia în anii ’70 și ’80. Existau fotografii ale lui alături de psihanaliștii și sociologii principali ai timpului: Lars Malm, Birgitta Edberg, Liselotte Ceder, Martin Steinberg.

La acea vreme nu se știa nimic despre experimentul cu gemeni al lui Stafford și poate că el vizitase Suedia din alte motive. Dar Mikael a continuat să caute, gândindu-se tot timpul la Lisbeth, bineînțeles. Și ea era soră geamănă, de tip dizigot, cu coșmarul de Camilla. Știa că persoane de la instituțiile de stat încercaseră să o studieze când era mică și că ea detesta asta. S-a gândit și la Leo Mannheimer, la rezultatele lui excepționale la testele de inteligență, la informațiile de la Ellenor Hjort că ar putea aparține poporului călător, ca și la cuvintele lui Malin că Leo nu mai era stângaci. Nu i se mai părea neverosimil, dimpotrivă.

Căută fenomene medicale care ar fi putut clarifica schimbarea și se adânci într-un articol din *Nature* care arăta de ce un ovul fecundat în uter se divizează și dă naștere gemenilor monozigoți. După aceea se ridică de la masa de scris și rămase ca paralizat pentru un minut sau două, bombănind pentru sine însuși. Apoi o sună iar pe Lotta von Kanterborg și îi povesti ce credea el sau, mai mult decât atât, acționa la noroc. Își prezentă noua și îndrăzneață bănuială ca pe o realitate.

— Asta sună de-a dreptul bolnav, spuse ea.

— Știu. Dar o saluți pe Hilda din partea mea dacă dă un semn? Spune-i că situația e critică.

— Promit, spuse Lotta von Kanterborg.

•

Mikael adormise cu mobilul lângă el pe noptieră, dar nu-l sunase nimeni. Totuși, de-abia dacă dormise, iar acum, a doua zi, stătea din nou la calculator. Le studie de data aceasta pe persoanele întâlnite de Roger Stafford în Suedia și, spre mirarea sa, dădu de numele lui Holger Palmgren. Holger și profesorul de sociologie Martin Steinberg lucraseră împreună la un caz penal cu mai bine de două decenii în urmă. Lui Mikael îi venea greu să creadă că asta însemna ceva, Stockholmul nu este totuși așa de mare. Câteodată ne lovim unii de alții. Cu toate acestea, notă numărul de telefon al lui Martin Steinberg, precum și adresa din Lidingö, și săpă mai departe în trecutul lui. Dar nu mai era la fel de concentrat, se simțea rupt între mai multe intenții. Să-i trimită lui Lisbeth un mesaj criptat în care să-i povestească ce a găsit? Să-l confrunte pe Leo Mannheimer, ca să încerce să înțeleagă dacă era pe pista cea bună? Bău mai mult din ceașca de espresso și dintr-odată i se făcu dor de Malin, care într-o clipită îi intrase în viață ca o forță de la sine înțeleasă.

Intră în baie și se așeză pe cântar. Crescuse în greutate și se hotărî să facă ceva în privința asta. Se impunea și o vizită la frizer, șuvițele o luau în toate direcțiile și încercă să le aranjeze. Dar scoase numai un „Ah, la naiba!” și se întoarse la masa de scris de unde o sună pe Lisbeth, îi trimise un e-mail și sms-uri pe telefon și, de asemenea, îi scrise pe fișierul special din calculator.

— **Sună-mă! Cred că am dat de ceva.**

Se uită la propozițiile scrise, ceva șchiopăta și era bineînțeles acel „cred că”. Lui Lisbeth nu-i plăceau jumătățile de măsură, așa că scrise **Am găsit ceva**, sperând să fie și adevărat. Apoi deschise dulapul, își puse o cămașă de bumbac

proaspăt călcată, ieși pe Bellmansgatan și se îndreptă spre stația de metrou Mariatorget.

Pe peron își scoase notițele din noaptea precedentă și mai trecu o dată prin ele. Se uită pe semnele de întrebare și pe speculații. Oare o luase razna? Văzu pe ecranul digital din fața lui că trenul se apropia. Chiar atunci îi sună mobilul – era Lotta von Kanterborg și răsufla din greu.

— A sunat, zise ea.

— Hilda?

— A spus că e o nebunie ce ai spus despre Leo Mannheimer. Că nu este posibil.

— Înțeleg.

— Dar vrea să te întâlnească, continuă ea. Vrea să-ți spună ce știe, și chiar cred asta. Acum se află… poate că nu ar trebui să-ți spun la telefon.

— Așa ar fi înțelept.

Mikael propuse o întâlnire imediată la Kaffebar pe St Paulsgatan și se grăbi din nou să urce scările stației de metrou.

14.

21 iunie

Jan Bublanski stătea într-un apartament cu mobilă bătrânească din Aspudden și vorbea cu Maj-Britt Torell, femeia care, după cum spunea Lisbeth, îl vizitase pe Holger Palmgren cu vreo două săptămâni în urmă. Maj-Britt era într-adevăr o doamnă în vârstă, bine intenționată, așa credea Bublanski, dar se întâmpla ceva bizar cu ea. Nu numai că întorcea pe toate părțile pateurile de pe măsuța de cafea, dar părea suspect de uitucă și neorganizată, dată fiind îndelunga sa experiență profesională ca secretară de medic.

— Nu știu exact ce i-am dat, a spus ea. Dar am auzit atât de multe despre fată și am crezut că era timpul ca el să afle totul, cât de îngrozitor a fost tratată.

— Deci i-ai dat lui Palmgren actele originale?

— S-ar putea spune și așa. Clinica e de mult închisă și nimeni nu are idee ce s-a întâmplat cu toate fișele. Dar am o serie de hârtii pe care profesorul Caldin mi le-a dat ca între prieteni.

— Adică în secret?

— S-ar putea spune și așa.

— Documente importante, mă gândesc?

— Posibil.

— Atunci nu ar fi trebuit să ai copii sau să le ai scanate pe calculator?

— Așa s-ar putea crede, dar eu…

Bublanski rămase tăcut, credea că era un moment potrivit pentru asta. Dar nu obținu alt rezultat decât că Maj-Britt se juca și mai mult cu pateurile ei. Nu își termina niciodată propoziția.

— Nu cumva… spuse Bublanski.

— Ce?

— Ai avut o vizită sau o convorbire telefonică în legătură cu aceste acțiuni care să te facă să te neliniștești în acest moment?

— Absolut deloc, răspunse Maj-Britt puțin prea rapid și puțin prea agitată, iar atunci Bublanski se ridică.

I se părea că acum era momentul și o privi cu zâmbetul lui melancolic, despre care știa că putea face impresie puternică asupra oamenilor care se luptau cu conștiința lor.

— Atunci te las liniștită.

— Da, chiar așa?

— Ca să fii în siguranță, sun la un taxi pentru tine și te duc la o cafenea frumoasă în oraș. Asta este atât de important și de serios, încât cred că ai nevoie de puțin timp să te gândești, nu-i așa, doamnă Torell?

Apoi îi înmână cartea de vizită și ieși, îndreptându-se spre mașina lui.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Dan Brody – sau Daniel Brolin cum se numea înainte să emigreze – cânta în acea zi la clubul de jazz A-Trane din Berlin alături de cvintetul Klaus Ganz. Trecuseră anii și avea treizeci și cinci de ani, își tunsese părul, își scosese cercelul din ureche și începuse să se îmbrace în costume gri. Arăta ca un funcționar și se simțea bine așa. Credea că trece printr-un fel de criză a vârstei de mijloc, căci se săturase de călătorii și de viața de turneu. Însă nu vedea nicio cale de scăpare, pentru că nu avea economii, nu deținea nimic de valoare, niciun apartament, nicio casă, niciun sfanț, iar șansa de a da lovitura și a se îmbogăți o considera de mult trecută. Părea condamnat să rămână în background, cu toate că adesea era cel mai priceput muzician de pe scenă și se apela permanent la el, deși pentru niște onorarii tot mai mici. Acestea erau vremurile, devenise tot mai greu să supraviețuiești ca muzician de jazz; și poate că nici el nu mai cânta cu același entuziasm.

Nu mai repeta foarte mult, se descurca oricum și se simțea prea puțin stimulat, mai ales cu tot timpul mort pe care îl presupuneau călătoriile. În loc să exerseze permanent, ca înainte, citea. Înghițea cărți și se sustrăgea studiului. Nu putea să suporte toată vorbăria care nu ducea nicăieri, cu atât mai puțin zarva și larma de prin baruri. Se simțea clar mai bine când o lăsa mai ușor cu băutura și progresase cumva în acest sens. Era sănătos tun pur și simplu și îi lipsea tot mai mult o viață obișnuită – casă și nevastă, o slujbă la care să meargă, o anume siguranță.

Încercase la viața lui toate drogurile imaginabile și avusese destule relații amoroase și aventuri ocazionale. Dar părea mereu că-i lipsește ceva și alesese să se retragă în singurătatea și muzica lui. Muzica îi era alinarea, dar asta nu mai funcționa deloc. Începuse să se întrebe dacă nu cumva alesese un drum greșit în viață. Poate că ar fi trebuit să devină profesor, pur și simplu. Avusese o experiență tulburătoare la vechea lui școală superioară, Berklee College of

Music din Boston. I se ceruse să țină un workshop despre Django Reinhardt și îi era frică de moarte.

Crezuse că nu poate vorbi în fața multor oameni, că acesta era motivul pentru care casele de discuri nu insistaseră în ceea ce-l privește, că îi lipsea prezența de scenă. Cu toate acestea, acceptase și se pregătise ridicol de meticulos. Își spunea că avea să supraviețuiască dacă s-ar ține numai de notițele scrise și dacă ar fi cântat mai mult decât ar fi vorbit. Dar, aflat în fața a două sute de elevi, nici asta nu a mai ajuns. I se înmuiaseră genunchii, tremura și nu putea să scoată o vorbă. După un moment ce durase o veșnicie, spusese:

— Am visat să fiu băiatul cel cool în fosta mea școală și iată-mă aici stând ca un tont.

Cuvintele nu erau o glumă, ci mai curând un adevăr disperat. Dar studenții râseră, iar el povesti mai departe despre Django, Stéphane Grappelli și Le Quintette du Hot Club, despre alcoolism și despre lipsa surselor scrise. A cântat „Minor Swing” și „Nuages”, variante de solo și de fraze muzicale scurte, devenind tot mai îndrăzneț. A avut intervenții comice, precum și serioase și a continuat să povestească despre cum Django era condamnat la distrugere. În anii lui Hitler fusese amenințat de lagăre și de Holocaust, ca toți romii, și fusese salvat tocmai de un nazist, un ofițer Luftwaffe care îi iubea muzica. A supraviețuit, dar a murit apoi în timpul unei plimbări de la stația feroviară Avon din Franța, pe 16 mai 1953. Era un om remarcabil, „mi-a schimbat viața”, spuse el după care se făcu liniște și nu știu la ce să se aștepte. Dar în secundele care urmară, aplauzele zguduiră sala. Studenții s-au ridicat aclamându-l chiar, iar Dan a mers acasă fericit și uluit.

De atunci, a îngropat în el episodul și chiar și acum, în turneu în Germania, mai strecura câte o replică din când în când între melodii, mai spunea câte o anecdotă, deși nu el era starul. Adesea îl bucura mai mult decât performanța solo, poate pentru că era ceva nou.

Dar fusese dezamăgit că școala superioară nu mai dăduse niciun semn. Își imagina cum profesorii de-acolo vorbeau despre el făcând astfel de afirmații: „Aici chiar avem pe cineva care poate insufla entuziasm studenților”. Dar nu au mai existat noi propuneri, iar el era prea mândru și fricos ca să preia inițiativa și să spună că s-ar întoarce cu plăcere în acel loc. Nici măcar nu înțelegea că asta era una dintre problemele lui în viață: că îi lipseau îndrăzneala și ambiția, într-o țară în care acestea erau motorul și cheia societății. Tăcerea școlii de muzică îl chinuia, era abătut și închis în el însuși, cântând cu mai puțin entuziasm.

Acum era ora nouă și jumătate seara. Era 8 decembrie, vineri, iar localul se umpluse de lume. Publicul era mai simandicos ca de obicei, mai bine îmbrăcat și mai snob, probabil mai nonșalant și mai neinteresat. Erau oameni care se ocupau cu finanțele, credea el. Păreau să aibă mulți bani și asta îl făcea să se simtă extrem de prost. Avusese perioade cu venituri decente și nu mai răbdase de foame ca în primii ani când era pe fugă. Dar chiar și atunci, dacă avea bani, i se scurgeau printre degete. Îi lipsea total disciplina în această privință. Experiența lui cu oameni de la finanțe nu era prea grozavă, avusese de-a face cu băieți de pe Wall Street care se purtaseră cu el de parcă le-ar fi fost slugă. La dracu’ cu ei!

Se hotărî să ignore publicul și să se concentreze asupra muzicii. La început nu era decât rutină. Dar venise timpul melodiei „Stella by Starlight”, pe care o cântase de sute de ori și aici ar fi fost bine să strălucească. Își luă numărul solo înaintea lui Klaus și închise ochii. Melodia a mers în Bb însă, în loc să aleagă progresia de acorduri doi-cinci-unu, se jucă aproape în afara categoriilor de tonuri. De fapt nu era un solo strălucitor, nici măcar standardul lui. Pe de altă parte, nici rău nu era. Auzise aplauze spontane și la început. Se uită în sus pentru a-și arăta aprecierea și observă ceva mai ieșit din comun.

O tânără într-o rochie roșie și elegantă, cu un colier verde și sclipitor la gât, îl privea intens. Era blondă, zveltă și frumoasă, având totuși pe chip o trăsătură ascuțită, ca de vulpe. Părea bogată, sigur aparținea lumii finanțelor. Dar nu vedea nimic nonșalant sau dezinteresat la ea. Era extaziată. Nu-și putea aduce aminte dacă o femeie se uitase așa la el înainte, nu una pe care să o vadă pentru prima oară, cu atât mai puțin o frumusețe, dintr-o clasă superioară. Dar nu cu privirea era ceva ciudat, ci cu sentimentul de intimitate, de ceva în același timp familiar și excitant. Femeia nu părea să fixeze cu privirea un chitarist necunoscut, ci un prieten drag, ca și cum l-ar vedea făcând ceva ce nu-și imaginase niciodată. Părea uluită și fermecată, iar la sfârșitul numărului lui fredona melodia. Spuse ceva fantastic și copleșitor, ca și cum l-ar cunoaște. Zâmbea cu toată fața și aproba din cap, avea și lacrimi în ochi.

După program se apropiase de el părând mai reținută. Poate că o rănise nerăspunzându-i privirilor. Se juca nervos cu bijuteriile. Se uita la mâinile lui și la chitară. Avea o cută de tristețe între ochi, părea anxioasă și întrebătoare. Simți instant o simpatie, un instinct de a oferi protecție. Coborî de pe scenă și îi zâmbi. Ea îi puse o mână pe umăr și spuse în suedeză:

— Ai fost incredibil! Știam că știi să cânți la pian, dar asta… A fost magic. A fost al naibii de minunat, Leo!

— Nu mă numesc Leo, răspunse el.

*

Lisbeth Salander știa că ea și sora ei Camilla figurau pe o listă emisă de Registrul pentru Studii de Genetică și de Mediu Social. Organizația avea un caracter secret și era cunoscută de puțini oameni, și apărea ca fiind subordonată Institutului de Medicină Genetică din Uppsala, care până în 1958 se numise Institutul de Stat pentru Biologie Rasială.

Pe listă mai figurau alte șaisprezece persoane, cele mai multe mai în vârstă decât ea și Camilla.

Erau descrise cu acronimele **MZA** și **DZA**. Lisbeth înțelesese repede că **MZ** însemna monozigot și se referea la gemeni dintr-un ovul. **DZ** desemna gemeni din două ovule. A venea de la termenul englezesc *apart* ca în *reared apart,* crescuți separat.

Nu era greu pentru Lisbeth să își dea seama că aceste persoane erau gemeni dizigoți sau monozigoți crescuți separat unul de altul, conform unui plan prestabilit, mai ales că ea și Camilla, spre deosebire de ceilalți, erau însemnate cu **DZ–failed A**. Altfel, împărțirea era egală, erau opt gemeni monozigoți și opt gemeni dizigoți care fuseseră despărțiți unul de altul din fragedă copilărie. Sub numele lor erau trecute rezultatele la o serie de teste de inteligență și de personalitate.

O pereche fusese despărțită foarte devreme: Leo Mannheimer și Daniel Brolin. Erau descriși ca gemeni în oglindă și excepționali. Rezultatele lor la teste erau relativ asemănătoare și, într-o serie de puncte, extraordinare. Se spunea că aveau rădăcini în poporul călător. Într-o notă semnată MS scria așa:

Foarte inteligenți și extrem de muzicali. Au în ei ceva de copii-minune. Dar cu o capacitate de inițiativă redusă. Predispoziție pentru scepticism și depresie, posibil și pentru psihoze. Ambii au suferit de paracuzie, de halucinații auditive. Solitari, dar cu o atitudine ambivalentă față de izolarea lor. O caută. În același timp, au „un sentiment puternic de lipsă și nostalgie" *și „o singurătate intensă". Ambii empatici și ambii își inhibă agresivitatea – cu excepția unor izbucniri de furie izolate, apărute în legătură cu sunete puternice. Rezultate remarcabile și la testele de creativitate. Bune abilități verbale. Totuși, o slabă încredere în sine, ceva mai naturală la L, dar nu conform așteptărilor. Poate fi explicată printr-o*

relație problematică cu mama lui care nu s-a apropiat de el cum ne aşteptam.

…care nu s-a apropiat de el cum ne aşteptam.

Lui Lisbeth i se făcu rău de la această formulare și nu puse mare preț pe restul caracterizării, mai ales după ce văzuse ce prostii scriseseră despre ea și despre Camilla. Camilla ar fi fost pesemne „**foarte frumoasă, dar cam rece și narcisistă**”. *Cam* rece și narcisistă? Ce aberații! Își amintea cum Camilla îi fixase cu privirea pe psihologi cu ochii ei de animal de pradă și firește că le sucise capul și lor. Totuși… pe ici, pe colo, în material erau și lucruri folositoare ce puteau deschide eventuale piste. Existau printre altele o serie de „**împrejurări nefericite**” care le obligaseră pe persoanele autorizate „**să îi informeze pe părinții lui Leo în regim de strictă confidențialitate**”. Nu reieșea de acolo despre ce să îi informeze. Dar nu era imposibil să fi fost despre activitatea lor, iar asta era bineînțeles interesant.

Lisbeth făcuse rost de documentele despre gemeni spărgând sistemul informatic al Institutului de Medicină Genetică din Uppsala și creând o punte între rețeaua de server și rețeaua internă spre RSGMS, Registrul pentru Studii de Genetică și de Mediu Social. Era o operațiune de nivel avansat care îi luase ore întregi de muncă asiduă. Știa foarte bine că puțini s-ar fi descurcat cu un astfel de atac de hacker, mai ales cu atât de puțin timp pentru pregătiri.

De aceea sperase să fie răsplătită mai bine. Dar cei implicați sigur fuseseră extrem de precauți. Nu găsi un nume al vreunei persoane responsabile, nu mai mult decât inițiale, ca HK ȘI MS. Nu vedea nicio soluție și ajunse să considere dosarele lui Leo și Daniel sursa care-i dădea cele mai mari speranțe. Dosarele nu erau complete, lipsea cea mai mare parte a documentelor și erau arhivate într-un alt mod. Totuși, materialul îi trezi interesul,

asta și pentru că era pus un semn de întrebare în dreptul numelui lui Leo, după care fusese șters cam neglijent.

Se pare că Daniel Brolin emigrase și își dorea să devină chitarist. Făcuse un program de studii de un an la Berklee College of Music din Boston, finanțat de o bursă, apoi nu mai fusese de găsit. Probabil că își schimbase numele. Leo studiase la Academia comercială din Stockholm. Scria într-o notă mai târzie că era „**adânc întristat după separarea de o femeie din aceeași clasă socială ca și el și, pentru prima oară, visează la violență. Periculos? Noi atacuri de paracuzie**?”

Apoi, probabil destul de recent, se comunica într-o hotărâre semnată din nou MS că RSMGS este oficial desființat. **Proiectul 9** se închide, așa scria. **Factori neliniștitori cu Mannheimer**.

Lisbeth nu știa ce însemna asta și, pentru că stătuse la pușcărie și nu putuse ea însăși să strângă informații despre Leo și despre anturajul lui, îl rugase pe Mikael să se uite mai îndeaproape. Mikael fusese imposibil în ultima vreme, făcuse pe tăticul și se îngrijorase pentru ea. Câteodată, tot ce voia era să smulgă hainele de pe el și să-l trântească pe salteaua închisorii ca să-l facă să tacă. Dar omul nu se dădea bătut așa ușor și, câteodată, admitea Lisbeth fără să vrea, vedea lucruri care ei îi scăpau. De aceea renunțase deliberat să îi povestească totul și se gândise că Mikael avea să vadă mai clar lucrurile în condițiile în care investigația lui era lipsită de ipoteze prealabile. Îl va suna în curând și se va ocupa de toată harababura asta.

Stătea pe o bancă pe Flöjtvägen în Vallholmen, cu laptopul conectat la mobil, privind blocurile verzui-cenușii care își schimbau culoarea în lumina soarelui. Era cald și un aer sufocant și nu era îmbrăcată potrivit, avea geacă de piele și blugi negri. Vallholmen era adesea descris ca un ghetou. Noaptea explodau mașini, găști de tineri se

perindau jefuind oameni, un violator umbla liber și de multe ori se vorbea în presă de o societate în care nimeni nu îndrăznea să vorbească cu poliția. Dar în momentul de față, Vallholmen părea un cartier idilic. Pe gazonul din fața blocurilor stăteau două femei cu un coș de picnic. Niște pușți jucau fotbal. Doi bărbați de la intrarea din stânga stropeau cu furtunuri de apă și râdeau ca niște copii. Lisbeth își șterse un strop de sudoare de pe frunte și reveni să lucreze mai departe la rețeaua neurală profundă.

Așa cum era de așteptat, existau dificultăți. Secvența de imagini captată de camera de supraveghere din stația de metrou Hornstull era mult prea scurtă și prea ștearsă, iar o bună parte din siluetă era acoperită de pasagerii care urcau de pe peron. Fața nu era deloc vizibilă. El – era un bărbat tânăr – purta căciulă și ochelari de soare. Capul îi era înclinat în jos. Lisbeth nu reușea să măsoare nici măcar distanța dintre umeri.

Avea de fapt numai o mișcare semnificativă de răsfirare a degetelor și o gestică oarecum convulsivă și dismetrică a mâinii drepte. Nu știa cât de caracteristică îi era. Probabil că era numai o reacție nervoasă, o anomalie în tiparele lui normale de mișcare. Dar era specială, marcată de o neregularitate spasmodică fiind acum activată de nodurile rețelei ei și era comparată cu o secvență recent introdusă a unui băiat care alergase pe lângă ea pe pista de jogging, acum patruzeci de minute.

Existau corespondențe în tiparele de mișcare, iar asta dădea speranțe. Dar nu ajungea, avea nevoie să-l pună pe alergător într-o situație asemănătoare celei din stația de metrou. De aceea își ridica privirea din când în când și se uita la gazon și la poteca asfaltată pe care dispăruse băiatul acela. Nu era nimeni deocamdată, așa că își folosi acest timp ca să își verifice e-mailurile și mesajele.

Mikael găsise ceva, așa scria, și din nou își dori să îl sune. Dar ar fi fost fatal să își piardă

concentrarea tocmai acum. Trebuia să fie pregătită. Stătea cu rețeaua ei și se uita din când în când la potecă. După cincisprezece minute, băiatul se întoarse și putea fi observat de la distanță. Era înalt și alerga cu pași eleganți, ca un profesionist, deși era slab de parcă suferea de anorexie. Dar nu-i păsa ei de asta, o interesa numai mâna dreaptă – neregularitatea din mișcarea în sus și răsfirarea degetelor. Acum îl filmă cu mobilul și primi imediat informația. Corelația se micșorase, poate ca urmare a oboselii de după tura de alergat sau poate pentru că nu fusese niciodată suficient de clară. Deveni din nou nesigură.

Fusese o pură speculație, și totuși o presupunere justă. Bărbatul din secvența video fusese unul dintre puținii inși care urcau de pe peron după moartea lui Jamal Chowdhury și care nu puteau fi identificați. Era, clar, cel care se mișca cel mai abscons și existau asemănări evidente cu tipul de acolo. Dacă suspiciunile se justificau, ar fi explicat și tăcerea Fariei în timpul interogatoriilor. Dar nu era nevoie să fie acesta tipul. Chiar și presupozițiile greșite pot duce la clarificarea lucrurilor.

Lisbeth trebuia să facă rost de mai mult material filmat și de aceea își puse laptopul în geantă, se ridică de pe bancă și strigă. Băiatul se opri și se uită cu ochii mijiți la ea, în lumina soarelui. Atunci ea scoase o sticluță de buzunar cu whisky, bău și făcu un pas șchiopătat. Băiatului nu-i păsa. Se opri numai să-și recapete respirația. Lisbeth avu grijă să vorbească nedeslușit:

— Drace, ce mai alergi!

El nu răspunse. Voia evident să scape de ea și să dispară pe ușa blocului, dar ea nu se lăsă așa ușor.

— Poți să faci așa? întrebă ea făcând o mișcare cu mâna.

— De ce?

Nu avu un răspuns bun pentru asta și făcu un pas spre el.

— Pentru că așa vreau eu?

— Ești dusă cu capul?

Nu spuse nimic, doar se uită urât la el cu ochii ei negri. Părea că lui i se făcea frică și Lisbeth se hotărî să se folosească de asta. Se apropie de el cu un mers legănat și amenințător.

— Hai acum, zise ea printre dinți și atunci băiatul chiar ridică mâna în aer, fie pentru că era speriat, fie pentru că voia să-i facă pe plac și să scape cât mai repede.

Apoi dispăru pe ușă fără măcar să fi remarcat că ea îl filmase cu mobilul.

Mai zăbovi acolo urmărind pe computer cum nodurile rețelei se activau. Dintr-odată, totul devenea clar, se potrivea, apăruse o corespondență în asimetria degetelor. Nu era ceva de care s-ar fi ținut cont într-un tribunal, dar era destul ca să se convingă pe sine însăși.

Păși spre poartă. Nu știa cum să facă să intre, dar i-a fost ușor. Împinse ușa cu o izbitură puternică și intră într-o casă a scărilor îmbâcsită, unde totul părea în cea mai mare parte degradat și decăzut. Liftul nu era funcțional, mirosea a urină și a fum de tutun. Se putea vedea că pereții erau cenușii și plini de mâzgăleli, pentru că parterul era luminat de lumina soarelui, dar, deja de la al doilea etaj, se întuneca. Nu existau ferestre în casa scărilor și erau puține becurile care funcționau. Era un aer stătut și înăbușitor, rămăsese gunoi pe lângă trepte. Lisbeth mergea încet, concentrată la computerul său pe care îl purta în fața ei, cu mâna stângă. La etajul al treilea se opri un moment pentru a trimite analiza mișcării lui Bublanski și iubitei lui, Farah Sharif – profesoară de informatică –, precum și Annikăi Giannini. La etajul al patrulea își îndesă laptopul în geantă și se uită la plăcuțele cu nume. În capătul din stânga scria K. Kazi, de la Khalil Kazi. Își îndreptă coloana și se pregăti. Nu-și făcea griji din cauza lui Khalil, dar, din câte auzise, acesta era adesea

vizitat de frații mai mari. Lisbeth bătu la ușă. Se auziră pași și i se deschise ușa. Khalil se uită la ea, nu la fel de speriat. Ea zise:

— Bună!

— Ce vrei?

— Vreau să-ți arăt un lucru. Un film.

— Ce fel de film?

— O să vezi, spuse ea, și el o lăsă să intre.

Mersese cam prea ușor și înțelese repede de ce. Khalil nu era singur acasă, desigur. Bashir Kazi – îl recunoscu imediat din căutările ei – se uită disprețuitor la ea și înțelese că va fi cam la fel de dificil pe cât se temea.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Dan Brody nu pricepea nimic, femeia refuza să creadă că el nu era acel Leo. Se juca nervos cu bijuteria de la gât și își atingea părul spunându-i că înțelegea că nu voia să iasă în evidență și că ea crezuse tot timpul că el merita ceva mai bun.

— Nu-ți dai seama cât de extraordinar ești, Leo, spusese ea. Nu ți-ai dat seama niciodată. Și nimeni de la Alfred Ögren, ca să nu mai vorbim de Madeleine.

— Madeleine?

— Madeleine a fost fraieră, să-l aleagă pe Ivar în locul tău. E atât de aiurea, tipul e un gras tâmpit.

Femeia se exprima copilăros, credea el. Dar poate avea această impresie pentru că nu mai era în contact cu suedeza modernă. Era și foarte tensionată, părea extrem de temătoare. În jurul lor era învălmășeală, oamenii treceau îngrămădindu-se să cumpere băuturi de la bar. Klaus și ceilalți din bandă veniseră să-l întrebe pe Dan dacă voia să îi însoțească la cină. Dădu din cap că nu și se uită din nou la femeie. Stătea așa straniu de aproape, pieptul i se ridica ușor și îi simțea mirosul de parfum. Arăta foarte bine, părea că trăiește un vis frumos, credea el, dar nu era foarte sigur. Era năucit.

Mai departe se sparse un pahar. Un tânăr strigă tare, iar atunci Dan făcu o grimasă.

— Iartă-mă, spuse femeia. Probabil încă sunteți amici, tu și Ivar.

— Nu cunosc niciun Ivar, răspunse el, poate prea răspicat.

Femeia se uită atât de confuză la el, încât el regretă imediat și simți că e dispus să-i spună orice – că se numea Leo, că o cunoștea pe Madeleine, că Ivar era un tâmpit, tot ce îi cerea situația. Nu dorea să o mai dezamăgească, voia să o vadă veselă și încântată, ca în timpul numărului său.

— Iartă-mă, spuse el.

— E-n regulă, răspunse ea.

Îi mângâie părul, deși nu mai mângâiase niciodată părul unor femei necunoscute. Avea o natură timidă și retrasă. Dar nu acum, când simțea că voia să se prefacă, numai pentru un moment. Voia să o vadă din nou strălucind și de aceea îi dădu dreptate, era Leo. Sau, mai corect spus, încetase să nege asta. Își puse chitara în husă și îi sugeră să bea împreună un pahar într-un loc mai liniștit. Ea răspunse „cu plăcere, minunat”.

Merseră pe Pestalozzistrasse. Îi era greu să găsească cuvinte, pentru că fiecare cuvânt putea conține o capcană. Câteodată credea că e dezvăluit, altă dată credea că și ea juca o șaradă cu el. Nu se uita oare cu un ochi critic sau întrebător la costumul și la pantofii lui? Hainele pe care le găsea elegante cu puțin timp în urmă păreau acum ieftine și anapoda. Poate că totuși se juca numai cu el? Pe de altă parte, ea știa că era suedez, și nu prea era lume care să-i cunoască rădăcinile.

Ajunseră la un mic bar de la capătul străzii și comandară două Margarita. O lăsă pe ea să vorbească, iar asta îi oferi o serie de indicii. Încă nu știa care era numele ei și nu îndrăznea să o întrebe. Dar află că era responsabilă sau numai parțial de fondurile legate de domeniul farmaceutic la Deutsche Bank.

— Te poți gândi ce progres, în comparație cu prostiile de care mă lăsa Ivar să mă ocup?

Ivar, consemnă el, Ivar care probabil se numea Ögren, ca în agenția de brokeraj Alfred Ögren, unde femeia lucrase nu cu mult timp în urmă și unde exista și o persoană pe nume Malin Frode pe care o considera rivala ei.

— Am auzit că tu și Malin ați început să vă cam întâlniți? spuse ea.

Răspunse evaziv:

— Nu tocmai, de fapt deloc.

Răspundea evaziv cam la orice întrebare, deși povestise foarte sincer cum se făcea că ajunsese să cânte cu Klaus Ganz. Era vorba de relații, mărturisea el, recomandări de la Till Bronner și Chet Harold.

— Am cântat cu ei la New York. Klaus și-a asumat riscul.

Se potrivea, dar erau aiureli. Nu era niciun risc pentru vreo formație de jazz să îl angajeze, atâta lucru știa despre capacitățile sale.

— Dar chitară, Leo? Ești incredibil! Probabil ai cântat mult. Când ai început?

— Când eram adolescent, spuse el.

— Credeam că numai pianul și flautul îi erau suficiente Vivekăi.

— Am cântat pe ascuns, replică el.

— Dar trebuie să te fi folosit de pian. Am recunoscut puțin armoniile când ți-ai ținut acel solo, nu că aș fi eu expertă. Dar îmi amintesc când te-am auzit la Thomas și la Irene. Era aceeași simțire, aceeași fascinație.

Aceeași simțire la pian? Ce voia să spună? Ce însemna asta? Voia să întrebe, să aibă mai multe indicii. Dar nu îndrăznea, rămânea mai mult tăcut sau zâmbea și îi ținea isonul. Câteodată mai venea cu o intervenție lipsită de pericol sau povestea un lucru despre care citise. De exemplu – trebuie să fi existat un motiv pentru asta – cum rechinul boreal poate ajunge la patru sute de ani pentru că își trăiește viața în s*low motion.*

— Trist, comentă ea.

— Dar lung, răspunse el scăpând o prelungire comică a vocalei, care o făcu să râdă.

Nu era nevoie de prea mult și deveni tot mai îndrăzneț. I se părea că descoperea ceva nou despre el însuși: îi plăcea să intre într-un rol, asta adăuga ceva personalității lui și îi dădea mai multă libertate de mișcare. Trecea prin momente de eliberare. Rolul îl ajuta să pășească într-o lume care înainte fusese închisă pentru el, o lume a banilor și a posibilităților. Poate să fi fost băuturile, poate felul în care ea îl privea, cert este că vorbea tot mai mult, încântat de propriile asociații și divagații.

Își dorea înainte de toate să fie văzut cu ea. Îi plăcea stilul ei rafinat, imposibil de descris, care în niciun caz nu putea fi redus la haine, podoabe și pantofi. Apărea în mici gesturi și expresii, în tendința de a vorbi peltic, în modul firesc cu care i se adresa barmanului și în felul în care vedea lumea. Prin puterea simplei ei prezențe îi conferea un plus de valoare. Îi cuprindea cu privirea șoldurile, picioarele și pieptul, simțind că vrea să o aibă. O sărută în mijlocul unei propoziții. Dădea dovadă de mai multă infatuare decât ar fi făcut-o ca Dan Brody, iar afară din bar își împinse sexul spre ea.

La hotelul ei, Adlon Kempinski, aproape de Brandenburger Tor, o luă cu putere și îndrăzneală. Nu mai era un amant inhibat, iar ea îi spuse lucruri minunate după aceea. Și el îi spuse lucruri minunate, simțindu-se fericit – fericit precum un infractor care tocmai dăduse lovitura, dar fericit. Poate și îndrăgostit, nu numai de ea, dar și de noul lui sine. Cu toate acestea, îi venea greu să doarmă, era nerăbdător să caute pe Google numele pe care i-l dăduse ea și să înțeleagă. Dar asta mai putea aștepta, voia să fie singur. Cântări dacă să dispară în zori, dar nu dorea să se poarte atât de insensibil cu ea. Arăta atât de adorabilă în somn, pură și senină, ca și cum și în vis ar fi aparținut unei spețe mai rafinate. Avea o pată roșie pe umăr, îi plăcea fiecare semn al ei.

Imediat înaintea orei șase, își puse din nou brațele în jurul ei și îi șopti în ureche *mulțumesc,* dar îi spuse și că era nevoit să plece. Avea o întâlnire, așa zisese. Ea îi răspunse că înțelegea și îi dădu cartea de vizită. Se numea Julia Damberg, iar el promise să o sune „curând, curând". Se îmbrăcă, ieși și făcu cu mâna unui taxi.

Încă în timpul drumului, căută pe mobil agenția Alfred Ögren. Președinte al agenției era tocmai Ivar Ögren. Arăta într-adevăr că un tâmpit cu pretenții. Îngâmfat, cu bărbie dublă, cu ochi mici și apoși. Dar nu era nimic, numai un detaliu în context. Chiar sub el apărea imaginea analistului-șef și coproprietarului Leo Mannheimer, iar imaginea aceea… îl lăsă perplex. Multă vreme refuză să creadă ceva, era prea șocat, era o nebunie. Dar era el însuși în fotografie. Sau, desigur, nu el, dar persoana aceea semăna atât de mult cu el, că îi venea să leșine. Își scoase centura de siguranță și se aplecă în față ca să-și zărească propriul chip în oglinda retrovizoare.

Asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Pur și simplu, nu putea zâmbi ca analistul-șef de la Alfred Ögren. Recunoscu linia din jurul gurii, ridurile de pe frunte, privirea, nasul, șuvițele de păr, tot, tot, inclusiv postura, chiar dacă tipul din fotografie era mai bine aranjat. Costumul era evident mult mai scump.

În camera lui de hotel, Dan continuă să caute. Uita de timp și spațiu, înjura și dădea din cap și parcă înnebunise. Erau atât de zdrobitor de asemănători, numai ramele erau diferite. Leo Mannheimer aparținea unei alte lumi, unei alte clase. Se afla la ani-lumină de el și totuși nu era așa. Era imposibil de priceput, iar partea cea mai tulburătoare era muzica. Dan găsi o înregistrare de la Konserthuset din Stockholm. Leo avea probabil douăzeci sau douăzeci și unu de ani, era încordat și avea o expresie ceremonioasă. Era plin de lume, iar Leo fusese invitat ca artist în cadrul acelui eveniment formal.

La acea vreme, era adevărat, nimeni nu i-ar fi confundat, ca acum. Dan era un tip boem, cu părul

lung, care purta pulovere și blugi simpli, în timp ce Leo era același tip bine îngrijit ca pe pagina de internet a agenției Alfred Ögren, numai că ceva mai tânăr, cu aceeași frizură, cu un costum asemănător croit pe corp. Nu lipsea decât cravata, dar un lucru ca ăsta nu însemna nimic.

Dan urmări înregistrarea video, cu lacrimi în ochi. Plângea, nu numai din instinctul că avea un frate geamăn identic, dar și din cauza vieții lui trecute – copilăria la fermă, pretențiile și loviturile lui Sten, munca pe câmp, chitara izbită de ponton, fuga și călătoria la Boston, primele luni în sărăcie. Plângea din cauza a ceea ce nu știuse și din cauza acelei lipse pe care o resimțise tot timpul atât de acut. Dar ce auzea acum îl făcea cel mai mult să plângă. Până la urmă, își scoase chitara și cântă în tandem – la o distanță de cincisprezece ani.

Nu era numai melodia nostalgică – o compoziție proprie de-a lui Leo, se pare –, dar mai erau și bazele acordurilor și armoniile. Leo Mannheimer cânta cu același arpegiu de trei tonuri ca și Dan la acea vreme, cu o jumătate de ton mai sus de triadă când își încheia progresiile de doi-cinci-unu. Folosea, exact ca și Dan, acordurile mai vechi, suspendate, minor 5 în loc de acordul 7, și minor 9, ca majoritatea, ajungând adesea la al șaselea ton din gama dorică.

Dan crezuse că era unic când îl descoperise pe Django și își găsise propriul drum, atât de departe de generația lui care era atât de fixată pe rock, pop sau hip-hop. Exista însă un băiat în Stockholm care arăta ca el și găsise aceleași armonii și game într-o altfel de lume. Era greu de admis; atâtea emoții erupeau la suprafață – nostalgie și speranță, poate și iubire, dar mai ales uimire. Avea un frate.

Avea un frate care ajunsese la o familie înstărită din Stockholm, iar în acea realitate nu era numai ceva nemaipomenit, dar era și ceva profund nedrept. Cum avea să-și amintească după aceea, furia și mânia se instalaseră devreme, ca o putere explozivă în mijlocul a toate. Desigur că Dan nu înțelegea încă ce se

întâmplase. Dar avea o bănuială și se gândi la „oamenii din Stockholm”, cu testele lor, cu întrebările și cu filmele lor. Știuseră?

Bineînțeles că da. Puse lucrurile cap la cap, apoi aruncă un pahar în perete. Căută numărul Hildei von Kanterborg și o sună. Nu era foarte târziu, deși orele trecuseră mai repede decât își dăduse seama. Dar von Kanterborg vorbea ca și cum nu ar fi fost trează. Era înainte de prânz și deja părea beată sau amețită, iar asta îl enerva.

— Sunt Daniel Brolin, zise el. Îți amintești de mine?

— Cum ai spus că te numești?

— Daniel Brolin.

Auzi în receptor cum respira greu și poate, nu era sigur, tipei îi era frică.

— Dragă Daniel, spuse ea. Sigur că îmi amintesc. Cum ești? Am fost așa de îngrijorați că nu ai mai dat niciun semn!

— Știai că am un frate geamăn identic? Știai asta?

Vocea lui era ca un tunet și se făcu liniște în receptor. Apoi se auzi cum ea își turna ceva într-un pahar. Își dădu seama că ea știuse – era motivul vizitelor ei la fermă și al cuvintelor ei ciudate: *„trebuie să studiem și să nu intervenim”*.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

Încă nu răspundea, așa că repetă întrebarea, de data aceasta mai agresiv.

— Nu am avut voie, șopti ea mai departe. Am semnat documente care mi-au cerut să păstrez secretul.

— Deci câteva hârtii au fost mai importante decât viața mea?

— A fost greșit, Daniel! Greșit! Nu mai aparțin acelei autorități. M-au dat afară, am protestat prea mult.

— Deci a existat o a dracului de autoritate.

Își pierduse controlul. Nu știa ce a mai spus, își amintea numai întrebarea ei:

— V-ați găsit unul pe altul, tu și Leo?

Atunci totul i se așternu clar în fața ochilor. Nu înțelese de la început, dar era modul familiar în care vorbise despre el și despre Leo, ca și cum pentru ea ar fi fost un fapt cât se poate de firesc, în timp ce pentru el era un cutremur.

— El știe despre asta? întrebă el.

— Leo?

— Da, evident!

— Nu cred, Daniel. Nu cred să știe. Nu pot să spun mai mult, chiar nu pot. Deja am spus prea mult.

— Prea mult? Te-am sunat când eram în criză, când nu aveam nimic, și ce mi-ai spus atunci? Niciun cuvânt. M-ai lăsat să cresc fără să știu ce era mai important în viața mea. Mi-ai luat…

Își căuta cuvintele și nu găsea nimic ca să facă dreptate simțămintelor lui.

— Iartă-mă, Daniel, iartă-mă, bombăni ea.

Îi aruncă niște cuvinte jignitoare, apoi închise telefonul și comandă bere, foarte multă bere. Trebuia să-și potolească nervii și să gândească limpede, pentru că, încă de atunci, înțelegea că era cazul să îl contacteze pe Leo. Să îl întâlnească. Dar cum? Să-i scrie, să-l sune, să apară la ușa lui? Leo Mannheimer era bogat, diferit și în mod sigur mai fericit și mai dur și poate – Hilda nu excludea posibilitatea – poate că Leo deja îl cunoștea, dar alesese să nu îl contacteze. Poate că i-ar fi fost rușine de fratele lui sărac și hărțuitor. Nu ar fi fost neverosimil, nu-i așa?

Dan se întoarse la pagina de internet a agenției Alfred Ögren și se uită din nou la imaginea lui Leo. Nu exista oare un dram de nesiguranță în ochii lui? Dan așa credea, iar asta îi dădu puțin curaj. Poate că Leo nu era totuși prea înfumurat. Se gândi cât de ușor îi fusese să vorbească aseară cu Julia, cum se pierduse în visuri și în reprezentări ipotetice. Simți cum furia se estompa puțin lăsând din nou loc lacrimilor.

Ce să facă? Se căută pe sine pe Google, sperând să găsească înregistrări ale propriilor evoluții. Până la urmă găsi ceva vechi de numai o jumătate de an, când tocmai își tunsese părul și se afla, în costumul cenușiu,

la un club de jazz din San Francisco, cântând un solo după „All the things you are” cu aceleași acorduri melodice ca și Leo la Konserthuset. Ataşă înregistrarea și scrise un e-mail lung. Încă își amintea primele rânduri.

Dragă Leo, dragă frate geamăn.

Mă numesc Dan Brody și sunt chitarist de jazz. Nu aveam idee că exiști înainte de această dimineață și sunt atât de mișcat și de tulburat, încât de-abia pot să-ți scriu.

Nu vreau să te deranjez sau să te surprind în vreun fel neplăcut. Nu pretind nimic, nici măcar un răspuns. Vreau numai să îți spun că am aflat de existența ta și de faptul că pari a cânta același fel de muzică ca și mine, iar ăsta va rămâne cel mai important lucru care mi s-a întâmplat în viața mea. Nu știu defel dacă ai fi interesat să auzi despre viața mea așa cum eu ard de dorința de a auzi despre a ta. Dar vreau totuși să povestesc. L-ai întâlnit vreodată pe tatăl nostru? Era un pierde-vară și un bețiv, dar era nemaipomenit de muzical. Mama noastră a murit la naștere. Trebuie să fi fost greu pentru ea, mai ales că a născut gemeni. Nu mi s-au spus niciodată prea multe despre asta…

Dan scrise douăzeci și două de pagini pe care nu avea să le trimită niciodată. Nu îndrăznea. Îl sună însă pe Klaus Ganz și îi spuse că avea un deces în familie. Apoi își rezervă un bilet pentru Stockholm și zbură a doua zi dimineață.

Era prima oară după optsprezece ani când revenea în Suedia. Adia un vânt rece, înghețat și ningea. Era 10 decembrie și ceremonia Nobelului. Podoabele de Crăciun luminau deja străzile, iar el se uita uimit în jur. Stockholmul era orașul minunat și îndepărtat din copilăria lui. Iar el era agitat și emoționat, dar și plin de așteptări, ca un mic copil. Aveau totuși să mai treacă cinci zile

înainte de a îndrăzni să acționeze. Până atunci, trăi fiind umbra lui Leo Mannheimer, urmăritorul lui nevăzut.

15.

21 iunie

Bashir Kazi avea o barbă lungă și răsfirată, pantaloni în nuanțe militare de camuflaj și o vestă de vânătoare cu nenumărate buzunare. Brațele îi erau robuste și bine antrenate. Era impunător din punct de vedere fizic. Se uita apatic la televizor, stând pe canapeaua de piele. După ce o fixă pe Lisbeth cu o privire disprețuitoare, nu o mai băgă în seamă. Cu puțin noroc, era amețit de droguri. Lisbeth făcu un pas să se asigure și bău din sticluța din buzunar. Bashir chicoti și se întoarse spre Khalil.

— Cine-i târfa asta pe care ai adus-o acasă?

— Nu am mai văzut-o înainte. Stătea afară, și am vorbit de un film pe care să-l vedem. Gonește-o de-aici!

Lui Khalil îi era frică de ea, era evident. Dar îi era o frică și mai mare de fratele său, iar asta putea să o ajute pe ea, în scopurile pe care le avea. Își puse geanta cu computerul pe un birou gri aproape de ușă.

— Deci cine ești, fetițo? făcu Bashir.

— Nimeni anume, răspunse ea și nici asta nu iscă vreo reacție mai exagerată.

Dar Bashir se ridică și căscă, probabil mai mult de dragul efectului, ca să arate cât de mult îl oboseau fetele obraznice.

— Cum de te-ai mutat înapoi aici, îi spuse lui Khalil. Aici nu locuiesc decât curve și idioți.

Lisbeth se uită prin apartament. Era o garsonieră cu o mică bucătărie în dreapta, mobilată sumar și

dezordonată, erau haine aruncate peste tot. Exista un pat suspendat, canapeaua de piele și o măsuță de cafea. Aproape de birou, un baston de hochei de iarbă era rezemat de perete.

— Nu-i prea multă agerime în generalizarea asta, spuse ea.

— Ce-ai zis?

— O formulare prea cuprinzătoare, nu-i așa, Bashir?

— De unde știi cum mă cheamă?

— Tocmai am scăpat din închisoare și am venit să-ți transmit salutări de la prietena ta, Benito.

Era o acțiune riscantă. Sau totuși nu, era destul de sigură că cei doi țineau legătura, iar Bashir deveni atent. Nu era un nume necunoscut pentru el, se vedea o scânteie în ochii lui apoși.

— Și ce salutări ar fi astea?

— O salutare video, vrei să vezi?

— Depinde.

— Cred că te va amuza, spuse ea.

Își luă mobilul și pretinse că are probleme să deschidă fișierul. De fapt, scrise câteva comenzi și se cuplă la infrastructura pe care Republica Hackerilor o menținea zilnic. Apoi făcu un pas înainte și se uită fix în ochii lui Bashir.

— Benito e dispusă să le facă servicii prietenilor ei, știi asta. Dar există o serie de aspecte care trebuie discutate.

— Cum ar fi?

— Este o închisoare, și fie doar și atât, e destul de problematic. Ai fost foarte abil când ai strecurat un cuțit în secție. Trebuie să te felicit.

— Treci la subiect!

— Subiectul este Faria.

— Ce-i cu ea?

— Cum de-ați putut să o tratați atât de rău?

— Ce?

— V-ați purtat ca niște porci.

Bashir arăta mirat.

— Porci. Bestii. Ticăloși notorii. Există diferite cuvinte care nu ajung nici pe jumătate, gândindune la situația ei. Ar trebui să fiți pedepsiți, nu crezi asta?

Lisbeth se aștepta la o reacție. Dar subestimase puterea acestei reacții, izbucnirea de mânie care urmase după surpriză. Fără să se îndoiască o secundă, Bashir se repezi la ea cu pumnul strâns, lovind-o în bărbie. Ea își menținu echilibrul, dar se concentră numai să țină mobilul stabil în mâna dreaptă, aproape de șold, cu ecranul îndreptat spre fața lui.

Ea spuse:

— Pari neliniștit.

— Puțin spus!

Salander primi o nouă lovitură și se clătină puțin, dar nu făcu nimic să se apere sau să ridice mâna pentru a se proteja. Atunci Bashir se uită la ea cu o privire care arăta și furie, și consternare. Avea sânge în gură. Își asumă riscul.

— Chiar crezi că a fost o idee bună să-l omori pe Jamal? spuse ea.

Bashir lovi din nou, și de această dată ei i-a fost mai greu să rămână nemișcată. Ameți și scutură din cap în speranța că o să vadă mai clar, și atunci zări ochii speriați ai lui Khalil. O să sară și el la ea? Nu era sigură, nu era ușor de citit. Dar credea că va rămâne calm și nemișcat. Era ceva demn de milă în silueta lui zveltă.

— A fost o idee bună? repetă și se uită la Bashir cât de amenințător putea ea.

El își pierdu controlul și își ieși din fire, exact așa cum sperase ea.

— A fost o idee atât de bună, încât tu nu ai cum să pricepi, haimana ce ești!

— De fapt, de ce?

— Pentru că a făcut din Faria o târfă! țipă Bashir. O târfă! Ne-a dezonorat pe toți.

Lisbeth primi o nouă lovitură și nu mai era așa sigură că reușea să țină bine mobilul.

— Dar atunci și Faria trebuie să moară, nu-i așa? spuse ea.

— Ca un șobolan, ca o scroafă! Nu o să ne dăm bătuți până ce nu arde în iad.

— Bun, spuse Lisbeth. Începe să fie limpede. Vrei să vezi filmul acum?

— De ce naibii aș vrea să-l văd?

— Pentru că altfel Benito ar fi dezamăgită, și asta nu e bine. Doar ai înțeles până acum cum stau lucrurile.

Bashir ezita, asta se vedea în ochii lui și în mâna care-i tremura. Dar nu era ceva ce îi schimba prea mult starea, era la fel de furios, își ieșise din pepeni de furie, iar Lisbeth nu voia să mai încaseze vreun pumn. Făcu o estimare aproximativă, măsură distanța dintre ochi, calculă, revizui lanțul de consecințe. Să-l lovească cu capul? Să-i dea un genunchi între picioare, să pareze înapoi? Se hotărî să mai suporte puțin și să pară frântă și învinsă. Nu era nevoie să se străduiască prea mult. Următoarea lovitură veni dintr-o parte, mai puternică decât celelalte. Îi făcu o crestătură pe buză, iar capul îi suna. Se clătină din nou.

— Arată-mi acum! rosti el printre dinți.

Ea își șterse buzele, tuși, scuipă sânge și se așeză pe canapeaua pe piele.

— Am filmul pe mobil, spuse ea.

— Bine, arată-mi! șuieră Bashir și se așeză lângă ea. Lisbeth tasta pe telefon, părând puțin pierdută.

Se apropie și Khalil, iar asta era bine, se gândi ea. Fără să se grăbească sau să pară prea îndemânatică, tastă comenzile și curând apărură pe ecran codurile de program. Se vedea că frații deveneau agitați.

— Ce dracu' se întâmplă? făcu Bashir. E stricat? E vreun telefon de rahat?

— Nu, nu, spuse ea. Este normal. Înregistrarea video e purtată acum în așa-numitul botnet și

acum… vedeți? Acum încarc filmul și apăs pe *Command* și *Control* și îl răspândesc.

— Ce dracu' vrei să spui?

Simți un miros puternic de transpirație.

— Am să-ți explic, continuă ea. Un botnet este o rețea de computere hăcuite, infectate cu un virus – cu cai troieni. Este cam ilegal, dar e practic. Înainte să vă spun mai mult, ar trebui să ne uităm la film. Eu nu l-am văzut încă, avem forma needitată. Așteptați numai puțin… Aici este!

Chipul lui Bashir apăru pe ecran. Părea mirat, ca un copil care nu înțelegea o întrebare grea.

— Ce naiba e asta? izbucni Bashir.

— Ești tu, bineînțeles. Cam nebărbierit, ce-i drept, și fără contururi foarte clare. A fost greu să filmez de lângă șold. Dar acum e mai bine, mai temperamental. Aici lovești foarte bine, iar acum, ascultă! Se pare că recunoști că l-ai omorât de Jamal Chowdhury.

— Ce dracu-i asta? Ce *dracu*-i asta?

În film, Bashir striga cum Faria trebuie să moară ca un șobolan, ca o scroafă și să ardă în iad. Apoi imaginea se clătină și urmară noi lovituri care nu se vedeau bine. Era mai degrabă o învălmășeală de imagini cu tavanul și pereții.

— Ce dracu' ai făcut? strigă el și lovi cu pumnul masa de lângă canapea.

— Calm, calm, răspunse Lisbeth. Nu există motive să intrăm în panică.

— Ce vrei să spui? Răspunde-mi, nenorocito! urlă el.

— Încă mai există o majoritate însemnată a populației globului care nu a primit fișierul, răspunse ea. Aș spune că nu sunt peste o sută de milioane cei care l-au primit și mulți dintre ei, fii sigur, o să îl considere spam și o să-l șteargă instantaneu. Dar, bineînțeles, am reușit să-l denumesc. I-am spus *Bashir Kazi.* Așa că prietenii tăi o să vrea să se uite, și bineînțeles poliția și Säpo, cunoscuți de-ai cunoscuților tăi și oricine are

chef. Poate că va deveni viral pe YouTube. Asta nu putem controla, internetul e un loc așa de sucit! Nu l-am înțeles niciodată prea bine.

Bashir părea că înnebunise. Capul i se mișca smucit și spasmodic.

— Înțeleg că e o chestie sensibilă, spuse Lisbeth. Imaginea publică nu e niciodată ușor de controlat. Îmi amintesc când mi-a apărut prima oară poza prin reviste și ziare. Cinstit vorbind, nici acum nu mi-am revenit. Dar partea bună este că există o cale de scăpare.

— Care?

— O să-ți spun. Doar să…

Folosi faptul că el era năuc și disperat spre avantajul ei și, dintr-o mișcare rapidă, îl prinse de cap, dădu cu el de două ori în măsuța de cafea și se ridică.

— Poți să fugi, Bashir, spuse ea. Poți să fugi așa de repede, încât să nu te ajungă din urmă rușinea.

Bashir se uită la ea paralizat și buimăcit. Mâna dreaptă îi tremura și și-o duse la frunte.

— Poate funcționează, continuă ea. Nu exagerat de mult, dar pentru o vreme. Poți să fugi și să fugi, ca fratele tău, nu la fel de rapid, începi să pui pe tine, nu-i așa? Dar îți permiți să mergi înainte șontâc-șontâc sau în vreun alt fel.

— O să te omor, bombăni Bashir.

Se ridică de parcă avea de gând să se arunce asupra ei. Dar parcă nu mai credea nici el asta. Se uita nervos la ușa spre ieșire și la ferestre.

— Atunci să te grăbești, zise ea. Cred că trebuie să o tulești repede.

— O să te găsesc! șuieră el printre dinți.

— Atunci ne vedem din nou.

Vocea îi era monotonă și rece. Făcu un pas spre birou și perete, se întoarse cu spatele la el și îi dădu toate șansele să se arunce asupra ei. Dar era atât de năuc și nemișcat precum se așteptase. Pe deasupra, mobilul îi suna.

— Sigur e cineva care a văzut înregistrarea. Dar suntem calmi, nu-i așa? Refuzăm să mai răspundem, iar în oraș mergem cu ochii în pământ, spuse ea.

Bashir bombăni o amenințare și se apropie de ea. Dar nu ajunse prea departe. Lisbeth luă bastonul de hochei care era rezemat de perete și îl lovi peste gât și peste obraz, apoi în abdomen.

— Asta e pentru Faria, spuse ea.

Bashir se îndoi și mai rău și mai primi o lovitură. Cu pași nesiguri, ieși pe ușă, coborî scările întunecate clătinându-se și păși afară în lumina soarelui de după-amiază.

Lisbeth avea încă în mână bastonul de hochei. Khalil Kazi stătea chiar în spatele ei, lângă canapeaua de piele, în hainele lui de jogging și pantofii roșii de sport, cu ochi jucăuși și gura căscată. Era încă adolescent, subțire și delicat. Se vedea din privire că era înlemnit de frică. Era departe de a fi o amenințare. Dar putea să sufere un colaps, să fugă și să facă ceva nesăbuit. Annika vorbise despre risc de sinucidere. Lisbeth se uită la ceas fără a scăpa ușa din priviri.

Era patru și douăzeci de minute după-amiază și își verifică e-mailul. Nici Bublanski, nici Farah Sharif nu îi răspunseseră încă. Annika scrisese: **Excelent, arată promițător. Mergi acasă imediat!**

Khalil răsufla greu și se uită la el. Părea că vrea să îi spună ceva.

— Tu ești, nu-i așa? bolborosi el.

— Cine?

— Cea din ziare.

Ea dădu din cap că da.

— Mai avem un film la care să ne uităm, tu și cu mine, spuse ea. Nu e la fel de palpitant, e mai mult despre mișcările mâinilor.

Puse bastonul de hochei la loc lângă perete, își luă geanta cu laptopul de pe birou și îl îndemnă să se așeze pe canapea. Era palid și se mișca de parcă

i se înmuiaseră picioarele. Dar o ascultă și se așeză.

Îi povesti, scurt și la obiect, despre recunoașterea mișcărilor și despre rețeaua neurală profundă, despre tura lui de alergat de adineauri și despre secvența video din metrou. Își dădu seama imediat că înțelegea, după cum împietrise și mormăia ceva ininteligibil. Se așeză lângă el și luă la rând fișierele, i le arătă și încercă să-i explice. Însă el nu era atent, doar se uita absent și nemișcat spre monitor. Îi sună telefonul și schimbă o privire cu ea.

Khalil își luă mobilul și simți după tonul adulator și reținut că îl sunase o persoană pe care o respecta foarte mult. Era imamul lui care se afla în cartier, asta trebuie să fi fost din cauza Annikăi. Imamul întreba pesemne dacă poate să urce. Lisbeth se gândi că era bine și așa, și dădu din cap că da. Confesiunile sigur erau mai mult specialitatea imamului, mai ales că Annika vorbise atât de bine despre el.

Nu după multă vreme, bătu la ușă. Un domn înalt și prezentabil, de vreo cincizeci de ani, cu ochi mici, barbă lungă și turban roșu pe cap păși în apartament. O salută din cap și se întoarse apoi spre Khalil cu un zâmbet melancolic.

— Bună, băiatul meu, spuse el. Vrei să povestești ceva? Cuvintele lui purtau o greutate îndurerată și, pentru un moment, toți rămaseră tăcuți. Lisbeth se simți brusc inconfortabil, neștiind ce să facă. Până la urmă, se ridică.

— Nu cred că sunteți în siguranță aici, spuse ea. Aș sugera să mergeți afara sau să faceți o plimbare pana la moschee.

Îi lăsă singuri, fără să spună la revedere, își luă laptopul și dispăru pe scările întunecate.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Dan Brody stătea pe o bancă în Norrmalmstorg. Era aceeași zi în care ajunsese la Stockholm, iar

ninsoarea se oprise. Cerul era senin și rece, iar el purta o haină neagră, ochelari de soare și un fes de lână tras peste frunte. Citea o carte despre criza de la Lehman Brothers. Dorea să învețe mai multe despre lumea fratelui său.

Se cazase la hostelul af Chapman din Skeppsholmen, un vapor vechi reconstruit. O cameră acolo costa șase sute nouăzeci de coroane pe noapte, cam cât își permitea el. Deja avusese parte de vreo două priviri ce îl recunoșteau, iar asta duruse, ca și cum nu ar mai fi fost el însuși, ci o copie mai săracă a unui alt om. Cel care până deunăzi fusese un muzician obișnuit cu lumea devenea din nou băiatul de țăran din Hälsingland, inferior locuitorilor din Stockholm. Pe Birger Jarlsgatan se strecurase într-un magazin de îmbrăcăminte și cumpărase o pereche de ochelari de soare și fesul gri, în spatele cărora încerca să se ascundă.

Se gândea tot timpul cum ar trebui să acționeze: să trimită totuși un mesaj, să dea un link la o secvență video sau să sune? Dar nu îndrăznea, dorea să-l vadă mai întâi pe Leo, și de aceea se postă acolo, în fața agenției de brokeraj Alfred Ögren în Norrmalmstorg, așteptând.

De acolo ieși Ivar Ögren, cu pași hotărâți și nervoși, luat apoi de un BMW negru cu geamuri fumurii, ca un om de stat, ca un demnitar.

Însă niciun Leo deocamdată. Era încă acolo, în clădirea roșie din cărămidă. Dan sunase, întrebase de el în engleză și aflase că era într-o ședință. Se va termina în curând, spuneau. De fiecare dată când se deschidea ușa de la intrare, Dan tresărea. Dar încă mai dura, iar întunericul se lăsase de mult peste Stockholm. Bătea un vânt tăios, jos, la marginea apei, și se făcuse prea frig ca să stai și să citești.

Se ridică și se plimbă încoace și încolo prin piață, masându-și vârfurile degetelor sub mănușile de piele. Nu se întâmplă nimic, mașinile se răreau după ora de vârf. Se uită spre restaurantul din piață, cu ferestre mari. Invitații de acolo zâmbeau și vorbeau, iar el se

simți exclus. Părea că viața se desfășoară pe lângă el, o petrecere la care nu fusese invitat; se gândi că el întotdeauna fusese un outsider, nu-i așa?

În acel moment apăru Leo. Dan nu avea să uite asta niciodată, timpul părea să se oprească, raza vizuală se îngustă, iar sunetele amuțiră. Dar nu era numai o trăire fericită, nu în frigul acela și în lumina de la restaurant. Vederea lui Leo nu făcea decât să îi adâncească suferința. Mergea în același mod, zâmbea la fel, își mișca mâinile identic, avea aceleași linii pe obraji și sub ochi. Totul era la fel, totuși era ca și cum s-ar fi văzut pe sine într-o oglindă aurită. Omul de acolo *era el* și *nu era el.*

Leo Mannheimer era cel care ar fi putut fi Dan și, cu cât se uita mai mult, cu atât descoperea mai multe diferențe.

Nu era vorba numai de haină, pantofi sau costumul scump de dedesubt, ci și de siguranța pașilor și strălucirea din privire. Leo Mannheimer părea să emane o stimă de sine pe care Dan nu o avusese niciodată, iar când se gândea la asta, i se tăia respirația.

Inima începu să-i bată puternic când o privi pe femeia care mergea lângă Leo și își punea mâna în jurul taliei lui. Arăta inteligentă și sofisticată și părea să fie îndrăgostită de Leo. Râdea. Amândoi râdeau și înțelese că femeia era acea Malin Frode despre care Julia vorbise cu o undă de gelozie. Rămase ca împietrit. Nu îndrăzni să se apropie și îi văzu dispărând în sus spre Biblioteksgatan. Îi urmă fără să înțeleagă prea bine de ce. Mergea încet și păstra distanța.

Dar oricum nu risca să fie descoperit. Complet preocupați unul de altul, cei doi dispărură chicotind spre Humlegården. Râsul lor plutea în aer. Se simți greu ca și cum latura simplă și frivolă a bucuriei lor i-ar fi tras corpul spre pământ. Îi pierdu din vedere și se întoarse la hostelul lui fără să reflecteze o secundă la cât de ușor pot înșela aparențele, doar și el însuși fusese privit în acel mod de atâtea ori de alții, ca unul

care era un norocos fericit. Viața poate fi foarte frumoasă de la distanță, iar el încă nu înțelegea asta.

Mikael urma să plece la Nyköping. Purta o geantă de umăr în care avea un caiet de notițe, un reportofon și trei sticle de vin rosé pe care Lotta von Kanterborg îl rugase să le cumpere. Sora ei, Hilda, stătea la hotelul Forsen lângă râul Nyköpingsån, sub presupusul nume de Fredrika Nord. Spusese că era dispusă să vorbească dacă erau îndeplinite anumite condiții, iar una dintre ele era vinul.

O alta era precauția extremă. Hilda se considera urmărită și lucrurile nu ar fi devenit mai ușoare dacă Mikael ar fi dezvăluit ceva. Noile informații aproape că o făcuseră pe Hilda să se piardă cu totul cu firea. De aceea Mikael nu spuse niciun cuvânt nimănui despre locul unde mergea, nici măcar Erikăi.

Acum se afla într-o cafenea aproape de inelul[15] din Stația centrală din Stockholm, așteptând-o pe Malin. Simțea că este important să stea de vorbă cu ea. Trebuia să întoarcă fiecare piatră, să-și testeze fiecare teorie, să înțeleagă dacă lucrurile se legau sau nu. După zece minute de întârziere, apăru și Malin, în blugi și cu o bluză albastră. Arăta fermecător, chiar dacă era transpirată, ca jumătate de Stockholm.

— Iartă-mă, spuse ea. Am fost nevoită să-l las pe Love la mama.

— Puteai să-l iei cu tine. Am numai câteva întrebări scurte.

— Știu, dar după mai am ceva.

O sărută rapid și trecu direct la subiect.

— Când l-ai întâlnit pe Leo la Fotografiska, te-ai mai gândit și la altceva, vreo altă deosebire în afară de faptul că părea brusc dreptaci?

— Cum ar fi?

Mikael se uită spre ceasul din stație.

— Să zicem, de exemplu, că avea un semn din naștere în cealaltă parte decât în mod obișnuit. Sau că o buclă era pieptănată în sens invers. Are părul foarte buclat, nu?

— Mă sperii, Mikael. Care e teoria ta?

— Mă ocup de un subiect despre gemeni monozigoți care au fost separați la naștere. Nu pot să-ți zic mai mult deocamdată și vreau ca și tu să nu spui nimic despre asta, îmi poți promite?

Păru dintr-odată terifiată și îl prinse de braț.

— Deci vrei să spui…

— Nu vreau să spun nimic, Malin, nu încă, zise el. Dar mă întreb… Ezită. Gemenii monozigoți sunt identici din punct de vedere genetic sau pe aproape, continuă el. Se întâmplă anumite schimbări genetice la noi toți, mici mutații.

— Treci la subiect.

— Trebuie să-ți dau niște simple informații factuale mai întâi, altfel totul este de neînțeles. Gemenii monozigoți provin dintr-un singur ovul din uter, care se divizează destul de repede. Partea interesantă aici este cât de repede. Dacă acest lucru se întâmplă la mai târziu de patru zile după fecundare, gemenii au parte de o placentă comună, lucru ce crește riscurile pentru fetuși. Dar dacă ovulul se divizează târziu, după o săptămână sau chiar mai mult, până la douăsprezece zile, copiii devin gemeni în oglindă. Douăzeci de procente dintre gemenii monozigoți sunt gemeni în oglindă.

— Și asta ce înseamnă?

— Că devin identici, dar ca imagini în oglindă. Unul e stângaci, altul dreptaci. Chiar inimile lor pot fi în părți diferite.

— Deci vrei să spui că…

De emoție, rosti cuvintele bolborosit, iar Mikael îi mângâie obrazul ca să o calmeze.

— Poate fi o idee nebunească, spuse el. Și chiar dacă nu este nebunească, chiar dacă a fost geamănul în oglindă al lui Leo și nu Leo cel pe care l-ai întâlnit la Fotografiska, nu înseamnă că s-

a comis vreo infracțiune, și nici vreo asumare de identitate în stilul *The Talented Mr. Ripley.* Poate că doar au schimbat rolurile, s-au jucat puțin, au încercat ceva nou. Mă poți însoți până la tren, Malin? Trebuie să mă grăbesc.

Ea rămase ca împietrită. Apoi se ridică și îl însoți la nivelul de mai jos. Traversară culoarul pe lângă magazinele din dreapta, apoi din stânga, până la linia numărul unsprezece. Îi spuse că merge la Linköping cu o treabă, voia să lase cât mai puține indicii posibil. Continuă:

— Am citit enorm despre gemeni monozigoți care s-au întâlnit prima oară la vârstă adultă și care nu știuseră despre existența celuilalt. Malin, aceste întâlniri sunt mereu descrise ca fantastice, se spune că nu există întâlniri mai tulburătoare și atât de radicale. Gândește-te și tu! Ai crezut că ești singur, unic în felul tău, și mai apare încă unul la fel. Se spune că gemenii monozigoți care se întâlnesc târziu în viață nu vor să se oprească din vorbit. Trec prin tot, talente, lipsuri, obiceiuri, gesturi, memorii, tot, tot. Se completează, cresc, devin mai fericiți decât fuseseră înainte. Multe dintre aceste povești m-au mișcat profund, Malin și tu ai zis că Leo a fost euforic într-o perioadă.

— Da, deși după aceea nu a mai fost.

— E adevărat.

— A călătorit și am pierdut legătura.

— Exact, spuse Mikael. M-am gândit și la asta. Dacă mai dai de ceva – fie legat de înfățișarea lui, fie de altceva, care să mă ajute să înțeleg ce s-a întâmplat…

Ajunseră la linie și se opriră. Trenul aștepta deja în stație.

— Nu știu, spuse ea.

— Gândește-te!

— Da, cred că a fost ceva. Îți amintești când ți-am povestit că s-a logodit cu Julia Damberg?

— Asta te-a întristat, nu-i așa?

— De fapt, nu.

Nu prea o credea.

— Mai mult m-a mirat, spuse ea. Julia lucrase la noi mai demult, apoi se mutase la Frankfurt și niciunul dintre noi nu mai auzise de ea de mai mulți ani. Dar nu cu mult timp înainte să plec de la agenție, a sunat și l-a căutat pe Leo. Nu cred că el a mai sunat înapoi, părea foarte deranjat de conversație. Dar Julia a spus ceva ciudat.

— Ce anume?

— M-a întrebat dacă știam că Leo era și mai bun la chitară decât la pian. Era un adevărat virtuoz, așa a spus. Despre asta nu auzisem chiar nimic, prin urmare, l-am întrebat pe Leo.

— Și ce-a spus?

— N-a spus nimic. S-a înroșit și nu a făcut decât să râdă. Era în perioada aceea când strălucea ca un soare.

— Asta e așa…, spuse el și nu mai putu să asculte continuarea.

Termenul de virtuoz al chitarei îi suna în urechi ca un dangăt neliniștitor. Se adânci și mai mult în gânduri când își luă la revedere de la Malin și urcă în tren.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Dan se ținu departe vreo două zile, o perioadă plină de neliniște. Citea în camera lui de pe vapor sau făcea plimbări rapide prin Skeppsholmen și Djurgården. Câteodată alerga în treningul lui cenușiu, iar seara începuse să bea mai mult decât normal, la barul vaporului. Dormea prost și în timpul nopții scria în carnete de notițe cu coperte de piele stacojie.

În după-amiaza zilei de miercuri, 13 decembrie, se întorsese în Norrmalmstorg. Nici atunci nu îndrăzni să se apropie. În ziua de vineri își luă chitara și se așeză pe banca din fața restaurantului din piață. Zăpada începuse din nou să cadă și simțea că îngheață. Temperatura scăzuse, dar haina lui nu era destul de groasă pentru frigul acela. Însă nu își permitea ceva mai gros, banii nu îi mai ajungeau și nu se simțea în

stare să cânte cu alte grupuri de jazz pentru a se întreține din nou. Nu se mai putea gândi la altceva decât la Leo, orice altceva părea lipsit de importanță.

În acea zi de vineri, Leo ieșise devreme de la birou. Purta o haină de cașmir de culoare albastru-închis și o eșarfă albă și mergea în ritm alert. Dan îl urmă, se ținea mai aproape acum, iar asta era o greșeală. În fața cinematografului Park, Leo se întoarse și survolă priveliștea cu privirea ca și cum ar fi simțit că era urmărit. Cu toate acestea, nu îl văzu pe Dan. Era plin de lume pe stradă, iar Dan purta fesul și ochelarii și se uita în jos spre Stureplan. Leo continuă să meargă înainte și traversă Karlavägen.

În fața ambasadei Malaysiei de pe Floragatan, Dan se opri și îl lăsă pe Leo să dispară în casă. Ușa se închise cu o izbitură, iar el rămase așteptând afară în frig. Mai așteptase și înainte tot așa, știa că avea să dureze. De-abia după două minute se aprinse lumina la etajul de sus.

Lumina se ivea ca strălucirea unei lumi mai frumoase. Câteodată se auzeau sunetele unui pian cu coadă și adesea îi apăreau lacrimi în ochi recunoscând armoniile. Acum îi era foarte frig și înjura tăcut ca pentru sine. Bătea un vânt înghețat când se apropie de bloc și își scoase ochelarii de soare. Auzi în spatele lui pașii unei femei și ai unui câine. O doamnă mai în vârstă cu pălărie neagră și palton verde trecu pe lângă el cu un mic mops legat în lesă și îl privi amabil.

— Nu ai chef să mergi acasă azi, Leo?

Pentru o clipă, nu mai mult, se uită îngrozit la ea. Apoi zâmbi ca și cum replica ar fi fost amuzantă și potrivită.

— Câteodată parcă nu știi ce ai vrea, spuse el.

— E adevărat. Hai, intră, e mult prea frig ca să stai afară și să filosofezi, îl îndemnă ea și formă codul de intrare.

Intrară împreună și se opriră să aștepte liftul. Îl privi din nou și îi spuse zâmbind, pe un ton amuzat:

— Ce haină veche ți-ai tras pe tine!

Simțea cum îl împunge îngrijorarea.

— O boarfă veche, răspunse el.

— O boarfă veche? Asta obișnuiesc eu să spun când îmi pun bluza cea mai elegantă și sper să primesc complimente.

Încercă și el să râdă, însă nu-i ieși. Femeia se mușcă de buză și își luă un aer serios. Dan era sigur că-l depistase că era un impostor, ca și cum nu numai hainele, dar și expresia lui penibilă îi dezvăluiseră lipsa de stil și de clasă. Femeia spuse:

— Iartă-mă, Leo, înțeleg cât de greu ți-e acum. Cum se simte Viveka?

Înțelese din tonul vocii că „bine” nu ar fi fost răspunsul corect.

— Așa și-așa, spuse el.

— Să sperăm că nu o să sufere prea mult.

— Să sperăm, repetă el și simți că nu avea să se descurce dacă urca în lift cu ea.

— Știți ce? Am nevoie de puțină mișcare. Am să merg pe scări.

— Prostii, Leo. Ești zvelt ca o gazelă. Îmbrățișeaz-o pe Viveka din partea mea, spune-i că mă gândesc la ea.

— Da, chiar am să fac asta, răspunse el și porni pe scări în sus cu chitara lui.

Când se apropie de apartamentul lui Leo, încetini pasul. Dacă Leo ar fi auzit măcar pe jumătate la fel de bine ca el, atunci trebuia să fie tăcut ca un șoricel. Se strecură până sus la ultimul etaj unde Leo locuia singur, iar asta era bine, părea retras. Fără niciun zgomot, se așeză pe coridor cu spatele rezemat de perete. Ce să facă? Inima îi bătea puternic și gura îi era uscată. Mirosea a curățenie și a proaspăt vopsit și se uită fix la o pictură cu cerul pe tavan. Cine ar picta ceruri pe tavanul casei scărilor? Mai jos se auzeau pași, târșâit de picioare, sunete de la televizoare, o ușă care se deschide și o clapă de pian apăsată. O notă de la.

Erau numai sunete de bas, de probă – ca și cum Leo nu știa dacă să se apuce într-adevăr să cânte. Dar începu și părea că improvizează sau poate că nu. O

frază muzicală melancolică și neliniștitoare revenea mereu și, la fel ca în înregistrarea aceea veche de la Konserthuset, Leo se oprea pe al șaptelea sunet din gama melodică, acum într-un mod aproape ritualic sau maniacal, dar în același timp mai rafinat și mai matur. Reușea într-un fel să transmită o emoție a ceva deteriorat și pierdut, cel puțin așa o trăia Dan. Tresări.

Nu-și putea clarifica pe deplin sentimentul care îl copleșise brusc. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, tremura și asta nu era neapărat numai din cauza muzicii. Era înrudirea armoniilor și simplul fapt că Leo cânta cu o așa durere ca și cum el, care nu era muzician de meserie, putea să redea mai bine decât Dan suferința lor.

Suferința lor?

Era un gând straniu și totuși adevărat în acel moment. Leo tocmai lăsase impresia unui străin, a unui alt fel de specie, mai fericită. Acum Dan se vedea pe el însuși în Leo și se ridică cu pași nesiguri. Se gândi să sune la ușă. Dar în loc de asta scoase chitara din toc, o acordă rapid și începu să îl acompanieze. Nu era greu să găsească acordurile și să urmeze tonurile frazei muzicale. Felul lui Leo de a zăbovi pe sincope și de a schimba frazarea de triolet cu optimi clare semăna cu al lui însuși.

Se simțea… ca acasă. Nu putea descrie în alt mod acea stare. Era ca și cum cântase cu el de multe ori înainte. Continuă tot așa preț de câteva minute. Poate Leo nu auzea ca el, poate că era total absorbit de propria muzică. Era greu de spus. Apoi se opri în mijlocul unei teme, pe un fa diez sau pe un re suspendat. Totuși, nu se auzi niciun pas, nicio mișcare. Leo trebuie să fi rămas cu sufletul la gură și Dan se opri și el și așteptă. Ce se întâmplase oare? Auzi o răsuflare grea mai departe și cântă din nou acea secvență melodică, ceva mai rapid acum și cu o contribuție proprie, o variantă nouă. Atunci scaunul de la pian se frecă de podea și auzi pași care se apropiau de ușă. Stătea acolo cu chitara în mână simțindu-se ca un cerșetor, un muzicant de stradă care se strecurase în

saloanele fastidioase sperând să fie acceptat. Dar bineînțeles… era mult mai mult decât atât. În el ardeau speranța și dorul, închise ochii ascultând cum era scos lanțul de siguranță de către niște mâini ce păreau a tremura de emoție.

Ușa se deschise și Leo se uită la el. Nu părea să înțeleagă la început, iar după o clipă rămase stupefiat, cu gura căscată. Era speriat și șocat.

— Cine ești tu?

Erau primele cuvinte, și ce să răspundă Dan, ce să-i spună?

— Mă numesc… începu el. Se opri, apoi continuă: Dan Brody, continuă el. Sunt chitarist de jazz. Cred că sunt fratele tău geamăn.

Leo nu răspunse. I se înmuiaseră picioarele, părea că-și pierde echilibrul. Era palid la față.

— Eu…

Atât reuși să spună, și nici Dan nu putea să vorbească. Inima îi bătea cu putere și nu-și găsea cuvintele. Încercă și el la fel:

— Eu…

— Ce anume?

Exista o disperare în vocea lui Leo căreia Dan nu putea să-i facă față și își înfrână impulsul de a fugi de-acolo. Spuse:

— Când te-am auzit cântând la pian…

— Da?

— Atunci m-am gândit că toată viața m-am simțit incomplet. Ca și cum mi-ar lipsi ceva, și acum, în sfârșit…

Nu reuși să spună mai mult și nu știa dacă vorbele erau adevărate sau măcar pe jumătate adevărate, ori erau simple formulări, fraze care veneau de la sine.

— Nu pot să înțeleg. De când ai știut? zise Leo, iar mâinile îi tremurau.

— Numai de câteva zile.

— Nu pot să înțeleg, repetă el.

— Știu, este greu. Este ireal.

Leo îi întinse mâna, ceea ce părea extrem de formal date fiind circumstanțele.

— Mereu am… spuse el.

— Ce?

Își mușcă buza. Mâinile continuau să-i tremure.

— Am simțit același lucru. Vrei să intri?

Dan dădu din cap că da și intră într-un apartament mai elegant decât orice văzuse până atunci.

PARTEA A TREIA

GEAMĂNUL DISPĂRUT

21 – 30 iunie

La cel puțin fiecare opt sarcini, există posibilitatea să fie gemeni, însă în unele cazuri poate surveni moartea unuia dintre fetuși, iar asta devreme în timpul sarcinii, fapt cunoscut sub denumirea de sindromul geamănului dispărut.

Alții își pierd fratele sau sora geamănă după naștere, din cauza adopțiilor sau confuziilor. Unii se întâlnesc de-abia la o vârstă adultă, alții niciodată. Gemenii monozigoți Jack Yufe și Oskar Stohr s-au întâlnit inițial într-o stație feroviară în Germania de Vest, în anul 1954. Jack Yufe trăise într-un kibuț și fusese soldat în armata israelită. Oskar Stohr fusese activ în Hitlerjugend.

Sunt mulți cei care duc dorul cuiva.

16.

21 iunie

Mikael merse de-a lungul râului din Nyköping până la hotelul Forsen. Era un loc simplu din lemn închis la culoare și cu acoperiș din țigle roșii, mai degrabă un hostel decât un hotel, dar cu o priveliște frumoasă spre malul apei. La intrare exista o moară în miniatură, iar pe pereți câteva fotografii cu pescari purtând cizme de piele.

La recepție stătea o tânără blondă, probabil că era vorba despre un job de vacanță. Nu putea avea mai mult de șaptesprezece ani, purta blugi și cămașă roșie și nu își desprindea ochii din telefon. Lui Mikael i se făcu teamă că l-ar fi putut recunoaște și i-ar putea anunța vizita pe internet în vreun fel. Privirea ei indiferentă îl liniști. Urcă

două rânduri de trepte și bătu într-o ușă cenușie cu numărul 214. Era ora opt și jumătate seara. Auzi dinăuntru o voce spartă.

— Cine este?

Se prezentă și atunci ea îi deschise. Mikael își trase suflarea pentru o clipă. Hilda von Kanterborg arăta sălbatic. Părul îi era încâlcit, iar privirea rătăcită și neliniștită, ca a unui animal speriat. Avea pieptul mare, era lată în umeri și la șolduri. Rochia de un albastru-deschis pe care o purta de-abia o încăpea; sudoarea îi curgea pe gât și pe frunte. Pielea îi era plină de pete de parcă se julise peste tot.

— Amabil din partea ta să mă primești, spuse el.

— Amabil? Mi-e teamă. Ce i-ai spus Lottei e de-a dreptul bolnăvicios.

Nu o rugă să-i explice. Dorea ca ea să se liniștească mai întâi și să-și recapete suflul.

Scoase din geantă sticlele cu vin rosé și le puse pe masa rotundă de stejar din dreptul ferestrei deschise.

— Mi-e teamă că nu mai sunt foarte reci, spuse el.

— Am avut parte de și mai rău, cred.

Merse în dormitor și aduse două pahare Duratex pe care le așeză pe masă.

— Vrei să rămâi treaz și ager la minte sau vrei să bei cu mine?

— Ce te face să te simți mai confortabil?

— Toți bețivii au nevoie de companie, așa că poți să bei și tu. Ia-o ca pe o strategie jurnalistică!

Îi umplu paharul aproape ochi. El îl dădu pe gât aproape pe tot, pentru a-i demonstra că vorbea serios. Privi afară spre șuvoiul de apă și spre cerul care se întuneca.

— Vreau numai să-ți garantez… începu el.

— Nu-mi garanta nimic, îl întrerupse ea. Nu poți s-o faci, și nici nu am nevoie de niciun discurs pretențios despre protecția surselor. Spun ce am de spus, pentru că nu mai vreau să tac.

Goli paharul rapid și îl privi în ochi. Era agreabilă într-un fel, avea ceva imprudent și permisiv în felul ei de a fi, iar asta dădea o senzație de eliberare.

— Bun, înțeleg și îmi pare rău că te-am îngrijorat. Putem să începem?

Dădu din cap că da, iar el își luă reportofonul și îl deschise.

— Sigur știi de Institutul de Stat pentru Biologie Rasială, spuse ea.

— Doamne, da! O instituție abominabilă.

— Adevărat, dar stai calm, domnule reporter faimos, nu este la fel de palpitant precum sună. Nu mai găsești așa de ușor în Suedia pe nimeni dintre bătrânii biologi rasiali, iar institutul s-a închis demult, în 1958, cum poate că știi. Amintesc acest lucru, pentru că există un fir roșu aici, o continuitate. Dar asta nu știam inițial. Când mi-am început munca la Registru, credeam că aveam să lucrez cu copii talentați și atât. De fapt…

Mai luă o înghițitură din pahar.

— … nu știu de unde să încep.

— Vorbește despre ce vrei, spuse el. Găsim noi direcția.

Hilda își goli din nou paharul și își aprinse o țigară, o Gauloise, la care se uită amuzată.

— E interzis să fumăm aici, spuse ea. Iar povestea asta ar putea începe chiar aici, cu fumatul – cu bănuiala că poate fi nociv. Încă în anii ’50, au existat cercetători care au susținut că fumatul poate cauza cancer. Îți poți imagina?

— Cu totul incredibil!

— Într-adevăr, și poți înțelege că s-au confruntat cu o rezistență enormă. Sigur, se spunea, fumătorii se pot îmbolnăvi de cancer la plămâni, dar acest fapt nu are de-a face în mod necesar cu fumatul. Poate la fel de bine să fie pentru că au mâncat prea multe legume. Nimic nu putea fi demonstrat. *„Medic fumând Camel”* devenise un slogan cunoscut la acea vreme. Humphrey Bogart și

Lauren Bacall erau aduși în prim-plan ca argumente puternice pentru aspectul cool al obiceiului. Și totuși… suspiciunea se înrădăcinase și nu era puțin lucru. Ministerul britanic al sănătății descoperise că mortalitatea din cauza cancerului la plămâni crescuse de cincisprezece ori în două decenii, iar un grup de medici de la Institutul Karolinska din Stockholm au decis să studieze problema cu ajutorul gemenilor. Gemenii sunt subiecte de cercetare ideale, cu ADN-ul lor identic, iar în doi ani a fost pus la punct un registru de peste doisprezece mii de gemeni. Aceștia au fost intervievați cu privire la obiceiurile lor legate de fumat și de băut, iar studiul a avut un aport important la trista realizare că totuși nu e așa de al naibii de bine să fumezi și să te îmbeți.

Hilda zâmbi trist, trase un fum lung din țigară și mai bău un pahar din vinul rosé, cam călduț.

— Dar lucrurile nu s-au oprit acolo, continuă ea. Registrul a fost completat și, ulterior, apăreau noi gemeni și mulți nu trăiseră împreună. În anii treizeci, câteva sute de gemeni fuseseră separați la naștere, mai ales din cauza sărăciei. Mulți s-au întâlnit de-abia la vârstă adultă. Asta oferea un material de cercetare extrem de prețios, iar cercetătorii începuseră nu numai să studieze alte boli și cauzele lor, dar și să își pună clasica întrebare: ce îl formează pe om? Cât de mult e moștenire genetică și cât de mult factori de mediu?

— Am citit despre asta, spuse Mikael, și cunosc Registrul Național al Gemenilor. Dar ce se întâmplă acolo este cât se poate de legitim, nu-i așa?

— Absolut, acolo se fac cercetări semnificative și valoroase, iar eu încerc numai să-ți ofer un context. În timp ce Registrul Național al Gemenilor se dezvolta, Institutul de Stat pentru Biologie Rasială și-a schimbat denumirea și a devenit Institutul de Medicină Genetică, subordonat Universității din Uppsala. Ultimul șef

al institutului, Jan Arvid Böök, din profesor de biologie rasială a devenit profesor de medicină genetică. Nu era vorba numai de cuvinte și de semantică. Domnii începuseră treptat să se dedice unor lucruri care măcar începeau să semene vag cu știința. Vechile măsurători de scalp și prostiile despre puritatea rasei suedezo-germanice au fost abandonate cu totul.

— Dar vechiul registru al romilor și al altor minorități rămânea?

— Rămânea, dar și altceva rămânea, mult mai grav.

— Ce anume?

— Modul în care îl priveau pe om. Poate nu exista o rasă care să fie mai bună decât alta. Poate nici nu existau mai multe rase umane. Dar… anumiți suedezi onești erau mai silitori și mai capabili decât alții. De ce? Poate pentru că primiseră o educație suedeză solidă. Nu am putea oare depista cum să creăm un suedez cu adevărat merituos, unul care nu fumează țigări Gauloise și nu se îmbată cu vin rosé?

— Nu sună prea bine.

— Nu, spiritul timpului a schimbat direcția, dar persoanele care au avut odată opinii extreme într-un sens devin la fel de ușor extreme în alt sens, nu-i așa? Curând, acest grup din Uppsala începe să creadă în Freud și în Marx la fel cum odinioară credea în biologii rasiali. Desigur, locul se numea Institutul de Medicină Genetică, așa că nu era deloc subestimată importanța geneticii. Dar oamenii ăștia credeau în primul rând în factorii sociali și în cei materiali. Nicio problemă cu asta, bineînțeles, mai ales de la o vreme, de când barierele de clasă au devenit niște ziduri impenetrabile. Dar acest grup a cărui figură călăuzitoare era profesorul de sociologie Martin Steinberg considera că noi suntem influențați, mai mult sau mai puțin necesar, de circumstanțe. Un anumit tip de mamă și anumite tipuri de factori

sociali și culturali ar crea, mai mult sau mai puțin automat, un anume fel de om. Nu așa stau lucrurile, e departe de a fi așa. Omul e în mod semnificativ mai complex. Dar domnii voiau să experimenteze și să ajungă să stabilească ce fel de educație și de antecedente pot crea un suedez bun și minunat. Se aflau în strânsă legătură cu Registrul Național al Gemenilor, urmăreau cercetarea de-acolo, iar într-o bună zi l-au întâlnit pe Roger Stafford, psihanalistul american.

— Am citit despre el.

— Cred, dar nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i așa? Era incredibil de charismatic. Lumina orice adunare și, mai ales, avusese un efect puternic asupra unei anumite femei din acel grup, pe nume Rakel Greitz. A fost psihiatru și psihanalist și ea… aș putea povesti mult despre Rakel Greitz. Nu numai că a căzut în brațele lui Roger Stafford. Dar a devenit obsedată de activitatea lui și a vrut să îi ducă mai departe cercetarea. La un anumit moment, nu știu când exact, ea și grupul ei au luat decizia să-i despartă intenționat pe unii dintre gemeni, în egală măsură monozigoți și dizigoți, și să îi plaseze în familii diametral opuse. Și, pentru că obiectivele erau de la început elitiste – să obțină suedezi frumoși și de succes –, grupul a fost foarte selectiv cu subiecții. Căutau de zor cu lumânarea în fiecare cotlon și ungher. Treceau și prin vechile registre cu romi, cu alte popoare călătoare și cu Saami și așa mai departe, căutând oameni la care nici biologii rasiali nu s-ar fi gândit să-i includă în planurile lor de sterilizare forțată. Căutau părinți foarte talentați care au avut gemeni. Doreau – ca să ne exprimăm cinic – să aibă material de cercetare de primă clasă.

Mikael se gândi din nou la virtuozul la chitară menționat de Lisbeth.

— Iar una dintre aceste perechi de gemeni era formată din Leo Mannheimer și Daniel Brolin?

Hilda von Kanterborg rămase tăcută și se uită pe fereastră.

— Ba bine că nu, de aceea ne aflăm aici, nu-i așa? spuse ea. E o nebunie ce i-ai spus Lottei, că Leo nu mai era Leo. Dar, cinstit vorbind, nu cred asta. Pur și simplu, nu pot. Știi tu, Anders și Daniel Brolin, cum se numeau atunci, aparțineau poporului călător. Proveneau dintr-o familie nemaipomenit de muzicală. Mama, Rosanna, era o cântăreață fantastică. S-a păstrat o înregistrare. Rosanna cântă „Strange Fruit" a lui Billie Holiday într-un fel care te unge la inimă. Însă a murit la numai câteva zile după ce a născut, de febră puerperală. Nu a mers deloc la liceu, dar i-au fost găsite notele din perioada de gimnaziu și era prima la toate. Tatăl, Kenneth, era maniaco-depresiv, dar un geniu al chitarei. Nu era deloc o persoană rea și lipsită de sentimente, mai degrabă un nevrotic sadea care nu ar fi fost în stare să aibă grijă de gemeni. De aceea au fost plasați într-o casă de copii din Gävle, unde i-a găsit Rakel Greitz și i-a despărțit aproape instantaneu. Nici nu vreau să știu cum au procedat ea și Martin Steinberg când au găsit familiile tuturor gemenilor. Dar cu Daniel și cu Anders, sau Leo după cum a fost rebotezat, a fost chiar îngrozitor.

— În ce fel?

— A fost atât de nedrept! Daniel a mai rămas câțiva ani la casa de copii. Apoi a nimerit la un țăran rău și îngust la minte, în afara orașului Hudiksvall care mai mult își dorea un ajutor la fermă. Sau, mai bine spus, deși exista o femeie acolo la început, ea a dispărut curând, iar ceea ce a urmat putem să numim fără ocolișuri exploatare prin muncă a copiilor. Daniel și frații lui trudeau din greu de dimineața până seara și de multe ori nici nu li se dădea voie să meargă la școală. Leo, în schimb… a fost plasat într-o familie avută și influentă din Nockeby.

— La Herman și Viveka Mannheimer.

— Exact, iar Herman era un mahăr și un dur care-l făcea pe Martin Steinberg praf și pulbere. Nimic nu era mai important decât ca părinții adoptivi să nu afle nimic despre originea copiilor, în niciun caz că aveau frați gemeni. Dar Herman Mannheimer a insistat și și-a exercitat într-un fel influența, a dominat grupul. Martin a cedat, a fost pus la zid. În regim de strictă confidențialitate, i-a spus adevărul lui Herman, iar asta a fost destul de rău. Iar lucrurile s-au agravat. Herman a început să aibă idei. Nu-i plăcuseră niciodată acei *corturari* sau poporul rătăcit cum le spunea și, fără ca Rakel sau Martin să afle, i-a cerut sfatul partenerului său de afaceri Alfred Ögren.

— Pricep, spuse Mikael. Și, într-un fel sau altul, a aflat și fiul Ivar.

— Da, dar asta a fost cu mult după aceea, iar la acea vreme Ivar era deja de mult timp invidios pe Leo, care dădea mai multe speranțe și era mai isteț. Ivar, să nu uităm asta, făcea în general orice ca să dobândească un avantaj și să îl pună la punct pe Leo. Era un teren minat pentru cele două familii, iar colegul meu, Carl Seger, a fost chemat să ajute.

— Dar dacă Herman Mannheimer era un idiot atât de plin de prejudecăți, de ce a luat copilul?

— Herman era numai un bătrân reacționar în general, nu o persoană lipsită de inimă, nu cred asta, în ciuda a ceea ce i s-a întâmplat lui Carl. Dar Alfred Ögren… el chiar era un porc și un rasist și îl sfătuise categoric să renunțe la băiat. S-ar fi dus de râpă totul dacă nu ar fi apărut rapoarte că băiatul își dezvolta extrem de timpuriu capacitățile motorii și toate cele, iar ei au stat să reflecteze. Viveka era fermecată de el.

— Deci a rămas în familie pentru că era precoce?

— Avea șapte luni când l-au luat și existau deja mari așteptări de la el.

— În fișa lui personală scrie că este fiul biologic al lui Mannheimer. Nu știu cum au reușit părinții

să facă asta, dacă bebelușul a fost adoptat atât de târziu.

— Prietenii cei mai apropiați și vecinii cunoșteau adevărul, bineînțeles. Dar pentru ei devenise o chestiune de onoare. Toți știau cât suferise Viveka că nu putuse să aibă propriii copii.

— Leo știa că era adoptat?

— A aflat pe la vârsta de șase-șapte ani, când fiii lui Ögren începuseră să se ia de el. Viveka a fost nevoită să-i spună, dar l-a rugat să păstreze secretul, de dragul onoarei familiei.

— Înțeleg.

— Da, nu a fost ușor pentru familie.

— Leo suferea de hiperacuzie.

— Suferea de asta și de ceea ce azi descriem ca hipersensibilitate. Era neobișnuit de sensibil. Lumea era mult prea dură pentru el, iar el i se sustrăgea. A devenit un copil foarte singur. Mi se pare că singurul prieten adevărat pe care îl avea era Carl. Inițial, Carl și eu, și ceilalți psihologi nu aveam vizibilitate asupra întregului context, credeam că nu facem decât să testăm un grup de copii talentați. Eram împărțiți în așa fel, încât să întâlnim numai unul dintre frați. Dar, treptat, am înțeles ce se petrecea și încet am început să acceptăm, mai mult sau mai puțin, aș putea spune. Carl era cel care se împăca cel mai greu dintre noi cu ideea că gemenii fuseseră despărțiți intenționat – asta sigur pentru că era atât de apropiat de Leo. Ceilalți copii nu păreau să simtă că se despărțiseră de cineva, dar Leo era altfel. Nu știa nici el că era geamăn monozigot, ci doar că era adoptat. Dar bănuia ceva și spunea adesea că se simte incomplet, iar pentru Carl devenea insuportabil. „Nu mai rezist”, spunea el și mă întreba tot timpul despre Daniel: „Se simte la fel?” I-am spus că nici el nu se simțea bine. „Este singur”, i-am spus, precizând că uneori arăta semne de depresie. „Trebuie să le spunem”, era de părere Carl. „Nu se poate”, răspundeam eu, „o să ne ducem la fund cu

toții”. Dar Carl a continuat tot așa și, până la urmă, a făcut cea mai mare greșeală a vieții lui. A mers la Rakel, și știi…

Hilda deschise cea de-a doua sticlă de vin, deși prima nu fusese golită complet.

— Sigur că Rakel Greitz, continuă ea, poate lăsa impresia că este serioasă și corectă. Pe Leo a reușit să-l amăgească. Au ținut legătura în tot acest timp, au luat împreună masa de Crăciun și lucruri de acest fel. Dar în realitate este înfiorător de rece și, din cauza ei, mă aflu eu aici sub un nume fals, tremur și mă îmbăt. M-a ținut sub observație în toți acești ani, m-a lingușit și m-a amenințat din cauza unui lucru sau a altuia. Era în drum spre mine când am fugit aici. Am văzut-o pe stradă.

— Deci Carl a fost la ea, spuse Mikael.

— A făcut-o pe curajosul și a declarat că avea de gând să dezvăluie totul, oricare ar fi repercusiunile. Câteva zile mai târziu era mort, împușcat ca o pradă hăituită în pădure.

— A fost omucidere, vrei să spui?

— Nu știu. Mereu am negat asta, am refuzat să cred că eram implicată într-o activitate pentru care se putea ucide.

— Dar de fapt ai bănuit mereu opusul, nu-i așa? spuse Mikael.

Hilda nu răspunse. Nu făcu decât să-și bea vinul rosé și să se uite pe fereastră.

— Am citit investigația poliției, continuă Mikael. Am simțit încă de-atunci că ceva nu era în regulă, iar acum îmi dai un motiv. Nu pot să văd nicio altă explicație decât implicarea tuturor, Mannheimer, Ögren, Greitz, toată lumea. Exista riscul să fie deconspirați și asociați cu o activitate în care copiii cărora le era menit să stea împreună erau despărțiți cu… o lovitură de sabie. Au fost obligați să scape de o amenințare care i-ar fi târât pe toți în noroi.

Hilda von Kanterborg arăta speriată și mai rămase tăcută pentru un moment.

— Prețul a fost în orice caz foarte mare, spuse ea. Leo nu și-a mai revenit niciodată. Cu toți banii lui și cu tot sprijinul de care a avut parte, nu a fost niciodată fericit. Stima lui de sine a fost precară și, împotriva voinței sale, a ajuns să lucreze în firma familiei unde s-a văzut călcat în picioare de cretini precum Ivar.

— Și fratele, Daniel?

— A fost mai puternic într-un fel, poate pentru că din păcate nu a avut încotro. Tot ceea ce Leo fusese încurajat să ajungă – un băiat citit, educat și muzical –, Daniel fusese nevoit să devină pe furiș și în pofida condițiilor. Și se simțea oribil și el. Era hărțuit de frații lui și bătut și avea mereu sentimentul că este diferit și înstrăinat.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fugit de la fermă și a dispărut din Registru. Iar eu am fost dată afară din proiect la puțin timp după aceea, așa că nu prea știu sigur ce s-a întâmplat. Ultima mea contribuție a fost să-i dau un pont despre o școală de muzică din Boston. Apoi n-am mai auzit de el până când…

Mikael simți din încordarea ei că ceva se întâmplase. Îi observă felul în care ținea paharul și ochii care îi rătăceau.

— Până când…?

— Stăteam acasă și beam. Era înainte de prânz, într-o zi de decembrie acum un an și jumătate. Citeam ziarul de dimineață și mi-am pus un pahar. Atunci a sunat telefonul. Aveam instrucțiuni stricte de la Registru să nu ne dăm niciodată numele reale. Dar eu… obișnuiam să beau și atunci, și am uitat de vreo două ori, pentru că Daniel reușise să-mi dea de urmă cu mult timp înainte, iar acum, dintr-odată, suna din nou de nicăieri și susținea că a înțeles.

— A înțeles ce?

— Că Leo exista și că erau gemeni monozigoți.

— Gemeni în oglindă, nu-i așa?

— Da, dar asta nu știa încă și nu conta, cel puțin nu atunci. Era îngrozitor de tulburat și m-a întrebat dacă știam. Am ezitat un moment lung. Apoi am spus că da și s-a făcut liniște. A spus că nu avea să mă ierte niciodată, apoi a închis. Voiam să strig, să mă prăbușesc, să mor. Aveam un număr pe display și am sunat. Am dat de un hotel din Berlin și nimeni nu știa de niciun Daniel Brolin. Am încercat să dau de el în toate felurile, dar nu am reușit.

— Crezi că l-a întâlnit pe Leo?

— Cred că totuși nu, în ciuda a toate.

— De ce spui asta?

— Pentru că astfel de lucruri se află. Mai mulți dintre gemenii noștri monozigoți s-au întâlnit la o vârstă adultă. Este inevitabil acum, în era digitală. Cineva vede o poză pe Facebook sau Instagram și spune că seamănă cu unul sau celălalt, vorba se răspândește și adesea povestea ajunge în media, până la urmă. Ziariștii se dau în vânt după astfel de povești. Dar niciunul dintre acești gemeni nu a înțeles contextul mai larg. Au existat mereu explicații – explicații false care au fost pregătite de la bun început –, iar revistele s-au concentrat pe caracterul fantastic al întâlnirii. Nimeni nu a săpat până în fondul problemei. Nu pricep cum de *tu* ai ajuns la această pistă, sincer vorbind. Toți au fost atât de ridicol de stricți cu acordul de confidențialitate!

Mikael bău și el mai mult vin rosé, cu toate că nu-i plăcea, și se gândi cum să formuleze. Își păstră compasiunea din ton:

— Cred că iei dorința drept realitate, Hilda. Eu cred că multe lucruri trimit la faptul că ei s-au întâlnit într-adevăr. E ceva ce nu se potrivește. Am un prieten care îl cunoaște bine pe Leo. El – îi spuse „el” lui Malin pentru mai multă siguranță – l-a studiat bine pe Leo. Este convins că Leo a devenit dreptaci, cum i-am spus surorii tale. Pe

deasupra, băiatul a devenit foarte priceput la chitară, de la o zi la alta.

— Deci a schimbat și instrumentul!

Hilda se strânse pe scaun, încordată la maximum.

— Deci vrei să sugerezi… continuă ea.

— Vreau numai să întreb ce concluzii ai trage dacă ai încerca să nu confunzi dorința cu realitatea.

— Atunci, dacă ce spui e adevărat, aș crede că Leo și Daniel au făcut schimb de identități.

— De ce?

— Pentru că… își căută cuvintele: Pentru că sunt niște persoane profund melancolice și infinit de talentate. Le-ar fi ușor să schimbe contextul, mai ales dacă li s-ar oferi ceva nou și captivant. Carl spunea mereu că Leo se simțea ca un prizonier într-un rol care nu-i plăcea.

— Și Daniel?

— Pentru el… nu știu, dar sigur i s-ar părea fantastic să pășească în lumea lui Leo.

— Te-ai confruntat cu o furie sălbatică la telefon, nu ai spus asta? continuă Mikael. Trebuie să fi fost îngrozitor de dureros pentru Daniel să realizeze că fratele lui geamăn a crescut într-o familie înstărită, în timp ce el a fost muncitor la fermă.

— Da, dar…

Hilda se uită spre sticlele de vin rosé ca și cum i-ar fi fost teamă că nu aveau să-i mai ajungă multă vreme.

— Acești băieți, trebuie să înțelegi, sunt nemaipomenit de sensibili și de empatici. Carl și cu mine am vorbit adesea despre asta. Dar erau singuri. Erau ca și făcuți unul pentru altul și, dacă s-au întâlnit într-adevăr, cred că a fost o întâlnire fantastică, poate lucrul cel mai frumos și mai fericit care li s-a întâmplat.

— Deci nu întrevezi nicio posibilitate ca să se fi întâmplat ceva îngrozitor?

Hilda dădu din cap că nu, mai mult convulsiv decât convinsă, i se părea lui.

— Ai spus cuiva că te-a căutat Daniel?

Hilda von Kanterborg ezită puțin prea mult. Dar pe de altă parte nu era ușor de citit. Își aprinse o nouă țigară cu ce mai rămăsese din precedenta.

— Nu, spuse ea. Nu mai sunt în contact cu Registrul. Cu cine să fi vorbit?

— Ai spus că Rakel Greitz te vizitează la intervale regulate.

— Ei nu i-aș spune un cuvânt. Am avut mereu grijă în fața ei.

Mikael se adânci în gânduri și continuă pe un ton mai apăsat decât își propusese:

— Mai e un lucru la care trebuie să-mi răspunzi, spuse el.

— E vorba de Lisbeth Salander?

— De unde știi?

— Nu e niciun secret că sunteți apropiați.

— A fost implicată în proiect?

— A fost cea care i-a pricinuit lui Rakel Greitz mai multe necazuri decât toți ceilalți la un loc.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Leo Mannheimer intră înapoi în casă cu bărbatul acela care arăta la fel ca el. Acesta purta o haină uzată, neagră, cu guler alb de blană, pantaloni gri de costum și ghete mari, roșcat-maronii, care trebuie să fi străbătut distanțe uriașe după cum arătau. Omul își scoase fesul și haina și își puse chitara jos. Părul îi era mai ciufulit, favoriții mai lungi, iar obrajii mai roșii și cojiți. Și toate astea nu făceau decât să întărească înfiorătoarea asemănare.

Era ca și cum Leo s-ar fi văzut pe sine într-o altă formă. Se simțea rău și parcă îl trecea o transpirație rece. Își dădu seama că îi era frică de moarte, avea senzația că podeaua se deschidea sub el. Dar nimic nu era simplu. Se uită la mâinile și la degetele acelui bărbat, apoi la ale sale, și își dori o oglindă ca să compare fiecare urmă și fiecare rid de pe față. Dar mult mai mult își dorea să tot întrebe și să nu se oprească din întrebat. Se gândea la sunetele pe care le auzise din casa

scărilor, la spusele lui că nu s-ar fi simțit nici el complet, așa cum nici Leo însuși nu se simțise complet. Cuvintele i se opreau în gât.

— Cum e posibil? întrebă el.

— Cred… spuse bărbatul.

— Ce crezi?

— Că am făcut parte dintr-un experiment.

Leo de-abia putu să asimileze aceste cuvinte. Își amintea de Carl, de pașii tatălui său când urca scările în acea zi de toamnă și tresări. Se așeză pe canapeaua roșie, sub tabloul lui Bror Hjorth. Omul se așeză și el în fotoliul de alături și în acest gest, în această mișcare a corpului, care se afunda în scaun, era ceva înfiorător de familiar.

— Presimțeam asta, spuse Leo. Că ceva era greșit.

— Știai că ai fost adoptat?

— Mama mi-a spus.

— Dar nu aveai nicio idee de existența mea?

— Absolut deloc sau…

— Ce anume?

— M-am gândit, am visat, mi-am închipuit tot felul de lucruri. Unde ai crescut?

— La o fermă aproape de Hudiksvall. Apoi m-am mutat la Boston.

— Boston, bombăni Leo.

Auzi o inimă bătând. Credea că e a lui, dar era a acelui bărbat, a fratelui său geamăn.

— Vrei ceva de băut? întrebă el.

— Aș avea nevoie.

— Șampanie? Merge? Intră direct în sânge.

— Sună bine.

Leo se ridică și merse spre bucătărie, dar se opri în drum fără să știe de ce. Era prea confuz și tulburat ca să știe ce face. Spuse:

— Iartă-mă.

— Iartă-mă de ce?

— Am fost atât de șocat la ușă! Nu îmi amintesc cum te numești.

— Dan, spuse bărbatul. Dan Brody.

— Dan? repetă Leo. Dan.

Apoi merse și aduse o sticlă de Dom Pérignon și două pahare. Poate nu din acel punct începuse totul, nu tocmai. Conversația se menținu suprarealistă și de neînțeles pentru încă ceva vreme. Dar afară cădea zăpada și se auzeau sunetele serii de vineri, râsete, voci, muzică din mașini și din apartamente. Zâmbiră, își ridicară paharele și se deschiseră tot mai mult unul în fața celuilalt. Nu dură mult și vorbeau cum niciunul dintre ei nu mai vorbise înainte.

Trecuseră prin tot și prin toate și niciunul nu ar fi putut să relateze acea conversație cu sinuozitățile ei. Fiecare direcție, fiecare subiect, era întrerupt de întrebări și ramificații. Era ca și cum cuvintele nu ajungeau, ca și cum nu se putea vorbi destul de rapid. Se făcuse noapte, apoi venise o nouă zi și numai câteodată mai făceau câte o pauză ca să mănânce, să doarmă sau să cânte. Cântau ore la rând, iar pentru Leo acesta era lucrul cel mai prețios.

Fusese un solitar, cântase ore în șir în fiecare zi din viața lui, dar mereu singur. Dan cântase cu sute de oameni, fie ei amatori sau profesioniști și virtuoși, inflexibili sau deschiși, care stăpâneau numai un gen muzical sau care le stăpâneau pe toate, care puteau să schimbe acordurile în mijlocul unei melodii și să înțeleagă fiecare modificare ritmică. Cu toate acestea, nu cântase niciodată alături de cineva care să-l înțeleagă atât de intuitiv și direct. Nu numai că improvizau împreună, dar și vorbeau despre muzica lor, schimbau experiențe, iar Leo se suia uneori pe masă sau pe scaune și rostea câte un toast pentru fratele său:

— Sunt atât de mândru! Ești așa de bun, fantastic de bun!

Era o bucurie atât de copleșitoare să cânte cu fratele geamăn, încât își spori performanța și deveni mai îndrăzneț și mai creativ la solo-urile lui. Deși Dan era desigur mai bun și mai priceput, își reînnoi și el pasiunea pentru muzică. Aveau momente în care vorbeau și cântau în același timp.

Au povestit despre viețile lor ca pentru prima oară și au descoperit sensuri și legături pe care nu le bănuiseră înainte. Își lăsau relatările să se împletească și să se coloreze reciproc. Era adevărat, deși Dan nu spunea asta, că lucrurile nu se potriveau tot timpul. Câteodată începea să-l cuprindă invidia și își amintea cum răbdase de foame când era mic. Își

aducea aminte de evadarea de la fermă și de cuvintele Hildei von Kanterborg: *Trebuie să studiem și să nu ne amestecăm.*

Simțea o împunsătură de mânie și când Leo se plângea uneori că nu îndrăznise să se dedice total muzicii, ci fusese obligat să fie coproprietar la Alfred Ögren – *obligat să fie coproprietar!* – și-atunci nedreptățile păreau și mai mari decât putea el să suporte. Totuși, asta ținea de excepții. În acel sfârșit de săptămână de decembrie, Dan trăia o bucurie enormă și copleșitoare. Era un așa miracol să întâlnească nu numai un frate geamăn, dar și o ființă care gândea, simțea și auzea la fel ca el. De câte ori nu vorbiseră numai despre asta? Despre sunete! Se adânceau în subiect ca doi pedanți veritabili și chiar era amețitor să te cufunzi în ceva ce nimeni altcineva nu înțelegea. Câteodată și Dan se urca pe scaun ca să mai țină câte un toast.

Și-au promis să rămână împreună, strâns legați. Și-au jurat multe lucruri mărețe și frumoase, dar și să înțeleagă ce se întâmplase de fapt și de ce. Au vorbit detaliat despre persoanele care îi vizitaseră în copilărie, despre teste, filme și întrebări. Dan a povestit despre Hilda von Kanterborg, Leo, despre Carl Seger și despre Rakel Greitz, cu care ținuse legătura de-a lungul timpului.

— Rakel Greitz, spuse Dan. Cum arată?

Leo îi povesti despre semnul din naștere de pe gât și atunci Dan îngheță. Își dădu seama că și el o cunoscuse pe Rakel Greitz. Era un moment hotărâtor. Era ora unsprezece într-o seară de duminică, pe 17 decembrie. Străzile erau întunecate și tăcute, iar zăpada încetase să mai cadă. Undeva, în depărtare, se auzeau mașini de deszăpezire.

— Nu-i așa că Greitz e un fel de vrăjitoare?

— E destul de rece la suprafață, spuse Leo.

— Mie mi-a dat fiori.

— Nici eu n-aș putea spune că mi-a plăcut vreodată de ea.

— Și totuși ai continuat să te vezi cu ea?

Leo răspunse în apărarea sa:

— De fapt, nu ne-am confruntat niciodată.

— Câteodată suntem cam slabi, spuse Dan pentru a-l consola.

— Suntem. Dar Rakel a fost și legătura mea cu Carl. Mi-a spus mereu povești frumoase despre el, de felul celor pe care

îmi doream să le aud, cred. Săptămâna viitoare iau masa de Crăciun cu ea.

— Ai întrebat-o vreodată despre originile tale?

— De sute de ori și de fiecare dată a spus…

— … că ai fost lăsat la o casă de copii din Uppsala, dar nu au reușit să dea de părinții tăi biologici.

— Am sunat și la blestemata casă de copii și mi-au confirmat informația.

— Atunci cum se potrivește asta cu treaba cu *corturar?*

— Este mai mult un zvon, spunea Rakel.

— Minte!

— Evident.

Chipul lui Leo căpătă o expresie înverșunată.

— Rakel Greitz cam aduce a păianjenul din plasă, nu crezi? continuă Dan.

— Posibil.

— Ar trebui să-i punem la punct.

O cumplită sete de răzbunare se aprinse în apartamentul de pe Floragatan, iar după ce seara de duminică deveni noapte și apoi luni dimineață, frații deja se puseseră de acord să fie discreți și să nu sufle o vorbă nimănui despre întâlnirea lor. Leo urma să o contacteze pe Rakel Greitz ca să anuleze masa de Crăciun și, în loc de asta, să o invite la el acasă și să o prindă cu garda jos, în timp ce Dan se ascundea într-o cameră vecină. Rakel Greitz trebuia să sufere. Frații urzeau un plan.

Hilda von Kanterborg golea paharele unul după altul, totuși nu părea beată. Tremura însă, iar sudoarea i se scurgea șiroaie pe frunte, umezindu-i gâtul și pieptul.

— Rakel Greitz și Martin Steinberg voiau în proiect, așa cum se obișnuia, gemeni monozigoți și dizigoți, în aceeași măsură. Era nevoie de ambele grupuri pentru comparație. Lisbeth Salander și sora ei, Camilla, apăreau într-unul dintre registrele Institutului de Medicină Genetică. Fetele erau considerate ideale. Sigur că nimeni nu avea vreun respect exagerat pentru Agneta. Dar tatăl era chiar…

— Un monstru.

— Un monstru extrem de talentat, aș adăuga, fapt ce le făcea pe copile foarte interesante. Rakel Greitz voia să le despartă, era obsedată de asta.

— Deși fetele aveau o mamă și o casă.

— Deși era așa… iar eu chiar nu vreau să o apăr pe Rakel, nici măcar o secundă. Dar… Nu-i lipseau atunci argumentele, omenește vorbind. Tatăl, Zalachenko, era violent și alcoolic.

— Știu totul despre acea situație.

— Sunt conștientă de asta. Dar vreau să o spun în apărarea noastră. Era o casă infernală, Mikael. Nu erau numai violurile și abuzurile tatălui, era și faptul că o favoriza pe Camilla, iar tensiunea dintre ele a fost catastrofală de la început, ca și cum erau născute să se dușmănească.

Mikael se gândi la Camilla și la uciderea colegului său Andrei Zander și apucă strâns paharul. Nu spuse nimic însă.

— Existau, de fapt, motive să o plasăm pe Lisbeth în altă familie și am fost și eu de această părere pentru o vreme, continuă Hilda.

— Dar își iubea mama.

— Știu, crede-mă, am aflat multe despre acea familie, iar Agneta sigur că lăsa impresia unei femei distruse când Zalachenko trecea pe acolo și o făcea praf și pulbere. Dar în ceea ce le privea pe copile, era o adevărată luptătoare. I se ofereau bani, era amenințată, primea scrisori neplăcute cu ștampilele autorităților. Dar refuza să se regăsească în acel scenariu. „Lisbeth rămâne la mine”, spunea ea. „N-o s-o abandonez niciodată”. Se lupta cu înverșunare, iar procesul a tergiversat lucrurile și s-a făcut prea târziu ca fetele să mai poată fi despărțite, date fiind ideile de pe-atunci. Dar pentru Rakel devenise o chestiune de principiu, o idee fixă, așa că am fost chemată să mediez lucrurile.

— Ce s-a întâmplat?

— Pentru început am fost tot mai impresionată de Agneta. Am ținut legătura la acel timp, am devenit practic prietene și am început să mă zbat ca ea să o păstreze pe Lisbeth. Chiar m-am luptat pentru asta, dar Rakel nu s-a lăsat învinsă așa ușor, iar într-o seară a apărut cu uriașul ei, Benjamin Fors.

— Cine este ăsta?

— Este asistent social la bază, dar a lucrat o veșnicie pentru Rakel. Martin Steinberg a avut grijă să îl lege de ea. Nu este din cale-afară de inteligent, dar e matur și de o loialitate de necontestat. Rakel l-a ajutat de multe ori în vremuri grele, de exemplu, când și-a pierdut fiul într-un accident de mașină. La schimb, el face totul pentru Rakel. Acum trebuie să aibă peste cincizeci și cinci de ani, dar are peste doi metri lungime și este cât se poate de în formă. Arată într-un fel blând, cu o privire moale, melancolică și niște sprâncene stufoase care-l fac să pară ușor comic. Dar dacă Rakel îi cere, poate fi dur și brutal, iar seara aceea, pe Lundagatan…

Hilda șovăi și mai bău niște vin rosé.

— Da?

— Era octombrie și frig, continuă ea, la scurt timp după ce Carl Seger fusese împușcat la vânătoarea de elani. Eu mă aflam la comemorare, sigur nu era o coincidență. Operațiunea fusese planificată minuțios. Camilla dormea la o prietenă, erau acasă numai Agneta și Lisbeth. Lisbeth avea șase ani, e născută în aprilie, nu? Ea și cu Agneta stăteau în bucătărie la un ceai și la o pâine prăjită. Afară, pe Skinnarviksberget, era furtună.

— Cum poți să știi astfel de detalii?

— Am trei surse, propriul nostru raport oficial care probabil este hârtia cea mai puțin demnă de încredere și versiunea Agnetei. Am vorbit despre întâmplare după aceea ore la rând.

— Și a treia sursă?

— Este însăși Lisbeth.

Mikael se uită mirat la ea. Știa cât de tăcută era Lisbeth în ceea ce privește viața ei. El nu auzise un cuvânt despre acea întâmplare, nici măcar de la Holger.

— Cum se face? întrebă el.

— Au trecut cam zece ani de-atunci, spuse ea. Lisbeth se afla într-o perioadă în care își dorea să afle mai multe despre mama ei, iar eu i-am povestit cât de bine am putut. I-am spus că Agneta era o persoană puternică și inteligentă și am văzut că asta a bucurat-o. Am stat mult timp și am vorbit acasă la mine în Skanstull. Până la urmă, mi-a povestit și ea episodul. M-a lovit ca un pumn în abdomen.

— Lisbeth știa că tu țineai de Registru?

Hilda von Kanterborg deschise cea de-a treia sticlă de vin.

— Nu, spuse ea. Nu avea idee. Nu știa nici numele lui Rakel Greitz. Credea că totul ține de asistența socială, de o măsură constrângătoare a autorităților. Nu știa nimic despre cercetarea pe gemeni, iar eu…

Hilda bătu darabana cu degetele în pahar.

— Ai trecut sub tăcere adevărul.

— Erau inși cu ochii pe mine, Mikael. Exista interdicția de a vorbi, știam ce i se întâmplase lui Carl.

— Înțeleg, spuse el, și, într-o anumită măsură, era sincer.

Nu se poate să-i fi fost ușor Hildei von Kanterborg și era mare lucru că stătea aici și povestea. Nu era nevoie să o mai condamne și el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Seara, pe Lundagatan?

— Da.

— Era furtună, cum am zis. Tatăl fusese acolo în ziua precedentă, iar Agneta avea vânătăi și dureri pe abdomen și pelvis. Își lua ceaiul în bucătărie cu Lisbeth, aveau un moment liniștit împreună.

Atunci a sunat cineva la ușă și, îți dai seama, le-a luat groaza, credeau că era din nou Zalachenko.

— Dar era Rakel Greitz.

— Erau Rakel și Benjamin, iar asta nu era mai bine. Au declarat solemn că aveau să o ia pe Lisbeth, conform legii cutare și cutare, ca să o protejeze. Apoi a fost oribil.

— În ce fel?

— Lisbeth s-a simțit îngrozitor de dezamăgită. Era atât de mică, iar când Rakel venise pentru diferite teste, își pusese în ea toate speranțele. Rakel Greitz, știi, se pot spune multe despre ea, dar radiază putere și autoritate. Seamănă chiar cu o regină cu postura aceea dreaptă și cu semnul din naștere ca o flacără, de pe gât. Cred că Lisbeth a sperat că ar putea să le ajute și să facă în așa fel, încât tatăl lor să nu mai apară pe acolo. Dar apoi și-a dat seama că Rakel era ca toți ceilalți.

— Care nu făceau decât să lase maltratarea și abuzurile să continue.

— Care nu făceau nimic în privința asta. Iar acum, una peste alta, Rakel avea să o ducă departe pe Lisbeth și să o pună *pe ea* în siguranță. *Pe ea!* Rakel a luat inclusiv o seringă cu Stesolid, avea de gând să o adoarmă și să o răpească. Dar atunci Lisbeth parcă a înnebunit. A mușcat-o pe Rakel de deget, a sărit pe masa de lângă perete din camera de zi, a deschis fereastra și s-a aruncat. E adevărat că locuiau la primul etaj, dar tot erau doi metri și jumătate până la sol, iar Lisbeth era o fată mică și slabă. Nu avea pantofiori, numai șosete, blugi și un pulover, iar afară era furtună, ploua. A aterizat în picioare, ghemuită, dar a căzut în față și s-a lovit la cap. Cu toate acestea, s-a ridicat și a fugit mai departe, în întuneric. A fugit tot așa, luând-o de-a curmezișul, în jos spre Slussen și Gamla Stan, până a ajuns la Mynttorget și la Palat, udă și înfrigurată. Cred că în acea noapte a dormit într-o casă pe scări. A stat departe vreo două zile.

Hilda se opri.

— Te rog…

— Da?

— Mi-e atât de sete astăzi, continuă ea. Ai putea fugi jos la recepție să aduci și niște bere rece? Am nevoie de ceva mai răcoritor decât poșirca asta, spuse ea arătând spre vinul rosé.

Mikael se uită îngrijorat la ea. Până la urmă aprobă din cap, ieși pe coridor și coborî scările până la tânăra de la recepție. Și, spre mirarea lui, nu numai că luă șase sticle de Carlsberg, dar reuși și să trimită un mesaj criptat, deși poate că nu era tocmai deștept din partea lui. Dar simțea că îi datora asta destinatarei. Scrise:

Femeia cu semnul din naștere pe gât, care a vrut să te trimită departe când erai mică, se numește Rakel Greitz. A fost psihanalist și psihiatru și este printre cei responsabili pentru Registru.

Apoi urcă din nou la Hilda von Kanterborg cu berile și ascultă continuarea poveștii.

17.

21 – 22 iunie

Lisbeth stătea la Operabaren[{16}], într-o tentativă de a-și sărbători eliberarea, dar nu îi prea reușea. Un grup de fete tinere cu coronițe în păr – o petrecere de burlăcițe probabil – se manifestau gălăgios la o masă din spatele ei, iar râsetele lor o răneau. Își îndreptă privirea spre Kungsträdgården. Un om cu un câine negru trecea pe-acolo.

Venise aici de dragul băuturilor, probabil, și pentru ambianță și viața animată, dar nu-i plăcea. Uneori arunca o privire dincolo de petrecere, spre stânga, încercând să repereze pe cineva care ar putea să o urmeze acasă, un bărbat eventual sau o femeie.

Se gândea la asta și la tot felul de lucruri în timp ce își verifica necontenit mobilul. Primise un

mesaj pe e-mail de la Hanna Balder, mama lui August, băiatul autist cu memorie fotografică, martor al uciderii propriului tată, pe care Lisbeth îl ascunsese într-o casă de vacanță de pe insula Ingarö.

Băiatul se întorsese acasă după o lungă ședere în străinătate și, după părerea mamei sale, se simțea „bine, date fiind evenimentele prin care trecuse", iar asta suna promițător. Lisbeth nu putea însă să-și scoată din minte privirea lui, ochii aceia sticloși care vedeau și înregistrau mult mai mult decât ar fi trebuit și care păreau totodată să se retragă cumva în umbră. Lisbeth ajunse la constatarea destul de dureroasă că unele lucruri persistă în minte, nu te poți elibera de ele și n-ai ce face decât să trăiești cu ele. Își amintea cum băiatul se izbise cu capul de masă pe Ingarö, într-o izbucnire de frustrare sălbatică, iar pentru un moment își dori să facă și ea la fel: să-și lovească fruntea de masa barului. Dar nu făcu altceva decât să strângă din maxilare. În același timp, observă că cineva se apropia de ea.

Era un tip tânăr în costum albastru, cu părul blond-închis, cu colțurile buzelor ușor ridicate, care se așeză lângă ea. Îi spuse:

— Vai, ce supărată ești!

După care făcu un comentariu despre buza ei crăpată. Nu erau remarci prea inspirate, niciuna, nici cealaltă. Dar Lisbeth nu apucă să-i servească nici măcar o privire ucigătoare, pentru că primi un SMS pe numărul secret, un mesaj criptat de la Mikael. Îl citi și se enervă și mai tare. Apoi se ridică, aruncă vreo câteva bancnote de o sută pe masa barului, îi dădu un brânci tipului și ieși.

Orașul strălucea. Era o seară minunată pentru cine avea capacitatea să o simtă, iar în depărtare se auzea muzică. Dar Lisbeth nu remarca nimic din toate astea, arăta ca și cum avea de gând să ucidă pe cineva. Căută numele primit pe mobil și realiză imediat că Rakel Greitz își proteja identitatea. Asta nu era nicio problemă în sine. Cu toții lăsăm urme

pe unde trecem. Cumpărăm lucruri de pe internet, suntem neatenți și ne lăsăm acolo adresele. Dar acum, mergând pe Strömbron spre Gamla Stan, nu era în stare de nimic, nici măcar să spargă site-ul unei librării online sau alt site de pe care Rakel Greitz ar fi putut cumpăra vreun produs. În schimb, se gândea la dragoni.

Își aminti de seara în care, ca mic copil, fugise prin Stockholm numai în șosete și ajunsese într-o biserică luminată în întuneric. Era Storkyrkan, dar asta nu știa atunci. Ceva o trăgea într-acolo, picioarele îi erau ude și înghețate de frig și avea nevoie să se odihnească și să se încălzească. Trecuse de o coloană lungă și de o curte interioară și păsise în biserică. Acolo, înăuntru, tavanul era atât de înalt, de parcă ajungea la cer. Rememoră cum mersese până în față ca să scape de toate privirile care se îndreptau asupra ei. Atunci remarcase statuia despre care a înțeles de-abia mult mai târziu că era celebră și despre care se spunea că îl reprezintă pe Sfântul Gheorghe omorând un balaur și salvând o fecioară aflată în pericol. Dar asta nu era ceva cunoscut de Lisbeth sau de care i-ar fi păsat. Văzuse cu totul altceva în statuie în acea seară, văzuse un abuz. Dragonul, își amintea atât de clar și acum, stătea pe spate, iar corpul îi era străpuns de o săgeată în timp ce bărbatul cu un chip indiferent și inexpresiv tăia animalul cu o sabie. Dragonul era lipsit de apărare și singur, iar Lisbeth se gândea la mama ei.

O văzuse pe mama ei în dragon și simțea cu fiecare parte a ființei ei că dorea să o salveze sau, mai mult, că vrea să fie ea însăși dragonul și să lovească înapoi, să scuipe foc, să-l răstoarne pe călăreț de pe cal și să-l ucidă – pentru că, desigur, călărețul nu era nimeni altul decât Zala. Era tatăl, era răul care le distrugea viața. Iar asta nu era tot.

Mai exista o persoană în grupul statuar, o femeie care putea fi trecută cu vederea pentru că stătea deoparte. Femeia avea o coroană pe cap și-și ținea

mâinile în față, ca și cum ar fi citit dintr-o carte. Lucrul cel mai izbitor era că părea atât de calmă, ca și cum nu ar fi privit spre un măcel, ci spre un câmp sau spre o mare. În acel moment, Lisbeth nu ar fi putut înțelege că ea o reprezenta pe fecioara care era salvată. În ochii ei, femeia era rece și indiferentă, arăta ca și doamna cu semnul din naștere de care fugise și care, la fel ca alții, lăsa violurile și abuzurile să continue acolo, acasă.

Se gândea că exact așa era. Nu numai că mama și dragonul erau chinuiți, dar mai era și lumea care privea indiferentă. Lisbeth simțise o ură profundă pentru călărețul și pentru femeia din grupul statuar și fugise din nou afară în ploaie și în furtună, tremurând de frig și mânie. Trecuse mult timp de-atunci, dar amintirea era extrem de vie. Acum când după atâția ani mergea pe podul spre Gamla Stan în drum spre casă, murmură pentru sine numele: *Rakel Greitz.*

Găsise legătura cu Registrul pe care o tot căutase încă de la vizita lui Holger la Flodberga.

*

Hilda von Kanterborg deschise o bere. Începuse să se uite pieziș cu ochiul stâng și uneori pierdea firul. Câteodată părea chinuită de angoasă, alteori era surprinzător de perspicace, ca și cum alcoolul nu făcea decât să-i sporească luciditatea.

— Nu prea știu ce a făcut Lisbeth după ce a fugit din Storkyrkan, doar că a doua zi a cerșit niște bani în Stația Centrală și a șterpelit o pereche de pantofi prea mari și o jachetă cu puf de la Åhléns. Agneta își ieșise din fire, bineînțeles, iar eu… eu fierbeam de furie și spuneam că Rakel își supunea riscului întregul proiect dacă avea să-și pună planul în practică. Până la urmă, s-a dat bătută, a lăsat-o în pace pe Lisbeth. Dar a continuat să o urască și cred că a avut și ea o contribuție când a fost internată la Sfântul Ștefan.

— De ce spui asta?

— Pentru că bunul ei prieten, Peter Teleborian, lucra la acea clinică.

— Deci erau prieteni?

— Teleborian era unul dintre pacienții lui Rakel pe canapeaua cabinetului de psihanaliză. Ambii credeau în amintiri reprimate și prostii din astea și îi era foarte loial. Dar partea interesantă este că Rakel nu numai că o ura pe Lisbeth, dar îi era și tot mai teamă de ea. Cred că ea a înțeles mai devreme decât oricine altcineva de ce era capabilă Lisbeth.

— Crezi că Rakel Greitz are ceva de-a face cu moartea lui Holger Palmgren?

Hilda von Kanterborg se uită în jos la pantofii ei, la tocuri. De afară, de pe chei, se auzeau glasuri.

— Este necruțătoare, știu asta mai bine decât oricine. Campania de defăimare pe care a declanșat-o împotriva mea când m-am hotărât să părăsesc Registrul m-a lovit în multe feluri. Dar omor… Nu știu. Nu pot să cred, în orice caz nu vreau să cred, și cu atât mai puțin…

O grimasă schimbă expresia Hildei.

— Ce? întrebă el.

— …cu atât mai puțin aș putea crede asta despre Daniel Brolin. Este un băiat atât de vulnerabil și de talentat! Nu ar răni pe nimeni niciodată, în niciun caz pe fratele său geamăn. Au fost făcuți să fie împreună.

Mikael se gândi să răspundă că exact asta spuneau oamenii când prietenii sau cunoscuții lor comit crime îngrozitoare. Nu putem înțelege. Nu este posibil. Nu el, nu ea. Cu toate acestea, se întâmplă. Cel pe care îl credeam bun este orbit de furie și se întâmplă inimaginabilul. Dar rămase tăcut și încercă să nu tragă concluzii pripite. Exista o întreagă serie de scenarii posibile. Mai vorbiră un moment și căzură de acord cum aveau să comunice în zilele care urmau și trecură prin mai multe detalii practice. O îndemnă să fie atentă și să aibă grijă de ea, apoi își luă telefonul și verifică

dacă mai exista vreun tren spre Stockholm la acea oră târzie. Era unul în cincisprezece minute, așa că își strânse reportofonul, o mai îmbrățișă o dată și se grăbi spre stație. Pe drum o căută din nou pe Lisbeth Salander. Era timpul să se vadă cu ea, credea el.

În trenul spre casă se uită la un video cu imagine instabilă, pe care i-l trimisese sora lui, în care un Bashir Kazi, furios, recunoștea că el era cel din spatele uciderii lui Jamal Chowdhury.

•

Acel video cu imagine instabilă nu numai că avusese un succes viral, dar și generase o activitate intensă în clădirea poliției de pe Bergsgatan, mai ales când a fost completată de două analize complexe ale unor mișcări de mâini, trimise comisarului Jan Bublanski de la omucideri. Filmele erau și motivul pentru care un tânăr cu ochii rătăciți și un fizic de alergător stătea prăbușit într-una dintre camerele de interogatorii de la etajul al șaptelea împreună cu imamul său, Hassan Ferdousi.

Bublanski îl știa pe Hassan Ferdousi destul de bine, de ceva vreme. Acesta nu numai că era un vechi coleg de studii al logodnicei sale, Farah Sharif, dar și unul dintre aceia care, dată fiind creșterea în țară a antisemitismului și a islamofobiei, încerca să aducă fundamentele religioase mai aproape unul de celălalt. Bublanski nu era mereu de acord cu imamul, mai ales când era vorba de chestiunea israelită, dar avea un mare respect pentru el și nu fără motiv îl salutase cu o aplecare plină de considerație.

Aflase că imamul ajutase la progresul făcut în investigarea morții lui Jamal Chowdhury și era recunoscător pentru asta, bineînțeles, dar simțea și o anume apăsare, nu numai pentru că acel progres dezvăluise crasa incompetență a colegilor săi. Bublanski era supra-încărcat de muncă încă de dinainte. Maj-Britt Torell îl contactase până la

urmă și îi spusese că într-adevăr primise o vizită legată de documentele lăsate lui Holger Palmgren, iar asta din partea unui profesor pe nume Martin Steinberg, un cetățean respectabil de altfel, cu sarcini primite deopotrivă de la serviciile sociale și de la guvern. Martin Steinberg îi spusese că unii erau pățiți din cauza acelor hârtii și o făcuse să jure în fața lui Dumnezeu și a răposatului profesor Caldin că nu o să mai vorbească despre asta și cu atât mai puțin despre vizita lui Steinberg, „pentru siguranța foștilor pacienți”. Steinberg îi luase backup-ul, un stic de memorie USB. Maj-Britt Torell nu avea alte informații despre ce se afla acolo, în afară de însemnările din jurnalul medical despre Salander. Asta nu era bine, mai ales că Steinberg nu era de găsit. Bublanski ar fi preferat să meargă mai departe pe acele piste, dar pentru moment nu avea decât să uite de ele. Fusese rugat să se ocupe de acest interogatoriu și, prin urmare, va face acest lucru indiferent dacă avea timp sau nu. Nu-i rămânea decât să se resemneze.

Se uită la ceas și văzu că era nouă fără un sfert. Afară încă era o zi minunată, dar nu avea să se bucure prea mult de ea. Îl privi pe tânărul care stătea trist lângă imam și își aștepta avocatul desemnat din oficiu. Tânărul se numea Khalil Kazi și se pare că recunoscuse că-l omorâse pe Jamal Chowdhury din cauza iubirii pentru sora lui. *Din cauza iubirii?*

Nu putea să înțeleagă asta, dar avea să încerce. Acesta era ghinionul din viața lui Bublanski: oamenii făceau lucruri îngrozitoare, iar el era acolo ca să înțeleagă de ce și să îi condamne. Se uită la imam și la tânăr și, dintr-un motiv sau altul, se gândi în acel moment la mare.

•

Mikael se trezi în patul dublu al lui Lisbeth, pe Fiskargatan. Nu era exact ce își propusese, dar greșeala era a lui. Apăruse pur și simplu la ușa ei și fusese poftit înăuntru cu o aprobare tăcută din cap.

E drept că la început lucraseră numai și făcuseră schimb de informații.

Dar amândoi lăsau în urmă o zi copleșitoare și, în cele din urmă, Mikael nu se mai simțise în stare să își păstreze vigilența. Îi șterse niște sânge coagulat de pe buză și o întrebă despre dragonul din Storkyrkan. Era ora două noaptea și un cer senin, iar lumina lunii îi surprinse așezați pe canapeaua roșie a lui Lisbeth.

— De-aia ți-ai tatuat dragonul pe spate?

— Nu, răspunse ea.

Era evident că nu dorea să vorbească despre asta și nici el nu avea vreun chef să o preseze. Era obosit și se ridica să plece acasă când Lisbeth îl trase înapoi pe canapea și îi puse mâna pe piept.

— L-am tatuat pentru că mă ajuta, spuse ea.

— Cum te ajuta?

— Mă gândeam la el când stăteam legată de pat la Spitalul Sfântul Ștefan.

— Și ce gândeai mai precis?

— Că arăta ca și cum ar fi fost în dezavantaj cu săgeata aceea în corp, dar că într-o zi avea să se ridice, să scuipe foc și să-și nimicească dușmanii. La asta mă gândeam, mi-a menținut moralul.

Ochii îi sclipeau cu un licăr întunecat și neliniștit. Se uitară unul la altul și păreau că se vor săruta. Dar nu se întâmplă nimic de acest fel. Lisbeth se cufundă în gânduri privind orașul și trenul care se apropia de Stația Centrală. Spuse că îi luase urma lui Rakel Greitz. O găsise printr-un magazin online de soluții de dezinfectare din Sollentuna. Mikael răspunse că asta era bine, deși, de fapt, îl îngrijora. La scurt timp după aceea, la antipodul momentului aprins de mai înainte, aproape că ațipi și o întrebă dacă putea să se așeze puțin în patul ei. Lisbeth nu avea nimic împotrivă. Se lungi și ea la scurt timp după aceea și adormi imediat.

•

Acum, dimineața, Mikael auzi zgomot din bucătărie, așa că își târșâi și el picioarele până acolo. Puse în funcțiune filtrul de cafea și o privi pe Lisbeth scoțând o pizza hawaiiană din cuptorul cu microunde și așezându-se la masă. Căută prin frigider, dar nu găsi nimic și înjură supărat. Dar apoi realiză că Lisbeth stătuse la închisoare și apoi avusese de făcut mai mult decât suficient în prima ei zi de libertate. Prin urmare, se mulțumi numai cu cafea. Deschise radioul din bucătărie pe postul P1 și nimeri la sfârșitul buletinului de știri în care se vorbea despre un record de căldură în regiunea Stockholmului. Îi spuse lui Lisbeth bună dimineața și avu parte de un mormăit drept răspuns. Purta blugi și un tricou negru și era nemachiată, cu vânătăi pe față și cu o buză umflată. Îi spuse să fie atentă, iar ea dădu din cap că da. Curând după aceea ieșiră împreună, vorbind pe scurt despre planurile lor. Se despărțiră la Slussen.

El se îndreptă spre agenția de brokeraj Alfred Ögren.

Ea avea să o caute pe Rakel Greitz.

•

Harald Nilsson, avocatul desemnat din oficiu, bătea nervos cu stiloul în masă în timp ce îl asculta pe Khalil Kazi în camera de interogatorii. Câteodată era mai mult decât putea Bublanski să suporte. Khalil ar fi trebuit să aibă un viitor senin, iar acum se distrusese pe sine și îi distrusese și pe alții în van. Se întâmplase într-un început de noiembrie, în urmă cu mai puțin de doi ani.

După ce Faria fugise din apartamentul din Sickla, a ținut în secret legătura cu Khalil și i-a spus că se gândea să rupă legătura cu familia. De aceea voia să își ia la revedere de la fratele ei mai mic și stabiliseră o întâlnire la o cafenea din Norra Bantorget. Khalil jurase că nu suflase un cuvânt nimănui. Dar frații în mod sigur îl urmăriseră. O trăseseră pe sora lor într-o mașină și o duseseră în apartamentul lor din Sickla unde aveau să o trateze

ca pe un animal. În primele zile o ținuseră legată, cu bandă adezivă pe gură și cu o bucată de carton peste piept pe care scria „târfă”. Bashir și Ahmed o băteau. O scuipau și îi lăsau și pe alți bărbați care veneau în vizită să o scuipe.

Khalil înțelegea că Faria nu mai era tratată ca o soră, nici măcar ca un om. Nu mai avea dreptul la propriul corp, iar Khalil credea că știe exact ce avea să se întâmple. Urma să fie dusă departe în vreo văgăună, dincolo de controlul poliției, și avea să spele onoarea familiei cu sângele ei. Câteodată se vorbea că putea fi salvată printr-o căsătorie cu Qamar. Dar Khalil nu credea asta, sora lui era deja pângărită și apoi… cum să fie scoasă din țară și ținută sub control?

Khalil era sigur că Faria nu mai avea ce face decât să își aștepte moartea. Pentru că lui însuși i se furase telefonul și era ținut ca un prizonier, nu putea alerta pe nimeni, în disperarea lui, nu-i mai rămânea decât să aștepte un miracol, iar un mic miracol s-a petrecut într-adevăr sau cel puțin s-a luat o măsură care mai ușura situația. Într-o bună zi, Fariei i-a fost dezlegată sfoara de la mâini, i s-a dat voie să facă duș și să meargă liberă prin apartament, fără să poarte voal. Se împărțeau cadouri, ca și cum în loc să fie pedepsită primea o compensație pentru suferința ei.

Frații îi dădură Fariei un radio, iar Khalil primi un stairmaster uzat care fusese adus acolo cu mașina de un cunoscut din Huddinge. Pentru că îi lipsise alergatul, aparatul de gimnastică îi mai dădea puțină putere. Lipsa mișcării, a eliberării pe care o aducea saltul din alergare, îi adâncise criza. Din acel moment se antrena oră de oră, zbura întruna pe aparatul său și parcă vedea o luminiță în tunel, o rază de speranță, deși tot se aștepta la ce era mai rău. Două zile mai târziu, Bashir și Ahmed intrară în camera lui și se așezară pe pat. Bashir avea un pistol în mână. În ciuda armei, frații nu păreau mânioși. Dimpotrivă, stăteau acolo

amândoi, purtând cămăși proaspăt călcate, de un albastru identic, și îi zâmbeau. Bashir a spus:

— Avem vești bune!

Faria avea să trăiască sau mai degrabă avea să-i fie cruțată viața dacă cineva ar fi plătit un preț pentru ea. Altfel s-ar fi pogorât mânia lui Allah, iar onoarea nu ar fi fost recăpătată, pata s-ar fi întins și i-ar fi otrăvit pe toți. Apoi lui Khalil i s-a dat de făcut o alegere: fie să moară în acel moment împreună cu sora sa, fie să îl omoare pe Jamal, iar în acest fel să-i salveze pe amândoi. La început nu a înțeles, nu a vrut să înțeleagă, a spus el. Nu făcea decât să pășească mai departe pe aparatul său de gimnastică. Atunci ei au repetat întrebarea.

— De ce eu? Eu nu am putut niciodată să fac rău nimănui, spusese Khalil ieșindu-și din fire.

Bashir i-a explicat cum că el era singurul care nu era cunoscut de poliție și avea o reputație bună chiar și printre dușmanii familiei și, înainte de toate, faptul că el, Khalil, prin această acțiune, avea să repare dezamăgirea provocată de ea familiei. Într-un anumit moment, mai devreme sau mai târziu, a răspuns că da, avea să-l omoare pe Jamal. Era într-o situație fără ieșire, a spus el, și în culmea disperării. Își iubea sora și era amenințat cu moartea.

Dar a existat un moment pe care Bublanski nu-l înțelegea: de ce nu a sunat Khalil la poliție când i s-a dat drumul ca să ucidă? Khalil susținea că era exact ce plănuise. Trebuia să dezvăluie totul și să caute protecție. Dar a fost intimidat și orbit, oricât de bine pregătită era acțiunea. Erau și alții amestecați, islamiști care nu-l scăpau din ochi și nu conteneau să-i spună ce om îngrozitor era Jamal. Îi repetau că avea o fatwa asupra lui, că era condamnat la moarte de evlavioșii și de drept-credincioșii din Bangladesh și că era mai rău decât porcii sau evreii, sau șobolanii care purtau ciuma. Era tot ce putea fi mai oribil și mai murdar, distrusese onoarea familiei și pe sora lui. Pas cu

pas Khalil fusese condus în ceață și în întuneric și împins să facă inimaginabilul. Îl împinsese pe Jamal în fața metroului. Nu era singurul implicat, însă el era cel care se repezise și îl îmbrâncise pe peron.

— Eu l-am omorât, a spus el.

*

Faria Kazi se afla în sala de vizite a închisorii de femei Flodberga din clădirea H. În fața ei stăteau ofițerul de la criminalistică Sonja Modig și avocata Annika Giannini. Starea era încordată și plină de așteptări. Annika îi arătă pentru a doua oară filmul cu imagine instabilă în care Bashir părea să admită că se afla în spatele uciderii lui Jamal. Îi dădu explicații privind analiza gesturilor și o informă că primiseră o relatare detaliată de la Khalil, care recunoscuse că îl împinsese pe Jamal în fața trenului.

— Credea că era singurul mod de a te salva, Faria, pe tine și pe el însuși. Spune că te iubește.

Faria nu răspunse, știa deja toate astea și îi venea să strige: *Mă iubește? Eu îl urăsc*. Îl ura, într-adevăr. Dar știa că nu era doar ură, de aceea tăcuse atâta timp. Oricât rău i-ar fi provocat, tot îi rămăsese instinctul de a-l proteja. Era de fapt mai mult din cauza mamei lor, credea ea. Odată, demult, îi promisese acesteia că o să aibă grijă de Khalil. Dar acum nu mai era nimic de protejat, nu-i așa? Înghiți în sec, le privi pe femei și spuse:

— Lisbeth Salander este cea care se aude în film?

— Da, Lisbeth este.

— E bine?

— E bine. S-a bătut pentru tine.

Faria își drese glasul, își luă inima în dinți și începu să povestească. Atmosfera era tensionată, așa se întâmpla de fiecare dată când un martor sau un suspect se deschidea în sfârșit, după o perioadă lungă de tăcere. De aceea Annika Giannini și Sonja Modig erau intens concentrate și nu auziră

telefoanele de comunicație internă sunând pe coridor, și nici cum gărzile vorbeau cu glasuri tot mai alerte.

•

Era insuportabil de cald în sala de vizite, iar Sonja Modig își șterse transpirația de pe frunte și repetă ce-i povestise Faria Kazi de două ori deja, în două versiuni care semănau, dar nu prea. Simțea că tot mai lipsea ceva.

— Deci ai avut senzația că lucrurile luaseră o întorsătură spre bine. Credeai că frații s-au cuminți, că totuși vei avea parte de un fel de libertate.

— Nu știu ce credeam, spuse ea. Eram total distrusă. Dar și-au cerut scuze, spuse ea. Bashir și Ahmed nu-și mai ceruseră niciodată scuze. Mi-au spus că depășiseră limitele, că le era rușine, că doreau numai să am o viață respectabilă și că fusesem pedepsită destul. Mi-au dat un radio.

— Nu te-ai gândit că putea fi o capcană.

— M-am gândit la asta tot timpul. Doar citisem despre fete cărora li s-a dat iluzia siguranței, iar după aceea…

— Au fost omorâte.

— Mi-am dat seama că exista sigur acest risc, l-am observat pe Bashir, i-am descifrat limbajul corpului și mi-a fost teamă. Abia de puteam dormi, simțeam mereu o strângere de inimă. Dar poate mai confundam și dorințele cu realitatea, trebuie să înțelegeți. Nu aș fi rezistat altfel, mi-era dor de Jamal și mi se părea că sunt pe cale să înnebunesc. De aceea speram, înainte de toate speram. Mă gândeam că Jamal era acolo, afară, undeva, și se lupta pentru mine. Așa că am așteptat, închipuindu-mi că lucrurile aveau să fie mai bune. Khalil devenise cât se poate de ciudat cu acel stairmaster al lui. Nu era rezonabil, auzeam zgomotul aparatului de fitness nopți întregi. Fâș, fâș. Mă înnebunea, nu înțelegeam cum de rezista. Tropăia întruna și numai câteodată ieșea și mă

îmbrățișa, cerându-și iertare de sute de ori. I-am spus că aveam să îl protejez și să am grijă ca Jamal și prietenii lui să ne ia pe amândoi și, poate, nu știu… e greu de spus acum după toate astea.

— Încearcă să fii clară, este important, interveni Sonja Modig pe un ton neobișnuit de răspicat.

Annika Giannini se uită la ceas și își dădu părul la o parte cu un gest tensionat. Spuse nervoasă:

— Termină! Dacă Faria nu e clară, este pentru că situația în sine e grea și nu e clară. Eu cred că este admirabil de clară, date fiind circumstanțele.

— Vreau numai să mă lămuresc, continuă Sonja. Faria, trebuie să fi înțeles că ceva era pe cale să se întâmple. Ai spus despre Khalil că era încordat și febril. Că se antrena întruna, de rămăsese numai piele și os.

— Se simțea ca naiba. Și el era prizonier. Dar credeam că începea să se simtă mai bine, de-abia după aceea m-am gândit la privirea lui.

— Și cum era?

— Disperată, arăta ca un animal vânat. Dar în acel moment nu voiam să cred asta.

— Și nu i-ai auzit pe frații tăi părăsind apartamentul în seara zilei de 9 octombrie?

— Dormeam sau cel puțin încercam să dorm. Dar îmi amintesc că s-au întors în toiul nopții și au șopocăit în bucătărie. Nu am înțeles nimic din ce spuneau. A doua zi s-au uitat ciudat la mine și am crezut că era un semn bun. Mă convinsesem că Jamal era pe-aproape, îi simțeam prezența. Dar orele treceau și starea de spirit devenea tot mai stranie și mai încordată. S-a întunecat și m-am uitat la Ahmed, așa cum am spus.

— Stătea la fereastră.

— În postura lui era ceva furios și amenințător, sufla greu. Am simțit o apăsare în piept și atunci Ahmed a spus că era mort. Nu înțelegeam despre cine vorbea. Jamal e mort, a continuat el. În clipa aceea, pentru mine s-a făcut întuneric. Am căzut în genunchi, cred. Tot nu pricepeam.

— Erai în stare de șoc, spuse Annika.

— Și totuși în următorul moment capeți o putere formidabilă, adăugă Sonja Modig.

— Doar am explicat.

— Chiar a făcut asta, spuse Annika.

— Nu mă deranjează să aud din nou.

— Khalil a apărut dintr-odată acolo, spuse Faria. Sau fusese acolo tot timpul. A strigat că el îl omorâse pe Jamal și chiar că nu mai înțelegeam. Dar a susținut că a făcut asta de dragul meu, că altfel m-ar fi omorât pe mine, că a avut de ales între Jamal și mine. De acolo au venit acele puteri, furia ceea. A izbucnit în mine și m-am repezit la Ahmed.

— De ce nu la Khalil?

— Pentru că eu…

— Pentru că tu…?

— Pentru că eu, în mijlocul lucrurilor, trebuie să fi priceput.

— Ce anume? Că au folosit iubirea lui Khalil pentru tine ca să-l șantajeze?

— Că l-au adus în punctul acela, că i-au distrus viața cum au distrus-o și pe a mea, și pe a lui Jamal, de aceea mi-am ieșit din fire. Mă înnebunea, nu poți să înțelegi?

— Pot, spuse Sonja. De fapt, pot, dar mi-e mai greu să înțeleg altceva: în primul rând, de ce ai tăcut în timpul interogatoriului? Ai spus că voiai să te răzbuni. Că te-ai răzbunat pe Ahmed când l-ai împins. Dar ai fi putut să te răzbuni pe Bashir care este ticălosul cel mai mare. Puteai să-l bagi în pușcărie pentru incitare la omor și te-am fi ajutat.

— Dar chiar nu înțelegeți! izbucni Faria.

— Ce nu înțelegem?

— Că viața mea a luat sfârșit odată cu Jamal! Ce-aș fi avut de câștigat dacă l-aș fi băgat pe Khalil în închisoare? Doar era singurul din familie pe care…

Se uită sătulă spre ușă.

— Pe care ce?

— Pe care îl iubeam.

— Trebuie să-l fi urât. A omorât iubirea vieții tale.

— L-am urât. L-am iubit. L-am urât. E atât de greu de înțeles?

Annika Giannini era pe cale să întrerupă interogatoriul și să spună că fata avea nevoie de o pauză, când se auzi un ciocănit în ușă. Directorul închisorii, Rikard Fager, voia să discute cu Sonja Modig.

•

Sonja Modig înțelese imediat că se întâmplase ceva grav, care îi lezase șefului închisorii stima de sine, și se enervă din cauza vorbăriei lui. Rikard Fager începu să tot înșire detalii fără să ajungă la subiect, ca și cum voia mai degrabă să țină un discurs în apărarea sa decât să anunțe ce s-a întâmplat. Spuse că existau gărzi, supraveghere și detectoare de metal și că Benito era într-o stare foarte precară. Avea leziuni ale craniului, comoție și un maxilar distrus.

— Deci a evadat de la spital, asta vrei să spui? întrebă Sonja.

Asta era, și totuși el continuă:

— Nimeni nu se aștepta ca ea să poată să plece de-acolo!

Toți vizitatorii fuseseră verificați, trebuiau verificați în orice caz. Dar se întâmplase ceva cu sistemul informatic al departamentului. S-a întrerupt, și o parte a aparaturii medicale a încetat să mai funcționeze. Situația era gravă, doctori și asistenți fugeau care încotro, iar tocmai în acel moment au apărut trei bărbați în costum care au anunțat că aveau să viziteze un alt pacient, un inginer de la ABB care se afla și el în aceeași secție. Apoi totul s-a întâmplat repede. Bărbații erau înarmați cu nunceaguri; idiotul de Rikard Fager considera că era momentul și locul potrivit ca să explice ce erau acelea nunceaguri: bastoane

de lemn, folosite la karate, în luptele sportive. Sonja îi făcu semn cu mâna să se oprească.

— Ce s-a întâmplat?

— Bărbații au lovit gărzile, au luat-o pe Benito și au dispărut într-o dubă gri cu număr fals. Unul dintre ei a fost identificat ca fiind Esbjörn Falk, de la Svavelsjö MC, clubul criminal al motocicliștilor.

— Știu ce este Svavelsjö MC, spuse ea. Ce s-a făcut până acum?

— Benito e pusă sub urmărire. Am anunțat mass-media. Lui Alvar Olsen i s-a asigurat protecția.

— Și lui Lisbeth Salander?

— Ce-i cu ea?

— Idiot, bombăni ea și îi spuse că trebuie să plece imediat dată fiind urgența situației.

Pe drum îl sună pe Bublanski și îi povesti despre Benito și despre Faria Kazi. După ce făcu un rezumat al relatării fetei, cită, dintr-un motiv sau altul, un proverb iudaic: *Poți privi pe cineva în ochi, dar nu și în suflet.*

18.

22 iunie

Dan Brody întârzia și astăzi la lucru. Era neliniștit și apatic, bântuit de gânduri negre. Însă era îmbrăcat mai potrivit cu vremea, cu un costum de in albastru-deschis și tricou, fără cravată la gât, cu pantofi călduroși din piele, nu cu bascheți. Soarele strălucea puternic, iar el mergea pe Birger Jarlsgatan, gândindu-se la Leo. Deodată, auzi o mașină frânând și el se clătină, exact ca la Fotografiska.

Îi venea greu să respire, totuși porni înainte dispărând din nou printre amintiri. Zilele acelea din decembrie, după primul sfârșit de săptămână

petrecut împreună, lăsaseră loc unor momente de durere și de resentimente, cu toate acestea fuseseră cele mai fericite din viața lui. Leo și cu el vorbiseră și cântaseră fără întrerupere. Nu ieșiseră însă niciodată împreună, numai câte unul. Planul lor era pregătit, aveau să se confrunte cu Rakel Greitz, iar ea nu trebuia să bănuiască nimic înainte. Era necesar să nu se răspândească niciun zvon.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Leo își anulase prânzul de Crăciun cu Greitz și o invitase acasă în sâmbăta de 23 decembrie, la ora unu. Așteptând întâlnirea, frații își jucau rolurile de identitate. Afară în oraș, amândoi erau Leo, iar asta era o sursă inepuizabilă de amuzament. Dan împrumuta costumele și cămășile lui Leo, își tunseseră părul la fel și exersau rolurile în interpretări parodice și episoade teatrale. Leo spunea mereu că Dan își juca rolul mai credibil.

— Parcă intri mai mult decât mine în pielea personajului.

Leo își lua zile scurte la lucru și merse doar o dată la Riche cu colegii. Dar și atunci se întorsese devreme și îi spusese că fusese atât de aproape – își apropie degetul mare și arătătorul – să îi dezvăluie lui Malin Frode că se întâlniseră!

— Dar nu ai făcut asta, nu?

— Nu, nu. Părea să creadă că sunt îndrăgostit.

— S-a simțit rănită?

— Nu exagerat.

Dan știa că Leo flirta cu Malin care se afla în divorț și avea să plece curând de la Alfred Ögren. Dar Leo spunea mereu că ea nu prea îl iubea. Era îndrăgostită de Blomkvist, ziaristul, așa credea Leo, și probabil că nici el nu o iubea. Era mai mult un joc, spunea el, sau poate nu tocmai un joc.

El și Leo analizau tot timpul lucruri și fapte, își împărtășeau gânduri și amintiri, bârfeau chiar. Încheiaseră un pact ce părea indestructibil. Dan își aminti cât de minuțios pregătiseră întâlnirea cu Rakel

Greitz. Trecuseră prin detalii despre felul, cum aveau să acționeze, cum Dan trebuia să rămână ascuns la început și cum Leo avea să-i pună tipei întrebări, precaute mai întâi, apoi mai ofensive.

În ziua precedentă, vineri pe 22 decembrie, Malin Frode dădea o petrecere de adio acasă la ea, pe Bondegatan. La fel ca Dan, Leo nu se simțea în largul său la petreceri organizate în apartamente mici, era prea mult zgomot. Nu era în stare să meargă, așa spusese, dar avea altă idee. Îi va arăta lui Dan biroul lui de la Alfred Ögren. La firmă, sigur nu avea să mai fie nimeni. Cei mai mulți erau la Malin și nimeni nu ar fi rămas pentru ore suplimentare vinerea, mai ales că se apropia și Crăciunul. Lui Dan i se păruse o idee bună, era curios ce făcea Leo la lucru.

La ora opt seara ieșiră, la o distanță de zece minute unul de celălalt, mai întâi Leo cu un Bourgogne și cu o sticlă de șampanie în servietă. Apoi Dan, îmbrăcat și el ca Leo, dar într-un costum într-o nuanță deschisă și un palton mai închis la culoare. Era frig și ningea. Trebuiau să sărbătorească.

În ziua următoare, după întâlnirea cu Greitz, aveau să-și facă publică povestea și, deși Dan se opunea, Leo promise să-i facă o donație substanțială. Avea să se termine cu inegalitatea, spunea el, cu viața de bancă și cu tristețea de la Alfred Ögren. Aveau să cânte împreună. Pentru un timp, destul de mult, fusese o seară minunată. Au băut și au toastat, s-au bucurat de perspectiva promițătoare.

— Mâine? spuneau ei.

— Mâine!

Totuși, ceva a mers prost acum. Dan credea că acolo, la Alfred Ögren, era biroul lui Leo. Camera avea îngeri renascentiști pe tavan, tablouri de început de secol pe pereți, vase chinezești și mânere cu aur la birouri. Era atât de pretențioasă și ostentativă, că lui Dan îi veni cheful să-l provoace. Îi aruncă mănușa fratelui său.

— Ai cheltuit aici, nu glumă, spuse el, iar Leo era de acord.

— Știu. Mi-e rușine. Nu mi-a plăcut niciodată camera asta, a fost a tatălui meu.

Și atunci, Dan întinse și mai mult coarda.

— Și totuși chiar ai vrut să mă aduci aici, nu-i așa? Să faci paradă de snobism și să mi-l bagi pe gât.

— Nu, nu, iartă-mă, răspunse Leo. Doream numai să-ți arăt viața mea. Știu că este nedrept.

— Nedrept?

Dan ridică vocea. Era ca și cum termenul de *nedrept* nu mai era de ajuns. Era mai mult, era abject, întrecea orice limite. Au ținut-o tot așa, înainte și înapoi, Dan acuza, își venea în fire, își cerea iertare, pornea din nou la atac.

Dintr-odată, e greu de spus când, ceva era iremediabil distrus. Ceva care exista încă de la început ascuns și clocotind sub aparențe, reprimat de bucuria copleșitoare a întâlnirii, izbucnea acum și nu numai că deschidea o rană între ei, dar părea să se răsfrângă asupra întregii situații.

— Ai avut toate astea și totuși nu ai făcut decât să te plângi. *Mama nu m-a înțeles, tata nu a priceput nimic. Nu am ajuns să cânt. Ce păcat de mine, sărăcuțul de bogătaș!* Nu mai suport să aud un cuvânt despre asta. Nu pricepi? Am fost bătut și am flămânzit. Nu am avut nimic, nicio lețcaie, iar tu…

Tremura din tot corpul și nu știa exact ce se întâmplase. Poate se îmbătaseră amândoi, probabil că asta influențase cursul întâmplărilor. Dar îl acuza pe Leo că era un netrebnic și un idiot fals, un snob care cocheta cu propriile depresii. Fusese pe punctul de a sparge câteva vase chinezești, dar plecă trântind ușa în urma lui. Pentru multă vreme, nu avea idee încotro să meargă, așa că hoinări pe drumuri ore în șir, înghețând de frig și plângând. Până la urmă se întoarse la hotelul af Chapman și dormi acolo. A doua zi, pe la ora unsprezece, se întoarse la Leo, îl îmbrățișă din nou și își ceru iertare. Amândoi își cerură iertare și se pregătiră pentru întâlnirea cu Rakel Greitz. Dar ceva nerezolvat persista în aer și avea să-și pună amprenta asupra întâmplărilor care urmau.

*

Dan se gândi la toate acestea și se strâmbă imperceptibil acum când, după un an și jumătate, o cotea pe Smålandsgatan. Trecu de Konstnärsbaren și ieși în Norrmalmstorg. Aerul era cald și înăbușitor. Era ora zece dimineața și nu se simțea prea grozav. Nu era în mod special pregătit să-l întâlnească pe cel mai celebru ziarist de investigație din Suedia.

•

Dimpotrivă, Rakel Greitz și Benito Andersson, care nu aveau nimic în comun în afară de sadismul lor și de realitatea că niciuna nu stătea prea bine cu sănătatea, erau însă cât se poate de pregătite să o întâlnească pe Lisbeth Salander. Niciuna dintre ele nu știa cine era cealaltă, iar dacă s-ar fi întâlnit, sigur s-ar fi privit cu dispreț reciproc. Dar fiecare își cunoștea obiectivele și erau hotărâte să o imobilizeze. Amândouă aveau rețelele lor, niciuna mai puțin inteligentă decât alta, deși sistemele de referință, ca să spunem așa, se deosebeau radical.

Benito era legată de acea ramură a clubului motocicliștilor Svavelsjö care primea informații de la sora lui Lisbeth, Camilla, și de la grupul ei de hackeri. Rakel Greitz avea în spate propria organizație, care de asemenea miza pe competență tehnologică și îi rămânea, în pofida cancerului, puterea voinței și vigilența. Alesese, de exemplu, să locuiască temporar într-un hotel din Kungsholmen.

Știa foarte bine că lucrurile erau pe cale să ia o întorsătură teribil de greșită și de fapt se aștepta la asta. Se aștepta încă din 23 decembrie, cu aproape un an și jumătate în urmă, când totul intrase în derivă. Era adevărat că nu găsise altă cale de ieșire atunci. Dar fusese un joc periculos, iar acum era din nou gata de luptă.

Ar fi vrut să înceapă mai ales cu Salander și cu von Kanterborg, dar era imposibil să le ia urma, așa că se hotărî să înceapă cu Daniel Brolin. Era

moale, era veriga slabă, prin urmare, porni pe Hamngatan pe lângă NK. Purta un costum cenușiu și subțire și o helancă neagră de bumbac. Deși se simțea rău și avea dureri, senzația de putere era dominantă.

Dar o supăra căldura. Ce se întâmplase cu Suedia? Astfel de veri nu existau în tinerețea ei. Era o căldură tropicală, nebună, era udă și transpirată. Dar reuși să se adune și își îndreptă spatele. Mai departe simți un miros de rânced în aerul înăbușitor și static și trecu pe lângă o reparație de canalizare la marginea trotuarului și pe lângă doi inși în salopetă care i se părură urâți și supraponderali. Continuă spre Norrmalmstorg și era pe punctul de a se grăbi spre Alfred Ögren, când descoperi ceva profund îngrijorător. Ziaristul Mikael Blomkvist, de care deja dăduse pe scările de la locuința Hildei în Skanstull, intra pe poartă în clădirea agenției. Rakel făcu un pas înapoi, apoi îl sună pe Benjamin.

Benjamin trebuia să își merite salariul.

•

Dan Brody sau Leo Mannheimer cum se numea de la o vreme, ședea pe scaunul său în biroul mult prea pretențios, simțind cum îi bate inima și cum pereții se năpustesc asupra lui. Ce să facă oare? Consilierul lui, cum își spunea cel care se ocupa de secretariat, pentru că era un *el,* îi transmisese că Mikael Blomkvist îl aștepta la recepție. Dan răspunsese că avea să-l primească în douăzeci de minute.

Simțea că fusese nepoliticos spunând asta. Dar din nou, ca de multe alte ori mai înainte, avea nevoie de timp să se gândească, să reflecteze la cum să o pună la punct pe Rakel Greitz. Cine știe, poate Mikael Blomkvist avea să-l ajute cu asta. Acest gând îi venise mai demult și era decis s-o facă, oricât l-ar costa.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Ninsese în acea zi în care o așteptau pe Rakel Greitz în apartamentul de pe Floragatan, iar Dan își ceruse iertare din nou și din nou.

— E-n ordine, răspunse Leo. După ce ai plecat aseară, m-a vizitat cineva.

— Cine?

— Malin, răspunse el. Am băut șampanie. Nu a fost o seară reușită, eram total indispus, iar după aceea am scris ceva. Vrei să vezi?

Dan aprobă din cap, iar Leo se ridică de la pian și lipsi cam o jumătate de minut. Se întoarse aducând o foaie de hârtie într-o folie de plastic, arătând ceremonios și vinovat. Exagerat de lent, întinse documentul de culoare nisipie și ușor crestat pe margini, cu filigran în partea de sus.

— Cred că trebuie și legalizat, spuse el.

Scrisul de mână era îngrijit, cu bucle. Scria că Leo îi dădea lui jumătate din avere.

— Doamne! făcu Dan.

— Mă întâlnesc zilele astea cu avocata mea și o informez, continuă Leo. Având în vedere circumstanțele, ar trebui să meargă ca pe roate. Nu consider asta un dar. Primești ce ar fi trebuit să-ți aparțină de multă vreme.

Dan rămase tăcut, știind sigur că ar fi trebuit să-l îmbrățișeze pe fratele său, să fie mișcat, să spună că *e prea mult, e o nebunie, e mult prea generos.*

Însă aceste replici nu ar fi îmbunătățit lucrurile, nici nu le-ar fi simplificat, și inițial nu a fost conștient de asta.

Se simțea irascibil și meschin. Apoi îl izbi gândul că exista ceva agresiv în acel dar, ceva pozitiv agresiv, cum ar spune psihologii. Banii erau oferiți dintr-o poziție de avantaj zdrobitor și, oricât de nobil era gestul, îl micșora pe el.

Spuse tot felul de lucruri amabile. Dar până la urmă adăugă înverșunat:

— Nu pot să primesc.

Observă dezamăgirea din ochii lui Leo.

— De ce nu?

— Nu merge așa. Nu se poate repara atât de ușor.

— Nu am crezut că pot repara ceva. Voiam doar să fac ce e corect. Oricum, nu mă interesează banii ăia.

— Nu *te interesează?*

Dan parcă o luase razna, deși undeva vedea absurdul întregii situații. Îi fuseseră oferite zeci de milioane care i-ar fi putut schimba viața fundamental și, cu toate acestea, se simțea rănit și furios. Poate pentru că se certaseră în ziua precedentă sau pentru că băuse și abia dacă dormise. Putea fi orice, complexele lui de inferioritate sau altceva. Cert e că strigase:

— Nu înțelegi nimic! Nu poți să-i vorbești așa unui om care a trăit marginalizat. E prea târziu, Leo, prea târziu.

— Nu, nu este. Putem s-o luăm de la început.

— Este prea târziu, repetă el.

— Termină! se răsti și Leo, la rândul lui. Ești nedrept!

— Mă simt cumpărat. Înțelegi asta? Cumpărat!

Întindea prea mult coarda. Era conștient de asta și îl duru când Leo nu se împotrivi cu aceeași furie, ci în loc de asta răspunse îndurerat:

— Știu, spuse el.

— Ce știi?

— Că au distrus atât de mult! Îi urăsc pentru asta. Dar… ne-am regăsit unul pe altul. E mare lucru, nu?

Disperarea din glasul lui era atât de mare, că Dan răspunse mai mult bombănind:

— Sunt recunoscător, bineînțeles, dar…

Nu apucă să continue. Nu-i plăcea acel *dar* și era pe punctul de a spune altceva, poate un *iartă-mă, sunt un idiot,* ceva în stilul ăsta. Avea să-și amintească atât de bine după aceea! Erau la limita împăcării și sigur s-ar fi înțeles bine din nou, dacă ar fi avut răgazul necesar. Dar nu a fost să fie. Auziră zgomote pe casa scărilor, pași care se opreau. Ceasul nu era încă douăsprezece. Mai era o oră până la sosirea lui Rakel Greitz, iar Leo nu pusese încă masa, nici nu aranjase mâncarea comandată.

— Ascunde-te, șopti el.

Leo ascunse foaia cu donația, iar Dan se retrase în dormitorul alăturat și închise ușa.

•

Leo Mannheimer era dintotdeauna o sursă de neliniște, nu numai din cauza a ceea ce fuseseră nevoiți să-i facă lui Carl Seger. În ultima vreme, Leo fusese instabil. Avea ceva de-a face cu Madeleine Bard, credea ea. Pierderea ei îl făcuse suspicios și de aceea începuse să-și pună întrebări imediat după ce anulase obișnuita masă de Crăciun, invitând-o în schimb pe Rakel Greitz la el acasă. Rakel știa totul despre Leo.

Știa, de exemplu, că lui Leo, ca atâtor tineri, nu-i făcea plăcere să gătească, nici să invite lume la el acasă, mai ales oameni cu care nu se simțea confortabil. De aceea Rakel Greitz hotărâse să apară cu o oră mai devreme, sub pretextul că avea să-l ajute la bucătărie. Însă, de fapt, voia să afle dacă exista ceva în neregulă sau dacă ceva fusese dezvăluit.

Afară ningea, iar ea ajunsese în casa scărilor, sub cerul pictat, când auzi voci neliniștite din apartament, voci care sunau îngrijorător de identic. Tresări și realiză că într-adevăr ceva era în neregulă. Pentru un moment, nu știa ce să facă.

Leo auzea ca nimeni altcineva și nu o mira că vocile amuțiră înăuntru. Îi scrise un mesaj lui Benjamin:

La Leo, pe Floragatan. Am nevoie de ajutorul tău.

Adăugă:

Ia cu tine geanta medicală, echipată complet!

Apoi își îndreptă spatele, trimise mesajul și se pregăti să afișeze cel mai cald zâmbet de Crăciun de care era în stare. Dar nu era necesar, Leo se lumină la față când deschise ușa și, așa cum fusese educat, o sărută pe obraji și îi scoase paltonul. Bineînțeles că era prea politicos ca să-i dea de înțeles că venise prea devreme.

— Ești elegantă ca întotdeauna, Rakel. Ce mai Crăciun o să avem! spuse el.

— Minunat, răspunse ea.

Își juca bine rolul, credea ea. Îl studie îndelung înainte să descopere semnele de încordare de pe chipul lui. Poate în alte condiții ar fi putut să o mintă. Dar acum ea avea privirea ageră și el făcuse câteva greșeli evidente. Probabil că-și dăduse singur seama. Mai înainte se auzeau voci, acum era singur. Dar înainte de toate, ea observă în mod special altceva: era o chitară pe canapea. O *chitară!*

Îl întrebă:

— Cum se simte Viveka?

— Cred că nu mai are mult.

— Săraca!

— E groaznic, spuse el.

Prostii, gândi ea. *Te-ai bucura sigur dacă în sfârșit coțofana aia ar muri.*

— Când dispar ambii părinți, rămâi singur, continuă ea și îi atinse brațul, poate pentru a-l calma sau a-i arăta compasiune, și fără să pară deloc bănuitoare, cum se simțea de fapt.

Dar făcuse o greșeală. Leo se scutură – nu-i plăcea contactul fizic –, iar ochii îi sclipeau de furie. Ei i se făcu teamă și se uită din nou la chitară. Lăsă lucrurile în suspensie pentru încă un moment. Voia ca Benjamin să aibă timp să pregătească geanta medicală și să ajungă acolo. Reuși să poarte o conversație normală pentru încă vreo zece minute.

Dar, până la urmă, nu mai rezistă și întrebă:

— Cine mai este aici?

— Cine crezi?

Nu știa, spuse ea. Nu avea idee. Dar nu era adevărat, începuse să înțeleagă și observă cât de încordați erau umerii lui Leo, cum o privea într-un fel în care nu o mai privise niciodată. Își dădu seama că trebuia să lovească puternic și necruțător, înainte ca Daniel Brolin să apară din camera alăturată.

19.

22 iunie

Rakel Greitz nu se afla în locuința ei de pe Karlbergsvägen, iar Lisbeth se hotărî să aștepte momentul potrivit. Luă metroul până acasă, coborî la Slussen și o luă pe Götgatan. Aflase de la Annika Giannini că Benito Andersson fusese luată de oamenii ei de la spitalul din Örebro, așa că era cu ochii-n patru. De felul ei era în alertă tot timpul, iar viața la închisoare nu o schimbase deloc. Însă probabil că subestima pericolul – căci o vânau mai multe alianțe decât bănuia ea. Vechi puteri întunecate din trecut își adunau forțele și făceau schimb de informații.

Era o zi fierbinte de iunie, iar viața părea să-și fi domolit puțin ritmul. Oamenii din jurul ei mergeau agale, se uitau în vitrine, stăteau în cafenele și pe terase. Lisbeth urcă mai departe spre Fiskargatan. În buzunar, simți vibrația telefonului. Primise un mesaj criptat de la Blomkvist. Acesta îi scria că:

Leo este Daniel. Sunt cât se poate de sigur!

Ea îi răspunse:

Recunoaște?

Mikael îi răspunse:

Încă nu știu. Revin!

Se întrebă dacă nu cumva era bine să se îndrepte spre Norrmalmstorg, ca să vadă dacă poate fi de ajutor. Dar amână. Voia să dea mai întâi de Rakel Greitz și se gândi dacă nu cumva putea s-o găsească la o altă adresă. Se îndreptă spre Fiskargatan. Rămase vigilentă, întrebându-se dacă chiar era o idee bună să meargă acasă. Nu exista nicio înregistrare oficială că ea locuia acolo. Apartamentul era pe numele ei fals, Irene Nesser, și nu spusese nimic nimănui. Dar internetul o trăda. Oamenii din cartier începeau s-o recunoască. Era un fel de celebritate a zilei și detesta asta. De asemenea, două persoane – Kalle Blomkvist, fir-ar el să fie, și Ed the Ned, agent NSA – ajunseseră deja la ea aici, iar informația se răspândise. Se

vorbea în dreapta și în stânga. Ar trebui să-și vândă blestematul ăsta de apartament, oricum era prea mare pentru ea. Ar trebui să se mute undeva departe, și poate că ar fi trebuit s-o șteargă chiar acum.

Dar era prea târziu. Își dădu seama de asta chiar în clipa în care văzu o dubă cenușie mai sus, pe stradă. Nu era nimic notabil în privința mașinii, era un model mai vechi, parcat corect lângă trotuar. Cu toate acestea, îi trezi suspiciuni. Mașina porni în direcția ei și Lisbeth se întoarse din drum. Dar nu ajunse prea departe, când un bărbat cu barbă deschise brusc portiera, îi puse peste față o cârpă udă, iar ei i se făcu rău. Ce idioată fusese! Era pe punctul de a leșina. Strada și pereții dansau în jurul ei, iar ea nu avea putere să se împotrivească. Nu reuși decât să-și scoată telefonul și să șoptească în receptor:

— Harpie sălbatică.

Apoi se împletici și cineva o urcă în dubă pe ușa din spate. Deși vedea ca prin ceață, simțea mirosul unui parfum dulce care-i era cât se poate de cunoscut.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Dan asculta vocile din sufragerie și înțelese că nimic nu mergea conform planului. Rakel Greitz părea să le fi descoperit instantaneu intențiile, iar el nu văzu altă soluție decât să năvălească în cameră și să se confrunte cu ea, fără să mai amâne nicio clipă și, mai ales, fără efectul de surpriză pe care scontaseră.

Probabil de aceea lucrurile merseseră atât de prost – Dan subestimase efectul pe care Rakel Greitz avea să îl aibă asupra lui. Simpla ei prezență îl făcea să se întoarcă în anii copilăriei. Își amintea cum stăteau la fermă în camera de la etaj și Rakel se uita la el cu răceală, în timp ce el cânta la chitară. Realiză că încă de pe-atunci femeia trebuie să-l fi comparat cu Leo și să fi analizat asemănările dintre ei, iar asta îl făcu acum să-și iasă din fire.

— Mă recunoști? întrebă el.

Era furios; făcu un pas înainte. Dar, în același timp, fără să se poată controla, se simțea mic și neajutorat. Rakel Greitz nu schiță niciun gest, rămânând neobișnuit de calmă.

— Te recunosc, spuse ea. Ce mai faci?

— Vrem să știm exact ce s-a întâmplat! se răsti el și de-abia atunci ea dădu vag înapoi.

Dar nu făcu nimic altceva decât să-și îndrepte calmă gulerul și să se uite la ceasul de la mână. Era îmbrăcată într-un costum negru și o helancă neagră. Avea părul scurt și vopsit blond-închis. Deși în mod evident era nervoasă, căci la gură avea un rictus, atitudinea ei era impunătoare, de o răceală care te înfiora, având aerul unei profesoare de școală care-i dădea lui Dan sentimentul că mai degrabă el era cel care avea să fie tras la răspundere, nu ea.

— Calmează-te! spuse ea.

— Nicidecum! continuă el. Ai de dat multe explicații!

— O să vă povestesc totul. O să spun tot adevărul. Dar mai întâi aș vrea să știu dacă ați contactat mass-media.

El nu-i răspunse.

— Înțeleg că sunteți supărați. Dar ar fi păcat ca povestea să fie făcută publică înainte ca voi să înțelegeți contextul. Nu e ce credeți voi.

— Nu am făcut nimic public… încă, o lămuri Dan.

Se întrebă instantaneu dacă nu cumva făcuse o greșeală, mai ales când văzu o undă de satisfacție pe fața lui Rakel. Dan îi aruncă o privire lui Leo.

Acesta stătea tăcut, cu picioarele ușor depărtate, de parcă ar fi fost în stare de șoc; nu-i sugera nimic despre cum ar fi trebuit să acționeze… Nu-i plăcea că Rakel Greitz continua să aibă inițiativa.

— Acum sunt o femeie bătrână, spuse ea. Mă doare îngrozitor stomacul, scuze că sunt așa deschisă. Ar fi bine dacă mă așez pe canapea. O să vă povestesc tot ce vreți să știți.

— Poftim, spuse Leo. Așază-te și povestește-ne! Vrem răspunsuri la toate întrebările.

•

Rakel Greitz începu să povestească ezitând, în speranța că Benjamin avea să apară înainte ca ea să spună ceva semnificativ sau să se piardă în minciuni nechibzuite. Leo și Daniel stăteau alături, fiecare în fotoliul lui, și se uitau la ea. În ciuda tensiunii și a situației de criză, era uluită: frații semănau izbitor unul cu celălalt, mai mult decât semănau de obicei gemenii monozigoți la acea vârstă. Asemănarea era subliniată de faptul că amândoi se tunseseră la fel și purtau haine la fel.

— Uite cum a fost, spuse ea. Noi ne aflam într-o situație destul de dificilă, primeam rapoarte despre gemeni monozigoți ai căror părinți nu erau în stare să îi îngrijească, de la diferite case de copii și spitale.

— Cine sunt acei „noi”? i-o reteză Daniel.

Și, cu toate că vocea lui era furioasă și plină de ură, ea se bucura de orice întrerupere, așa că spuse spontan că avea în palton ceva ce tocmai primise și care îi va ajuta să înțeleagă mai bine contextul. Să aducă acel lucru? Se întrebă dacă ce spusese era cât de cât credibil. Dar ei o lăsară să se ridice și atunci ea simți ceva ce-i dădea putere – dispreț. Daniel și Leo erau slabi și lipsiți de voință, nu-i așa? În hol, ea începu să tușească pentru a le distrage atenția, în timp ce cu o mișcare rapidă se asigură că ușa era descuiată. Apoi căută puțin prin buzunarele de la palton ca să păstreze aparențele și exclamă:

— Imposibil!

Se întoarse pe canapea și, pentru destul de mult timp, dădu din cap și vorbi vag, cuvinte în șir. Asta îl provocă pe Leo, mai ales că se întâmplase să pomenească numele lui Carl Seger. Leo se înroși la față, având ceva sălbatic în privire, își ieși din fire și o făcu monstru și bestie și îi ceru să explice ce i s-a întâmplat lui Carl. Atunci lui Rakel i se făcu frică de-a binelea, amintindu-și accesele de furie de care erau cuprinși băieții odată, demult. Dar izbucnirea lui Leo

se dovedi mai târziu o circumstanță folositoare, pentru că tocmai atunci pe hol își făcu apariția Benjamin. Strigătul și cearta nu făceau decât să-i întărească acestuia sentimentul că avea un scop, așa că năvăli în cameră fără să bată la ușă sau să aibă vreo ezitare și îl prinse pe Leo de brațe. I le ținu la spate, în timp ce ea scormonea în geanta medicală pe care Benjamin o pusese pe dușumea. Gemenii începură să strige după ajutor, iar Daniel încercă să se lupte cu Benjamin. Rakel știa mai mult ca niciodată că trebuia să fie cât se poate de sigură pe ea și de eficientă. Rapid, rapid, trecu în revistă preparatele din geantă: diazepam, narcotice, morfină, toate substanțele posibile și… un fior rece îi străbătu corpul – pancuronium, o substanță sintetică asemănătoare extrasului din otrava vegetală în care băștinașii sud-americani își înmuiau săgețile. Ar fi fost brutal, ar fi depășit limita. Dar, stai puțin… avea și fizostigmină, un antidot care putea să anuleze efectul, total sau temporar. Îi veni o idee, una îndrăzneață și crudă, inspirată de acuzațiile lui Daniel din timpul conversației lor, cuvinte despre nedreptate și cruzime care lăsau să se întrevadă o amărăciune adâncă, își trase mănușile de plastic pe mâini și își ridică privirea.

Benjamin era de neclintit, ca întotdeauna, ținându-l nemișcat pe Leo care acum striga „bestie” și „monstru” în timp ce Daniel încerca să-l elibereze. Scena decise lucrurile. Rakel pregăti o seringă, lucru ce-i luă o vreme, pentru că trebuia să calculeze doza. Apoi se ridică și își dădu seama că nu avea timp să găsească o venă. Trebuia să înfigă seringa intramuscular, însă acest fapt putea să prezinte un avantaj. Cel puțin, Rakel asta își spuse în sinea ei, așa că străpunse rapid cu acul puloverul lui Leo. El se uită șocat la ea, în timp ce Daniel urla:

— Ce faci? Ce faci?

Chipul femeii se strâmbă, Rakel făcând involuntar o grimasă.

Zgomotul putea atrage atenția vecinilor și poate, dacă venea cineva, Leo avea crampe și murea sufocat,

după atrofierea musculaturii sistemului respirator. Era o situație de criză și Rakel era în pericol. Depășise din nou o limită și trebuia să fie mai inteligentă ca niciodată. De aceea rosti pe cel mai autoritar ton de doctor de care era în stare:

— Liniștiți-vă! I-am dat doar un calmant, nimic altceva. Respiră, Leo! Bun. În curând o să te simți mai bine. Trebuie să vorbim ca niște oameni rezonabili, nu-i așa? Să nu strigăm „bestie" și „monstru" și alte prostii. Acesta este… John, el lucrează cu mine, are pregătire medicală. O să ne înțelegem, sunt convinsă de asta, și chiar e timpul să spun acum toată această poveste tristă. Mă bucur că până la urmă v-ați întâlnit.

— Minți! strigă Daniel.

Era o situație imposibil de gestionat. Era prea multă gălăgie și ceartă, iar lui Rakel îi era teamă ca nu cumva să dea buzna în casă vreun vecin. Continua să turuie și încerca să calmeze situația, în timp ce calcula minutele până când inevitabilul avea să se întâmple: otrava avea să pătrundă în sânge, să acționeze asupra receptorilor nicotinici și să blocheze mușchii. Norocul a fost că nu a venit niciun vecin. Nimeni nu a alertat poliția. Leo Mannheimer își pierdu echilibrul exact cum se așteptase ea și se prăbuși pe covorul persan roșu, cu o mișcare convulsivă. Deși acesta era un pas extrem până și pentru ea, Greitz savură sentimentul amețitor al puterii. Era conștientă, desigur, că putea să îl salveze. Putea la fel de bine să-l lase să moară. Depindea de împrejurări și era cazul să gândească limpede, să fie inteligentă și convingătoare și să profite de amărăciunea și de complexele de inferioritate ale lui Daniel.

Acesta era planul ei, avea să-l facă să joace rolul vieții lui.

•

Când Leo se prăbuși pe covor, Dan Brody își dădu seama că se petrecea ceva îngrozitor. Leo căzuse ca și cum corpul său nu mai funcționa. Leo își duse mâna la gât, părând total paralizat. Dan uită de orice altceva, se aplecă spre fratele lui strigând și zgâlțâindu-l. Atunci

Rakel Greitz începu să vorbească. Abia de o asculta, toată atenția lui era îndreptată asupra lui Leo și a încercării de a-l aduce la viață, iar ce spunea Rakel Greitz era mult prea ciudat ca să poată fi asimilat.

— Daniel, spuse ea. Ne ocupăm noi de asta. Vom avea grijă ca tu să o duci mai bine decât ai putut visa vreodată. Vei avea o viață fantastică, cu resurse nelimitate.

Nu avea sens, erau cuvinte goale, iar în tot acest timp lui Leo îi era tot mai rău. Gemea și se zbătea. Era cenușiu la față, avea buzele vinete și gâfâia, chinuindu-se să respire.

Părea să se sufoce, ochii îi erau apoși și plini de panică. Albastrul-vinețiu se răspândi de la buze în sus spre obraji, iar Dan era pe punctul de a-i face respirație artificială, ceva ce învățase la Boston când una dintre prietenele lui fusese pe cale să ia o supradoză de cocaină. Dar Rakel îl opri cu prudență și îi spuse câteva propoziții pe care nu putu să nu le audă, poate pentru că se afla într-o situație în care se agăța și de un pai. E drept că Rakel își schimbase tonul, nu mai era la fel de vehementă, ci mai mult ca un medic care calmează. Îi luă pulsul lui Leo cu mâinile în mănuși de plastic și îi zâmbi liniștitor.

— Nu e niciun pericol, spuse ea. Are doar niște crampe, o să-și revină imediat. I-am dat o doză puternică, dar nu există riscuri. Uită-te singur!

Îi întinse seringa, iar el o luă fără să priceapă ce i-ar putea spune sau demonstra.

— De ce îmi dai asta?

Rakel se așeză lângă bărbatul solid care încă avea pe el haina de exterior – o pufoaică albastră, șifonată – și ghete de iarnă, și care zâmbea nervos și lingușitor exact ca Rakel. Apoi îi trecu prin cap un gând care îl consternă.

— Vrei ca amprentele mele să fie găsite pe seringă?

Și o aruncă din mână.

— Calm, Daniel. Ascultă-mă!

— De ce te-aș asculta pe tine?

Își scoase telefonul, trebuia să sune la ambulanță. Dar bărbatul îl împiedică brutal și starea lui de panică se amplifică. Aveau de gând să-l omoare pe Leo? Era posibil așa ceva? O groază cumplită își înfipse ghearele în el și acolo, alături, Leo gâfâia precipitat, de parcă era pe moarte. Dan strigă în acel moment, strigă exact spre urechea suprasensibilă a lui Leo:

— Luptă! Poți să faci față!

Iar atunci Leo chiar făcu o grimasă, se încruntă, scrâșni din dinți și-și recăpătă un pic culoarea. Dar numai pentru o clipă. Se făcea din nou palid și părea că iar nu are destul aer. Dan se întoarse spre Rakel Greitz.

— Salvează-l, ce dracu'!? Doar ești medic. Sau vrei să-l omori, asta vrei?

— Nu, nu, ce vorbești!? Bineînțeles că nu! O să-și revină curând, o să vezi. Dă-te la o parte să-l ajut să-și revină mai repede, răspunse ea și, când Dan o văzu cu câtă hotărâre acționa, după ce își luă geanta, nu-i mai rămase decât să conteze pe ea.

Era un semn, ca oricare altul, al propriei disperări. Îi ținu mâna lui Leo sperând ca Rakel, care îi injectase otrava, să îl și salveze.

•

Exact la asta se gândea și Rakel Greitz: cât de crucial era pentru ea în acel moment să se comporte ca un medic și să insufle încredere. De aceea își blocă impulsul de a-i obstrucționa lui Leo căile respiratorii, terminând astfel repede cu el. În schimb, pregăti o injecție cu fizostigmină, îi suflecă mâneca lui Leo și îl injectă într-o venă din braț. Imediat, starea lui se amelioră, deși continua să fie într-o stare de semiconștiență. Rakel simți că recăpătase încrederea lui Daniel, iar asta era cel mai important.

— Își revine? întrebă Daniel.

— Își revine, spuse ea, și continuă să vorbească.

Improviza, bineînțeles. Dar avea ca sprijin strategia de criză pentru Leo Mannheimer care exista de mult și îl implica pe Ivar Ögren. Ivar învățase parolele de logare ale lui Leo de la agenție și făcuse, în numele lui

sau mai degrabă prin diverse manevre, o serie de tranzacții ilegale pe piețele de acțiuni și opțiuni. Tranzacțiile erau adunate într-un dosar care îl puteau băga pe Leo la închisoare, distrugându-l social și profesional. Informațiile împotriva voinței lui Rakel, fuseseră deja folosite împotriva lui. Ivar făcuse uz de ele ca să i-o fure pe Madeleine Bard, iar asta nu era ceva ce Rakel Greitz aprecia. Ivar Ögren era un prost, asta era părerea ei strict personală. Dar ea acceptase situația, pentru că avea nevoie de el și de aceste informații ca să pună presiune pe Leo în caz că acesta ar fi aflat ceva și ar fi vrut să o denunțe.

— Daniel, spuse ea. Ascultă, am ceva important să-ți spun, lucrul cel mai important pe care îl vei auzi în viața ta.

Daniel se uită la ea atât de disperat și implorator, încât îi insuflă lui Rakel și mai multă încredere în sine. Își modulă vocea să devină cumva deopotrivă moale și severă, ca a unui doctor care dă o informație gravă.

— Leo este pierdut, Daniel, mă doare să-ți spun asta. Dar așa este. S-a ocupat de tranzacții ilegale bazate pe informații privilegiate. Va fi prins.

— Ce? Despre ce vorbești?

Dan nu înghițea asta, remarcă ea. Dan îl mângâia neîncetat pe păr pe fratele său repetându-i că va fi bine. Restul erau numai prostii, vorbe de ocară. Rakel se îndreptă de spate și continuă pe un ton mai ascuțit:

— Ascultă, am spus. Leo nu este cum crezi tu. Este un escroc, avem dovezi. Va ajunge la închisoare. Este un trădător.

Daniel se uită mirat la ea:

— Și de ce dracului ar fi? Nici măcar nu-l interesează banii.

— Aici te înșeli.

— Mă înșel? Tocmai a vrut să-mi dea jumătate din tot ce deține, doar așa…

Făcu un gest cu mâna, iar ea își mușcă buzele. Nu-i plăcea informația asta.

— De ce te-ai mulțumi cu jumătate?

— Nu vreau nimic. Vreau numai…

Se opri. Înțelese… sau nu tocmai. Dar bănuia ceva. Panica reveni în ochii lui și Rakel se aștepta la o izbucnire, poate violentă. Se uită la Benjamin, el trebuia să fie pe poziție. Dar nu se întâmplă nimic. Daniel îl privea pe Leo, cu maximă concentrare.

— Ce i-ai dat, de fapt? N-a fost un calmant, nu-i așa?

Ea nu răspunse. Nu mai știa cum să-și joace cărțile. Își dădu seama că fiecare cuvânt și fiecare nuanță a tonului puteau juca un rol decisiv.

— Curarizant, spuse ea în cele din urmă.

— Și ce e asta?

— O otravă vegetală.

— De ce dracului i-ai dat otravă?

Țipa din nou.

— Așa am considerat necesar, răspunse ea.

Daniel se uită în sus la Benjamin, ca un animal disperat, închis într-o capcană.

— Dar apoi…

— Da?

— I-ai dat altceva.

— Fizostigmină. Anulează efectul, spuse ea.

— Bun, îl ducem la spital acum, nu-i așa?

Ea nu răspunse și atunci el își luă telefonul. Rakel se întrebă dacă ar trebui să-l roage pe Benjamin să i-l ia, dar îl mai lăsă să-l țină, nu era niciun pericol atâta timp cât nu suna. Căuta pe Google, bănuia că ceva despre curarizant, și îl mai lăsă un moment să citească. Dar ochii i se umplură de groază și atunci îi smulse mobilul din mână, iar Daniel părea că și-a ieșit din minți. Striga și lovea în jurul lui, încât până și lui Benjamin îi venea greu să-l țină sub control.

— Calm, Daniel.

— Niciodată!

— Termină! Vreau să-ți fac un dar fantastic, nu înțelegi? insista ea.

— Ce dracului vrei să spui? urlă el.

Ea răspunse că fizostigmina anulează doar temporar efectul otrăvirii prin curarizant.

— Deci nu poți să-l salvezi, asta vrei să spui?

Vocea lui nu mai era umană.

— Îmi pare rău, dar nu, nu pot, minți ea și atunci numai Benjamin reuși să-l facă să tacă.

Nu exista altă cale de ieșire. Benjamin îl imobiliză și îi lipi bandă adezivă la gură. Ea își ceru scuze și dădu explicații detaliate:

— Musculatura respiratorie se va bloca din nou, rapid. Leo Mannheimer va muri prin sufocare.

Se uită la el:

— E o situație dificilă, Daniel. Leo o să moară în scurt timp, iar amprentele tale sunt pe seringă… și ai avut un motiv evident ca să faci asta, nu-i așa? Văd invidia din ochii tăi legată de tot ce a primit el în viață. Dar partea bună e că…

Daniel se zbătu, încercând să se elibereze.

— Partea bună e că Leo poate totuși să trăiască mai departe – într-un alt fel: prin tine, Daniel.

Arătă spre apartamentul din jur.

— Poți primi viața lui, banii și toate aceste posibilități. Poți trăi ca în visurile tale, poți prelua controlul, Daniel. E posibil să ai tot și, îți promit, toate lucrurile rele pe care le-a făcut Leo, lăcomia lui, nu vor ieși niciodată la lumină. Vom avea grijă de asta, îți vom asigura spatele în toate privințele. Sunteți gemeni în oglindă, e puțin dificil, e adevărat. Dar sunteți incredibil de asemănători. E remarcabil, va merge bine, sunt sigură de asta.

Rakel auzi în acel moment un sunet pe care nu îl înțelese. Era Daniel care scrâșnise din maxilare până își spărsese un dinte.

20.

22 iunie

Într-un târziu, Leo Mannheimer ieși din biroul lui, iar Mikael se ridică și dădu mâna cu el. Era o întâlnire stranie. Mikael își petrecuse mult timp

investigându-l pe Leo, iar acum stăteau aici, față-n față. Avea senzația evidentă a ceva neexprimat și chinuitor care exista între ei ca o umbră, ca un spectru.

Leo își frecă mâinile. Avea unghiile lungi și bine îngrijite. Purta un costum de in de culoare albastru-deschis, un tricou gri și sneakers. Avea părul ondulat și puțin ciufulit și părea că ascultă ceva. Arăta încordat și nu îl invită pe Mikael înăuntru. Rămase în holul mare din fața recepției.

— Mi-a plăcut dialogul tău cu Karin Laestander la Fotografiska, spuse Mikael.

— Mulțumesc, răspunse Leo. A fost…

— … inspirat, completă Mikael zâmbind cordial. Și adevărat. Trăim într-un timp în care minciunile și știrile false influențează lumea contemporană mai mult ca niciodată. Sau să spunem „date alternative”?

— *Post-truth society,* spuse Leo și zâmbi nesigur.

— Adevărat, și ne jucăm și cu identitățile noastre, nu-i așa? Pretindem pe Facebook că suntem altcineva decât suntem de fapt și lucruri de felul acesta.

— Nu am cont de Facebook.

— Nici eu. E ceva ce nu am priceput niciodată, totuși mă joc puțin cu rolurile. Ține de meserie, ca să spun așa. Tu ce părere ai?

Leo se uită nervos la ceasul de la mână și aruncă o privire pe fereastră, spre piață.

— Iartă-mă, spuse el. Sunt foarte ocupat astăzi. Despre ce vrei să vorbim?

Mikael răspunse:

— Tu despre ce crezi că ar fi vorba?

— Nu am idee.

— Prin urmare, nu ai făcut nicio prostie? Nimic de care ar putea fi interesată revista mea, *Millennium?*

Leo înghiți în sec. Se gândi și spuse apoi cu privirea îndreptată în jos:

— Am făcut mai demult o serie de afaceri care puteau fi gestionate mai bine. Au fost niște încurcături.

— Sunt dispus să mă uit peste ele, replică el. Astfel de încurcături sunt specialitatea mea. Dar în acest moment mă interesează mai mult niște lucruri personale, niște mici neconcordanțe, le-aș putea spune.

— Neconcordanțe?

— Exact!

— La ce anume te referi?

— De exemplu, la faptul că ai devenit dreptaci.

Leo, dacă el era Leo, părea să asculte din nou zgomotul care venea de-afară. Își trecu mâna prin păr.

— Nu am devenit dreptaci, de fapt. Mai degrabă, am făcut o schimbare. Mi-am folosit mereu ambele mâini, sunt ambidextru.

— Prin urmare, scrii la fel de bine cu dreapta și cu stânga?

— În mare.

— Îmi poți arăta?

Mikael luă un pix și carnetul lui de reporter.

— Mai bine nu.

Sudoarea îi umezi buza superioară, iar privirea îi era rătăcită.

— Nu te simți bine astăzi?

— Nu prea.

— Sigur este din cauza căldurii.

— Poate.

— Nici eu nu sunt deloc în formă, continuă Mikael. Am stat până noaptea târziu și am băut cu Hilda von Kanterborg. O cunoști, presupun?

Mikael văzu frica din ochii bărbatului și înțelese că ajunsese la el. Își dădea seama după privire, după agitația lui. Dar poate – și îl observă atent – mai era ceva. Nu la fel de ușor de dibuit – un fel de nerăbdare poate, o îndoială. Era ca și cum Leo sau cine era persoana din fața lui trebuia să ia o decizie vitală.

Mikael spuse:

— Hilda mi-a spus o poveste incredibilă.

— Chiar așa?

— Era vorba despre gemeni despărțiți intenționat la naștere, mai precis despre un băiat pe nume Daniel Brolin. A trebuit să trudească din zori până-n seară într-o fermă aproape de Hudik, în timp ce fratele lui geamăn…

— Nu mai vorbi așa tare, îl întrerupse bărbatul.

— Poftim?

Mikael se uită la el făcând-o pe miratul.

— Poate-ar fi mai bine să facem o plimbare, spuse el.

— Nu știu…

— … dacă să facem o plimbare?

Era evident că bărbatul nu știa ce să spună. Bombăni ceva despre toaletă și porni în goană. Nu era o mișcare prea bună, întrucât, chiar înainte să dispară din raza vizuală a lui Mikael, își scoase telefonul și era clar că avea să contacteze pe cineva. Atunci Mikael se convinse că ghicise corect. Îi trimise un mesaj lui Lisbeth spunându-i că era cât se poate de sigur că Leo este Daniel.

Dar era tot mai îngrijorat că fusese păcălit, că bărbatul ieșise pe vreo ușă din spate și fugise de-acolo, mai ales că timpul trecea și nu se întâmpla nimic, în afară de faptul că lumea venea și pleca necontenit. Bruneta tânără de la recepție zâmbea urându-le tuturor o zi plăcută și rugând pe unul sau pe altul să aștepte pe canapea sau să poftească în clădire.

Era un loc de o somptuozitate excesivă, cu tavan înalt și tapete roșii, pe pereți erau atârnate picturi în ulei reprezentând domni mai în vârstă în costum, probabil vechi proprietari și directori. Părea sinistru și oarecum obscen cu atâția bărbați pe pereți.

Lui Mikael îi sună telefonul. Era Annika. Tocmai se pregătea să-i răspundă, când bărbatul, cine o fi fost el, se întorcea în sfârșit pe coridor.

Părea detașat, probabil luase o decizie sau alta. Era greu de spus. Avea gâtul roșu, arăta încordat și grav. Se uită spre podea și nu îi spuse nimic lui Mikael, o informă doar pe femeia de la recepție că urma să lipsească vreo două ore.

Luară liftul până jos și ieșiră în Norrmalmstorg. Stockholmul fierbea. Oamenii își făceau vânt cu mâna sau cu ziare. Bărbații își purtau sacourile peste umăr. Ajunseră pe Hamngatan, iar bărbatul aruncă o privire nervoasă în spatele lui. Mikael observă și cântări dacă n-ar trebui să propună să sară într-un autobuz sau să ia un taxi. În schimb, traversară strada și ajunseră în parcul Kungsträdgården.

Mergeau tăcuți. Era ca și cum ar fi așteptat ceva să se lămurească sau să se întâmple. Lui Mikael nu-i plăcea starea asta, nu știa sigur de ce.

Bărbatul transpirase mai mult decât era normal și se uita neliniștit în jur. Se aflau vizavi de Operă, iar Mikael, fără să înțeleagă de ce, presimțea o amenințare. Se întreba dacă nu făcuse o greșeală, dacă nu cumva reprezentanții Registrului erau deja cu un pas înaintea lui și se întoarse. Nu văzu nimic. Exista mai degrabă un fel de calm, o atmosferă de vacanță. Peste tot – pe bănci și pe terase – stăteau oameni cu chipurile îndreptate spre soare. Probabil că însoțitorul lui îi transmisese starea de nervozitate și de aceea puse punctul pe i:

— Cum facem? Să-ți spun Leo sau Daniel?

Omul își mușcă buzele și privirea i se întunecă. În următoarea secundă, se aruncă asupra lui Mikael și se izbiră amândoi de pământ.

•

Rakel Greitz, care aștepta pe o bancă în Norrmalmstorg, îl văzuse pe Daniel Brolin plecând cu Mikael Blomkvist. Își dădea seama că erau puse în mișcare forțe care făceau ca povestea să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu, lucru care, de fapt, nu o mira și nici nu o șoca.

Știa de multă vreme că miza era mare. Iar această idee nu numai că o făcea să dispere, dar îi dădea și un soi de libertate acum, când era pe moarte. Avea puterea cuiva care nu mai avea nimic de pierdut. Din nou, Benjamin Fors îi era alături. Desigur că el nu era pe moarte, dar era legat de ea, nu numai prin loialitatea de-o viață, dar și prin lucrurile de nedescris pe care le făcuseră împreună. Benjamin ar cădea la fel de abrupt ca ea dacă totul era dat în vileag. Fără să-și mai pună întrebări, avea intenția de a-l scoate din joc pe Blomkvist și de a-l duce undeva pe Daniel pentru a-i băga mințile-n cap.

De aceea, în ciuda căldurii, Benjamin purta o geacă neagră cu glugă și ochelari de soare. Ascunsă aproape de corp ținea o seringă cu ketamină, un anestezic care l-ar fi adormit imediat pe ziarist. Rakel însăși, cu o oarecare dificultate, căci avusese dureri de stomac toată dimineața, reușise să ajungă pe aleea care se întindea de-a lungul parcului Kungsträdgården. În lumina clară a soarelui, îl urmărea pe Benjamin mergând cu pași repezi la vânătoare.

Pofta ei de viață parcă se intensifica și orașul devenea o singură clipă concentrată, o singură scenă strălucitoare. Privi cu maximă atenție cum Daniel și Blomkvist își încetineau pașii și cum ziaristul părea că-i pune celuilalt o întrebare. Era bine, credea ea. Asta le distrăgea atenția și lucrurile aveau să meargă conform planului ei.

Ceva mai departe, pe stradă, trecea o trăsură cu cal. Pe cer, un balon albastru era purtat de vânt, iar oamenii mergeau încolo și încoace, fără ca vreunul să știe ce se petrecea. În așteptare, inima îi bătea puternic și femeia respira profund. Dar atunci se întâmplă ceva. Daniel îl văzu venind pe Benjamin și îl aruncă pe Blomkvist într-o parte. Ziaristul se prăbuși la pământ, iar Benjamin făcu o greșeală – rămase pe loc ezitând, cu seringa în mână. Atunci Blomkvist se repezi să se ridice în picioare.

Situația rămase blocată pentru o clipă. Benjamin mai sări o dată la atac, ziaristul se dădu din nou la o parte. Până la urmă, Benjamin o luă la fugă. Lașul! Se uită furioasă cum Daniel și Blomkvist alergau spre Operakällaren, se urcară într-un taxi și dispărură. Arșița se așeza ca o pătură udă peste Rakel Greitz care își amintea din nou cât de prost se simțea și cât de bolnavă era. Totuși, își îndreptă spatele și plecă imediat.

*

Lisbeth Salander se afla pe podeaua dubei gri și era lovită în abdomen și în față, după care cineva îi puse din nou peste nas cârpa urât mirositoare. Se simțea jalnic, slăbită, și probabil că existau momente când era inconștientă. Însă îi recunoscu pe Benito și pe Bashir, iar cei doi nu erau o combinație prea bună pentru ea. Benito era palidă, desigur, și avea un bandaj peste cap și maxilar. Părea să o coste orice mișcare. Stătea nemișcată și asta era bine. Erau mai mulți bărbați care se ocupau de Lisbeth: Bashir, bărbos și transpirat, cu aceleași haine ca și în ziua precedentă, și un băiat puternic, cam de treizeci și cinci de ani, cu capul ras, tricou gri și vestă neagră de piele. Un al treilea bărbat era la volan.

Mașina mergea mai departe pe lângă Slussen, credea ea, încercând să observe fiecare detaliu din mașină – un ghem de sfoară, o rolă de bandă adezivă, două șurubelnițe. Încasă din nou o lovitură, în ceafă de data asta. Cineva îi prinse mâinile. O legară, o percheziționară și îi luară mobilul. Era îngrijorător, dar nu, băiatul chel luă telefonul și îl puse în buzunar, iar asta era destul. Îi observă chipul, mișcările smucite și obiceiul de a se uita mereu la Benito. Era, se pare, cățelușul ei, nu al lui Bashir.

În stânga dubei era o bancă, pe care bărbații se așezară în timp ce ea zăcea pe podeaua mașinii, simțind duhoarea parfumului dulce, a anesteziculuși și a picioarelor lor transpirate în bascheți. Lui

Lisbeth i se părea că o luaseră spre nord. Nu știa sigur, era mult prea amețită. Pentru mult timp, nimeni nu spuse nimic în mașină, nu se auzea nimic în afară de respirația însoțitorilor, huruitul motorului și zgâlțâielile caroseriei. Duba era o rablă, sigur veche de treizeci de ani. Treptat, se făcu mai liniște, ajunseră pe o șosea și, după vreo douăzeci de minute, începură să vorbească. Era bine, exact ce-i trebuia. Bashir avea o vânătaie pe gât, spera că era de la lovitura ei cu bastonul de hochei. Părea că dormise prost, arăta jalnic.

— Vai, vai, ce-o să mai suferi, târfă mică, spuse el.

Lisbeth nu răspunse.

— Apoi o să te omor încet cu pumnalul meu, adăugă Benito.

Lisbeth nu spuse nimic nici de data asta, nu era nevoie. Știa că tot ce se spunea era transmis direct pe o serie de computere. Nu era nicio șmecherie de tehnologie avansată, nu pentru Lisbeth. Când fusese atacată, șoptise codul *harpie sălbatică* în iPhonul ei modificat. Prin Siri, serviciul de AI, codul activa butonul de alarmă. Se pornise un microfon performant și începuse o înregistrare care se transmitea, ca și coordonatele GPS ale mobilului, tuturor membrilor așa-numitei Republici a hackerilor.

•

Republica hackerilor era un grup de hackeri de elită și toți juraseră pe ce aveau mai sfânt să folosească butonul de alarmă numai în caz de urgență absolută. Ca urmare, mai mulți tineri talentați din toată lumea urmăreau acum drama din interiorul dubei. Cei mai mulți nu înțelegeau suedeza, era adevărat. Erau totuși destul de mulți care o înțelegeau, printre care și prietenul lui Lisbeth de pe Högklintavägen din Sundbyberg.

Numele lui era Plague, era mare cât casă, adus de spate și strâmb, arătând ca un caz social, dar era și rămăsese un geniu al lumii digitale. Stătea acum

cu nervii încordați la maximum la computerul lui și urma coordonatele GPS la nord spre Uppsala. Mașina – părea o mașină mai veche și mare – coti pe șoseaua 77 spre Knivista, la est, iar asta nu era bine. Pătrundeau într-o zonă rurală, iar coordonatele GPS dădeau mai puține indicii acolo. O auzi din nou pe femeia din furgonetă, avea o voce răgușită și stinsă, ca și cum n-ar fi avut o sănătate tocmai bună.

— Pricepi cât de încet o să mori, cățea! Te-ai prins?

Plague aruncă o privire disperată pe masă. Era plină de hârtii, borcane, firimituri, sticle de coca-cola și resturi de mâncare. El era netuns și nebărbierit, îmbrăcat în halatul lui albastru, uzat și deșirat pe margini. Îl durea spatele – crescuse și mai mult în greutate, suferea de diabet și trecuse aproape o săptămână de când nu mai ieșise la lumina soarelui. Ce să facă? Dacă ar fi avut o adresă, ar fi putut intra în sistemul rețelelor de energie și de alimentare cu apă, i-ar fi localizat pe vecini și ar fi pus în acțiune un comitet de vigilență publică. Dar acum… era lipsit de putere. Tremura din tot corpul și inima îi bătea puternic. Habar nu avea încotro se îndreptau.

Mesajele soseau de la toți cei aflați în grup. Lisbeth era prietena lor, steaua lor strălucitoare. Dar din ce putea vedea Plague, nimeni nu avea vreo sugestie bună sau vreun plan de acțiune, nimic care să se poată realiza destul de rapid. Să sune la poliție? Plague nu mai sunase niciodată la poliție și avea motive evidente să nu o facă. Erau puține crime cibernetice pe care nu le comisese. Era urmărit într-un mod sau altul și totuși, se gândi el, totuși chiar și cel aflat dincolo de lege era nevoit câteodată să le ceară ajutor legiuitorilor. Își aminti că Lisbeth sau Wasp cum îi spunea el vorbise de un polițist pe nume Bublanski. Era în regulă, susținea ea, iar *în regulă* era o expresie destul de tare pentru ea, în tot acest context. Timp

de un minut, Plague rămase mut și incapabil de acțiune în fața hărții regiunii Uppland de pe ecranul computerului. Apoi luă o pereche de căști, dădu volumul mai tare și deschise fișierul audio. Voia să observe fiecare nuanță a sunetului motorului și a vocilor. În căști se auzea numai sâsâit și fâsâit. Apoi cineva spuse ceea ce Plague nu voia să audă sub niciun chip:

— Ai telefonul ei?

Era din nou femeia, cea despre care presupunea că era bolnavă. Ea era cea care părea să conducă comandoul, ea și băiatul acela care parcă vorbea într-o altă limbă cu șoferul, o limbă pe care, prin căutarea secvenței vocale, o identifică imediat ca fiind bengali.

— Îl am în buzunar, răspunse unul dintre bărbați.

— Pot să-l văd?

Se auzi un trosnet și un foșnet. Mobilul a fost preluat de cineva din apropiere care apăsa pe el, îl verifica, respira în el.

— E ceva dubios?

— Nu știu, răspunse femeia. Nu pare. Dar copoiul ne poate asculta probabil prin gunoiul ăsta.

— Trebuie să scăpăm de el.

Plague auzi din nou cuvinte în bengali. Mașina încetini, o ușă scârțâi în timp ce era deschisă, deși vehiculul se afla în mișcare. Curentul lovea în microfon, se auzi un pocnet, un bubuit, mai multe bufnituri puternice. Plague își scoase căștile și lovi cu pumnul în masă. *Hell, damn, fuck!* înjurăturile se revărsau spre computere. Contactul cu Wasp era pierdut.

Plague încercă să se concentreze, să rezolve situația. *Camerele de supraveghere a traficului,* se gândi el. Cum de pierduse asta din vedere? Trebuia să intre în sistemul Administrației rutiere, să aibă acces la camerele lor de supraveghere. Numai că asta îi luă timp și nu prea avea.

Știe cineva cum se intră repede în sistemul Administrației rutiere? scrise el.

Îi conectă pe toți la un link audio criptat.

— Supravegherea traficului e parțial publică pe internet, spuse cineva.

— Nu e de-ajuns, replică el. Imaginea e mișcată și neclară acolo. Trebuie să ne apropiem, să vedem tipul de mașină și numărul.

— Știu eu o scurtătură.

Era o voce de femeie tânără și dură pentru moment, până când Plague o identifică. Avea semnătura Nelly, o membră nouă. El strigă:

— Da? Grozav! Intrați! Luați legătura cu ea! Ajutați-o, hai! Vânt în pânze! Vă dau timpul și coordonatele.

Plague intră pe site-ul www.trafiken.nu, care arăta exact unde se aflau camerele de supraveghere de-a lungul șoselei E4 spre Uppsala și dădu înapoi fișierul din telefonul lui Wasp. Butonul de alarmă fusese pornit la 12:52, iar prima cameră de pe drum era probabil la *Haga södra* sau nu? Vehiculul părea că se aflase acolo după aproape treisprezece minute, la 13:05. Apoi camerele se succedau la distanțe apropiate, era bine, își spuse el. Punctele erau *Linvävartorpet* și *Linvävartorpet södra, Linvävartorpet norra* și *porțile Haga norra, Haga norra, Stora Frösunda, taverna Järva, Mellanjärva, Ulriksdals Linvävartorpet, terenurile de golf Ulriksdal.* Erau o mulțime de camere în prima porțiune și chiar dacă traficul era aglomerat, trebuia să le fie ușor să repereze mașina cu pricina, mai ales că, evident, era vorba de un rablament ceva mai mare, o dubă sau o camionetă mai ușoară.

— Cum merge? strigă el.

— Calm, calm, lucrăm la asta, e ceva neclar aici, au pus ceva nou. La naiba, *denied.* Așteaptă! Of, drace… Da! Acum așa… da… suntem pe cale… să intrăm… acum trebuie doar să

înțelegem… Ce idioți au făcut sistemul ăsta, *prostie de amatori!*

Erau lucruri obișnuite – înjurături și strigăte. Erau adrenalină, sudoare și țipete, ceva mai intens acum, pentru că era o treabă de viață și de moarte. Când în sfârșit au intrat în sistem și au căutat printre informațiile captate de camerele de supraveghere, nu a mai încăput nicio îndoială. Știau ce mașină era: un microbuz Mercedes gri și vechi, cu număr de înmatriculare fals. Dar cu ce îi ajuta? Se simțeau cu atât mai neajutorați, cu cât vehiculul trecea de la o cameră la alta, ca o creatură rea și ștearsă, care până la urmă dispăru din zona supravegheată, în pădure, la vest de Knivista spre Vadabosjön.

— Întuneric digital. Drace, drace!

Nu mai strigaseră și nu mai înjuraseră niciodată atât de mult în Republica hackerilor, iar Plague nu mai vedea altă cale decât să îl sune pe Bublanski.

21.

22 iunie

Bublanski se afla în biroul lui de pe Bergsgatan și discuta cu imamul Hassan Ferdousi. Știa destul de bine până la acest moment cum decursese omorul lui Jamal Chowdhury. Era implicată toată familia Kazi, în afară de tată, și pe deasupra câțiva islamiști din Bangladesh aflați în exil. Fusese o operațiune relativ sofisticată, deși nu în atât de mare măsură, încât să nu poată fi dezvăluită încă de la investigația inițială fără ajutor din exterior.

Era o mare rușine pentru poliție. Bublanski tocmai avusese o convorbire mai lungă cu directoarea de la Säpo, Helena Kraft, iar acum schimba câteva idei cu imamul despre cum, pe viitor, poliția ar putea preveni mai eficient acte de violență precum acesta. Dar, cinstit vorbind, nu se concentra total la discuție. Voia să se întoarcă la

investigația despre moartea lui Holger Palmgren și mai ales la suspiciunile lui legate de acest profesor, Martin Steinberg.

— Poftim?

Imamul spuse ceva ce Bublanski nu pricepu în totalitate. Dar oricum nu apucă să se mai gândească la asta, pentru că îi sună telefonul și, de fapt, nu doar telefonul. Primi un apel pe Skype de la cineva care se numea *Total fucking shitstorm for Salander* ceea ce era destul de neobișnuit. Ce nume mai era și ăsta? Bublanski răspunse la telefon, și un tânăr într-o suedeză necizelată începu să țipe.

— Înainte să ascult vreun cuvânt, trebuie să te prezinți, răspunse Bublanski.

— Mă numesc Plague, continuă tânărul. Deschide-ți computerul și intră pe linkul pe care ți l-am trimis, apoi îți explic.

Bublanski intră pe e-mail, deschise linkul și îl ascultă pe acel tânăr care, e drept, înjura de mama focului și folosea termeni informatici imposibil de înțeles, dar era totodată foarte exact în expunerea lui. Destul de rapid, Bublanski se dezmetici și ordonă plecarea unui elicopter și a mai multor mașini ale poliției din Stockholm și Uppsala spre Vadabosjön. Apoi alergă afară cu Amanda Flod, spre garaj, la propriul Volvo. Pentru mai multă siguranță, o lăsă pe ea să conducă; o luară spre nord, pe drumul spre Uppsala, pornind lumina albastră a girofarului.

•

Omul din fața lui îl salvase de la un atac serios. Mikael nu înțelegea încă ce însemna asta, dar trebuia să fie un semn bun. Se simțea în aer că nu mai erau prinși în aceleași roluri simple ca în vestibulul de la Alfred Ögren. Nu mai erau doar reporterul investigator și prada lui. Exista o nouă legătură între ei, iar Mikael îi datora recunoștință.

Afară, soarele ardea. Stăteau într-o mică mansardă pe Tavastgatan, iar ferestrele, oblice,

dădeau spre Riddarfjärden. În fața lor se afla o pictură pe jumătate neterminată, reprezentând marea și o balenă albă. Exista o anume armonie în tablou, în pofida amestecului neconvențional de culori. Totuși, Mikael îl întoarse spre fereastră, nu voia să fie perturbat de nimic.

Apartamentul îi aparținea lui Irene Westervik, o artistă în vârstă. De fapt, ea și Mikael nu erau apropiați, însă Mikael se simțea atașat de ea, nu numai pentru că era deșteaptă și insufla încredere. Ci și pentru că ea se mișca cu mult dincolo de ce era actual și trecător, iar alături de ea vedea lumea dintr-o perspectivă mai cuprinzătoare. În taxi o sunase și o întrebase dacă putea să-i permită să-i folosească atelierul câteva ore sau poate toată ziua. Irene îi întâmpinase la intrare, într-un costum gri de bumbac, și le întinsese cheile cu un zâmbet blând.

Acum Mikael și bărbatul care pesemne că era Daniel se aflau în apartament, în fața picturii întoarse spre fereastră. Telefoanele erau închise și puse în chicineta din stânga, pentru mai multă siguranță. Sudoarea curgea pe amândoi. Era zăpușeală, iar Mikael încercă fără succes să deschidă fereastra atelierului.

— Bărbatul avea o seringă?

— Așa cred.

— Ce ar fi putut să conțină?

— În cel mai rău caz, un curarizator sintetic.

— Otravă?

— Da, în doze ceva mai mari face ca totul să se oprească, chiar și musculatura respiratorie. Te sufoci.

— Pari să te pricepi bine la așa ceva, spuse Mikael.

Bărbatul părea îndurerat, iar Mikael privi pe fereastră spre cerul albastru.

— Să-ți spun Daniel? întrebă el.

Celălalt tăcea. Ezita. Răspunse:

— Dan.

— Este un nume de alint?

— Nu, am primit un green card și am devenit cetățean american. Am făcut multe eforturi să-mi schimb vechiul nume. Acum mă numesc Dan Brody.

— Sau, mai degrabă, Leo Mannheimer.

— Da, e adevărat.

— E neobișnuit, nu-i așa?

— E neobișnuit.

— Te gândești să-mi spui și mie povestea ta, Dan?

— Am să-ncerc.

— Avem timp, aici nu ne caută nimeni.

— Găsim ceva tare de băut?

— O să mă uit în frigider.

Mikael merse, se uită și descoperi niște sticle de vin alb, Sancerre. Se gândi, la limita umorului negru, că devenise o treabă normală pentru el faptul că era obligat să bea pentru fiecare informație. Luă o sticlă, un tirbușon și două pahare.

— Poftim, spuse el, și turnă.

— Nu știu de unde să încep. Dar ai spus că ai întâlnit-o pe Hilda. A vorbit despre…

Ezită din nou, ca în fața unui nume sau a unei întâmplări despre care nu se putea vorbi fără teamă.

— Despre ce?

— Despre Rakel Greitz?

— Hilda a vorbit mult despre ea.

Dan nu comentă. Își ridică paharul și bău calm și imperturbabil. Apoi, încet, porni să povestească. Totul începuse într-un club de jazz din Berlin, cu un solo de chitară și o femeie care nu-și mai lua ochii de la el.

•

Au condus până în adâncul unei păduri, iar acolo s-au oprit. În mașină era insuportabil de cald; nu se auzeau decât păsările și muștele. Mașina nu mai avea combustibil. Lui Lisbeth îi era

sete, tușea și se simțea rău. Îi fusese administrat un fel de cloroform, fusese legată și lovită, iar acum continua să zacă pe podea. Dar se ridică în genunchi și nimeni nu protestă, doar o țineau sub observație. Motorul se opri, iar cei aflați pe bancă își făcură semne din cap. Benito bău apă și înghiți niște tablete. Era lividă la față și rămase așezată, în timp ce Bashir și celălalt bărbat se ridicară. Cel din urmă, un tip tatuat pe brațe, purta o vestă de piele cu o emblemă pe care Lisbeth de-abia acum o vedea. Asta nu schimba în bine situația, dimpotrivă. Pe vestă scria *Svavelsjö MC*, același club de motocicliști aliat cu tatăl său și care avea legături cu sora ei. Oare Camilla și hackerii ei fuseseră cei care îi găsiseră adresa?

Lisbeth se uită din nou fix la portiera din spate și rememoră mișcarea făcută când fusese deschisă ca să fie aruncat mobilul. Cu precizie matematică, își aminti forța mișcării sau, mai degrabă, lipsa forței. Nu reușea să se elibereze de sfoara din jurul mâinilor, dar avea să lovească ușa. Era un avantaj, așa cum era un avantaj și faptul că Benito era rănită la cap, iar bărbații nervoși. Își dădea seama de asta din respirația și din privirile lor. Bashir se strâmba, ca și în Vallholmen, și își trăgea piciorul drept în spate. Avea să o lovească, iar ea primi lovitura și reacționă puțin exagerat. Șutul era violent, o nimerise în coaste. Mai primi unul în față și făcu pe inconștienta în timp ce o observa cu atenție pe Benito.

Lisbeth avusese de la început impresia că toate astea erau puse la cale de Benito. Ea era cea care trebuia să aibă ultimul cuvânt. O văzu aplecându-se spre geanta gri de pânză, de pe podea. De acolo luă o bucată de catifea roșie. În același timp, bărbații o prinseră brutal pe Lisbeth de umeri; poziția nu o avantaja deloc, mai ales că Benito mai scoase un pumnal din geantă, Kerisul ei. Avea lama dreaptă și lungă, ascuțită și lucioasă. Mânerul era minuțios gravat, reprezentând un demon cu

ochi bulbucați. Arma ar fi trebuit să se afle într-un muzeu, nu în mâinile unei psihopate palide și bandajate la cap, care să-l contemple cu o afecțiune bolnavă.

Cu voce slăbită, Benito clarifică cum avea să fie folosit Kerisul. Lisbeth nu ascultă prea atent, nici nu era necesar. Oricum auzise destul. Kerisul va fi introdus prin catifeaua roșie, sub claviculă, direct în inimă. Apoi sângele va fi șters cu bucata de catifea la scoaterea pumnalului. Se spunea că era nevoie de un mare rafinament. Lisbeth continuă să inventarieze lucrurile din jur, fiecare obiect, fiecare fir de praf, fiecare moment de neatenție sau de îndoială. Îi aruncă o privire lui Bashir. El o ținea de umărul stâng, era înverșunat și înfierbântat. Ea avea să moară și desigur că lui îi convenea asta. Dar nu era mulțumit pe deplin și nu era greu de ghicit de ce. Era unealta unei femei cu un pumnal diavolesc și nu îi era ușor idiotului ăluia să înghită asta, tocmai lui, care le numea pe femei târfe și haimanale și le considera ființe de rang inferior.

— Cunoști Coranul? îl întrebă Lisbeth.

Înțelese imediat, numai din felul în care o ținea de umăr. Replica îl deranja. Continuă să-i spună cum Profetul condamna toate tipurile de keris, spunând că aparțineau demonilor sau satanei, apoi cită o s*ura, o sura* inventată. Îi spuse un număr și îl îndemnă să caute imediat pe internet.

— Caută și ai să vezi!

Dar Benito se ridică cu pumnalul ei și rată ocazia.

— Minte, spuse ea. Kerisul nici nu exista pe timpul lui Mahomed. Este o armă a luptătorilor religioși din toată lumea.

Bashir părea să o creadă sau să vrea să o creadă. Răspunse:

— Bine, bine, grăbește-te! și adăugă ceva în bengali pentru șofer.

Benito deveni dintr-odată grăbită, deși părea amețită și se clătină când făcu un pas. Dar nu cuvintele lui Lisbeth o stresau, ci un zgomot venind de deasupra lor, huruitul unui elicopter. Sigur că acel sunet nu avea de-a face neapărat cu ei, dar Lisbeth știa că Republica hackerilor acționase într-un fel sau altul. Zgomotul i se părea în același timp promițător și îngrijorător, pentru că, pe de o parte, ajutorul putea fi aproape, dar în același timp intensificase activitatea din dubă.

Acum se grăbeau, iar Bashir și celălalt bărbat o țineau strâns. Benito se apropie de ea cu fața ei palidă, ținând pumnalul și catifeaua roșie. Lisbeth Salander se gândi la Holger, își aduse aminte de mama ei și de dragon și împinse cu tălpile în podea.

Avea să se ridice, oricare ar fi fost consecințele.

•

Mikael și Dan stăteau tăcuți. Ajunseseră la un punct al relatării despre care era greu de vorbit. Dan rătăcea cu privirea, iar mâinile i se mișcau nervos.

— Leo zăcea acolo, pe covor, și părea să fie mai bine. Îi fusese făcută încă o injecție și își recăpătase cunoștința. Chiar credeam că ieșise din criză, dar atunci…

— Ți-a spus despre otravă?

— M-a lăsat și să caut pe internet, poate ca să mă conving că fizostigmina anula efectul numai temporar. Dar am apucat să văd și altceva.

— Ce anume?

— Mă întorc la asta. Dar Rakel mi-a smuls telefonul din mână și mi-a spus că o să dea în vileag dovada că mi-am omorât fratele, dacă nu colaboram. Mă simțeam paralizat, abia dacă mai știam ce se întâmpla. Mi-au pus ochelari de soare și o pălărie. Rakel a spus că nu era bine ca lumea să vadă doi de Leo în casa scărilor și că trebuia să îl scoatem din apartament cât timp încă se mai putea ține pe picioare, iar eu am văzut în asta o

posibilitate. Cum am fi ieșit, aș fi strigat după ajutor.

— Dar nu ai făcut-o!

— Nu ne-am întâlnit cu nimeni în lift sau pe scări. Era cu o zi înaintea Ajunului. Nu cred că pe bărbat îl cheamă John cum a spus Rakel, ci Benjamin, căci așa i-a spus de mai multe ori. Era același tip care te-a atacat pe tine. Dar atunci… Atunci l-a împins pe Leo, care tocmai reușise să se țină drept, într-un Renault negru, parcat afară pe stradă. Începuse deja să se lase întunericul sau așa mi s-a părut, spuse el după care rămase din nou tăcut.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Strada din fața lui Dan era pustie, la fel de ciudat de pustie ca un coșmar sumbru mărginit de pietre. Sigur că în acel moment ar fi putut să se care de acolo și să urle după ajutor. Dar cum era să-l lase pe Leo, fratele lui? Era imposibil, nu? Se făcuse mai cald, iar zăpada se topea și era fleșcăială. Îl înghesuiră pe Leo în mașină, iar el întrebă:

— Îl ducem la spital, nu-i așa?

— Asta facem, spuse Rakel Greitz.

Oare o credea? Tocmai îi spusese că nu avea sens și îl amenințase. Nu știa dacă să o creadă. Se urcă în mașină și se gândi la un singur lucru, la ce apucase să citească pe internet: dacă e ajutat să respire, un pacient își poate reveni din otrăvirea cu curarizant. Se sui lângă Leo pe bancheta din spate. Pe partea cealaltă stătea probabil cel care purta numele de Benjamin.

Era solid, să fi avut vreo sută de kilograme. Mâinile îi erau nefiresc de mari și, în ciuda celor cam cincizeci de ani, arăta copilăros, cu obraji rotunzi, ochi mari și albaștri și o frunte boltită. Dar Dan nu se gândea la asta în acel moment. Se concentra numai la respirația lui Leo. Încerca să-l ajute și întrebă din nou dacă într-adevăr mergeau la spital. Rakel, care era la volan, răspunse mai precis acum. Mergeau la Karolinska, la departamentul cutare și cutare.

— Contează pe mine, spusese ea.

Îi contactase pe specialiști, îi explică ea. Erau pregătiți să-l primească pe Leo, aveau să-i facă asta și asta. Poate știa că era un nonsens, poate era prea șocat ca să-și dea seama de toată situația. Era greu de spus. Era atent doar la Leo, la încercarea de a-l ajuta să respire, și nimeni nu îl oprea, ceea ce conta totuși. Rakel conducea nebunește. În oraș, traficul nu era aglomerat. Urcară pe podul Solna. Clădirile roșii ale spitalului se iveau departe în întuneric și, pentru o clipă, își închipui că totuși urma să fie bine, în pofida a tot ce se întâmplase.

Dar nu era decât o păcăleală, o încercare de a-l face să fie calm pentru o vreme. În loc să oprească, mașina trecu accelerând pe lângă Karolinska și o luă spre nord, către Solna. Ar fi trebuit să strige și să se lupte. Îl durea glezna, iar protestele lui deveneau tot mai lipsite de putere. Furia și disperarea nu dispăreau, dar puterile îl părăsiseră. Dădea din cap, clipea nervos, se lupta să gândească limpede și să-l țină pe Leo în viață. Dar nu îi mai ieșeau nici cuvintele, nici mișcările și, de undeva de departe, ca prin ceață, îi auzi pe Rakel Greitz și pe bărbatul acela șoptind ceva. Pierduse noțiunea timpului. Rakel ridică vocea. Îi vorbea lui acum și era ceva hipnotic în modulațiile vocii. Ce spunea? Povestea despre tot ce avea el să primească, despre visuri care urmau să i se împlinească, despre bogăție. Ar putea fi fericit, spunea ea.

— Fericit, Daniel, iar noi vom fi acolo pentru tine.

Cu Leo lângă el, luptându-se să respire, cu Benjamin pe partea cealaltă și cu Rakel Greitz în față vorbind despre fericire și bogăție, era… ceva de nedescris, dincolo de cuvinte.

*

Mikael Blomkvist nu ar fi putut înțelege niciodată. Dar Dan trebuia să încerce, nu exista altă cale.

— Te-ai simțit tentat de propunerea lui Rakel? întrebă Mikael.

Sticla de vin era așezată pe masa albă de lângă canapea, iar lui Dan îi venea să o spargă în capul ziaristului.

— Trebuie să înțelegi, spuse el, străduindu-se să pară calm. Pentru mine nu mai exista în acel moment o viață fără Leo.

Tăcu din nou.

— La ce te gândeai?

— La un singur lucru: cum să ieșim din situația asta, Leo și cu mine.

— Și care era planul tău?

— Planul meu? Nu știu. Dar presupun că voiam să intru în joc și să găsesc o cale de scăpare, ceva de care să mă leg. Am mers tot mai departe, undeva, într-o zonă pustie. Îmi mai recăpătasem puterile, mă uitam tot timpul la Leo. Era mai rău, avea crampe, nu putea să se miște. Mi-e greu să vorbesc despre asta.

— Nu te grăbi!

Dan bău din paharul de vin și continuă:

— Nu mai știam unde ne aflăm, nu aveam cum să știu. Eram undeva într-un loc nepopulat, drumul se îngustase, era o pădure de conifere, întuneric beznă și ploaie. După ninsoare, acum ploua. Am văzut o pancartă pe care scria Vidåkra. Am cotit la stânga pe un drum de pădure, iar după zece minute Rakel Greitz a oprit, iar Benjamin s-a dat jos din mașină. A scos ceva din portbagaj, nu voiam să știu ce, dar era îngrozitor. Eu eram cu Leo, deschisesem portiera, îl întinsesem pe banchetă și îi făceam respirație artificială. Știam câte ceva despre asta, poate nu prea multe. Dar încercam, deși nu o mai făcusem niciodată. Eram amorțit, iar Leo făcuse pe el, mirosea urât în mașină. M-am aplecat în jos, deasupra lui, și mă simțeam ca și cum m-aș fi aplecat asupra mea, poți să-ți închipui asta? Ca și cum mi-aș fi dus buzele spre propriul corp muribund… era ciudat că mă lăsau să continui. Erau blânzi cu mine acum, Rakel și acest Benjamin. Era atât de straniu… și nu înțelegeam

nimic din ce se petrece. Eram atent la Leo, poate și la Rakel, la ce spunea ea. Vorbea pe un ton calm – spunea că Leo va muri, că efectul fizostigminei va trece, că nu mai era nimic de făcut. Era groaznic, spunea ea. Dar partea bună era că nimeni nu avea să-l caute, nimeni nu avea să se întrebe unde a dispărut, asta dacă eu îi luam locul. Mama lui era pe moarte și puteam să plec de la Alfred Ögren și să-i vând lui Ivar partea mea. Nimeni nu s-ar fi mirat, toți știau că Leo visa de mult să plece de la firmă. Era ca o dreptate providențială, aveam să primesc ce meritasem tot timpul. Am intrat în joc, nu am văzut nicio cale de scăpare. Am răspuns: bine, înțeleg, poate să meargă. Am șovăit, am ezitat. Îmi luaseră telefonul – ți-am spus deja asta, nu-i așa? – și ne aflam în adâncul pădurii, fără să văd nicio lumină de la vreo casă, nicio lumină de fapt.

Benjamin s-a întors, arăta sinistru, plouat și transpirat, cu pantalonii murdari de pământ și zăpadă. Avea căciula într-o parte. Nu spunea nimic. Era o conspirație mută, oribilă împotriva mea. Benjamin l-a luat pe Leo de pe banchetă, și era așa de stângaci, idiotul! Îmi amintesc că i-am luat căciula lui Benjamin și i-am pus-o lui Leo. Apoi i-am închis haina, nici măcar nu era îmbrăcat pentru vreme rece, nu avea fular, avea gâtul gol, pantofii de interior, cu șireturile atârnându-i nelegate. Era o scenă de infern și mă întrebam dacă nu trebuia să fug după ajutor. Să fug prin pădure sau de-a lungul drumului, sperând să dau de cineva. Dar era timp pentru asta? Nu mi se părea. Nici nu eram sigur că Leo mai trăia. Așa că am mers cu ei în pădure. Benjamin îl căra în spate și trupul lui Leo părea greu, deși el era atât de ușor și de slab! M-am oferit să-l ajut. Lui Benjamin nu i-a plăcut asta. Voia să mă facă să dispar de-acolo. *Pleacă,* mi-a spus el. *Pleacă, n-ai ce să cauți tu aici!* Apoi a strigat-o pe Rakel. Dar nu cred că ea l-a auzit. Vântul bătea puternic și acoperea

zgomotul. Se auzea vâjâind printre copaci, crengile trosneau și tufișurile din calea noastră fremătau. Am ajuns lângă un brad mare, bolnav și bătrân, iar aproape de el era un morman de pământ și pietre. Era și o lopată acolo și mă gândeam sau voiam să cred că treceam pe lângă o groapă care nu avea nimic de-a face cu noi.

— Dar era o groapă de mormânt.

— Aproape. Nu era foarte adâncă. Lui Benjamin nu-i fusese ușor să sape în pământul înghețat. Părea extenuat. L-a întins pe Leo pe pământ și a strigat la mine să dispar de-acolo. I-am spus că trebuia să-mi iau rămas-bun, că era un animal fără suflet dacă nu mă lăsa s-o fac, iar atunci a început să mă amenințe din nou și să spună că Rakel avea destule dovezi ca să mă bage în pușcărie pentru crimă. Am răspuns: *Știu, înțeleg, dar vreau să-mi iau adio, este fratele meu geamăn, îl îngrop eu. Lasă-mă, arată-mi puțină compasiune, dispari, lasă-mă să plâng în pace. Nu fug, iar Leo e deja mort, uită-te la el,* am urlat eu, *uită-te la el!* Atunci el chiar m-a lăsat. Am bănuit că nu s-a îndepărtat prea mult, dar nu mai era în raza mea vizuală, am rămas singur cu Leo. M-am așezat pe un butuc de sub brad și m-am aplecat din nou peste Leo, spuse Dan Brody.

*

Annika Giannini își luase prânzul în sala de mese a personalului de la Flodberga, iar acum se afla din nou în camera de vizite din clădirea H, fiind prezentă mai departe la interogatoriul la care era supusă Faria Kazi de către inspectorul de criminalistică Sonja Modig.

După prânz, Sonja Modig se dovedise mai competentă și mai eficientă, fiind de acord cu Annika că era important nu numai să aibă o imagine completă asupra îndelungatei oprimări a fetei, dar și să verifice dacă atacul asupra fratelui care se afla lângă fereastră nu fusese mai degrabă o reacție de furie la moartea lui Jamal decât omor

din culpă. Avusese ea într-adevăr intenția de a-l omorî pe fratele său?

Exista speranță, era de părere Annika. O făcuse pe Faria să-și pună întrebări asupra propriilor intenții. Dar Sonja Modig primise un telefon și ieșise pe coridor, iar după ce revenise, parcă nu mai era ea însăși; iar asta o irita pe Annika.

— Ce-i cu fața asta lipsită de expresie, pentru numele lui Dumnezeu! Văd că s-a întâmplat ceva. Spune odată! Acum!

— Știu, iartă-mă. Mi-e greu să-ți spun, răspunse Modig. Dar Bashir și Benito au răpit-o pe Lisbeth Salander. Ne-am mobilizat toate forțele. Dar situația nu arată bine.

— Spune-mi tot, insistă Annika.

Sonja îi povesti totul, iar Annika se cutremură. Faria se strânse pe scaun cu brațele în jurul picioarelor. Dar se întâmplă ceva, iar Annika remarcă cea dintâi. Nu erau numai groază și furie în ochii fetei. Mai era și altceva, o atenție concentrată.

— Ai spus Vadabosjön?

— Poftim? Da, ultimele date despre duba lor le avem de la o cameră de supraveghere de pe drumul care coteşte spre pădurea din jurul lacului, răspunse Sonja.

— Noi…

— Da, Faria? spuse Annika.

— Înainte să ne permitem să mergem în Mallorca, obișnuiam să campăm lângă Vadabosjön.

— Așa… continuă Annika.

— Mergeam acolo destul de des, era foarte aproape. Puteam să ne hotărâm spontan să mergem, și rămâneam acolo tot weekendul. Era pe vremea când trăia mama și… știți, Vadabosjön e înconjurat de pădure, o pădure densă și cu mici cabane și ascunzișuri, iar o dată…

Faria ezită, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

— Ai acces la internet pe mobil? întrebă ea. Poți să cauți o hartă detaliată a zonei? O să încerc să vă explic. O să încerc să-mi amintesc.

Sonja Modig căută și înjură și încercă din nou, și până la urmă se lumină la față. Deschise ceva ce poliția din Uppsala descărcase pentru ele.

— Arată-mi, spuse Faria cu o voce mai hotărâtă.

— Au intrat pe aici, spuse Sonja Modig, arătând pe harta de pe telefon.

— Așteaptă puțin… spuse Faria. Mi-e greu să mă orientez. Dar există un loc care se numește Söderviken, acolo, lângă lac, nu-i așa? Sau golful din partea de sud, sau plaja de-acolo.

— Nu știu, am să verific.

Sonia tastă cuvântul „sud” în motorul de căutare.

— Poate fi Södra Strandviken? întrebă ea arătând pe hartă.

— Exact, asta trebuie să fie, spuse Faria încordată. Dă-mi să văd! Există un mic drum accidentat, dar destul de lat, suficient pentru o mașină. Poate fi acesta?

Arătă pe hartă.

— Deși… nu știu, continuă ea. La acea vreme exista parcă o pancartă galbenă chiar lângă calea de acces. Îmi amintesc ce scria pe ea: *Capăt de drum.* Mai departe, tot pe acel drum, la vreo doi kilometri, există o grotă, nu una naturală, mai mult un adăpost înconjurat de copaci. Se află la stânga, pe vârful unui povârniș și… jur, ajungi acolo printr-un fel de draperie, ceva ca o ușă de frunze. Dai de un loc cât se poate de ferit, ești înconjurat de copaci și tufișuri și numai printr-o deschizătură vezi o coamă de stâncă și o râpă. Bashir m-a dus acolo o dată și am crezut că voia să-mi arate ceva deosebit. Dar de fapt voia să mă sperie. Asta era pe vremea când crescusem și începeam să arăt ca o femeie, câțiva băieți de pe mal mă fluieraseră. Când am ajuns acolo, a început să îndruge o groază de prostii despre cum odată, demult,

femeile care se purtau ca niște târfe erau duse acolo și pedepsite. M-a speriat de moarte și de aceea îmi amintesc locul atât de bine, iar acum mă gândeam…

Ezită.

— … mă gândeam dacă nu cumva Bashir a dus-o pe Salander acolo.

Sonja Modig dădu din cap cu un aer sobru și-i mulțumi. Își luă mobilul și sună.

•

Lui Jan Bublanski îi raporta pilotul elicopterului, Sami Hamid. Sami survola Vadabosjönul și pădurile din zonă la altitudine joasă, dar nu văzuse nici urmă de dubă gri. Nimeni nu observase așa ceva, niciun martor, niciun vizitator ocazional, niciunul dintre polițiștii din mașinile din zonă. E drept că nu era ușor. Malurile lacului erau întinse, iar de jur-împrejur pădurea era deasă, cu o mulțime de cărări și drumuri labirintice. Zona parcă era făcută să te ascunzi acolo. Iar asta îl neliniștea pe Bublanski. Nu mai înjurase în halul ăsta de mult timp, și îi spunea tot timpul Amandei Flod să conducă mai rapid.

Mai aveau puțin până la lac și mașina mergea duduind înainte, pe șoseaua 77. Cu ajutorul softului de identificare a vocilor, știa că cei pe care îi vânau erau Benito și Bashir Kazi, iar asta nu suna bine. Bublanski era activ în fiecare secundă, vorbea cu biroul central de legătură al poliției din Uppsala și cu toate persoanele imaginabile care puteau da informații. Îl sună inclusiv pe Mikael Blomkvist, de câteva ori, dar ziaristul avea telefonul închis, lucru care îl făcu pe Bublanski să înjure din nou.

Bublanski înjura, apoi se ruga, și tot așa. Oricât de puțin ar fi înțeles-o pe Lisbeth Salander, tot avea pentru ea o afecțiune paternă, nu mai puțin acum decât atunci când ea îi ajutase să soluționeze o infracțiune gravă. O zori din nou pe Amanda. Se apropiau de lac. Sună telefonul, era Sonja Modig,

care nici nu îl salută, ci îl rugă direct să introducă Södra Strandviken pe GPS-ul mașinii, după care îi pasă receptorul Fariei Kazi. De ce să vorbească el cu ea? Nu înțelegea. Dar Faria nu vorbi cum se aștepta el, ci foarte energic și la obiect, ca și cum s-ar fi aflat în fața unei sarcini decisive. Bublanski ascultă atent și încordat, sperând să nu fie prea târziu.

22.

22 iunie

Lisbeth Salander nu avea idee unde se află. Era cald și auzea muște și țânțari, vântul fremătând printre copaci și tufișuri, și mai auzi și un clipocit vag de apă. Dar se concentra mai mult asupra propriilor picioare. Erau subțiri și nu prea păreau puternice, însă erau bine antrenate și doar cu ele se putea apăra. Stătea în genunchi în dubă, cu mâinile legate. Benito se apropia de ea, cu fața ei palidă și bandajată. Pumnalul și bucata de catifea îi tremurau în mâini. Lisbeth se uită spre portieră. Bărbații îi apăsau umerii și țipau la ea. Se uită în sus. Fața lui Bashir strălucea de sudoare și îi întoarse o privire ca și cum ar fi vrut să sară la ea. Dar nu se putea, era nevoit să o țină locului.

Lisbeth se întrebă încă o dată dacă să-i întărâte unul împotriva celuilalt. Dar nu avea timp, Benito stătea în fața ei ca o regină rea cu pumnalul ei lung și parcă atmosfera se schimbase cumva. Era un soi de evlavie și împietrire, ca în fața a ceva nemaipomenit. Unul dintre bărbați îi rupse tricoul, expunându-i clavicula. Se uită la Benito. Era palidă, iar rujul roșu contrasta puternic cu paloarea cenușie a pielii. Dar părea mai stabilă pe picioare și nu mai tremura, ca și cum oroarea momentului îi

insufla putere. Spuse cu o voce care cobora cu o octavă:

— Țineți-o bine acum. Bun, bun. E momentul cel mare. Moartea ei. Simți cum Kerisul meu e îndreptat spre tine? Acum vei suferi. Acum vei muri.

Benito se întoarse spre ea și surâse, un surâs dincolo de orice clemență sau umanitate, iar pentru o secundă Lisbeth nu văzu decât lama pumnalului și catifeaua roșie îndreptate spre pieptul ei gol. Dar în următorul moment, depăși șocul. Observă că Benito avea trei ace în bandaj, că pupila dreaptă îi era mai mare decât cea stângă și că pe ușa dubei era un semn cu spitalul veterinar din Bagarmossen. Jos pe podea văzu trei cleme galbene și o lesă. Pe partea din față, sus, văzu o dâră de tuș albastru. Dar mai ales văzu bucata de catifea roșie. Stătea anapoda în mâna lui Benito, iar asta era bine. Catifeaua era o podoabă ritualică și, oricât de sigură pe ea ar fi fost Benito cu pumnalul, catifeaua era un material străin pentru ea. Nu știa ce să facă cu ea și, așa cum se aștepta Lisbeth, o aruncă jos pe podea.

Lisbeth se propti în degetele de la picioare. Bashir strigă la ea să stea nemișcată și îi remarcă nervozitatea din glas. O văzu pe Benito clipind, ridicând pumnalul sus de tot și îndreptându-l spre ea, căutând punctul exact sub omoplat și atunci Lisbeth trecu la acțiune. Își încordă corpul și se întrebă dacă într-adevăr putea să facă asta. Stătea în genunchi cu mâinile legate și bărbații o țineau strâns. Dar avea să încerce, așa că închise ochii și lăsă impresia că se resemnează, în timp ce asculta liniștea și respirația din zona de bagaje. Simțea exaltarea din aer, setea de sânge, dar și teama, o groază amestecată cu satisfacție. Chiar și cu o astfel de companie, o execuție era o treabă destul de complicată și… dar ce-a fost asta? Auzea ceva, era greu de spus ce anume – zgomot venind de

departe, ca un huruit de motor, dar parcă nu numai al unei mașini, ci al mai multora.

Chiar atunci, Benito se hotărî s-o omoare – acesta era momentul, punctul hotărâtor. Lisbeth țâșni ca o explozie violentă și ateriză în picioare, dar nu apucă să se ferească de pumnal.

•

Mașina în care se aflau Amanda Flod și Jan Bublanski huruia mai departe pe drumul pietruit spre Vadabosjön apropiindu-se de pancarta galbenă pe care scria *Capăt de drum.* Amanda frână atât de puternic, încât derapă; se uită furioasă spre Bublanski ca și cum fusese vina lui. Comisarul nu băgă de seamă nimic, era la telefon cu Faria Kazi și striga:

— Văd pancarta, o văd, spuse el, și probabil că și înjura în sinea lui când mașina vră și se zdruncină.

Amanda preluă din nou controlul mașinii și o aduse săltând înapoi pe drum sau mai degrabă pe cărare. Era o potecă plină de noroi, cu brazde adânci. Ploaia care căzuse neîntrerupt înainte ca arșița să-și înfigă ghearele în pământul ud făcuse drumul aproape imposibil de circulat, iar mașina sălta și se hurduca. Bublanski urlă:

— La naiba, mai încetinește, să nu cumva să trecem de locul cu pricina!

Nu aveau voie să-l rateze. Locul despre care Faria spunea că era ascuns în spatele unei draperii de frunze și crengi ar fi trebuit să fie sus, pe o creastă de stâncă. Dar Bublanski nu vedea nici urmă de stâncă și, cinstit vorbind, nici nu credea că vor găsi duba. Era improbabil nu numai pentru că mașina putea fi ascunsă oriunde în pădure sau putea să se îndrepte către un cu totul alt loc. Dar mai era și tot acel timp care trecuse. Și mai ales: cum putea Faria să știe așa de sigur unde se afla luminișul? Cum să poată aduna atât de multe detalii din hățișurile memoriei copilăriei sale sau

cum să poată să aprecieze corect distanțele, după atât de mulți ani?

Pentru el, pădurea arăta la fel pretutindeni, cu vegetație deasă, fără ca să iasă ceva în evidență. Era pe punctul de a se da bătut. Deasupra lui, crengile și frunzișul des al copacilor formau o cupolă care umbrea drumul. În spatele lor se auzeau alte mașini de poliție și asta era bine, desigur, în caz că ar fi fost pe pista corectă. Dar nu pricepea cum ar putea găsi ceva. Pădurea părea impenetrabilă. Bublanski se pierdu în gânduri.

Dar acolo, departe… acolo era nu tocmai o creastă, ci mai degrabă o pantă. Amanda acceleră, derapă din nou și se apropie de pantă, iar Bublanski continuă să descrie cum arăta peisajul. Insistă asupra unui bolovan uriaș de la marginea drumului, pe care Faria și l-ar fi putut aminti. Dar fetei nu îi spunea nimic. Bublanski nu apucă să mai adauge ceva. Auziră un zgomot. Cineva lovea ceva de plastic sau de metal, apoi se auziră voci, voci foarte afectate. Se uită la Amanda. Aceasta frână puternic și opri, iar el își luă arma și se repezi afară. Rătăci prin pădure pe sub frunzișul copacilor, pe lângă tufișuri, și deodată realiză, uluit și cu respirația tăiată, că într-adevăr găsise locul.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Dan Brody se afla într-o altă pădure, într-un alt anotimp. Stătea în genunchi în zăpada pe jumătate topită, sub bradul cel bătrân, cu o zi înaintea Ajunului, nu departe de satul Vidåkra, și îl privea pe Leo zăcând cu fața învinețită și cu ochii aproape cenușii, din care părea să dispară orice urmă de viață. Era un moment de groază deplină. Dar nu durase prea mult.

Trebuia să acționeze, să se apuce imediat să-i facă respirație artificială. Buzele lui Leo erau reci ca zăpada de sub el, iar Dan nu simți nicio reacție din trahee sau din plămâni. În fiecare moment, i se părea că aude pași venind spre ei. Curând, momentul lui de singurătate cu Leo avea să treacă și el ar fi fost obligat

să se întoarcă la mașină, ca un om căruia îi lipsește jumătatea. Repetat, ca într-o mantra, ca într-o rugăciune, spunea în sinea lui: *Trezește-te, Leo, trezește-te!* Nu pentru că mai credea în planul lui, dar voia ca măcar să-i insufle viață fratelui.

Benjamin trebuia să fie prin apropiere. Poate se uita chiar atunci la el, din întuneric, printre crengi. Sigur era nerăbdător și nervos, nedorind altceva decât să-l îngroape pe Leo și să dispară de-acolo. Era o situație fără ieșire. Cu toate acestea, Dan continua tot mai disperat. Îi ținea nasul lui Leo și îi sufla aer pe căile respiratorii, atât de puternic și de stăruitor că începu el însuși să amețească, vag conștient de ceea ce făcea. Ceva mai departe, își amintea, se auzise o mașină, un zgomot de motor care dispăruse în depărtare.

Se auzi un foșnet în pădure, ca de animal speriat. Câteva păsări își deschiseră aripile și își luară zborul, apoi se făcu tăcere, o tăcere înfiorătoare. Era ca și cum viața însăși ieșise din el și se văzu nevoit să se oprească și să își tragă răsuflarea. Rămăsese fără aer și tușea, având nevoie de o secundă sau două până când să-și dea seama că se întâmpla ceva. Era ca și cum tusea lui avea ecou și răsărea din nou din pământ. Îi luă ceva timp până înțelese că, de fapt, era Leo. Și el tușea și se mișca convulsiv, iar pentru un moment lui Dan nu i-a venit să creadă! S-a uitat fix la Leo și se întrebă: oare ce simțea în acea clipă? Bucurie, fericire? Nu, se simțea în alertă.

— Leo, șopti el. Vor să te omoare. Trebuie să fugi în pădure. Acum, ridică-te și fugi!

Leo nu părea să înțeleagă, lupta să inspire aer și să se dezmeticească. Dan îl ajută să se pună pe picioare, apoi îl împinse printre copaci. Îi dădu vânt cu putere, iar Leo se prăbuși. Căzu destul de rău, dar se ridică din nou și plecă rătăcind prin pădure, cu pași nesiguri, iar asta era tot ce știa Dan, nu se mai uitase înapoi. Încercă să astupe groapa la loc. Ridica pământ cu lopata cu o energie sălbatică și, într-un târziu, auzi ce așteptase tot timpul să audă: pașii lui Benjamin. Se

uită în jos și își dădu seama că putea fi prins, prin urmare, continuă și mai frenetic. Săpa să umple groapa, înjura și mânuia lopata agitat, înjura iar și blestema. În cele din urmă, auzi respirația lui Benjamin. Auzi foșnetul pantalonilor, pașii lui prin zăpada topită, și se aștepta ca Benjamin să-l vâneze din nou pe Leo sau să se arunce asupra lui. Dar acesta era tăcut; ceva mai încolo, se auzi o mașină. Alte păsări bătură din aripi și își luară zborul.

— Nu am suportat să-l văd. L-am îngropat, spuse el.

Cuvintele sunau parcă lipsite de conținut și nici nu primi vreun răspuns. Se pregăti pentru ceva înspăimântător și închise ochii. Dar nu se întâmplă nimic, doar câteva mișcări încete, nesigure. Benjamin se apropie de el, mirosea a tutun. Spuse:

— Te-ajut și eu.

Terminară de umplut cu pământ acel mormânt în care nu se afla nimeni. Petrecură mult timp aranjând pietre și crengi deasupra. Apoi, cu pași înceți și cu capetele lăsate în jos, se întoarseră la mașină, la Rakel Greitz. Dan rămase tăcut în drum spre Stockholm, ascultând rezervat toate propunerile și planurile lui Rakel.

•

Lisbeth țâșnise ca o ghiulea, totuși fusese rănită într-o parte. Dar nu știa cât de gravă era rana și nici nu avea timp să se gândească la asta. Benito se clătinase și ezitase, iar acum tăia sălbatică aerul cu pumnalul ei. Lisbeth făcu repede un pas într-o parte, o lovi cu capul și se repezi spre portieră. Izbi ușa cu toată forța corpului și se prăbuși afară în iarbă, cu mâinile legate, adrenalina pulsându-i în vene. Chiar dacă atinse întâi pământul cu picioarele, căzu în față, se rostogoli și, de pe un povârniș, ajunse jos, într-un mic lac. Apucă să vadă că apa se înroșise cu sânge, apoi se ridică și fugi în pădure. În spatele ei se auzeau voci și mașini sosind. Totuși, nu se gândi nicio clipă să rămână, nu voia decât să plece de-acolo.

•

Jan Bublanski nu o văzu pe Lisbeth în luminiș, ci doar doi bărbați coborând pe pantă. Chiar lângă ei se afla o dubă gri, cu partea din față întoarsă spre frunziș și spre drum. Nu prea știa ce să facă, dar strigă:

— Poliția, nu vă mișcați! spuse cu arma de serviciu îndreptată spre ei.

În pădure era insuportabil de cald, iar el își simțea corpul greu. Gâfâia puternic și se gândea că bărbații din fața lui erau mai tineri, mai puternici și sigur periculoși. Dar când privi în jur și auzi sunetele dinspre drum, i se păru că situația era totuși sub control. Amanda Flod nu era departe, se afla pe aceeași poziție ca el, iar mașinile de poliție urmau să sosească. Bărbații păreau neînarmați și luați prin surprindere. Bublanski le strigă:

— Să nu faceți vreo prostie! Sunteți înconjurați! Unde este Salander?

Bărbații nu răspunseră, ci se uitară nervoși la duba ale cărei portiere erau larg deschise. Bublanski presimțea că cineva o să iasă de-acolo, pentru că auzea o mișcare înceată, greoaie. Până la urmă, în fața lor apăru o siluetă care cu greu stătea dreaptă, iar în mână avea un pumnal roșu de sânge: Benito Andersson. Se clătina și dădea din cap. Întrebă răstit, ca și cum ea ar fi fost într-o poziție de putere:

— Tu cine ești?

— Sunt comisarul Jan Bublanski. Unde este Lisbeth Salander?

— Mica jidancă?

— Unde este Lisbeth Salander, te-am întrebat!

— Este moartă, bănuiesc, rosti ea printre dinți arătându-și din nou pumnalul și îndreptându-se spre el.

Bublanski strigă:

— Stop, oprește-te!

Dar Benito continua să meargă, ca și cum arma lui nu însemna nimic, și înjură din nou rostind

cuvântul *jidan.* Comisarul se gândi că nu trebuia s-o împuște – femeia nu era o martiră în acele cercuri ale infernului în care trăia. În schimb, Amanda Flod trase. O împușcă pe Benito în piciorul stâng și, imediat după aceea, năvăliră polițiștii și se termină totul.

Dar nu o găsiră pe Lisbeth Salander, numai pete de sânge, în dubă.

Parcă o înghițise pădurea.

•

— Prin urmare, ce s-a întâmplat cu Leo? întrebă Mikael.

Dan mai turnă din vinul alb și se uită spre tabloul întors cu spatele la ei, apoi privi pe fereastra atelierului.

— A rătăcit prin pădure, răspunse el.

— Trăiește?

— A rătăcit prin pădure, repetă Dan. A fugit printre copaci, în cerc. S-a împiedicat, a căzut, s-a simțit rău. A topit zăpadă în palme. A mâncat și a băut zăpadă. S-a făcut târziu și a strigat: *Hei, ajutor, e cineva acolo?* Dar nu l-a auzit nimeni. După mai multe ore, a dat de o pantă abruptă, a alunecat pe ea și a ajuns într-o poiană, un loc deschis în care mai fusese înainte sau pe care, probabil, îl visase. Departe, la marginea pădurii, se vedeau luminile unei case cu o verandă mare. Leo a mers înainte, împleticindu-se. Ajungând, a sunat la ușă. Acolo locuia un cuplu tânăr, pe nume Stina și Henrik Norebring, dacă vrei să verifici. Se pregăteau de Crăciun, împachetau cadouri pentru cei doi băieței ai lor. Bineînțeles că, inițial, s-au speriat îngrozitor, probabil că Leo era distrus. Dar s-au mai liniștit când Leo le-a spus că a derapat cu mașina, a izbit un copac, și-a pierdut telefonul și probabil s-a lovit la cap, după care nu făcuse altceva decât să rătăcească în cerc. Bănuiesc că asta a sunat credibil. Cei doi l-au ajutat – l-au lăsat să facă o baie caldă, i-au dat haine uscate și i-au dat mâncare tradițională, tentația lui Jansson[17] și

șuncă de Crăciun, vin fiert și rachiu, așa că Leo și-a revenit. Dar nu știa ce trebuie să facă. Nu voia decât să ia legătura cu mine, dar și-a amintit că Rakel îmi luase telefonul și îi era teamă că și e-mailul meu era supravegheat, așa că nu știa cum să procedeze, nu în prima clipă. Dar Leo este inteligent, gândește cu un pas înaintea noastră, a celorlalți, așa că i-a venit ideea să-mi trimită un mesaj codificat, care să pară absolut nevinovat, genul de mesaj pe care poți să-l primești în Ajunul Crăciunului.

— Și ce-a făcut?

— A împrumutat telefonul gazdelor și mi-a scris: **Congrats Daniel, Evita Kohn wants to tour with you in US în February. Please confirm. Django. Will be a Minor Swing. Merry Christmas.**[18]

— Bine, spuse Mikael. Cred că încep să înțeleg. Dar, lămurește-mă, la ce s-a gândit?

— N-a vrut, pentru început, să-mi spună pe numele american. A ales o artistă cu care știa că nu cântasem niciodată, pentru ca nimeni să nu mă poată găsi urmând această pistă, dar mai important ca orice, a semnat…

— Django.

— Django, și era destul ca să înțeleg, dar a mai adăugat: **Will be a Minor Swing**.

Dan tăcu și căzu pe gânduri.

— „Minor Swing” este o melodie care inspiră o incredibilă bucurie de viață. Sau poate e o expresie greșită, pentru că în muzica asta există și o nuanță întunecată. Django și Stéphane Grappelli au scris-o împreună. Leo și cu mine o cântaserăm deja de vreo patru-cinci ori. O iubeam. Numai că…

— Da?

— După ce mi-a trimis mesajul, Leo s-a simțit din nou rău. A leșinat, iar cuplul l-a așezat pe canapea. Nu putea să respire și buzele i s-au învinețit din nou. Eu nu știam nimic despre asta. Stăteam în apartamentul lui Leo și era deja foarte

târziu. Eram toți trei acolo, Benjamin, eu și Rakel Greitz. Am băut vin și am mâncat, în timp ce Rakel îmi vorbea despre toate lucrurile posibile, despre planul dezgustător pe care-l urzise. Am intrat în joc, șocat, împotriva voinței mele. Am spus că aveam să fiu Leo din acel moment și că voi face tot ce îmi cerea ea. Apoi a trecut totul în revistă, în cel mai mic detaliu: cum aveam să fac rost de alte cărți de credit, cu parole noi, cum o s-o vizitez pe Viveka la spital și o s-o fac să creadă că sunt Leo, cum îmi voi lua liber și voi călători și voi studia despre piețele financiare și voi scăpa de accentul american și de cel al dialectului de Norrland. Am trecut prin absolut totul. Rakel era agitată, scosese pașaportul și documentele lui Leo și m-a pus să exersez semnătura lui, avertizându-mă în legătură cu un lucru sau altul. Era insuportabil, în aer plana amenințarea că eu, Daniel, puteam să fiu închis pentru că mi-am omorât fratele și că eu, Leo, riscam închisoarea pentru folosirea abuzivă a informațiilor confidențiale și pentru evaziune fiscală. Stăteam și mă uitam înlemnit la ea sau încercam să mă uit, căci mai degrabă îmi feream privirea. Sau închideam ochii și îl vedeam pe Leo mergând poticnit prin pădure și dispărând în frig și întuneric. Nu eram capabil să-mi imaginez cum s-ar fi putut descurca. Îmi închipuiam că zăcea în zăpadă și murea înghețat și-mi era greu să cred că Rakel credea în planul ei în acel moment. Trebuie să mă fi văzut că nu eram în stare să fac față – că aveam să mă prăbușesc la prima suspiciune. Îmi amintesc cum, din când în când, se uita la Benjamin și-i dădea câte-un ordin.

Și tot aduna lucruri. Aduna și aranja tot timpul câte ceva, punea creioanele în ordine, ștergea masa și scaunele, sorta, căuta, făcea curat. La un moment dat, a scos din buzunar mobilul meu și a văzut SMS-ul de la Leo. L-a citit el și m-a întrebat despre prieteni, colaboratori și colegi muzicieni,

iar eu am răspuns cât de bine am putut, multe lucruri adevărate, dar mai ales jumătăți de adevăr și minciuni. Nu prea știu. De-abia puteam vorbi și totuși… Știi, ca să economisesc bani, mi-am luat o cartelă suedeză și nu erau mulți cei care aveau numărul meu de mobil, așa că am fost curios ce era cu acel SMS. „Ce mesaj am primit?” am întrebat-o eu pe un ton cât se poate de indiferent. Rakel mi l-a arătat, l-am citit și… cum să descriu ce-am simțit? Era ca și cum m-aș fi întors la viață. Dar am fost abil, nu cred că Rakel a remarcat ceva. „Este vorba de un contract, nu-i așa?” m-a întrebat ea. Am dat din cap că da și am spus că trebuia să refuz și să mulțumesc, dar ea mi-a luat înapoi telefonul, amenințându-mă din nou. Dar eu nu o mai auzeam, doar aprobam din cap, jucam teatru, ba mai mult, am reușit să las impresia că eram lacom: „Câți bani o să primesc, de fapt?” am întrebat-o. Mi-a răspuns dându-mi o sumă exactă, despre care mi-am dat seama mai apoi că era o exagerare, ca și cum hotărârea mea ar fi depins de câteva milioane. Era deja miezul nopții. Trecuseră ore bune, eram extrem de obosit, probabil că și beat. „Nu mai pot”, am spus eu, „trebuie să dorm”, iar Rakel a ezitat, îmi amintesc. Să se încumete să mă lase singur? Dar, până la urmă, și-a dat seama că nu avea ce face decât să aibă încredere în mine, iar mie îmi era atât de teamă că avea să se răzgândească, încât nu am îndrăznit să o rog să-mi dea înapoi telefonul. Am rămas acolo înlemnit, dând din cap la amenințările și promisiunile ei, spunând doar „da, da” sau „nu, nu”, după cum era cazul.

— Dar au plecat.

— Au plecat, iar eu m-am concentrat la un singur lucru: să-mi amintesc cifrele pe care le văzusem pe display-ul telefonului. Mi le aminteam pe ultimele cinci. Dar nu eram sigur de celelalte. Am căutat prin sertare și prin buzunare până am găsit telefonul lui Leo care, atât de tipic pentru el,

nu avea parolă. Am încercat toate variantele posibile de numere, am trezit o mulțime de oameni și am sunat la numere care nu existau. Dar nu nimeream, și înjuram, și plângeam, și eram sigur că Rakel avea să primească un alt SMS de la el și totul avea să se ducă de râpă. Atunci mi-am amintit de pancarta pe lângă care trecuserăm chiar înainte să oprească mașina. Pe ea scria Vidåkra și m-am gândit că Leo trebuie să fi primit ajutor de la cineva din apropiere, și de aceea…

— Ai căutat Vidåkra și numărul de telefon în care erau cifrele pe care le știai?

— L-am căutat și am dat imediat de Henrik Norebring. Internetul e ceva așa de straniu, nu? Am văzut inclusiv o imagine a casei lui. Am văzut ce vârstă avea și o apreciere a valorilor imobilelor din regiune și tot felul de lucruri și îmi amintesc că ezitam… că mâinile îmi tremurau.

— Apoi ai sunat, nu-i așa?

— Am sunat. Putem să facem o pauză?

Mikael aprobă din cap calm și grav, punându-și o mână pe umărul lui Dan. Apoi merse în chicinetă, își deschise mobilul și deretică în jurul chiuvetei. În următorul moment, telefonul începu să sune și să vibreze, așa că se uită la el. Înjură și se întoarse în cameră. Își cântări bine cuvintele.

— Orice s-ar întâmpla, Dan, sper că înțelegi că trebuie să publicăm relatarea asta cât mai repede posibil, ar fi bine și pentru tine, spuse el. M-aș bucura dacă ai rămâne aici în atelier, date fiind circumstanțele. O să am grijă să-ți țină companie colega mea – de fapt, șefa mea – Erika Berger. E-n regulă? E un om de caracter și e de încredere. O să-ți placă de ea. Acum trebuie să fug.

Dan Brody aprobă din cap derutat și, pentru un moment, arăta atât de lipsit de apărare, încât Mikael îl îmbrățișă scurt, stângace. Îi întinse cheile de la atelier și îi mulțumi.

— A fost curajos din partea ta să povestești. De-abia aștept să ascult continuarea.

Apoi plecă și, de pe casa scărilor, o sună pe Erika pe o linie criptată. Erika promise, așa cum era de așteptat, să ia mașina și să ajungă repede la atelier. Apoi, de mai multe ori, Mikael o căută pe Lisbeth. Nu reuși să dea de ea, așa că înjură din nou și îl contactă pe comisarul Jan Bublanski.

23.

22 iunie

Jan Bublanski ar fi trebuit să fie mulțumit. Îi prinsese pe Bashir și Razan Kazi, pe Benito Andersson, precum și pe un membru rău famat al clubului de motocicliști Svavelsjö MC. Dar nu era mulțumit, nici pe departe. Polițiști din Uppsala și din Stockholm scotociseră în toată pădurea din jurul lacului Vadabo, dar nu găsiseră nici urmă de Salander, tot ce aveau erau petele de sânge din dubă și, într-o casă de vacanță părăsită mai sus pe povârniș, urme de tălpi murdare de sânge de la niște tenișI de mărime mică. Era de neconceput! Lisbeth ar fi putut primi ajutor medical. Ambulanțele erau pe drum. Cu toate acestea, ea se aventurase într-o pădure de nepătruns, departe de șosea și de civilizație. Probabil că nu apucase să-și dea seama că sosiseră ajutoare și fugise ca să-și salveze viața. Era greu de spus. Dar dacă pumnalul lui Benito ajunsese la vreun organ vital, Lisbeth putea să fie grav rănită, poate chiar pe moarte. De ce nu era și ea ca toți ceilalți oameni?

Bublanski ajunsese la sediul poliției de pe Bergsgatan și se îndrepta spre biroul lui, când îi sună telefonul. Era în sfârșit Mikael Blomkvist, iar comisarul îi povesti, în linii mari, care era cursul evenimentelor. Cuvintele își făceau efectul, se vedea asta. Mikael îi puse o mulțime de întrebări și de-abia după aceea spuse scurt că începea să

înțeleagă de ce fusese omorât Holger Palmgren. Promise că va reveni cât de curând cu mai multe detalii, întrucât în acel moment nu mai avea timp să vorbească. Bublanski nu văzu altă soluție decât să ofteze și să se resemneze.

Decembrie, cu un an și jumătate în urmă

Trecuseră zece minute după miezul nopții. Venise în sfârșit Ajunul, iar pe pervaz se așternuse o zăpadă grea și umedă. Cerul era negru-cenușiu. Orașul era tăcut, doar câte o mașină trecea rar dinspre Karlavägen. Dan stătea pe canapea cu mobilul lui Leo în mână, tremurând din tot corpul și tastând numărul lui Henrik Norebring din Vidåkra.

Telefonul suna la urechea lui. Nu-i răspunse nimeni. Intră căsuța vocală, iar Dan auzi un mesaj înregistrat; era vocea unui tânăr care, la final, ura: „Petrecere frumoasă, toate cele bune!" Dan se uită disperat prin apartament. Nu se vedea nicio urmă din toată drama care se desfășurase aici. Dimpotrivă, domnea o curățenie clinică, care-i făcea rău. Mirosea a dezinfectant. Se retrase în camera de oaspeți unde dormise în acea săptămână și sună din nou, și din nou. Înjura, se simțea confuz și avea o privire rătăcită.

Se vedea că Rakel Greitz trecuse și pe-acolo. Cum reușise? Făcuse ordine, ștersese și curățase și camera de oaspeți. Simți nevoia să facă dezordine și haos, să sfâșie lenjeria de pat, să-i elimine prezența deranjând totul, să arunce în perete cu toate cărțile. Dar nu mai era în stare. Se uită pe fereastră și auzi o melodie, de la un radio aflat la un etaj mai de jos. Mai trecu un minut sau poate două, și luă din nou telefonul. Nu apucă să tasteze numărul, când mobilul sună. Răspunse febril și plin de speranțe și auzi în receptor aceeași voce tânără, dar nu așa de veselă ca în mesajul înregistrat, ci gravă și resemnată ca și cum s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor.

— Leo este acolo?

Rosti întrebarea, dar nu primi niciun răspuns. Nu auzea nici măcar o răsuflare, nimic. Era o tăcere care

nu numai că părea să prevestească un dezastru, dar îi și readuse în minte episodul terifiant din pădure. Își aminti de buzele reci ale lui Leo, de ochii ce-și pierduseră orice sclipire, de lipsa de reacție când îl resuscitase.

— E acolo? Trăiește?

— Așteaptă, spuse vocea.

Se auzi un foșnet în receptor. Un copil țipă în fundal și ceva era așezat pe masă. Se mai auziră tot felul de alte zgomote și mai trecu ceva timp. Apoi, dintr-odată, totul reveni la viață și lumea își recăpătă culoarea.

— Dan? rosti un glas care putea fi foarte bine și al lui însuși.

— Leo, răspunse el. Trăiești!

— Sunt în regulă. Mi s-a făcut rău și am avut crampe, dar Stina, gazda mea de-aici, este asistentă medicală și m-a pus pe picioare.

Stătea pe canapea, cu două pături pe el, spunea el. Avea o voce stinsă, dar în același timp liniștită, și nu părea să știe ce să spună de față cu acel cuplu. Dar pomeni de Django și de „Minor Swing”.

— Mi-ai salvat viața, spuse Leo.

— Cred că da.

— E minunat!

— A fost swing, vrei să spui.

— Nu o să fie mai mult swing decât atât, frate.

Dan nu răspunse, se pierdu într-o tăcere solemnă.

— *Contra mundum,* spuse Leo.

— Cum?

— Noi împotriva lumii, prietene. Tu și cu mine.

•

Hotărâră să se vadă la hotelul Amaranten de pe Kungsholmsgatan, nu departe de Primărie, unde Leo credea că nu aveau să întâlnească niciun cunoscut. Frații își petrecură primele ore ale dimineții de Ajun într-o cameră de la etajul al patrulea, vorbind și făcând planuri, cu draperiile trase. Își reînnoiră alianța și pactul, iar înainte de prânz, în iureșul ultimelor cumpărături de dinainte de Crăciun, Dan ieși și luă

două mobile cu cartelă, cu ajutorul cărora ei doi să poată comunica.

Apoi, Dan se întoarse în Floragatan, iar când Rakel Greitz îl sună pe linia fixă, îi spuse din nou, cu un aer resemnat, că se hotărâse să procedeze așa cum îi ceruse ea. Vorbi și cu o asistentă de la sanatoriu care-i comunicase că mama lui era sedată și că nu mai avea mult de trăit. Le ură Crăciun fericit celor din departament, îi rugă să o sărute pe frunte pe Viveka și promise să ajungă și el rapid acolo.

Mai târziu, în după-amiaza zilei de Ajun, se întoarse la Amaranten și îi povesti lui Leo, cu multe detalii, despre dosarul din posesia lui Rakel Greitz, cuprinzând infracțiunile fiscale pe care Ivar Ögren le făcuse în numele lui și despre care se spunea că l-ar putea băga la închisoare. Văzu o furie nemărginită în ochii fratelui său, o ură care îl speria, și rămase tăcut, în timp ce Leo vorbea despre cum aveau să se răzbune pe Ivar Ögren și pe Rakel Greitz și pe toți cei implicați. Îi puse mâna pe umăr, încredințându-l că-i împărtășea durerea, dar că, în ceea ce-l privea, nu se gândea la răzbunare, ci la drumul prin întuneric cu mașina, la mormântul din pădure de lângă bradul bătrân și la perorațiile lui Rakel despre oamenii puternici care se aflau în spatele ei. Simțea cu toată ființa lui că nu îndrăznea să riposteze, nu acum, imediat; poate – s-a gândit el mai târziu – toate acestea aveau o legătură cu trecutul îndepărtat. Lui Leo i se părea că nu era deloc ușor să ieși câștigător într-o luptă cu această organizație. Sau poate că pur și simplu îl speriau experiențele prin care tocmai trecuse: cruzimea cu care oamenii aceștia îl loviseră. Îi spuse:

— Bineînțeles, ne vom răzbuna, îi vom zdrobi, dar ar fi bine să fim pregătiți, nu-i așa? Trebuie să strângem dovezi, să pregătim terenul. Nu putem să vedem în asta o ocazie de a încerca ceva nou?

Nu știa nici el ce voia să spună. La început, avea doar o idee vagă. Dar, treptat, ideea a prins contur și, după vreo oră și o discuție mai lungă, au început să planifice, mai întâi pur ipotetic, apoi mult mai serios.

Și-au dat seama că trebuia să se miște repede. Altfel, Rakel Greitz și organizația ei aveau să realizeze că fuseseră mințiți.

Încă din ziua de Crăciun, Leo făcu un transfer bancar în contul lui Dan Brody. Avea să-i transfere și mai mulți bani, în curând. Apoi rezervă un bilet pentru Boston, pe numele lui Dan. Însă nu Dan plecă, ci Leo, îmbrăcat ca Dan, cu pașaportul și cu documentele lui Dan. Cât despre Dan, acesta rămase în apartamentul lui Leo și o primi pe Rakel Greitz a doua zi după Crăciun, seara, și trasară împreună direcțiile noii lui vieți. Își juca bine rolul și, dacă în unele momente nu părea atât de abătut cum era de așteptat, Rakel Greitz punea asta pe seama faptului că el începuse să se simtă bine în noul mediu.

— Vede în ceilalți propria-i răutate, cum a interpretat Leo mai târziu, la telefon.

Pe 28 decembrie, Dan o vizită la sanatoriu pe mama lui Leo și nimeni nu părea să bănuiască nimic, fapt ce îi dădea și mai mult curaj. Era îmbrăcat îngrijit și nu vorbea prea mult. Încerca să pară îndurerat și grav, de fapt aproape că așa se și simțea, deși se afla în fața unei persoane pe care nu o cunoștea deloc. Viveka Mannheimer dormea cu capul pe două perne ridicate, era slabă și palidă, mică, iar chipul ei semăna cu cel al unei păsări. Cineva îi aranjase părul și îi dăduse cu fond de ten. Avea gura deschisă și de-abia respira. El o mângâie pe umăr și pe braț, închipuindu-și că așa se așteptau cei din jur să facă. Atunci Viveka deschise ochii și se uită la el cu reproș, lucru care-l făcu să se simtă extrem de prost, dar nu îl neliniști. Femeia era sub influența morfinei, deci Dan putea oricând să pretindă că ea delira.

— Cine ești? îl întrebă.

Pe fața ei suptă și ascuțită se așternu o expresie dură și acuzatoare.

— Sunt eu, mamă. Leo, răspunse el.

Femeia părea să cântărească informația. Înghiți și lăsă impresia că-și aduna puterile. În cele din urmă, rosti:

— Nu ai devenit niciodată ce am sperat, Leo. Ne-ai dezamăgit, pe mine și pe tatăl tău.

Dan închise ochii și își aminti tot ce îi povestise Leo despre mama lui. Îi veni ciudat de ușor să răspundă, poate pentru că femeia era o străină pentru el:

— Nici tu nu ai fost vreodată ce am sperat. Nu m-ai înțeles. M-ai dezamăgit.

Se uită la el mirată și ametită de sedative. El adăugă:

— L-ai dezamăgit pe Leo. Ne-ai dezamăgit pe amândoi, cu toții ne-ați dezamăgit.

Se ridică și porni pe jos prin oraș, până acasă. În ziua următoare, pe 29 decembrie, Viveka Mannheimer încetă din viață. Dan trimise un mesaj că nu putea să meargă la înmormântare. Îi strigă lui Ivar Ögren că avea să-și ia liber, iar acesta ripostă înjurând și acuzându-l de lipsă de responsabilitate, dar Dan nu îi răspunse. Pe 4 ianuarie părăsi și el țara, după ce primise permisiunea lui Rakel.

Luă avionul până la New York și se întâlni cu fratele său în Washington. Au petrecut împreună o săptămână, apoi s-au despărțit din nou. Leo a ajuns să cunoască bine cluburile de jazz din Boston, unde spunea că începuse să cânte la pian, dar a fost destul de rezervat și nu a îndrăznit să cânte în public. Îl îngrijora accentul lui suedez și îi era dor de-acasă. În cele din urmă s-a hotărât să se mute la Toronto, unde a întâlnit-o pe tânăra Marie Denver. Aceasta era arhitectă, se ocupa de design interior, dar visa să devină artistă. La acel moment, se gândea să-și înființeze propria firmă împreună cu sora ei, însă nu îndrăznea să facă pasul hotărâtor. Leo sau Dan cum își spunea atunci a contribuit cu capital, participând activ la conducerea firmei. Nu după mult timp, perechea a cumpărat o casă în cartierul Hoggs Hollow din Toronto. Leo cânta la pian în mod regulat, dar numai în compania unor amatori talentați, medici cu toții.

Dan a rătăcit și el multă vreme, a călătorit prin Europa și Asia, petrecându-și timpul cântând la chitară

și citind despre pieţele financiare, cu o sete avidă de cunoaştere. Simţea sau credea că, dată fiind lipsa lui de apartenenţă la acele cercuri, putea veni cu un nou tip de metaperspectivă asupra domeniului. Aşa că, până la urmă, se hotărî să-i ia locul lui Leo la Alfred Ögren, un alt motiv fiind intenţia de a afla ce dovezi aveau Rakel şi Ivar Ögren împotriva fratelui său. A înţeles că nu erau lucruri de care să poată scăpa uşor. Când a apelat la unul dintre cei mai buni avocaţi de afaceri din Stockholm, Bengt Wallin, care a realizat amploarea acţiunilor întreprinse prin firma de avocatură Mossack Fonseca din Panama, în numele lui Leo, a primit sfatul categoric de a nu acţiona în niciun fel.

•

Timpul a trecut şi viaţa a revenit la normal, aşa cum era şi firesc să se întâmple. Dan şi Leo aşteptau să vină momentul lor şi ţineau strâns legătura, în secret. Pe Leo îl sunase Dan atunci când dispăruse din holul de la Alfred Ögren. Leo reflectase o vreme şi îi răspunsese să facă aşa cum credea de cuviinţă, să decidă el însuşi dacă venise timpul să-şi dezvăluie povestea, şi adăugase că era greu să găsească o persoană mai potrivită decât Mikael Blomkvist. În acest moment, Dan îşi începuse într-adevăr povestea, însă nu apucase încă să spună ceva despre noua viaţă a lui Leo. Mai bău puţin vin, sună din nou la Toronto şi avu o convorbire lungă, căreia îi puse capăt doar atunci când auzi pe cineva ciocănind discret la uşă. Era Erika Berger.

•

În aceeaşi zi, dar mai devreme, simţindu-se rău, Rakel Greitz se întorsese cu greu pe Hamngatan de unde voia să sară într-un taxi pentru a ajunge pe Karlbergsvägen, unde să se prăbuşească în propriul pat. Dar pe la jumătatea drumului, se enervă pe sine însăşi. Nu-i stătea în fire să cedeze în faţa bolii, de fapt în faţa niciunui obstacol. Se hotărî să continue să lupte cu orice preţ şi să-şi

folosească eficient toate contactele și legăturile – toate, cu excepția lui Martin Steinberg, care avusese o cădere psihică după ce primise în mod repetat telefoane de la poliție – pentru a le da de urmă lui Blomkvist și lui Daniel Brolin. Îl trimise pe Benjamin la sediul revistei *Millennium,* pe Götgatan, și apoi acasă la Mikael, pe Bellmansgatan. Dar acesta nu găsise decât uși închise, iar până la urmă Rakel se dădu bătută pentru acea zi și îl lăsă să o conducă de la biroul din Alvik până la apartamentul de pe Karlbergsvägen. Intenția ei nu era doar să se odihnească, în sfârșit; ci și să distrugă cele mai sensibile documente ale proiectului, pe care le păstra acasă într-un seif, aflat în dormitor, în spatele dulapului.

Era ora patru și jumătate după-amiază. Căldura insuportabilă persista. Îl lăsă pe Benjamin să o ajute să coboare din mașină. Avea nevoie de el, într-adevăr, și nu doar ca să fie garda ei de corp, ci și pentru că trebuia să aibă un sprijin. Era palidă și epuizată după toată tensiunea și încordarea din timpul zilei. Helanca neagră îi era udă de transpirație, iar Rakel se simțea oribil. Orașul se învârtea în jurul ei într-un ritm copleșitor. Cu toate acestea, își îndreptă spatele și se uită spre cer, având o privire care pentru o clipă păru victorioasă. Da, poate va fi demascată și disprețuită. Dar luptase – aceasta era convingerea ei – pentru ceva mai presus de ea însăși, pentru știință și pentru viitor, și era pregătită să-și asume căderea cu demnitate. Își jură să rămână mândră și puternică până la capăt, indiferent cât de bolnavă era.

Jos la intrare, pe stradă, îl rugă pe Benjamin să îi dea sucul de portocale pe care i-l cumpărase pe drum și, deși considera gestul primitiv, bău direct din sticlă și își mai recăpătă puterile. Apoi luară liftul până la etajul șapte unde descuie ușa de siguranță și îi ceru lui Benjamin să dezactiveze

alarma. Era pe punctul de a trece pragul, când înlemni. Aruncă o privire în jos, spre palier. Pe scări urca o tânără cu chipul palid, venind parcă din altă lume.

•

Lisbeth Salander arăta totuși ceva mai bine. Chiar dacă era galbenă la față, ochii îi erau sângerii, iar pe obraji avea zgârieturi de la hățișurile de crengi și spini de pe drum. Era vizibil că se deplasa cu greutate. Cu numai o oră în urmă, își cumpărase o pereche de blugi și un tricou dintr-un butic second hand de pe Upplandsgatan și își aruncase hainele pline de sânge într-un coș de gunoi.

Își cumpărase un mobil de la o reprezentanță telefonică, iar de la o farmacie din apropiere își procurase bandaje și dezinfectant pentru răni. În mijlocul trotuarului, își desprinsese bucata maronie de bandă adezivă de pe șold, pe care și-o pusese ca să oprească sângerarea și pe care o găsise în casa de vacanță din pădure, și o înlocuise cu un bandaj mai bun.

O vreme zăcuse în stare de seminconștiență undeva lângă Vadabosjön. După ce își revenise, se ridicase și își tăiase sfoara de la mâini cu o piatră ascuțită. Pe șoseaua 77, o tipă tânără o luase într-un Rover vechi și o dusese până în Vasastan, unde nu reuși să treacă neobservată. Avea un aer bolnav și periculos în timp ce intra în imobilul de pe Karlbergsvägen, cel puțin așa susținea martorul Kjell Ove Strömgren. Nu se privise în oglinda din lift, nu credea că imaginea ei era edificatoare. Se simțea oribil. Nu pentru că ar fi crezut că pumnalul îi atinsese vreun organ vital, ci pentru că pierduse mult sânge și aproape că era pe punctul să leșine.

Acasă la Greitz – sau Nordin, cum intenționat inducea în eroare numele de pe ușă – nu era nimeni, așa că Lisbeth se așeză mai jos pe palier și începu să-i trimită mesaje lui Blomkvist. Primi drept răspuns o mulțime de încurajări și de

baliverne, când ea nu dorea altceva decât să afle care erau informațiile obținute de el. Mikael îi făcu un rezumat pe care ea îl citi, dând din cap aprobator, închise ochii simțind cum durerea și amețeala se intensifică și, doar cu un efort uriaș, își stăpâni impulsul de a se întinde pe podea și a se văita în voie. Pentru un moment, se simți incapabilă să-și adune puterile și să acționeze în vreun fel. Dar apoi se gândi la Holger.

Își aduse aminte cum venise la Flodberga în scaunul cu rotile și cât de mult însemnase el pentru ea de-a lungul anilor. Dar înainte de toate se gândi la ce-i spusese Mikael despre moartea lui și acum înțelese cu adevărat că așa era: numai Rakel Greitz ar fi putut să-l omoare pe bătrân. Revelația asta îi dădea putere. Înțelese că trebuia să-l răzbune pe Holger, că era timpul să lovească cu toată forța de care era capabilă, oricât de slăbită s-ar fi simțit, așa că își îndreptă spatele și dădu din cap. În sfârșit, după zece sau cincisprezece minute, liftul acela șubred se opri la etajul de deasupra. Ușa se deschise și Lisbeth observă că iese un bărbat solid de vreo cincizeci de ani, însoțit de o femeie în vârstă, îmbrăcată cu helancă neagră. În mod straniu, Lisbeth o recunoscu din simplul fapt că-i văzu ținuta, ca și cum spatele drept al lui Greitz era destul ca să o poarte pe tânără înapoi în copilărie.

Însă nu își acordă timp să se gândească la asta. Le trimise rapid un mesaj lui Bublanski și Modig, după care urcă scările, nu prea discret și fără să se țină prea bine pe picioare. Greitz o auzi, se întoarse și o privi în ochi cu mirare, apoi o recunoscu, deopotrivă cu groază și ură. Totuși, nu se întâmplă nimic, Lisbeth rămase pe scară ținându-și mâna într-o parte, pe rană.

— Deci ne vedem din nou, spuse Lisbeth.

— Ți-a luat ceva timp.

— Și totuși parcă a fost ieri, nu-i așa?

Rakel Greitz nu răspunse la întrebare, ci strigă:

— Benjamin! Adu-o încoace!

Benjamin confirmă dând din cap și nu i se păru că are mare lucru de făcut, mai ales după ce o măsură cu privirea pe Lisbeth și constată că el era cu jumătate de metru mai înalt și de două ori mai lat. Se îndreptă spre ea foarte hotărât, avântul datorându-se nu doar propriei sale forțe, ci și faptului că treptele coborau. Lisbeth făcu un pas rapid într-o parte. Îl prinse de mâna stângă și-l trase spre ea, iar din acel moment dârzenia lui nu-l mai ajuta cu nimic. Bărbatul se prăvăli pe scări cu capul înainte și se izbi de podeaua de ciment, însă Lisbeth nu văzu nimic din toate astea. Se întorsese cu spatele și, atacând rapid, urcă scările până la Rakel Greitz și o împinse pe aceasta în holul apartamentului, apoi încuie ușa după ea. Curând, dinăuntru se auziră zgomote puternice.

Rakel se dădu înapoi, își înșfăcă geanta medicală și, pentru câteva secunde, era în avantaj, nu datorită genții sau conținutului ei, ci pentru că Lisbeth era din nou pe cale să leșine. Efortul concentrat de pe scări făcuse să-i revină amețeala și mai puternic. Cu ochii pe jumătate închiși, se uită prin apartament realizând că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Nu numai că lipseau complet culorile și că totul era fie alb, fie negru, dar apartamentul strălucea de curățenie, o curățenie clinică de parcă acolo nu ar fi trăit o ființă umană, ci un robot, un aparat de dereticat. Nu exista niciun fir de praf, ca și cum casa ar fi fost dezinfectată permanent. Lisbeth tresări și se sprijini de un birou negru. Se temea că o să-și piardă cunoștința, când observă ceva cu coada ochiului. Rakel Greitz se apropia de ea ținând un obiect în mână, iar Lisbeth se retrase văzând că era o seringă. Apoi rămase pe loc, adunându-și puterile.

— Tocmai am auzit că-ți stă în obicei să înțepi lumea cu seringa, spuse ea, și atunci Rakel o atacă.

Dar Lisbeth îi smulse seringa, iar aceasta căzu și se rostogoli pe podeaua de un alb imaculat. Deși o luase din nou amețeala, se ținu totuși pe picioare și, câteva secunde, își concentră atenția asupra lui Rakel. Se mira cât de calmă putea să arate femeia asta.

— Omoară-mă odată! Mor mândră de mine, spuse Greitz.

— Ce dracu' spui acolo? Ești mândră de tine?

— Exact!

— N-o să se-ntâmple cum vrei tu! Îmi pare rău.

•

Lisbeth era lividă și vorbea cu o voce stinsă, istovită. Cu toate acestea, Rakel Greitz înțelese că totul se sfârșise. Aruncă o privire afară, în stânga, pe Karlbergsvägen, și ezită pentru o secundă sau două. Apoi își dădu seama că nu avea alternativă. Orice era mai bine decât să ajungă în mâinile lui Lisbeth Salander; de aceea se repezi spre balcon, apăsă clanța și apucă să simtă dorința plină de groază de a sări și a se arunca în gol. Dar a fost prinsă chiar lângă balustradă – și niciuna dintre ele nu-și imaginase asta.

Viața lui Rakel Greitz fusese salvată tocmai de persoana care o îngrozea cel mai mult. Lisbeth o aduse înapoi în apartamentul ei steril și o ținu bine, în timp ce îi șopti la ureche:

— O să mori, Rakel. Fii liniștită!

— Știu, răspunse ea. Am cancer.

— Cancerul nu înseamnă nimic.

Lisbeth rostise cuvintele cu o răceală atât de înfiorătoare, încât Rakel simți cum groaza își înfige ghearele în ea și întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Holger a însemnat foarte mult pentru mine, spuse ea, și o prinse pe Rakel de încheietura mâinii atât de puternic, încât aceasta simți cum îi îngheață sângele în vine. Deci ce vreau să spun este că nu e de ajuns cancerul, Rakel. Ai să mori de rușine și promit că asta va fi mult mai rău. O să am grijă să

fie dezgropate cât mai multe dintre mârșăviile tale, astfel ca nimeni să nu-și amintească altceva despre tine decât tot răul pe care l-ai făcut. Vei fi îngropată în propria mizerie, spuse Lisbeth cu atâta convingere, încât până și Rakel o crezu, mai ales că Salander nu se mai purta ca o umbră palidă venită din lumea subpământeană, ci, foarte calmă și hotărâtă, deschise ușa, iar un grup de polițiști intrară și îl reținură pe Benjamin.

— Bună ziua, doamnă Greitz. Vom avea multe de vorbit, dumneata și cu mine. Tocmai l-am prins pe colegul dumneavoastră, profesorul Steinberg, spuse un bărbat întunecat, ceva mai în vârstă, cu un zâmbet afabil, care se prezentă drept comisarul de criminalistică Jan Bublanski.

Colegilor lui nu le-au fost necesare mai mult de douăzeci de minute ca să găsească seiful din spatele dulapului. Lui Lisbeth, Rakel nu i-a mai văzut decât spatele, când au luat-o asistenții medicali. Salander nu și-a mai întors privirea. Era ca și cum Rakel încetase să mai existe pentru ea.

24.

30 iunie

Mikael Blomkvist stătea în bucătăria redacției de pe Götgatan, după ce tocmai își încheiase lungul reportaj despre Registru și despre Proiectul 9. Era o zi fierbinte de vară și, ca de obicei, nu căzuse un strop de ploaie de două săptămâni încoace. Își îndreptă spatele, bău puțină apă și privi spre canapeaua albastră aflată ceva mai departe, în zona de birouri.

Pe canapea stătea Erika Berger, întinsă, încălțată cu pantofi cu toc, citind articolul scris de el. Mikael nu avea emoții. Nu avea niciun dubiu că era o lectură zguduitoare și o poveste senzațională,

ca pâinea caldă pentru revista lor. Cu toate acestea, nu știa cum va reacționa Erika, nu din cauză că reportajul ar fi pus vreo problemă din punct de vedere etic în anumite puncte, ci pentru că cei doi erau certați.

El îi spusese că nu avea de gând să se plimbe cu barca prin arhipelag în weekendul solstițiului de vară, și nici să sărbătorească în vreun fel, ci se va concentra asupra reportajului, va trece prin documentele primite de la Bublanski și va continua interviurile cu Hilda von Kanterborg, Dan Brody și Leo Mannheimer, care venise la Stockholm în secret, împreună cu logodnica sa din Toronto. Nimeni nu avea cum să susțină că Mikael nu muncise din greu. Lucra cât era ziua de lungă, nu numai la reportajul despre Registru, dar și la relatarea despre Faria Kazi. De fapt, nu era el cel care scria despre asta, ci Sofie Melker. Cu toate acestea, el intervenea tot timpul și discuta cu sora lui despre procesul juridic, iar ea făcea toate eforturile ca Faria să fie eliberată și să aibă o nouă viață sub o altă identitate.

Ținea legătura și cu Sonja Modig care conducea ancheta privind omorul lui Jamal Chowdhury, anchetă în urma căreia Bashir, Razan și Khalil Kazi, precum și alte două persoane erau reținuți în arest, în așteptarea procesului. Benito fusese dusă la închisoarea Hammerfors din Härnösand, și ea în așteptarea procesului, separat de celelalte. Adesea, Mikael se implica în discuții lungi cu Bublanski. Pe de altă parte, își petrecea mai mult timp ca niciodată să-și cizeleze textele din punct de vedere stilistic.

Dar, până la urmă, nu mai rezistă nici el. Avea nevoie de o clipă de răgaz, să poată respira. Aproape că vedea dublu de oboseală. Era cald, înăbușitor și nu mai putea rămâne în fața laptopului acasă pe Bellmansgatan. Într-o după-amiază îl năpădise dorul și o sunase pe Malin Frode.

— Te rog, îi spuse el. Poți să vii la mine?

Malin era destul de amabilă, încât să-și facă timp pentru el, să găsească o bonă și să-l pună pe Mikael să-i promită că avea să cumpere căpșuni și șampanie, să tragă cuvertura de pe pat și să nu mai fie acel Kalle Blomkvist imposibil și absorbit de alte lucruri. Lui i se păreau rezonabile aceste condiții, prin urmare, se zbenguiseră în pat, fericiți și indiferenți la lumea din jur, până când Erika Berger apăruse spontan în vizită, aducând o sticlă de vin roșu, scump.

Erika nu crezuse niciodată că Mikael era un model de virtute, iar ea însăși, deși căsătorită, nu se dădea înapoi să calce pe alături în dragoste. Și totuși lucrurile scăpaseră de sub control. Dacă Mikael ar fi avut timp și răbdare să analizeze situația, ar fi înțeles de ce. Unul dintre motive era, bineînțeles, temperamentul aprins al lui Malin și faptul că Erika se simțea rănită și jenată. De fapt, toți trei se simțeau jenați. Femeile începuseră să se certe, apoi se luaseră și de el, cel puțin Erika, plecase trântind ușa.

Din acel moment, ea și Mikael își vorbeau rezervat și numai despre subiecte profesionale, care țineau de revistă. Iar acum, Erika stătea acolo pe canapea și citea, iar Mikael se gândea la Lisbeth. Tânăra ieșise din spital, călătorise rapid în Gibraltar – cu afaceri, spunea ea. Însă țineau legătura zilnic și vorbeau despre Faria Kazi și, desigur, despre ancheta celor vinovați de la Registru.

Până la acel moment, publicul nu cunoștea fundalul și imaginea de ansamblu, iar numele suspecților nu erau încă publicate de mass-media. De aceea Erika insistase să scoată o ediție suplimentară a revistei, ca nu cumva să le fure cineva subiectul. Poate și de aceea fusese atât de furioasă când îl surprinsese pe Mikael distrându-se în pat și bând șampanie, ca și cum n-ar fi avut nicio grijă.

Și totuși el nu și-ar fi putut lua sarcina mai în serios de-atât, iar acum, stând la bucătărie, se uita cu coada ochiului la Erika; aceasta, în sfârșit, își scoase ochelarii de vedere și se îndreptă spre el. Purta blugi și o bluză albastră, cu decolteul în V. Se așeză lângă el la masă și, desigur, ar fi putut începe oricum să-l laude sau să-l critice.

Dar spuse:

— Nu pricep.

— Asta sună supărător, replică el. Eu speram să fac puțină lumină în toată povestea.

— Nu pricep de ce au ținut lucrurile ascunse atât de mult timp.

— Leo și Dan?

Ea aprobă din cap.

— Așa cum am scris și în articol, există dovezi că Leo s-a ocupat cu niște afaceri ilegale prin intermediul unor firme-fantomă. Chiar dacă acum este evident că tranzacțiile respective au fost opera lui Ivar Ögren și a lui Rakel Greitz, Leo și Dan nu au găsit niciun mod de a-i da în vileag. În plus – și sper că asta reiese clar din articol –, a început să le placă noile roluri și niciunul dintre ei nu ducea lipsă de bani. Tot timpul se făceau transferuri financiare și cred că trăiau amândoi o libertate nouă, un fel de libertate de care orice actor se bucură. Aveau posibilitatea de a lua totul de la capăt și de a face ceva nou. Pot să înțeleg asta.

— Și s-au îndrăgostit.

— De Julia, respectiv de Marie.

— Fotografiile sunt minunate.

— Măcar atât.

— Suntem norocoși că avem fotografi așa de buni, în orice caz, spuse ea. Dar îți dai seama că Ivar Ögren o să ne dea în judecată și o să scoată fulgii din noi.

— Cred că suntem cât se poate de bine pregătiți în această privință, Erika.

— Și îmi mai e teamă că numele unor persoane decedate vor fi târâte în noroi – din cauza acelui

incident fatal la vânătoarea de elani.

— Mi se pare că stăm bine la capitolul argumente și în cazul ăsta. Oricum, am scris numai despre circumstanțele neclare privind moartea acelui om.

— Nu știu dacă e suficient. Sună destul de compromițător.

— Bine, am să mă mai uit pe text. Există și vreun lucru care să nu te neliniștească sau pe care să nu-l… înțelegi?

— Că ești un nemernic!

— Poate un pic. Mai ales după lăsarea serii.

— O să te dedici numai unei femei de-acum înainte sau te gândești să-ți mai petreci timpul și cu altele?

— În cel mai rău caz, aș putea bea o șampanie și cu tine.

— Mă tem că nu vei avea încotro.

— Mă amenințI?

— Dacă e nevoie, da, pentru că acest text, adică partea aceea pentru care nu vom fi dați în judecată, este…

Își păstră părerea pentru sine.

— Acceptabilă? încercă el.

— Se poate spune și așa, zise ea zâmbind. Felicitări! adăugă ea și își deschise brațele pentru a-l îmbrățișa.

•

Dar curând apăru un nou subiect la care să se gândească, iar ulterior, cursul întâmplărilor avea să fie greu de reconstituit cronologic. Probabil că Sofie Melker a fost cea care a reacționat prima. Stătea în fața computerului ei la redacție și deodată bolborosise ceva de neînțeles, uluită, șocată. Imediat după aceea – sau în același timp –, Erika și Mikael primiseră de la ea câte un mesaj pe mobil. Niciunul dintre ei nu fusese în mod special afectat sau neliniștit. Nu era vorba nici de vreun act terorist, nici de vreo amenințare cu războiul. Era vorba doar de o cădere a bursei. Cu toate acestea,

aveau să fie cu toții absorbiți de evenimente. Intrau, fără să-și dea seama, în acea atmosferă intensă care cuprinde toate redacțiile în cazul unor știri senzaționale, de ultimă oră.

Atenția le era captată în totalitate, strigau unii la ceilalți când citeau ceva nou pe computer și tot timpul apărea ceva nou. Criza se amplifica. Piața financiară se zguduia, aflându-se pe nisipuri mișcătoare. Indicele bursei de valori locale cobora de la minus șase la minus opt, nouă și paisprezece procente, se mai redresa, apoi continua să cadă din nou, ca într-o gaură neagră. Era un crah veritabil, o panică galopantă, cu toate acestea nimeni nu înțelegea deocamdată ce se întâmpla de fapt.

Nu exista nimic concret, niciun factor care să fi precipitat lucrurile. Se tot șoptea și se bombănea:

— Incredibil, de neînțeles, ce se întâmplă?

La puțin timp după aceea, când experții au fost invitați să se pronunțe, s-a vorbit despre aceleași lucruri dintotdeauna, arhicunoscute – despre o economie supra-încălzită, despre mici rate de dobândă și mari estimări, despre amenințări politice, de la vest și de la est, despre un Orient Mijlociu instabil, despre tendințe fasciste și antidemocratice în Europa și SUA sau despre un vârtej politic care amintea de anii treizeci. Dar toate acestea erau lucruri deja știute, iar în acea zi nu se întâmplase de fapt nimic nou, nimic care să justifice o catastrofă de o asemenea amploare.

Panica venea parcă de nicăieri și înainta prin propria-i forță, iar în afară de Mikael Blomkvist mai erau și alții care se gândeau la acel atac al hackerilor din aprilie asupra firmei Finance Security. Mikael citi totul pe internet, iar lucrurile nu îl mai mirau deloc. Citi zvonuri și tot felul de afirmații care adesea prindeau, chiar și în zonele mai serioase de media. Rosti tare, deși remarca părea doar pentru sine însuși:

— Nu numai bursa se prăbușește!

— Ce vrei să spui? întrebă Erika.

— Și adevărul, spuse el.

Așa vedea el lucrurile. Era ca și cum internetul preluase controlul și nu doar crease un echilibru fals în care minciunile și adevărul erau puse pe același plan, echivalente ca greutate, dar stârnise totodată o furtună de închipuiri și teorii conspiraționiste care se așezaseră peste lume ca o ceață de nepătruns. Câteodată, lucrătura era dibace, altă dată nu, se spunea, de exemplu, că omul de finanțe Christer Tallgren s-a împușcat în apartamentul lui din Paris, copleșit de faptul că milioanele sau miliardele lui se evaporaseră. Acea știre nu numai că era evident dubioasă, din moment ce însuși Tallgren o infirmase pe Twitter, dar asupra ei plana ceva arhetipal, un fel de ecou al episodului în care Ivar Kreuger murise împușcându-se, în 1932.

În general, totul părea un amestec de mituri și legende urbane. Se vorbea despre roboți de tranzacționare care o luau razna și despre atacuri ale hackerilor asupra unor centre financiare, case media sau diverse site-uri. Se spunea și că lumea stătea la rând ca să se arunce din balcoanele și de pe acoperișurile din Östermalm, iar asta nu numai că suna exagerat de melodramatic, dar în același timp amintea de crahul din 1929, când muncitorii care lucrau la acoperișuri pe Wall Street fuseseră confundați cu investitori nefericiți și, numai prin simpla lor prezență fizică, acolo sus, contribuiseră la căderea bursei.

Se afirma că Handelsbanken își suspendase plățile și că Deutsche Bank și Goldman Sachs erau la limita falimentului. Informația apărea peste tot, din toate direcțiile și nici pentru un ochi atât de versat ca al lui Mikael nu era ușor de decis ce era adevărat sau fals, care erau pericolele reale și ce era fabricat și automatizat de grupurile organizate ale trolilor din Est.

Mikael era sigur că Stockholmul era cel mai afectat și că scăderea nu era la fel de drastică la

Frankfurt, Londra și Paris, deși panică era și acolo. Încă mai erau câteva ore până la deschiderea burselor din SUA. Totuși, cotațiile indicau căderi extreme de curs la Dow Jones și Nasdaq și nu era niciun semn încurajator, în niciun caz nu ajuta că directorii de bănci, miniștrii, economiștii sau tot felul de alți guru ieșeau în față și vorbeau despre o reacție exagerată și spuneau „să ne păstrăm calmul în mijlocul furtunii". Totul, absolut totul, era interpretat negativ și răstălmăcit. Turma era deja în mișcare și fugea să scape cu viață, fără ca să fi înțeles cineva cine sau ce îi speriase pe toți. Se luă decizia de a închide bursa din Stockholm, o decizie poate cam nefericită, pentru că exact atunci cursurile păreau să își revină. Dar desigur că erau necesare investigații și o analiză a ceea ce se petrecea, înainte de reluarea tranzacțiilor.

— Păcat de reportajul tău despre gemeni. Va fi trecut cu vederea, în toată tevatura asta.

Mikael își ridică privirea de la computer și se uită melancolic la Erika, aflată chiar lângă el.

— Frumos din partea ta să te gândești la orgoliul meu de ziarist, când lumea e pe punctul s-o ia razna, spuse el.

— Mă gândesc la *Millennium.*

— Înțeleg. Dar acum trebuie să mai așteptăm până-l publicăm, nu-i așa? Nu putem scoate un număr nou, fără să abordăm și subiectul ăsta nou.

— Pot fi de acord cu tine că nu este nevoie să ne grăbim la tipografie. Dar trebuie să apară măcar online. Altfel există riscul ca altcineva să ne fure subiectul.

— Bine, spuse el, fă cum dorești.

— Te simți în stare să o iei de la capăt? spuse ea.

— Sigur că da, nicio problemă!

— Bun, răspunse ea și dădură amândoi din cap aprobator.

Se anunța o vară insuportabil de caldă și de grea, iar Mikael se hotărî să facă o plimbare

înainte de a se apuca de următorul subiect. O luă în jos pe Götgatan, spre Slussen, gândindu-se la Holger Palmgren, la cum își ridicase pumnul strâns pe patul din Liljeholmen.

EPILOG

În catedrală era foarte multă lume. Și asta nu că era vorba de Catedrala Storkyrkan, și nici pentru că era înmormântarea vreunui faimos om de stat. De fapt, era înmormântarea unui avocat în vârstă care nu se ocupase niciodată de vreun caz celebru, ci care, mai degrabă, își dedicase întreaga viață profesională tinerilor care se aflau pe căi rătăcite. Reportajul publicat recent de *Millennium* cu privire la ceea ce fusese denumit „Scandalul gemenilor" ar fi putut avea ceva de-a face cu acest bătrân și cu publicitatea care se făcuse în jurul asasinării lui.

Era ora două după-amiaza. Slujba de înmormântare fusese solemnă și emoționantă, cu o predică oarecum neconvențională, care nu se prea referise la Dumnezeul Atotputernic și la Iisus Christos, ci îl portretizase pe bătrân, în tușe fine. Și totuși, fusese eclipsată de elogiul făcut lui Holger Palmgren de sora sa vitregă, Britt-Marie Norén. Mulți dintre cei care stăteau în bănci erau adânc emoționați, mai ales o femeie de origine africană, o tipă impozantă pe nume Lulu Magoro, care plângea necontrolat. Mulți alții aveau lacrimi în ochi sau își plecaseră capetele în semn de respect – rude, prieteni, foști colegi, vecini, câțiva clienți care păreau oameni de succes. Mai erau de față Mikael Blomkvist și sora lui, Annika Giannini, comisarul Bublanski și logodnica lui, Farah Sharif, inspectorii Sonja Modig și Jerker Holmberg, Erika Berger, precum și mulți alți apropiați de-ai lui Holger. Dar mai erau și oameni care veniseră de curiozitate și priveau în jur cu fervoare, lucru care părea să nu-i placă clericului – o femeie slabă, la șaizeci și ceva de ani, cu părul alb ca zăpada și cu trăsături ferme. Aceasta păși din nou în față, cu un firesc aer autoritar, și-i făcu un semn aprobator din

cap unui bărbat în jachetă de in care stătea pe rândul al doilea, în partea stângă.

Bărbatul, pe nume Dragan Armansky, proprietarul companiei de securitate Milton Security, clătină din cap. Era rândul lui să vorbească, dar se răzgândise. Nu era limpede de ce. Clericul acceptă scuzele acestuia și le spuse celor de față să se apropie de sicriu, după care le făcu un semn muzicanților de deasupra lor.

În acel moment, o tânără aflată în spatele catedralei se ridică și strigă:

— Stați! Așteptați!

Trecură câteva clipe până când oamenii își dădură seama că era Lisbeth Salander. Poate pentru că era îmbrăcată într-un costum negru, care o făcea să arate ca un băiat, deși uitase să facă ceva și cu părul ei. Era la fel de dezordonat și țepos ca-ntotdeauna. Când se apropie de sicriu, nu o făcu în modul impus de această ocazie. Era ceva agresiv în felul ei de a se mișca, și totuși, ca un paradox curios, părea ciudat de nehotărâtă. Când ajunse la altar, privi fix podeaua, refuzând să se uite în ochii cuiva din congregație. Pentru un moment, arăta de parcă avea să plece și să se așeze din nou în bancă.

— Vrei să spui câteva cuvinte? o întrebă clericul.

Ea confirmă dând din cap.

— Poftim, te rog! Am înțeles că ai fost apropiată de Holger.

— Am fost, da, spuse ea.

Apoi Lisbeth tăcu. Catedrala se umplu de murmurul celor prezenți. Era imposibil să-ți dai seama din limbajul trupului dacă tânăra era furioasă sau șocată. Într-un târziu, când începu să vorbească, vocea ei de-abia putea fi auzită, chiar și de cei aflați pe primul rând.

— Mai tare! strigă cineva.

Lisbeth își ridică ochii, iar privirea ei părea rătăcită.

— Holger a fost… o pacoste, spuse ea. Cumva obositor. Nu accepta ca oamenii să nu vorbească și să fie lăsați în pace. Nu știa când trebuie să cedeze. Pur și simplu, insista și obliga diverși indivizi ciudați să se deschidă. Iar el era suficient de fraier încât să-i creadă pe toți, chiar și pe mine… or, nu existau prea mulți oameni care să-i împărtășească opinia. Era un bătrân nebun și mândru, care refuza să accepte ajutorul cuiva, indiferent cât de complicată era situația, și făcea întotdeauna orice ca să descopere adevărul, și niciodată ca să aibă ceva de câștigat pentru el. Așa că, firește…

Lisbeth închise ochii.

— … au existat toate motivele ca să fie ucis. Un om în vârstă, lipsit de apărare, a fost ucis în patul lui, iar asta mă înfurie, mă înfurie teribil, mai ales că Holger și cu mine…

Nu-și termină fraza. Privi în gol, pieziș. Apoi își îndreptă umerii și-și ridică ochii spre cei din congregație:

— Ultima dată când ne-am văzut, am vorbit despre statuia de-acolo, spuse ea. Voia să știe de ce eram așa fascinată de ea. I-am spus că nu o considerasem niciodată un monument al unei fapte eroice, ci mai degrabă o reprezentare a unui asalt îngrozitor. A înțeles imediat și m-a întrebat: „Și flăcările pe care dragonul le aruncă pe gură?” I-am răspuns că e același foc care arde în oricare dintre noi, cei călcați în picioare. Același foc care ne transformă în cenușă și materie inutilă, dar care, uneori, dacă suntem remarcați de cineva ca bătrânul și nebunul de Holger, care joacă șah cu noi și ne vorbește și ne acordă atenție, poate deveni ceva total diferit: o forță care ne permite să lovim și noi, în ripostă. Holger știa că te poți ridica de la pământ chiar dacă ai o suliță înfiptă-n piept, și de-asta a continuat el să ne sâcâie și să fie așa o pacoste, zise ea, după care redeveni tăcută.

Se întoarse spre sicriu și se înclină, mișcarea ei fiind rigidă și stângace, după care zise:

— Mulțumesc. Apoi: îmi pare rău.

Îi surprinse privirea lui Mikael Blomkvist, care-i zâmbea. Poate că și ea i-a zâmbit drept răspuns, ar fi fost greu de spus dacă așa era.

În catedrală izbucniră murmure și șoapte, iar clericului îi era greu să restabilească ordinea, în timp ce oamenii treceau pe lângă sicriu. Cu greu o mai putea zări cineva pe Salander, când aceasta se furișă pe lângă rândurile de bănci și dispăru pe ușa catedralei în curtea rectangulară, apoi pe străzile înguste din Gamla Stan.

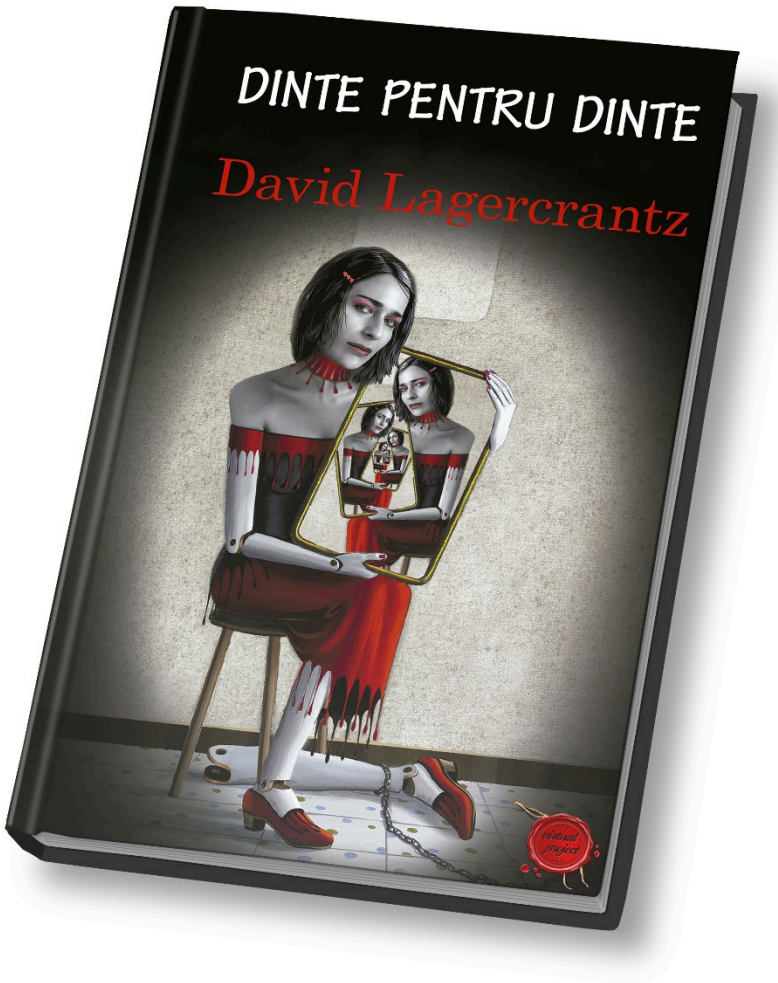

virtual-project.eu

[1] Direcția Națională a Penitenciarelor și Serviciilor de Probațiune din Suedia.

[2] Restaurant celebru din Stockholm, înființat la sfârșit de secol nouăsprezece, de inspirație pariziană.

[3] Balon economic (*economic/ speculative/ market bubble* în engleză, în orig.) — grup de tranzacții bursiere cu volume ridicate, la prețuri semnificativ diferite de valoarea reală a bunurilor tranzacționate.

[4] Versiunea suedeză a lui Scrooge McDuck, personaj creat de Carl Banks în 1947 în studiourile Disney, inspirat de Ebenezer Scrooge din *Colindă de Crăciun* de Charles Dickens și devenit erou de benzi desenate care apar și în ziua de azi.

[5] Scrisă împreună cu Bernard Wolfe în suedeză, *Dans till svart pipa* (*Dansul fluierului negru*).

[6] Asociație mondială a scriitorilor, care promovează prietenia și cooperarea între membrii breslei de pretutindeni și luptă pentru libertatea de expresie și pentru drepturile omului, fiind o voce puternică pentru scriitorii care au de suferit în acest sens.

[7] Organizație care vine în ajutorul femeilor abuzate.

[8] O opinie emisă de o autoritate recunoscută în legea islamică, de regulă muftiu, referitoare la un anumit caz.

[9] Serviciile secrete suedeze.

[10] *Resandefolket* (în suedeză, în orig.), poporul călător, o ramură a populației romani, stabilită în Scandinavia în secolul al XVI-lea, diferită de romii care au început să sosească la sfârșitul secolului al XIX-lea.

[11] *Tattare* (în suedeză în orig.) exonim cu care erau numiți, până la sfârșitul secolului al XIX-lea, membrii „poporului călător”. În ziua de astăzi cuvântul este considerat peiorativ. În traducere am folosit termenul ce corturar.

[12] Orele înainte de ivirea zorilor, de regulă între 3 și 5, când temperatura corpului și tensiunea arterială scad la nivelul cel mai de jos din zi, un timp nefast conform credințelor populare.

[13] „Regimentul de dragoni", veche formațiune militară.

[14] Palatul nobilimii (literal, Casa cavalerilor) din Stockholm, ridicat în secolul al XVII-lea, în prezent instituție care ține evidența titlurilor nobiliare și acționează în favoarea celor care le dețin și astăzi.

{15} Lucrare în fier forjat din 1959 a sculptorului Stig Blomberg, care împrejmuiește deschiderea circulară de un diametru de șapte metri spre stația de metrou de la nivelul de jos.

{16} Restaurant aproape de clădirea Operei, cu vedere spre parcul Kungsträdgården.

{17} Mâncare tradițională suedeză, servită la mese festive (Crăciun, Paște etc.).

{18} În engleză, în original. *Felicitări, Daniel, Evita Kohn vrea să o însoțești în turneul din SUA în februarie. Te rog confirmă. Django. Va fi un „Minor Swing". Crăciun fericit!*

Table of Contents

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
PARTEA A DOUA
13.
14.
15.
PARTEA A TREIA
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
EPILOG

Table of Contents

PROLOG 2
PARTEA ÎNTÂI 3
1. 3
2. 10
3. 19
4. 27
5. 52
6. 67
7. 86
8. 107
9. 126
10. 147
11. 167
12. 178
PARTEA A DOUA 192
13. 192
14. 216
15. 237
PARTEA A TREIA 256
16. 256
17. 278
18. 294
19. 303
20. 314
21. 325
22. 340
23. 352
24. 364
EPILOG 373